

АЛЕКСАНДРА КАМПБЕЛ

ФЛИРТ ЗА ЕДНА НОЩ

Превод от английски: Цветана Генчева, 2005

chitanka.info

ПРОЛОГ

— Би ли се развела със съпруга си, ако си позволи флирт за една нощ? — Не откъсвах поглед от Мейв, докато тя с открито недоволство прокарваше лакирания си нокът по менюто в „Ол Тайд Ап“, ресторант с необичайни и доста стряскащи специалитети от източната и западната кухня.

Тя ме погледна учудено и отвори уста да каже нещо. Мейв бе имала трима съпрузи, поне за трима си признаваше, а точно сега никой не бе сигурен как стои положението с настоящия баровец.

— Мислим да пуснем статия с такова заглавие — заобяснявах гузно, съжалявайки защо изобщо повдигнах въпроса. Все пак като редакторка на „Хау?“, лъскаво женско списание с девиз: „Изкуството да се живее за удоволствие“, си позволявам да говоря почти за всичко, което си пожелае, и да се правя, че това ми е работата.

— Сериозно? — Очите ѝ с леко увиснали клепачи, гримирани в перлени пастелни сенки, ми подсказаха, че не ми вярва. Хич не ме бива да изрека дори най-невинната лъжа.

Сервитьорът записа поръчката: две порции спагети с пържен джинджифил и горгонзола, гарнирани с пюре от цвекло — най-простичкото от всички твърде стряскащи предложения в менюто — две салати и, по настояване на Мейв, две чаши леденостудено бяло вино. Между другото отношенията на Мейв с истината са доста хладни.

— Тази сутрин съвсем се беше скапала в офиса. — Двете работехме за една компания, „Маглайф“. — Какво става?

Преглътнах и започнах да мачкам салфетката.

— Да не би Уил да си е позволил да преспи с някоя? — Мейв не знаеше какво значи да таиш любопитство.

В стомаха ми набъбна студен ужас и усетих как ми прилошава, когато чух думите, изречени на глас.

— Май да.

Сигурно бях напълно смахната да се доверя на Мейв, изпълнителен директор на „Хау?“, колежка, дори донякъде шеф, следователно жена, която по принцип не бива да узнава тайните на другите, да не би случайно някое нейно откритие да ѝ се стори подходяща причина за уволнение. Ала Мейв гледаше всичко иззад лъскави розови очила, които надяваше при възможност, за да запази илюзията за младостта. Рядко съдеше хората и никога не си позволяваше да клюкарства.

— Сигурна ли си, че не си въобразяваш? Струваш ми се много изморена. — Съчувствието в очите ѝ ме накара да се почувствам още по-зле.

— Знам какво е човек да си въобразява. — Усмихнах се много унило. — Ако си въобразявам, значи съвсем съм се побъркала.

Замълчах, обзета от болка, а след малко добавих:

— Станало е, докато бях в Париж за представянето и пускането на новия парфюм.

При думите „представяне и пускане“ Мейв веднага наостри уши и завъртя очи — опасяваше се да не би да е пропуснала някоя високобюджетна възможност.

— Кой парфюм? — попита сопнато тя.

— „Извънбрачна връзка“. — Зачудих се дали името на аромата не събуди подозрителността ми. Дали не ми подеждва подсъзнателно и не ме накара да си сменя билета за първия полет в понеделник сутринта, вместо да остана да спя в хотел „Бристол“ с мраморните подове и кристалните полилеи от края на по-миналия век.

Вероятно рекламното мото на парфюма — „Всички го правят“ — ме тласна да се прибера на „Брануърт терас“ 37 и да пхна ключа в красивата входна врата, боядисана в синьо, в осем без петнайсет сутринта, вместо кротко и безпроблемно да се върна в офиса по обяд, каквото бе първоначалното ми намерение.

— Къщата ми се стори празна — подхванах аз, — а леглото бе недокоснато. Уил се върна пет минути по-късно. Не беше облечен като за работа.

— Той какво каза? — Когато Мейв положи съчувствено длан върху ръката ми, забелязах облекчението, защото вече си беше издействала огромни суми от рекламния бюджет на „Извънбрачна връзка“. — Може да е било нещо съвсем невинно. — Беше съвсем

нетипично за нея да ми пробутва подобни изтъркани баналности. Сигурно и тя е видяла рекламното мото на „Извънбрачна връзка“.

— Той каза, че не означавало нищо.

Лапнах от нарязаната на тънки пръчици салата, но така и не усетих вкуса ѝ. Поне замълчах и не продължих да ѝ разказвам какво изражение имаше Уил. Той ми се стори... ами, освен съкрушен не намирам с каква друга дума да опиша пребледнялото му изпито лице.

— Да не би да мислиш, че е нещо повече от флирт за една нощ? Страхуваш се да не те напусне ли?

— Не, положително е било един-единствен път. Засега. — Каква ирония. На Уил щеше да му бъде толкова лесно да си свие гнездо с друга. Да, щеше да е безкрайно болезнено, ала сравнително безпроблемно. — Не — повторих аз. — Случило се е един-единствен път. Сигурна съм.

— Виж сега. — Тя отпи от виното. — И аз имах подобни неприятности с Тими. Нали се сещаш, вторият ми съпруг. — Погледна замислено и разсеяно към прозореца, все едно вижда как миналото слиза от автобуса, спрял в края на улицата.

Проследих погледа ѝ, но навън имаше само една бременна жена, застанала пред витрина. Извърнах се бързо и затворих очи, сякаш гледката ми причинява болка. Всичко ме заболя.

— Останахме заедно — въздъхна тя. — След това, разбира се, той трябваше да си тръгне. Беше един от най-щастливите моменти в живота ми. — Не бях сигурна дали говори за раздялата им, или за годините, прекарани заедно, и дори се замислих защо е трябвало „да си тръгне“, от опит обаче знаех, че няма начин да измъкна повече информация от Мейв.

Тя отново насочи вниманието си към моите проблеми.

— Даде ли ти някакво обяснение? Не че не може да измисли извинение. Интересното е какво съчиняват, за да се оправдаят. — Говореше като зоолог, започнал да проучва навиците на рядко срещан вид. — Къде са се запознали?

— Става дума за Сафрън Пери.

— О, Лиъни! — Мейв шумно остави чашата вино и отпусна рамене. Погледите ни се срещнаха. Знаеше колко неприятно е това. — Миличка, ужасно съжалявам.

1

Понякога е трудно да разбереш кога започва някоя история. Може би когато за пръв път видях Уил преди осем години. Не е изключено дори да е преди това, когато се е запознал със Сафрън, но за онова време не знам нищо. Той никога не споменава и дума. Дали пък не е в деня, когато заслепена от блестящата синя вода, стоях край басейна в Южна Франция; може би тъкмо тогава усетих, че прекрасните мигове, преживени с Уил, са застрашени. Или в онзи влажен ден, когато така и не спря да ръми — деня, в който се оженихме. Стояхме сгушени пред вратата на местната църква, а фотографът се опитваше да се пребори едновременно и с чадъра, и с триножника за фотоапарата. Всички недоволстваха, но се забавляваха, докато най-хубавите им обувки потъваха в калта, а високите токчета пропадаха в меката трева около обраслите с мъх надгробни камъни в двора. Тогава се спогледахме, сякаш бяхме сами на света, и въпреки това зърнах сянка, усетих присъствието на друга — на жена, която няма работа на нашия празник и все пак излизаше от църквата. Извърнах глава да я огледам по-добре, но разбрах, че ми се е сторило — въобразила съм си слабата стройна и неясна фигура. Там стоеше съвсем друг човек. После с Уил се целунахме, заслепени от светкавицата на фотографа, и хукнахме засмени към колата, която ни отведе на приема.

Според мен обаче всичко започна преди три месеца, когато ми се обадиха — точно както в мечтите ми. Бях се уморила да чакам, да владея живота си, да очаквам всяка случка да следва установен ред. В онзи момент бях престанала да вярвам, че утрешният ден ще настъпи на всяка цена, че животът ти е низ от събития, които се въртят също като сроковете в училище и ти поднасят или повишение, или поредното предизвикателство, защото така трябва. Най-сетне реших да поема нещата в свои ръце. Три седмици по-рано си подадох документите за нова престижна работа, тъкмо по вкуса ми.

— Мога ли да говоря с Лиъни Лукас, ако обичате? Обажда се Питър Рени.

На Питър Рени, изпълнителен директор на списание „Маглайф“, не му се случва често да звъни лично по телефона. Има си три секретарки и те чудесно се справят с тази работа.

— Аз съм Лиъни. — Опитах се да не изпискам. Женските гласове, поне така твърдят специалистите, стават по-пискливи в моменти на напрежение, сигурно затова се обръщат с молба към нас да налеем чай по време на съвещанията на борда на директорите.

Зададохме почти едновременно дежурния въпрос „Как сте?“, а сърцето ми блъскаше толкова силно, че нямаше да се учудя, ако той го чува чак на другия край на линията. Успокоих се, като се втренчих в една точка на бюрото — истинско царство на дизайнерски боклуци, както твърди Уил. Лъскави списания, още по-лъскави рекламни материали, ала най-лъскави са поканите, написани остроумно или на хартия, или на чинии, или на балони, някои на чаши, дори колкото и да е неестествено, на детски гърнета. Споменати са незабравими моменти от миналото, които аз съм побързала да забравя, но те все пак ми напомнят за излизането на нова книга, за откриването на магазин или за предстоящото пускане на пазара на някой продукт. Видях каменна пръчка, надписана „Бритиш газ“ — умиращ бонсай от компания, производителка на бои — плитката му саксия бе сбутана небрежно сред натрупаните тетрадки и коректури на страници.

— Лиъни, останахме силно впечатлени от представянето ти. Идеята ти за бъдещото развитие на „Хау?“ е забележителна. Наистина невероятна. Изкуството да се живее за удоволствие. Най-доброто от домовете, кухнята и занаятите. Великолепни снимки. Списание, което да бъде на нивото на „Харпърс & Куин“ и дори на „Вог“. Точно към това се стремяхме. Искаме да ти поверим редакторския пост. — Гласът на Питър Рени звучеше приятно, макар и малко резервирано. — Имаш ли възможност да дойдеш да се видим?

Въпросът бе реторичен. Разбира се, че имам възможност. Още преди да приключа разговора, вече набирах телефона на Уил — моят съпруг, най-добрият ми приятел и съконспиратор.

— Бихте ли ме свързали с доктор Бейли, ако обичате. Обажда се съпругата му.

— Здравей, Лиъни. Как си? — Сали, стажантка на рецепцията, си запазваше веселото приятно гласче дори когато отделението гъмжеше от развилнели се пияници, ревящи деца и дълга опашка от недоволни сополивци, които не спираха да мрънкат, понеже чакали още от осем и петнайсет сутринта. — В момента има пациент. Да му кажа ли да ти се обади?

Преглътнах лекото си разочарование — щеше да е много по-весело да споделя вълнението си очи в очи — и обясних, че ще говоря с него, когато се видим довечера, а после се заех с изключително приятното задължение да се освободя от работата си на заместник-редактор на тийнейджърското списание „Пени“. Вече нямах търпение да започна да нося онези хубави тесни — може би в моя случай малко големички — черни костюми, а не бродираните жилетки, да похарча пари за стилна прическа вместо тази щръкнала на всички страни късо подстригана руса коса и разбрах, че никога повече няма да имам удоволствието да ходя на работа с дънки. Много хора успяват да се доберат до този етап доста преди зрялата възраст от трийсет и седем, а ако не сте достатъчно слаба, за да си направите пиърсинг на пъпа, най-добре е изобщо да не обувате дънки.

И ще ви призная, че когато сте на трийсет и седем, ви се струва истинска манна небесна да не се налага да пишете и дума, независимо дали става въпрос за заглавие или параграф, посветена на читателки, които спокойно могат да ви бъдат дъщери. Не че аз имам дъщери. Нервно побутвам думата „дъщеря“ някъде дълбоко в съзнанието си, за да не ме мачка повече.

Обикновено се прибирам вкъщи след Уил, защото след работа винаги ме чакат партита, обеди и вечери, на които журналистите са длъжни да ходят, за да ги видят. Тази вечер реших да пропусна шумния купон, посветен на нови лепенки за премахване на черни точки. Отправих се към „Брануърт терас“ 37 и влязох в антрето — боядисано в нюанс на кремавото, който майка ми, колкото и да се дразня, продължава да нарича сиво-бежово — обзета от приятно нетърпение и очакване. Най-хубавото на добрите новини е моментът, когато се прибереш, за да ги споделиш.

Купихме къщата — стабилна тухлена постройка с тераса — още в онези смутни вихрени моменти, преди обвързване — то ни да е окончателно, ала все още заплени от обаянието на периода, наречен „годеж“. На долния етаж има две стаи, обединени в тясно дълго помещение, невъзможно за обзавеждане, защото сега прилича на вагон, а в дъното се намира пристройка, подобна на кутия — там е кухнята; имаме намерение да я разширим и да я превърнем в нещо като неофициален хол — дори може да сложим самостоятелна отоплителна система — когато му дойде времето. Тя гледа към градина, не по-голяма от покривка за маса. Всички къщи наоколо много си приличат — просто нашата е малко по-голяма от някои и по-малка от повечето, а се различава от другите само защото са запазени доста от някогашните ѝ особености, докато съседите са избили старовремската дървения и са я заменили с пластмасова, за да си осигурят по-ниски сметки за отопление. Двамата си избрахме мебели, подходящи за всякакви обстоятелства; мислехме и за бебетата, които щяха да дойдат точно две години след началото на съвместния ни живот. Следяхме и как се отразяват направените подобрения върху стойността на дома ни, в случай че решим да продаваме.

— Няма да живеем все тук — бе казал Уил и аз възприех мястото като временна спирка. Без да се впускаме в разточителство, си избрахме сигурни неща — накратко, направихме компромиси с вкуса и предпочитанията си. Спряхме се все на мебели, които няма да остарееят и да се демодират, макар понякога да се чудех защо не си отпуснахме сърцата и не боядисахме цялата къща в розово, като на ревютата на Скиапарели, или в мандариново оранжево, просто за да си доставим удоволствие. В кухнята приспособихме нещо като миниатюрна трапезария, а вторият етаж — разумно преустроен — един ден щеше безпроблемно да се превърне в свършените детски стаи. Образецът на свършенството за бъдещите наследници скоро прашаса, нещо, което и двамата не бяхме предполагали, че е възможно да се случи.

Макар и много несъобразително от моя страна, бях преполовила бутилката коктейл с джин, когато Уил уморено избърса крака пред вратата и ме стрелна с очи, сякаш пред него стои призрак. Кожата му бе суха и опъната от изтощение, бе вдигнал яката на балтона, за да се предпази от студа и натрапчивата мартенска влага.

— Господи! Какъв ден само!

Леко замаяна от количеството сладък коктейл, от който в чашата ми все още се поклащаше една глътка, го погледнах с обич. Уморен или не, беше само мой — целият, метър и осемдесет и шест с падналата над челото медноруса коса, широки панталони от рипсено кадифе и зелено сако. Младежки шик, бях определила стила му аз. Градско камуфлажно облекло, бе отвърнал той.

— Градовете са пълни с хора, които искат да живеят в провинцията. Също като мен.

Не бях съгласна. Много обичам градовете. Подобно на доста други хора. Само че днес съм съгласна с всичко, защото съм на седмото небе.

— Получих я!

— Супер! — Той ме завъртя. — Браво на теб. — Стъпих отново на пода, а той продължи: — Знаех си, че ще успееш. — Това бе моментът на победата, защото Уил бе моята съвест, моят наставник, той ме изслушваше внимателно, а после задаваше някой съществен въпрос, за да ме насочи в правилната посока. В такива моменти с него понякога забавях крачка, а след това писвах въодушевена.

— Ама разбира се! — провиквах се аз. — Точно така!

По тази причина повишението ми в известен смисъл бе и негова победа. Танцувах из къщата и му разказвах с най-големи подробности какво е казал единият, какво е отговорил другият, а той прибра очуканото си кожено куфарче и се настани на протрития стар стол, от който падаше пълнеж от конски косми. Една по-голяма заплата означаваше да си позволим да сменим всичко това.

Забелязах как започва да се отпуска и разсейва, точно както става, когато се прибереш в уюта на дома и престанеш да се преструваш, че изслушваш загрижено безкрайните хорски оплаквания.

— И ще имам служебна кола — заключих аз.

За момент той замълча.

— Три случая на дребна шарка, това беше капакът.

— Дребна шарка ли! — Подразнена от промяната на темата, си помислих, колкото и да беше дребнаво, че това не може да се нарече бедствие, нито пък е някаква сложнотия в медицинските среди. Все пак човек, на чието бюро се мъдри порцеланова тоалетна чиния с размерите на купа за салата, по чийто ръб е написано „Заповядайте на

представянето на нашите нови санитарни продукти“, едва ли е в положение да обвинява другите, че досаждат с простотиите си.

Ала Уил, както винаги е казвал, умее да чете в мен като в отворена книга. Улових изразението му и побързах да замажа изблика си на отегчение.

— Шарката, имам предвид, не е смъртоносна, нали?

— Възможно е да се появят усложнения.

Понечих да кажа нещо, но той вдигна ръце все едно се предава.

— Добре де, добре, това са много редки случаи. Само че онези многознайковци журналистите, дето все пишат против ваксинацията, не споменават и дума какво може да се случи. А след три години се оказва, че цял клас първолаци не са ваксинирани против нещо.

— Ако имах деца... — Между нас надвисна кратко, взривоопасно мълчание, затова побързах да продължа. — Ако имах деца, бих предпочела да знам фактите. Така ще направя избор.

— Нямам нищо против фактите — отвърна той, докато се лутах из кухнята, обзета от нетърпение да продължа разговора за Питър Рени и за петнайсети път да му повторя вече казаното. Той преглеждаше пристигналите писма, които му подадох, отмести няколко медицински списания, без дори да ги отвори, и чак тогава поднови разговора. — Всъщност, мразя истеричните заглавия. Тези изречения, дето са ги напомним като...

— Цитатите от интервютата ли? — прекъснах го аз.

— Добре, цитатите от рода: „Като всяка майка, Кати би искала да защити дъщеря си. А стана така, че ваксинацията я остави сама на този свят“.

— Обаче нямаш нищо против, когато публичността ти осигурява три пъти повече мъже, дошли да се проверят за рак на тестисите, или хора, прехвърлили четирийсетте, които молят очния лекар да им направи преглед за глаукома.

Той се ухили и лицето му се сбръчка като лист хартия.

Прекалено много слънце, бях му казала аз. Дрън-дрън, бе отвърнал той. Хем е лекар, хем не знае да се погледне.

— Да, да, да. Всеки ден ми се влачат майки с искане да поставя на малките им изчадия диагноза „диспраксия“ или „хиперактивност“, за да не им се налага да се справят с противното им поведение.

Хората, дори милите добродушни хора като Уил, обичат да хвърлят цялата вина на майките, забелязала съм го, но трябва да си призная, че и аз го правя понякога, когато количките са задръстили ескалатора в най-натоварения час или когато мярна деветгодишен келеш да смуче цигарата зад някой ъгъл. И все пак според мен жените трябва да се подкрепят една друга, затова си поемам дълбоко дъх.

Преди да успея да поговоря, той хваща ръката ми и лекичко я стиска.

— Това е големият ти ден, хайде да не се караме.

Ухилих се.

— Добре. Предпочитам разпален скандал, до възможност да хвърчи и перушина.

— Аз обаче не го предпочитам.

— А аз — да.

— Аз — не.

— Аз — да.

— Аз — не.

Разправията приключи: той ме повали на канапето в хола и започна да ме гъделичка, а аз се заливах от смях.

— Добре, добре. — По-силен е от мен, а моите ръце са приковани към канапето. За момент си помислих, че може да ме целуне — истински — ала той просто ме млясна по върха на носа, изправи се енергично и си изтупа дрехите.

— Мъже! — престорих се на възмутена аз. — Всичките искат да разрешат спора с груба сила.

Останахме прегърнати за малко и аз добавих:

— Освен това записах час в клиниката по безплодие. Ще чакаме само пет седмици.

Уил се отдръпна и пристъпи към прозореца с онази дълга атлетична крачка, която разпознавам от километри. Остана загледан в зеленикавия мрак, паднал над града, сякаш търсеше да зърне нещо на фона на небето, открило се зад множеството терасирани покриви и далечни небостъргачи.

— Не е ли прекалено рано? Няма ли да възникнат затруднения, ако излизаш от работа още със започването?

Поколебах се, докато ровех във фризера и отчаяно се опитвах да измисля какво да похапнем.

— Очевидно няма да съобщя на костюмарите в новата компания за опитите ми да забременея. Още по-малко, че смятам да стане „инвитро“ или по какъвто там начин преценят лекарите. Трябва да съм нащрек, преди да се осмеля да изрека „отпуск по майчинство“. Но не виждам причина защо да не ходя на зъболекар, който ми е спретнал дългосрочен план-програма, за да поддържа зъбите ми в приличен вид. — Затворих вратата на фризера. Мъжете не могат да преживяват само на замразен грах. Жените — също. Вечерята на свещи в близкия италиански ресторант ми намигаше все по-примамливо.

— Просто ми се вижда малко прибързано.

Усетих как паника стяга гърдите ми. А ако той все пак не иска бебе? Да не би нежеланието да представлява своеобразна форма на контрол над раждаемостта? Откъде да знам, може и така да е.

— Едва ли прибързваме. — Опитах се да потисна паниката в гласа си. — През последните пет години животът ми беше в застой, а се задържах в „Пени“ много по-дълго, отколкото трябваше, само и само да си осигуря отпуск по майчинство. Точно така. Вече цели пет години опитваме. Писна ми да чакам. Чакам за бебе, чакам за подходящия момент за всичко. А подходящият момент все не настъпва. — Нямах желание да пробутвам клишетата от рода „Не се подмладявам, както сам забелязваш“.

Долях вино в чашите и ги отнесох до прозореца, за да го погала по ръкава на мекия пуловер.

— Моля те, до гуша ми дойде да внимавам. Искам да пробвам всичко. — Не смеех да го попитам дали не е решил нещо друго, дали вече не иска деца, защото, доколкото знаех, искаше. Искаше не по-малко от мен. Но ако той си беше променил мнението, нямах желание да узнавам, поне не в този момент, когато бях почти готова да призная отчаянието си. — Само не се ядосвай.

Пое чашата вино от ръката ми.

— Не съм ядосан. — Прегърна ме отново и двамата се вгледахме в отраженията си в тъмното стъкло: две прозрачни прозрачни сенки на хора, изправили се един до друг, обгърнати от сенките на градината отвън и мебелите вътре, притиснати от два наслоени свята. — Просто се притеснявам, защото се захващаш с много неща.

Наслаждавах се на топлината му, която попиваше в моята ръка, и докато прегръщах познатото едро, силно тяло, си давах сметка как

освен че поемам прекалено много работа, ме залива облекчение, понеже най-сетне направих крачка напред и в професионалния си живот, и по отношение на бебето. Толкова много хора ми бяха разказвали за двойки, опитвали какво ли не, за да си родят дете, а накрая добавяха:

— Веднага щом се отказаха и забравиха за опитите, двамата се успокоиха и тя откри, че е бременна, точно по време на околосветската регата (преместването в нова къща) започването на новия бизнес.

Поуката изглежда бе, че няма подходящо или неподходящо време да си родиш дете; колкото по-неудобен е моментът, толкова по-голяма е вероятността да забременееш. А след това всичко си идва на мястото. После съвсем безпроблемно идват още две, дори три деца. Така че, в известен смисъл, кандидатствах за работата в „Маглайф“ с мисълта новото предизвикателство да насочи късмета ни в друга посока. Може би до шест месеца щях да бъда бременна и да ми тежат съвсем различни грижи.

Надигнах се да го целуна по бодливата от набола брада буза.

— Обичам те, да знаеш.

В отговор прегръдката му стана по-стегната, той ме привлече към себе си и ме притисна, а аз усетих приятния успокояващ мирис на сапун с лимонов аромат.

— Извинявай. — Прокара другата си ръка през косата, разроши я и потри лице, сякаш за да изличи умората. — Не исках да съм груб. Просто денят ми беше кошмарен, това е. — Въздъхна. — Нали знаеш колко много се гордея с теб?

— Знам. — Наистина бях сигурна, че е така. Целуна ме по косата.

— Внимавай. Само това ти казвам. Просто внимавай. — Отдръпнах се. Уил обича да се грижи за хората. Понякога обаче имам чувството, че се задушавам от тази негова грижовност.

Следващото безкрайно приятно нещо, свързано с добрите новини, е, че можеш да ги споделиш с всички, но преди да се обадя, проверих съобщенията на телефонния секретар. Мигаха три лампички.

Първото бе от сестра ми, Линдси.

— Обаждам се да проверя как гледаш на идеята да организираме нещо за рождения ден на мама — съобщи бързо тя чрез телефонния секретар. Винаги е била дипломатът и миротворецът в семейството. Работата ѝ е от онези отговорни ужасии, свързани с прехвърлянето на огромни суми от едно място на друго и внимателната проверка някоя и друга банкнота да не се е промъкнала тайно в джоба ѝ по време на трансакцията. Всичко при нея е напълно законно и в никакъв случай не ѝ завиждам, ала щом чуя: „Не е ли страхотна Линдси, с тази трудна работа, сама жена в мъжката джунгла, с прекрасен съпруг и тези сладички дечица“, веднага разбирам какви хитреци са хората — не е ли направо чудо, че тя успява да намери време да е управител на училищното настоятелство и да ръководи всички онези компании, изобщо как намира време... и така нататък и така нататък. Аз само мрънкам:

— Има си пълномощници.

Малцината, които ме чуват, ме вземат за злобарка. Второто съобщение не прозвуча съвсем ясно.

— Здравсти, Лиъни... — (Някъде наоколо се разнасят писъци.) — ... Зак, престани, говоря по телефона, не, не е твое. — (Разнася се трясък от нещо хвърлено и проехтяват нови писъци.) — Боже, много съжалявам, ще ти звънна след малко.

Третото съобщение бе близък на второто.

— Здравсти, пак се обаждат Лора. Какво смяташ да правим за рождения ден на мама? Каквото и да решите, ще ви помогна според силите си... за бога, Фиби, о, не, ще се чуем пак.

При моето раждане мама е бродирала инициалите на Линдси върху джоба на първата ѝ ученическа престилка. Сторило ѝ се толкова потискащо, че се заклела имената на всичките ѝ деца да започват с една и съща буква, та да не ѝ се налага да прави втори комплект с бродерия. И така се бяхме наредили една след друга Линдси, Лиъни и Лора Лукас — което е направо невероятно. От Линдси, дребничка и слаба като хрътка, винаги се излъчваше някакво напрежение, ала тя бе несломима и от нея лъхаше жизненост, тъй характерна най-вече за дребните жени. Лора бе като Кинг Чарлз кокер шпаньол, много симпатична и къдрава, макар и не забележително умна. Бе метър и седемдесет и четири. Не ме напускаше чувството, че не мога да си намеря мястото между тях — нещо като златен ретривър с къса руса

коса и широки рамене. Средните деца винаги има с кого да се сравняват. В добрите си дни бях по-слаба от Лора и по-красива от Линдси, а в лоши дни не достигах ума на Линдси и красотата на Лора.

Двете с Линдси бяхме запазили фамилното име Лукас (Линдси обича бъдещето ѝ да е обмислено, затова прикачи и фамилията на съпруга си — най-лесният и безболезнен начин да подчертае професионалната си независимост, без да ѝ се налага да се сблъсква с объркани обаждания от училището на децата заради различната фамилия на майка им), а пък Лора нямаше търпение да се отърве от моминското си име и го постигна благодарение на Пол Паркър, който ѝ предложи брак в деня на двайсет и първия ѝ рожден ден. Сега вече се казва Лора Паркър и прекарва дните си в грижи за двете малки издънки на семейство Паркър — Фиби и Зак — които съсипват до неузнаваемост жилището и управляват живота ѝ по начин, който трите отрочета Лукас-Уайт на Линдси, озаптени от скъпи гувернантки и безкрайни часове извънкласни занятия, не биха си позволили.

Погледнах си часовника, удивена, че Линдси няма нищо против да ѝ звънна по всяко и да е време до единайсет и трийсет. Тя не мръдва от бюрото си в Ситито до седем вечерта — вероятно е открила начин да прехвърли на някого и телесните си нужди като спане и хранене. Но сега е едва девет.

Вдига слушалката и се обажда, сякаш е на работа.

— Линдси Лукас-Уайт. А, Лиъни, ти ли си?

Веднага ѝ се похвалих.

— Ами! — Стори ми се, че се зарадва. — Изгодни ли са условията? — Линдси е родена за преговори. Колкото и да ѝ се иска дадена работа, задължително ще се опита да си издейства по-добри условия. Затова пък аз приемам всичко с неподправен ентузиазъм.

Побъбрихме си малко и тя подхвана по-важните въпроси, а именно рождения ден на мама. Опитах се да изляза с контрапредложение, с надеждата тя, не аз, да стане домакиня на тържеството.

— Ммм. Ммм. С удоволствие бих го направила, но „Профит банк“ са в процес на сливане и тази седмица изпратих децата на почивка, има и среща на училищното настоятелство, да не говорим, че ме чака годишно събрание на акционерите на веригата „Смитс“, на която ще присъстват всички директори.

Искаше ми се да ѝ напомня, че разполага и със секретарка, и с икономка, и с бавачка, и с жена да чисти четири пъти в седмицата, и с градинар, който олизва градината всеки месец. Пететажната къща в Парсънс Грийн блестеше, светеше, грееше и вътре не се търкаляха безразборно пръснати играчки, нямаше вестници и списания, нито пък в някой ъгъл бяха сбутани зеленикавите бутилки за мляко. Майка ни обичаше да изтъква, че няма представа къде е сбъркала, та само една от нас, а именно Линдси, има усет да поддържа реда в дома си. Обикновено добавяше:

— Лора не беше чак толкова разхвърляна, преди да роди.

Както и да е, аз примирено предложих да направим обяда по случай рождения ден на мама у нас.

Последва кратко мълчание.

— Ммм. Ммм. Чудесно. За бога, накарай Лора да ти помогне. Така и така няма какво да прави. А и без това няма да може да плати своята част и ще се наложи пак ние да покриваме всичко, защото сме потънали в пари.

За себе си не твърдя, че съм потънала в пари, не и в сравнение с Линдси, но това е съкратеният вариант на „Аз съм богата, но ти нямаш деца, следователно нямаш и разходи по тях“.

С малко дискретна критика реших да ѝ намекна какво мисля, като подчертая, че Лора е майка на пълен работен ден. И действително, тя буквално се кичи с децата си като с бижута: те висят на врата ѝ, на ушите, стискат я за китките — където и да я погледнеш, винаги има по едно дете, увесило се много артистично, за да покаже, че тя наистина е прекрасен човек.

— Лора никога не отказва да помогне — отвърнах остро аз, — но в последния момент се оказва, че някое от децата има възпаление на ухото и тя е прекалено уморена, защото се е наложило да става шест пъти през нощта. — Фиби и Зак все искат нещо за пиене, трябва да играе на карти с тях, да им разказва приказки, да им приготвя по три ястия сутрин обед и вечер и, както вече всички са разбрали, да бъдат качествено забавлявани от десет вечер до шест сутринта. Веднъж Уил я попита какво толкова, ако им подвикне и им подсказе, че ще им загрее дупетата, чуе ли отново гласовете им преди закуска, и да тръшне вратата на спалнята. Очите на Лора се напълниха със сълзи и

тя тихо отвърна: „Едва ли ще ме разбереш, но като удариш едно дете, няма да постигнеш нищо“.

Така че вече бях наясно: дори най-незначителните им прищевки ще бъдат много по-важни от организирането на обяда по случай рождения ден на мама.

— Виж, сестричке — заяви весело Линдси. — Нали знаеш какво казват за изтривалките. Всички ги тъпчат.

Тъкмо щях да подчертая, че аз не съм изтривалка и вече съм станала редактор с петнайсет човека подчинени, но чух сигнал „свободно“. Зачудих се дали е възможно да постигнеш успех и да си останеш свестен човек, вместо подобие на Хитлер, в което се превръщаше Линдси. Смятах да докажа, че е възможно.

Имах си свое откритие за успеха: изкачвайки се до просторния мезонет на последния етаж, в който и там лъскав блок целиш да се нанесеш, изведнъж откриваш, че това е просто мецанинът — независимо от всичко ти остават още четирийсет етажа нагоре. Опитах се да попитам Линдси дали и тя не е забелязала същото — че когато прехвърли два милиона долара от Швейцария в Токио, е нищо в сравнение с това, което е могла да прехвърли от Щатите в Германия. Тогава тя ме погледна слисана и отсече:

— Ами това е едно нищо.

После попитах Лора дали ще се чувства незавършена, ако не роди три, четири или пет деца, а смехът ѝ прозвуча като лай, задавайки ми контравъпрос:

— Ти май нямаш представа какво значи да имаш едно дете, камо ли пет, а?

Майките разправят все такива неща, за да ти повдигат духа.

Лора и Пол тъкмо вечеряха, когато им се обадох с новините.

— Господи, всички правите нещо и постигате каквото сте си набелязали за цел. — Лора говореше леко завалено от хапката спагети в устата ѝ. — А аз само си стоя вкъщи и не върша нищо. Чувствам се ужасно.

— Ами... — Поех си дълбоко дъх и се опитвах да си спомня какъв отговор предпочита да чуе Лора, започне ли да се жалва. Понякога е направо невъзможна. — Не е да не правиш нищо, ти си...

— Направо е ужасно, когато си на някоя вечеря и кажеш, че си просто домакия — прекъсна ме Лора. — Хората веднага започват да

се чудят какво да отговорят и се обръщат към интересния инвеститор, настанен от другата им страна, за да пофлиртуват с него.

— Ами тогава не казвай, че си домакиня — сопнах ѝ се аз. — Наречи се консултант по въпросите на отглеждането на децата, нещо такова. Опитай се да проявиш малко гордост.

Всъщност тя не ми завиждаше, а по твърде нескопосан начин да ме караше да призная, че докато изпълнява задълженията си на майка — макар и само това — е постигнала в играта на живота също толкова точки, колкото съм отбелязала и аз.

Аз обаче нямах желание да играя същата игра.

— Всичко е въпрос на време. Когато Зак тръгне на училище, ще можеш да... ами... ще можеш да правиш каквото ти се иска. — Лора бе разтръбила наляво и надясно как ще стане учителка и ще се дипломира, ала така и не направи нищо по въпроса.

— Как да се заема просто така? Ти не разбираш.

Наистина не разбирах. Но пък не възнамерявах да ѝ доставя удоволствието да се съглася с нея. Заговорих за рождения ден на мама и я накарах да обещае, при това съвсем безпроблемно, да позвъни на братовчедите и да установи кой какво ще донесе.

С малко по-ведро настроение се обадох на родителите си.

— Направо е чудесно! — възкликна мама. — Уил доволен ли е?

— Разбира се.

— Добре, че е толкова мил — продължи одобрително тя. — Баща ти щеше да полудее, ако навремето бях започнала работа.

Изобщо не му беше до полудяване — боботеше си доволно и предоволно по телефона. Сигурно щеше да е очарован, ако майка бе постигнала същия успех, стига да бяха живели по друго време.

Стана прекалено късно за вечеря на свещи. Уил приготви и за двамата препечени филийки със сирене — вкусна и съвсем обикновена храна. Като знам в какво настроение бях, дори по-добре, че не отидохме на ресторант. Въздъхнах доволно и се сгуших до него, за да гледам новините по телевизията: свих колене и подпъхнах пръстите на краката под дългите му бедра, както се бе опянал на канапетото. Представявахме две парчета от пъзел, напаснати едно към друго. Точно такъв е животът ни, мислех си аз — части от пъзел, които се наместват бавно, докато картината придобие вид. Понякога вкусовете ни съвпадаха напълно като едноцветни отрязъци небе или трева; друг

път нещата бяха съвършено различни, появяваха се отличителни нюанси и показваха каква е картината. Отношенията ни бяха приятни и необременени, също както моментите, когато човек се заема да подрежда пъзел, а сега усещах, че като двойка сме почти завършени. Само с няколко липсващи парчета.

Поради голямото ми вълнение обаче не успях да се съсредоточа над друго, освен „Как?“, а той, прекалено уморен, заспиваше, затова се облегнахме един на друг пред телевизора и доколкото успяхме да разберем, някакви роялисти бяха причинили наводнение в Индия, а американски бомбардировачи били в бойна готовност да изсипят товара си върху вилата на любовницата на министър от кабинета.

2

През първия ден на новата работа Уил ми изпрати цветя. В неговия свят хората не си изпращат цветя всеки ден и просто така. В моя обаче, момчета, яхнали велосипеди, доставят във всички части на Лондон причудливи екзотични съчетания от цветя и зеленчуци, аранжирани с удивителен усет в модерни букети или вази, всеки път, когато някой трябва да бъде поздравен по важен или маловажен повод, когато се изказват съболезнования или дори за да благодариш за приятното прекарване на обяд. Щом ми изпращаше цветя, значи е обмислял нещата толкова много, колкото би ми се наложило на мен, ако щях да раждам или да присъствам на операция. Примерът не е блестящ, но нали разбирате какво имам предвид. Понякога се удивлявах как въобще се намираме, при положение че живеем в толкова различни светове.

Откачих се от „Пени“ невероятно бързо, при това без да съм ползвала целия си отпуск — погълнати всеки от своята работа, на Бил и на мен не ни оставаше никакво време да отидем на почивка. От друга страна, ръководството в „Пени“ бе обзето от обичайната параноя да не би в „Маглайф“ да изпортия колко броя кламери смятат да поръчат. Така до постъпването ми в „Хау?“ ме дележа само два мрачни дъждовни мартенски уикенда. Прехвърлих се от потискащия сбутан офис на потискащата сбутана улица в мраморното фоайе и безшумните климатици в „Маглайф“, бляскаво доказателство за облагородяване на градската среда от южната страна на реката. Никой не познаваше тази част от града, докато наскоро не се появи спешна нужда да се построят нови четири милиона къщи върху ширналите се изоставени индустриални райони, а покрай тях и двете прекрасни лъскави кули на „Маглайф“. Дизайнът им, истинска класика от шейсетте години, излезе бързо от мода и те стояха безлюдни чак до началото на деветдесетте — тогава ги преустрои с щедро хвърлени средства на непрестанно разширяващата се групировка „Маглайф“. Сега тук блестеше в цялото си величие истински град на двайсет и първи век — образецът на

бъдещето. Но пък беше толкова ветровито, че вечно очаквах новите жълти тухлени къщи с тераси да бъдат отнесени незнайно къде, а градската пустош, също като джунглата, един ден да отвоюва отнетата ѝ територия.

Тримата еднакво облечени мъже, работещи на рецепцията, се усмихнаха и ми кимнаха. На масичките за кафе от опушено стъкло, поставени от двете страни на рецепцията, бяха разпилени броеве на „Хау?“, както и на „Май Лайф“, „Руръл Лайф“ и „Сити Лайф“ — известни като издания „Лайф“ — и най-различни женски списания, очевидно преднамерено наречени със сериозното име „Ерик“, например. Най-много читатели имаше „Май Лайф“ — „списание за съвременната жена с всичките ѝ недостатъци“. Не ме съдържаше да превърна „Хау?“ от противния парцал с кройки и модели за плетки, с двайсетте начина да кълцаш и задушаваш месо, в шикозно издание, мечта на всяка домакиня и любознателна жена, и въпреки това бях наясно, че колкото и „авангардни“ да са идеите ми, нямам никакво понятие как се ръководи персонал. Устата ми пресъхваше от напрежение при мисълта как ще се изправя пред пълна с народ стая, независимо че от „Маглайф“, забелязали този пропуск в творческата ми кариера, побързаха да ме изпратят на курс по мениджмънт през последните два уикенда.

Асансьорът изсумтя на последния етаж, посрещнаха ме и ме глезеха, предложиха ми чай, който пристига на поднос, в порцеланови чашки, с истински чайник и дори чинийка с бисквити.

— Подбрали сме каймака сред жените журналистки — осведоми ме Питър Рени, замахвайки широко с ръка, отпусна се назад във внушителния кожен стол и плъзна поглед към царството си. — Спираме се на най-добрите и те скоро разбират какво означава някой да се грижи за тях.

Бях сигурна, че е така. Вече официално бях включена в отбора на „най-добрите“. Чувството е страхотно.

— Сама ще разбереш какъв блестящ екип от професионалисти си наследила — добави Питър. — Липсваше им единствено добър лидер. — Не бях ровила и не се бях опитвала да разбера каква съдба е сполетяла Мартина — предшественичката ми — ала дочух, че потънала в необятния свят на журналистите на свободна практика. И така, вече бях официалният главен редактор на „Хау?“, бях

инструктирана да направя необходимото със спадналите продажби, да превърна списанието в търсено четиво и по този начин да привлече и пипна за гушата лъскавите реклами. Драпах със зъби и нокти, за да ме допуснат на интервю; изпитах неземно щастие, когато ми предложиха поста — предизвикателството ме мамеше; а сега повярвах сляпо на изпълнителния директор, че „Хау?“ разполагал с екип от изключително талантиливи и способни професионалисти, които имали проблем с ръководните кадри. Искан да му вярвам. Не желанех да се превърна в един от онези редактори (или маркетингови директори, изпълнителни директори, технически директори — дето с лопата да ги ринеш във всеки бизнес и индустрия), които веднага прочистват наследения екип и заменят заварените кадри със свои протежета и довереници, при това без да им дадат шанс. Щях да докажа на екипа колко честен и справедлив човек съм, как умея да преценявам и обмислям нещата, какво удоволствие е да се работи с мен — истинска творческа личност. Отпуснах се назад на стола и отпих от чая „Бърл грей“.

Питър ме изпрати долу, представи ме и побърза да се спаси нанякъде. Изправих се пред екипа „блестящи професионалисти“. Те събраха столовете в два полукръга и настъпи неловко, потискащо мълчание. Приличаха на две редици клошари: бледи, уморени, намъкнали по няколко пласта вълнени дрехи в различни нюанси на кафявото и сивото, под които не се разбираше дали се крие слаба или дебела жена, или бременна, какъвто се оказа случаят с две от тях. Наблюдавах ме с неприкрито подозрение. Тази сутрин, изглежда, нито една не си бе направила труда да се срещи.

Глътнах корем. Вече профуках една четвърт от месечната си заплата, за да се сдобия с ненатрапчив черен костюм от „Харви Никълс“, който умело прикриваше широките ми рамене и удължаваше набитите ми яки крака. Чувствах се поне пет сантиметра по-висока от своите метър и седемдесет и четири, от които се притеснявам, понеже в моите очи съм тромава и твърде обикновена.

Вместо да ме погледнат открито, всички бяха заболи очи в двете бюра, където се предполагаше, че ще се настаним аз и заместник-редакторката. При предишна обиколка из владенията на Питър една от секретарките й показва кое ще бъде моето бюро. Сега беше щедро отрупано с папки и с най-различни лични вещи, нахвърлени толкова

небрежно, че се изплъзваха настрани. Дали предшественичката ми не го е оставила така? Понеже всички ме наблюдаваха крадешком, преместих някои неща върху перваза на прозореца, други — на пода и се настаних върху плота на бюрото с лице към новите си подчинени. Надявах се да си придам вид на отговорен човек, към когото да се обръщат при нужда; човек, който владее положението. Никой не помръдна, но долових вълна на раздвижване — не бях сигурна дали е точно раздвижване — когато влезе високо тъмнокосо момиче; безкрайните ѝ крака бяха обути в чудесни меки кожени панталони в комбинация с неприлично скъпа, макар и семпла кремава копринена блуза.

Тя плъзна бърз поглед по мен, прецени колко струва костюмът и реши, че има какво още да се желае.

— Виж ти!

— Здравейте. Аз съм новата главна редакторка, Лиъни Лукас. — Опитах се да я предразположа, но пренебрежителният ѝ поглед говореше, че за нея съм точно толкова елегантна, колкото и униформеният катаджия, готов да напише акт.

Не ми отговори веднага.

— Защо нещата ми са на пода?

— Не знам — отвърнах аз. — Някой ги беше сложил на бюрото ми, затова ги магнах. Съжалявам.

Тя въздъхна от досада. Стори ми се, че всички зад нея са наострили уши да не пропуснат нещо. Очаквах да каже още нещо, ала жената отметна глава, тръшна се зад бюрото на заместник-редакторката, разположено под ъгъл на моето, и качи дългите си крака в безупречни кожени ботуши отгоре. Ясно. Това, изглежда, беше заместник-редакторката, Камила Карстеърс. Питър ми я бе описал като „изключително талантива и упорита млада дама“. Очите на клошарките се плъзнаха от нея към мен и после обратно.

След курса по мениджмънт — „Искуството да ръководиш“, проведен през уикенда, набелязах много внимателно плана на речта си. Преподавателят подчерта изрично колко е важно „да знаеш кога да настъпваш и кога да се държиш колегиално“. Посъветва ме да започна с колегиално отношение, а когато променям мнението на колегите или им влияя по някакъв начин, да използвам директен подход.

— От изключително значение е хората да останат с впечатление, че ги изслушваш внимателно.

Заговорих топло за добрите неща, които съм чула за тях, и обещах талантливите да напреднат в кариерата. Чувствах се малко глупаво и въпреки това следвах указанията в ръководството по мениджмънт; да им покажа, че ще поощрявам творческия подход и ще ги оставя „сами да ръководят съдбата си“. Съпричастността, както ми бяха обяснили, е особено важна съставка на доброто управление — дори от съществено значение за успеха — затова им предложих да ме възприемат като приятелка, не като шеф. Високото момиче изкриви устни и ми се стори, че се забавлява за моя сметка.

Изложих намеренията си: „да превърна занаята да живееш красиво в изкуство“ — специално измислих израза, за да вдъхновя персонала. Все пак се налагаше да внимавам с думата „занаят“, защото по-надутите сноби гледат отвисоко на подобни приказки. Въпреки всичко бях убедена, че на пазара има място за моя „занаятчийски“ подход. Щях да заменя безкрайно омръзналите бурканчета с домашно сварено сладко и дървени купи за сервиране на салати и супи с изящно бродиран лен и билкови смеси за разхубавяване на кожата. Просто крачка напред. Нищо повече. Нямаше да пробутвам интервюта със знаменитости, нито щях да си вра нося по сватбите на нашумели личности; нямаше, да натрапвам умни съвети как да си промениш живота, нито да се задълбавам в затвореното всекидневие на домакините из предградията.

— И нищо посветено на финансите и управлението на парите? — бе попитал замислен Питър Рени, без да забравя значителните приходи от финансовите компании.

Спомних си ужасните кадри от немите филми, използвани за илюстрация от рода „Времето за попълване на данъчната ви декларация изтича“, и отстоях замисъла си.

— Никакви финанси!

— И никакви книги ли? — попитаха помощник-редакторите, попаднали в света на списанията, защото обичаха да четат и някога в училище им е вървял английският.

Усетих как ме бодна чувство на вина. И аз обичах да чета, и на мен английският ми бе вървял добре. Принципите обаче са си принципи.

— Само литература за дома, модата, храната и красотата — бях заявила непоколебимо аз.

— И никакви пътувания? — попита Камила и присви очи, очевидно притеснена, че безплатните рекламни екскурзии ще ѝ се изплъзнат, ако статиите за пътувания изчезнат от страниците на списанието. Не отговорих веднага. Точно така. Не е възможно да пращаш наkontени екипи да бръмчат по цял свят, ако не разчиташ на помощта на туристическите агенции, защото ще фалираш. Едно от нещата, които Уил ми бе набил в главата, докато се упражнявахме дни наред за интервюто, бе, че отговорността и правилната преценка са нещата, които ръководят всички.

— Само много красиви пътувания — отвърнах аз. — За предпочитане са къщите, храните и модата, от гледна точка на красотата. — Тя едва прикри усмивката си. Тежкият като олово плащ на ръководната длъжност се стовари на раменете ми с потискащо шумолене.

Останалите ме наблюдаваха безучастно. Нямаха никакви въпроси. Все едно стоях пред море от меласа и сега ми предстоеше да скоча, за да преплувам до другия бряг.

Най-сетне доживях края на срещата с персонала, усмивката ми беше като маска.

Нещата малко се подобриха, когато всички се пръснаха и от сиво-кафявото стадо вълнени жилетки започнаха да се открояват лица.

— Чудех се... — Нисичка жена, невероятно красива отблизо, слаба, но въпреки това бременна, приближи до бюрото ми, за да ме попита „дали може да поговорим за бъдещето“.

Приведох се напред, без да крия интереса си.

— Разбира се.

Представи се като Дирдри, редактор на рубриката „Къщи“. Много скоро се канеше да излезе в отпуск по майчинство. Удивително майсторски прикриваше напредналата си бременност, макар терминът ѝ да бе след само три седмици.

Постави ми един-единствен въпрос: дали да разчита на работата си, когато се върне, и аз я насърчих да не се притеснява.

— Няма да отсъствам дълго — подчерта весело тя. — Обичайните шест седмици.

Възмутих се.

— Според мен дължите и на себе си, и на бебето четирите месеца, които ви отпуска „Маглайф“. А за работата не бива да се тревожите.

Не ѝ се вярваше.

— Моля ви — настоях аз. — Помислете си.

Сетих се за по-голямата си сестра. Линдси побърза да се върне на работа в Ситито точно шест седмици след като роди, уплашена като заек от светлината на фарове. Представих си тихите кротки личица на децата ѝ Ела, Оливър и Дейзи, с безупречно изгладени блузки и кръгли яки, сиви панталони или поли, и сърцето ми се сви от обич и жал, като всеки път, когато ги виждах или мислех за тях. Фиби и Зак Паркър на Лора, обградени от много любов, вилнееха в дънки и протрити от носене вълнени пуловери, цапаха и викаха, но не ми въздействаха по същия начин. Всъщност с удоволствие се сбогувах с тях. Уил ги наричаше „свършеното контрацептивно средство“ и аз тайно се съгласявах с него.

— Винаги съм твърдяла, че по-голямата ми сестра се върна прекалено рано на работа — обясних небрежно аз с надеждата да продължа разговора, но забелязах колко е безсмислено. Тя просто щеше да кима, без да ме слуша. Дирдри мечтаеше за свършен живот, за бебе и престижна работа и не би се вслушала в мнението на околните, дори да е в нейна полза и напълно смислено. Бях решила, че едно от нещата, които ще направя като шеф, е да помагам на работещите майки. Не съм религиозна, нито се интересувам особено от политика, ала според мен това е правилно и сега поне най-сетне е по силите ми да направя нещо по въпроса.

— Между другото — тя се надигна от стола тромаво и с много усилие, — поздравявам ви за бюрото.

— Бюрото ли?

Вече ми бе обърнала гръб, защото от другия край на стаята я повикаха на телефона.

Още две жени се осмелиха да се приближат, за да обсъдят бъдещето си с мен. Никак не се изненадах, че едната е заместничката на Дирдри, Кейт, очевидно притеснена да не ѝ се наложи да работи

двойно повече, докато Дирдри е в отпуск, при това без да ѝ се плаща. Обещах да проверя какви са възможностите. От друга страна, за Кейт бе плюс по пътя нагоре по стълбицата да поеме и задачите на Дирдри, докато колежката ѝ е в отпуск по майчинство, а и беше редно да го приеме като предплащане на дълг, защото един ден и тя щеше да забременее.

— Бюрото — подхвърли Кейт, която още от началото ми се стори умно и способно момиче. — Радвам се, че си го върнахте.

— Как така си го върнах? — попитах недоумяващо аз.

— Не биваше да си отварям устата — изчерви се тя.

— Да, но вече го направихте.

— Ами... — Пое си дълбоко дъх. — Когато Мартина напусна, Камила си премести нещата на вашето бюро. Каза, че... — Кейт мачкаше маншетите на пуловера си — двете заедно сте щели да изпълнявате длъжността главен редактор, а щом тя е била тук по-дълго, заслужава по-хубавото бюро.

— Така ли? — Дори не скрих объркването си и гореща червенина плъзна по лицето ми. С това пък как да се справя? Току-що им се представих за главен редактор. Не вървеше да ги събера отново, за да подчертая: „Аз съм единственият главен редактор“. Сигурно щяха да ме вземат за смахната. Особено след като им казах, че те сами ще определят съдбата си. Вероятно Кейт не е разбрала правилно какво става. Другият вариант бе Питър Рени да е намекнал на Камила, една от претендентките за моя пост, че евентуално ще ѝ даде картбланш за действие, а тя да е приела думите по-различно. А и ставаше въпрос за бюро. Едно голямо нищо на фона на общата обстановка и кървавия конфликт между сърби и босненци.

Леден страх се завихри в гърдите ми. Дали Питър Рени не е назначил и втори главен редактор, без да ме уведоми. Човек никога не знае какво приемат шефовете горе за колегиалност и сериозно отношение към работата, да не говорим към кого биха насочили благосклонността си.

— Честно казано, за пръв път чувам. — Не измислих нищо по-добро. — Станало е, предполагам, недоразумение.

— Естествено. — Кейт побърза да стане. — Извинете ме.

За какво да я извиня? Че ще имам до себе си втори главен редактор, наречен Камила ли?

Канех се да се кача при Питър Рени и да се оплача, но осъзнах, че се налага сама да се справя с въпроса. Нали аз съм шефът. Не ми оставаха много възможности, освен да уволня Камила, но как да го направя, без да ѝ дам шанс да се изяви.

Вечерта вкъщи се наведох над стойката за вина в опит да намеря нещо годно за пиене, защото бе пълно с бутилки, от които хората очевидно са се опитвали да се отърват. Уил се разсмя. Но се кълна, че там имаше прашна бутилка „Магарешко мляко“ от седемдесетте години. Сигурно е присъствала на всички партита в Лондон и понеже никой не е пожелал да я отвори, са я разнасяли и предавали от ръка на ръка, докато най-сетне се оттеглила за достойното си пенсиониране у нас, а ние подло и лицемерно купувахме нещо по-добро, когато отивахме някъде и бе редно да занесем на домакините бутилка вино. Скарах се на Уил да бъде по-категоричен в това предаване на ненужната вещ.

— Категоричен ли? Стига, стига, имам най-добри спомени от Рут.

Така любезно ми подсказа, че няма никакво намерение да се вслуша в думите ми.

Разказах му от начало до край историята с превзетото от Камила бюро и го помолих за съвет как да постъпя.

— Как да постъпиш ли? — Бе открил бутилка аржентинско червено, доста добро и много пивко, от което сипа и на двамата. — Не предприемай нищо. Все пак вече си спечелила първия рунд. Върнала си окупираното бюро и си прогонила неканените орди. Ти си Рим, отблъснал вандалите.

По-скоро Дънкърк, ако ще използваме сравнения от историята. Седях потънала в мрачни мисли, но той се обърна отново към мен.

— Горещата глава, коте. Къде са оптимизмът и веселото настроение, заради които се ожених за теб?

Тристан не е подсмърчал след Изолда заради оптимизма и веселото ѝ настроение, обзалагам се. Едва ли Ромео е бил запленил от оптимизъм и веселие под балкона на Жулиета. Ами Хийтклиф и Кати? Какъв ти там оптимизъм и весело настроение?

Изтъкнах всичко това пред Уил, а на него му се стори невероятно смешно.

3

Защо всъщност Уил се ожени за мен, питах се аз нацупена, докато се качвах на горния етаж, за да си почистя лицето, да го измия с тоник и да се наплескам с овлажняващ крем, обзета от напразната надежда да легна рано и да си почина. В десет и половина заспах непробудно, а в три след полунощ се събудих, силно притеснена какви нови теми да предложи за списанието, как ще минат промоциите, дали персоналът на „Хау?“, подобно на чистокръвен кон ще усети липсата ми на управленски опит и ще ме свали от седлото.

И защо се омъжих за Уил? Както отбеляза викарият на една неотдавнашна сватба, човек трябва да отделя всеки ден по малко време и да си мисли само хубави, романтични неща за половинката, особено ако сте „Заедно толкова дълго, че романтиката се е загубила в потока на ежедневието“. Нарцисите в синята ваза в спалнята кимнаха одобрително.

Първо, спомних си аз, докато размазвах крема по лицето си, на срещата с напълно непознатия, организирана от Корин Уелс, бивша моя съученичка, останах много приятно изненадана от едрото тяло и пясъчнорусата коса.

— Запознах се с най-божествения мъж — въздишаше тя по телефона. — Направо съвършен за теб.

— Защо тогава да не е съвършен и за теб? — Вече имах повече от богат опит с божествени мъже, които си имаха бивши съпруги, бивши гаджета, дори съпруги и гаджета, все още неуспели да станат бивши. А що се отнася до мъжете, описвани като „само за теб“, те всичките си имаха проблем. Или импотентност, или алкохолизъм, или се оказваха невероятни темерути, но поне тези неща се забелязват бързо и лесно. Вече бях споделила с Корин намерението си да поръчам табелка за входната си врата, като онези със забраните, но на моята щеше да пише: „Забранено за мъже с разбити сърца, за обзети от чувство на стара вина и католици“. Не че имах нещо против католиците като цяло, но при тях нещата ставаха доста по-сложни,

стигнаше ли се до любовни връзки. Същото беше и с евреите, и с мюсюлманите, и с повечето от другите религии по света. Напоследък забраните са във вид на сини лепенки, раздадени от „Съседни спасители“. На тях пише: „В тази къща не купуваме от дистрибутори“, „Моля, легитимирайте се, за да ви отворят“. Аз пък с удоволствие бих си лепнала: „В тази къща никой не вярва на обяснения като «Имам проблем с обвързването» или «Моля, легитимирайте се, а аз, ако преценя, ще ви се обадя».“ Все пак всички тези минали преживявания бяха забавни, не отричам. Животът си беше едно безкрайно пияно парти, ала поредицата от незадоволителни раздели ме изпълваше с чувство за непрекъснат махмурлук.

Преди няколко месеца Корин ми призна, че е готова и на компромис.

— Ще се примиря и с господин Почти съвършенство.

Потръпнах.

— А пък аз не. Подобен брак е покана за бъдещи проблеми. — Независимо от всичко, което се опитвах да ми набият в главата, бях убедена, че истинската любов ще победи всичко. Че е вечна. И тям подобни.

Тогава Корин се разсмя.

— Какъв е смисълът да си романтичка в днешни дни? Налага се да станеш практична, щом искаш да оцелееш.

— Но аз съм практична — измърморих през стиснати зъби. Защо тогава готовата на компромиси Корин така безкористно и благородно ми предлагаше съвършения мъж?

— Значи... — Едва сдържаше задоволството в гласа си. — Да знаеш само колко имам да ти разправам. В момента съм малко заета. Затова нека поизлезем четиримата. Аз и Майк и ти с Уил Бейли.

Уил Бейли. Доста приятно име. По-важното бе, че Корин се бе отправила към онези неизследвани територии, от които малцина пътешественици неочаквано се завръщат поочукани и наранени, но чак след известно време. Брак. Боже! Затова не ми се бе обаждала през последните няколко месеца.

Съгласих се да се запозная с Уил Бейли и да излезем четиримата, но само за да преценя лично въпросния Майк и да реша дали е подходящ за Корин. Надявах се тя да не е направила прекалено голям компромис.

— Той защо не е женен? — попитах аз. Да си предупреден е все едно да си въоръжен.

— Имал някаква ужасна връзка с танцорка или пианистка, не съм сигурна. Ту се разделяли, ту пак се събирали. Била направо отврат. Той беше доста разстроен, но сега всичко е свършило и тя си е намерила друг.

Корин обичаше сърцераздирателни истории. Фактът, че е научила толкова малко подробности, бе добро предзнаменование. Сигурно ужасната връзка е била разрешена по начин, който урежда всички страни. Знаеше колко се притеснявам от подобни неща.

— Не личи да е останал с разбито сърце, ако това си мислиш. Смее се непрекъснато. Честно. Преценявай го бързо, преди някоя друга да се е усетила, че е свободен.

И така Уил, почти съсипаният от любовна мъка Уил, ми бе предложен на тепсия, а аз съвсем импулсивно го приех.

Бях си представяла непрекъснато смеещ се мъж, духовит и весел като играч на ръгби, с румени бузи и яки мускулести бедра.

Тогава бях решила, че няма да имам нищо общо с него.

Съвсем не бях готова за падналата над челото коса и пронизващите сини очи или за огромните количества великолепно вино, с което той ме наливаше.

— И ти твърдиш, че си лекар — шегувах се с него аз. Той ми сипа нова чаша.

— Знаеш ли какво е казал Оскар Уайлд за добрия съвет?

Поклатих глава.

— Дай го. — Той се бе разсмял. — И за така правя. Давам добри съвети.

Забелязах колко внимателно ме наблюдава той през цялата вечер. Беше чудесно, но много опасно. Очите на Корин блестяха от задоволство. Отлично виждаше накъде вървят нещата и беше доволна.

Аз обаче долових известна резервираност — дори вид предупреждение — в начина, по който Майк говореше с мен, напрежението, с което се отпускате назад и оглеждаше Уил, ала тогава почти не го познавах. Просто някои мъже не понасят момента, в който приятелите им по чашка станат сериозни.

Ето че осем години по-късно двамата сме заедно, имам желана работа и мъжа, когото обичам. Отпуснах се на възглавницата и веднага заспах, от време на време се будех, колкото да чуя как дъждът барабани по прозореца, все едно някой почуква с ръка по стъклото, а пустият вой на вятъра фучи по улицата от скръб по това, което е оставил след себе си.

Все пак се събудих свежа и окуражена от мнението на Уил, че макар и неволно, съм спечелила битката за бюрата. Оптимизмът и веселието, качествата, които той приемаше за особено важни у една съпруга, се бяха върнали.

— Отново съм весела оптимистка, скъпи — заявих ведро аз и помирисах млякото, преди да го сипя в чая.

Той вдигна поглед от вестника си, сякаш току-що е слязъл от огромна височина.

— Ммм, браво. — Стори ми се разсеян. — Дано вторият ден на новата ти работа да е по-приятен — сети се да ми пожелае той.

Излязох, уверена, че отново владее положението.

Бодротото настроение не ме напусна и по време на запознанството ми с моята нова асистентка Луси, смотана блондинка с едър кокал и огромни очила. Докато ни представяха, тя се свиваше като гърмян заек и поглеждаше към бюрото си, сякаш папките отгоре щяха да се взривят всеки момент и да я повлекат към ада. Беше я назначил Питър Рени. Обясни ми колко изключително опитна секретарка е и всеки редактор може безпроблемно да разчита на нея. Бе работила за доста от хората в сградата, следователно знаеше какво се изисква. Щом звъннеше телефонът, тя подскачаше, а когато Камила я помоли да ѝ прибере дрехите от химическото чистене, почервения като рак. Замислих си дали да не обърна внимание на Камила, че при нужда е допустимо да използва услугите на Луси, макар те да не включват прибиране на дрехи от химическото чистене или купуване на сандвич. Тези неща можехме да ги свършим и сами. Както и да е, нямах желание да започвам с разпавии още през първата седмица („Колегиалност, колегиалност“ — повтарях си аз) и прецених колко по-добри ще са отношенията ни, накарам ли я да ме харесва.

Събрахме се в заседателната зала за ежеседмичното „вътрешно обсъждане“ и така се срещнах с колегите редактори. Бяха като излезли от списанията си: пълничката розовобузеста домакиня Белинда

Баркън, главен редактор на списанието „Хоум Лайф“^[1]; твърде наклепаната с грим Лулу Стайл, някъде около двайсет и четири — пушеше дръзко в коридора, облечена в къса ламена рокля — която се представи като редакторка на „Найт Лайф“^[2]; Едуард Тейлър — малко смачкан мъж на средна възраст, с вратовръзка, покрита с лекета, и вид на човек, спал с дрехите — редактираше „Ридандънси Тудей“^[3]. Най-страшна от всички се оказа Илейн Браун, редактор на „Май Лайф“^[4] — флагмана сред списанията от групата. Косата ѝ бе артистично разбъркана, а дискретният, макар и твърде дързък костюм бе дело на нов британски гений на дизайнерската мисъл, подлудил манияците дотам, че те дори не се сещаха да пазаруват на Бонд Стрийт. Черният ми костюм, при цялата му елегантност, отразяваше същността на „Хау?“^[5], или поне на това, в което се надявах да се превърне моето списание. Сякаш бях нова ученичка, още не успяла да отскочи да си купи униформа.

— Непременно ще обядваме заедно — покани ме Илейн и ми помахаше с пръсти по начин, който трябваше да изглежда гостоприемен и приветлив. — Ще накарам твоето момиче да се обади на моето момиче. — Почувствах се като току-що отстранена от рамото ѝ пращинка, ала следващата ѝ забележка направо ме втрещи. — Разбрах, че си открила моята Луси.

— Така ли? — Това вече не беше никак приятно. Офис политиката е истинско минно поле, а да задигнеш нечия секретарка определено не слага добро начало. — Много се извинявам. Веднага ще я върна, та аз дори не...

— Няма начин. — Усмивката ѝ ми напомни за акула с червило. — Тя е мило момиче, много приятна, само дето от врата нагоре няма никой, нали разбираш?

— Не си ли доведе лична асистентка? — съчувствено попита Белинда Бракън, макар и леко учудена. Сега се оказвах в ролята на новата ученичка, забравила да си донесе подходяща кутия за моливи, и се налагаше да използва старата очукана, измъкната един Господ знае откъде. — Е, двете положително ще се сработят. Аз, опасявам се, не успях да ѝ повдигна самочувствието, а и тя толкова лесно изпада в паника... — Замълча и ме погледна мило, очевидно съжаляваше, задето се изпусна, че двама редактори са се отървали от Луси.

— Луси ли? — обади се друга жена, но не си спомням името ѝ, и поклати удивена глава. — Тя ви е лична асистентка? — Изсмя се. Белинда я погледна и се усмихна предупредително. Двете благоразумно смениха темата.

Все едно за пръв път ме допускаха да вечерям с възрастни. Затова седях нервно край огромната заседателна маса и преглеждах дневния ред, поставен пред мен. Питър Рени тъкмо започна да говори и вратата се отвори. Влезе внушителна жена, щедро окичена със златни верижки.

— Съжалявам за закъснението, Питър. Движението беше ужасно.

Той се намръщи леко над очилата.

— Мейв, запознай се с твой нов главен редактор, Лиъни Лукас. Лиъни, Мейв отговаря за продажбите и рекламата на „Хау?“, и е член на борда на директорите.

Натежала от гривни десница, осеяна с тъмни петна от възрастта, се протегна без колебание и топло стисна ръката ми. Бях чувала за Мейв, единствената жена в борда. Носеше ѝ се славата на блестящ професионалист. Настана се на свободното място до мен.

— Може ли да гледам от твой дневен ред? Поставих го между нас, а останалите се разбъбриха.

— Тези оперативки са безобразна загуба на време — довери ми тя, без да се старае да шепне. — Поне костюмарите са доволни.

Питър я погледна остро, прочисти гърло и продължи да говори. Нямах търпение да сляза на етажа и да се заема с преките си задължения на редактор. Там бе чудесната интересна работа, а това тук представляваше излишна формалност.

След оперативката успях да остана насаме с Питър Рени, за да разменим по няколко думи. Покани ме в офиса си и потвърди както че Камила наистина се е борила ожесточено за моето място, така и безкрайното ѝ разочарование, задето не са я назначили. Понеже предвиждах какво ме очаква — щеше да се опитва да ми подлива вода при всеки възможен случай — предложих да ме премести за предпочитане в друго списание. Така нямаше да ми създава проблеми.

Питър Рени събра върховете на пръстите си и се замисли, преди да отговори. Отмести черния кожен стол от бюрото. Веднага забелязах безупречната кройка на сивия му костюм и учудващо стегнатото му тяло, независимо от посивялата коса. Персоналът клюкарстваше, че всяка сутрин тичал до службата. А беше на петдесет и пет. Шофьорът донасял в офиса костюма с чиста риза, най-вероятно в комплект с нови слипове и чорапи. Тази мисъл ме разсея от Камила Крастеърс, но съвсем за кратко. Изчаквах той да очертае по кой начин ще бъде спасена.

— Хм. Нещата не са толкова прости. Нали не е направила нищо нередно? Намирам решенията през тъй наречения „меден месец“ за потенциална грешка. Крастеърс е доста уважавана. Всичко наподобяващо значително кръвопускане сред редакторите рискува да уплаши рекламодателите. А точно сега „Хау?“ не е в състояние да си позволи подобно нещо.

— Опита се да ми вземе бюрото. — Почувствах се дребнава още преди да изрека оплакването си.

Той се разсмя и поклати глава.

— Боже! Дами, вие определено биете нас, мъжете, във военните маневри. — Замълча за момент. — Не ми се вижда справедливо някой да бъде уволнен заради неуспешен опит да превземе чуждо бюро, не мислиш ли?

— Не е там работата. Имам нужда от заместничка, на която да разчитам. Длъжността е ключова. Трябва да я заема човек, който да мисли като мен и да предвижда намеренията ми; човек, който ще ме подкрепя, а няма де се опитва да ми подлива вода. Казвам го, защото е важно не за моя успех като редактор, а за успеха на списанието.

— Права си, разбира се — съгласи се той. — В един идеален свят щеше да стане точно така. Да имаш вярна, талантлива и усърдна заместничка. Камила работи усърдно и наистина има талант.

Почувствах се длъжна да кимна, защото на този етап все още не бях сигурна дали има, или няма умения.

— Е — отбеляза спокойно той, — две от три не е толкова зле. Няма гаранция, че съвършеният заместник-редактор чака за нейното място и е готов да започне, нали?

Доста необмислен въпрос, защото какво пречеше да имам наум съвършения кандидат, който само да чака знак от моя страна.

Всъщност трябваше да имам наум подходящ човек, но винаги е много лесно да се правиш на умник след като събитието е минало.

— Както виждаш — заключи той, — много по-лесно е да не клатиш лодката на този етап. Поработи една година. Да се надяваме приходите от продажбите да се променят толкова драстично, че да съумеем да направим подмяна на персонала, както ти искаш.

На тръгване ми подметна съвсем небрежно:

— Между другото, знаеш ли кой е бащата на Камила?

Знаех. Татенцето беше Брайън Крастеърс от „Крастеърс Куик Филдинг“, рекламната агенция, която се занимаваше с дизайна и лансирането на много от най-лъскавите списания. Та те вливаха в „Маглайф“ впечатляващи реклами, които не бяха за изпускане. Явно бях вързана с онази капризна кукла. При това амбициозна и много неприятна. Питър ми намигна:

— Подходящо е да си в добри отношения с такъв човек. Много е влиятелна. Пробвай пак. Сигурно ще се справиш. Вярвам, че си приятен, общителен човек. А Камила е очарователно дете. Когато я опознаеш. — Опитваше се да ми каже, поне така подозирах, колко е красива. Наистина беше красива, слаба, елегантна, със сметановобяла кожа, бадемови очи и личеше, че е от богато семейство.

Уил каза, че прекалявам, когато в единайсет вечерта дояждахме къри, купено готово от „Маркс и Спенсър“, и го преглъщахме с червено вино, заради което сигурно пак щях да се събудя от сърцебиене в три сутринта.

— Научи се да работиш с всякакви хора. Дори в твоя бизнес. — Винаги подчертаваше, че всички хора от медиите са еднакви.

— Мисли разумно — добави той.

— Мисля разумно. — Поне така си въобразявах.

— Ти си шефът и носиш цялата отговорност — продължи той. — Направо ѝ кажи какво може и какво не може да си позволява.

— Не е толкова лесно — започнах да мрънкам аз.

— Напротив, съвсем лесно е. — Стисна ръката ми и започна да масажира възглавничката на палеца. — Какво мислиш, ако си легнем по-рано?

Зачудих се дали не намеква за секс. Ако трябва да съм честна — както обикновено — казах, че съм прекалено уморена, а и вече бе станало късно. Но как щях да забременея по този начин. През последните пет години — откакто започнахме „да опитваме“, и откакто започнах да се притеснявам — вече три години и половина, изчетох всички книги и статии по въпроса за забременяването, ала едва наскоро попаднах на обсъждане за ролята на секса. Когато се разглежда въпросът за безплодието, този елемент нерядко се пренебрегва, обясняваше авторът. „Случва се от безплодието да не остане и следа, ако двойките се любят по-често. Непрекъснато нарастващото безплодие сред активно работещите се дължи до голяма степен на липса на време, на недоспиване, следователно и на недостатъчен секс.“

Това определено ми подсказа нещо. Значи е необходим повече секс. Много повече секс. Дори повече от просто много повече секс.

Според наскоро завършено проучване ставаше очевидно, че сексът вече губи своята популярност. Занимания като градинарство, готварство или смъркане на кокаин започваха да го изместват дори в традиционната жълта преса. Лично обвинявам Бил Клинтън, защото аферата му с Моника Люински май отвори цяло поколение от секса. Докато тийнейджърите с кипналите хормони, лишени от всякаква отговорност, сигурно все още се чукат като зайци, възрастните се отнасят към секса, както са се отнасяли към модните през седемдесетте години кафяви мокети. Навремето са били супер и като нищо пак може да дойдат на мода в най-скоро време. Но не са модни сега.

Качих се на горния етаж при него, обзета от ентусиазъм. Той дори не ме забеляза.

---

[1] Хоум Лайф (англ.) — домашен живот. — Бел.прев. ↑

[2] Найт Лайф (англ.) — нощен живот. — Бел.прев. ↑

[3] Ридандънси Тудей (англ.) — изобилие днес. — Бел.прев. ↑

[4] Май Лайф (англ.) — моят живот. — Бел.прев. ↑

[5] Хау (англ.) — как. — Бел.прев. ↑

Оставаха ми само осем дни, за да се разбера със сестрите си, с братовчедите, лелите и чичовците за рождения ден на мама, да се спазаря кой може и иска да направи сладко пънче или домашен пай, да разгледам готварските книги. Нямаше да ми е никак лесно да открия лесно ястие — хем да се приготвя бързо, хем да е по вкуса на всички, като се започне от по-старото поколение, негодуващи срещу всичко, подправено с повечко чили, до изисканите блюда на Линдси и Санди, свикнали на ежедневните префърцунени обеди по скъпите ресторанти. Нещата се усложняваха още повече поради необходимостта да се съобразя и с алергиите на всички. На Санди му ставаше лошо от риба и това го дразнеше неимоверно много, защото морските деликатеси от рода на пушена съомга, стриди и хайвер са символ на богатство и обществено положение. Лора се оказа чувствителна към пшеница, макар да я бях хващала тайничко да се тъпче с фразела, когато е сигурна, че никой не я вижда. А Зак наистина имаше страховита алергия към фъстъчено масло, толкова силна, че се налагаше който го придружава, да носи спринцовка с лекарство за всеки случай. А, да, не бива да забравям братовчедката Сесили — вегетарианка, докато майка ѝ, леля Уенди, не търпеше сирене. „Ставам като нажилена от кошер пчели.“ Най-сетне отдадох предпочитание на старото поколение; налагаше се останалите да се примирят с пиле с вино или наденички, затова поръчах завидно количество от месаря, който продаваше само органични продукти. (Линдси категорично настояваше децата ѝ да следват определен хранителен режим и редовно диктуваше на детегледачките списъци с допустимите съставки. Според нея наденичките са най-краткият път към рака или натрупването на лош холестерол. Подробно ми обясни всички отрицателни страни на производството им, та чак и на мен ми се отядох. Добре, че се сетих за думата „органичен“, защото тя послужи за магическа пръчица и разсея всичките ѝ съмнения и колебания.) Щях да оправя положението със Сесили, като ѝ купя готов спаначен пай.

Уил, зает с нетипична за сезона лавинообразна грипна епидемия с нетипични усложнения, се прибираще късно вечер и категорично отказваше да участва в приготовленията. Все пак беше въпрос кое от важните неща да избере. Нямах нищо против да го оставя на мира, особено след като виждах как умората го изпива. Той обаче все повтаряше колко обича работата си и колко му харесва да е лекар. Затова аз си мълчах.

— Идват в кабинета ми с възпалено гърло или каквото там им има — обясняваше той, — а винаги става въпрос за нещо друго. Например чувстват се излишни в семейството, защото съпругата митка с друг или децата имат неприятности.

— Винаги ли е така? — Бях чела медицински статии и знаех, че при много пациенти се появява цял комплекс от проблеми, ала не ми се вярваше да няма такова нещо като най-обикновено възпалено гърло. Малка част от мен — онази, която изпитваше недоверие към Уил — се чудеше дали той не си измисля. Представях си как пациентът влиза в малкия му кабинет.

— Докторе, гърлото ми е възпалено.

— Добре, добре, а сега ми кажете какво всъщност не е наред.

— Честно ви казвам, докторе, гърлото ми е възпалено.

Представях си го как прехвърля наум симптомите по типичния за лекарите начин и вместо да попита: „Проблеми със стомаха? Кръв в изпражненията? Болки в гърдите? Редовен цикъл?“, задава въпроси: „Съпругата вярна ли е? Вдигате ли го редовно? Как е работата? Тъщата създава ли ви грижи?“.

Изтръгнах се от фантазията си. В това време Уил обясняваше колко рядко възпаленото гърло е просто възпалено гърло и на хората обикновено им трябва нещо по-драстично от хапчета за смучене или рецепта за антибиотик.

Поколебах се дали да не го посъветвам да не проявява чак такава загриженост, но предпочетох да се заема пак с готварските книги и да преценя как най-добре да приготвя пилето с вино и колко наденички да опека. Както става с всички мускули, изглежда и умението да готвиш атрофира, не го ли практикуваш. С Уил се научихме да си купуваме за вкъщи най-различни гозби от международната кухня от щанда за готови храни. Когато се омъжих за Уил, режех, кълцах и приготвях най-вкусните манджи. Обикалях магазините, за да търся екзотични

подправки, и часове наред се занимавах с приготвянето. В началото на запознанството ни с Уил открих колко секси е загрижеността към другия. Сега това ме дразнеше, защото много рядко ме огряваше. Всички го знаеха като „великолепен“ лекар, а на мен често ми повтаряха каква съм късметлийка, че съм го открила. Само дете понякога изключвах, защото не ми се слушаха подобни приказки.

Господи! Как можах? Хукнах след него, а готварските книги се стовариха на пода зад мен, защото чак сега си спомних, че ми беше изпратил цветя.

Главата ми гъмжеше от всевъзможни колебания във връзка със семейния обяд в неделя, от време на време измествани от най-различни големи и малки задачи, изникващи пред мен, докато влизах в кулите „Маглайф“. Дойде краят на седмицата, а аз продължавах да се чувствам като начинаеща. Беше ми трудно дори да си намирам офиса, усетих аз, когато вратите на асансьора се отвориха, защото непрекъснато трябваше да помня дали се завиваше наляво или надясно. Тези незначителни неща, в комбинация с по-важните, изискваха във всеки миг да съм много съсредоточена. Особено откакто разбрах, че шефката не може да остане на спокойствие където и да се намира. Даже когато се промъквах в тоалетната, някоя от персонала пристигаше и изчакваше да започна да си мия ръцете, за да поиска да обсъдим бъдещото развитие на кариерата ѝ.

Дори седнала зад бюрото след поне петнайсетина поздрава „добро утро“ („Мениджърите със сърдечно отношение към подчинените си имат значително по-голям успех“ се твърди в ръководството, което прочетох особено внимателно), не бях в състояние да овладее неспирно гложещото ме недоволство защо се налага да върша всичко сама по организацията на семейния обяд, и то през първите две седмици от започването на важната за мен нова работа.

Поуспокоих се малко след обаждането на Линдси — Санди Уайт да отскочи до склад за вино и да поръча да доставят няколко кашона за вкъщи. Отказа да платя за доставката.

После звънна Лора — Пол щял да направи неповторимия си шоколадов крем.

— Добре ли е доза за осем човека? — попита притеснена тя. Сетих се за шоколадовото пънче и пайовете, които щяха да донесат братовчедите и лелите.

— Все пак — добави тя — сигурно разполагаш с достатъчно време да подготвиш всичко, след като нямаш деца.

— За осем човека е добре — прецених аз и в същия момент някой ми подхвърли на бюрото предложение за корицата на юлския брой на „Хау?“. Беше направо кошмарна. — Трябва да затварям. — Толкова бързо оставих слушалката, че едва не се изплъзна от вилката.

— Тук са наблъскани прекалено много заглавия.

— Ти си ги подала — изтъкна дизайнерката Мими, което беше самата истина.

Опитах отново.

— Жълтото ми се вижда прекалено тъъ... ярко.

— Нали поиска нещо различно.

Ако не бях твърдо решена да се придържам към колегиалното поведение и да полагам старание отношенията ни да се запазят нормални, положително щях да скоча, да я стисна за раменете и да я разтърся.

— Не чак толкова различно. Махни последните две заглавия и смени жълтото. — Погледнах внимателно шрифта. — Фонът е доста размазан. Да не би да си сменила фотографа?

— Ти го избра.

— Може и да съм направила грешка. — В интерес на фирмената политика е да признаеш грешките си и да продължиш работа, без да се задълбочаваш, поне така се твърди в ръководството. Зачудих се какво ли е било през времената, когато шефовете са били като богове и никога не са допускали грешки.

— А ако оставим същата снимка, но без вазата с цветята? — намеси се Камила.

Замълчах. Вече беше предложила този вариант, ала на мен ми се стори прекалено семпло. Вероятно обаче беше права.

— Добре, да опитаме така.

Наистина се оказа по-добре. Камила се подсмивваше.

— Браво, Камила. — При тези думи гърлото ми се стегна болезнено, но си спомних необходимостта да мотивирам персонала, да отбележа приноса му и на всяка цена да благодаря.

— Защо не спреш да вършиш работата на всички? — мърмореше Уил, без да крие обичта си, осем дни по-късно, след като разбута купчината неделни вестници, пръснати по огромното ни двойно легло. — Пробвай, поне за известно време. Хем ще си починеш малко, хем ще се успокоиш.

— На теб ти харесва така. Би ли отворил виното? — Прегърнах го и се отпуснах за момент върху стегнатото му топло тяло.

— Щом се избърсна, съм на твоите услуги. — Погали косата ми и след миг само вече се бе скрил зад бухнала пяна за бърснене, а аз подтичвах напред-назад, за да оправя леглото и да измъкна забравените подритнати отдолу обувки. Бяха се посмачкали, но още ставаха за носене, прецених аз, докато ги нахлузвах. За разлика от Камила — тя несъмнено е способна и насън да напише дисертация за съвременните аксесоари — за мен обувките и чантите са нещо досадно. С умиление си спомням дните, когато продавачките не те оставяха да си тръгнеш от магазина, без да си купиш подходяща чанта за новия чифт обувки. Ако Камила разбере тази дребна подробност, веднага ще хукне към последния етаж и ще настоява да я назначат на моето място, защото нямам никаква представа коя е модната линия при чантите „Прада“ този сезон. И сигурно ще я сложат на моето място. Погледнах спасените обувки. Бяха загубили формата си, но нямаше кой да ме гледа в краката.

През следващите два часа с Уил оправяхме къщата като истински тандем: всеки си вършеше задачите бързо и точно. Той свали каквото е необходимо от високите шкафове, премести тежките маси, а аз режех, кълцах и докарвах яденето на вкус.

Най-сетне Уил се притисна в мен с въздишка и ме целуна по косата.

— Готова ли си да ги посрещнеш, супер женичке?

Прегърнах го и вдъхнах познатата миризма на стария му пуловер.

— Защо не бяхме само двамата. Можехме да похапнем на някое специално място.

— И на мен ми се иска. — Стисна брадичката ми и ме целуна. — И на мен.

В този момент на вратата се звънна и ние стреснато отскочихме един от друг.

— Изглеждаш чудесно, леля Лиъни — поздрави Фиби неестествено любезно, застанала на прага със сополив нос и натруфена рокличка, имитация на леопардова кожа. — Харесва ми костюмът ти. Само че... — замълча за по-голям ефект, нещо, за което Камила щеше да я поздрави — тези обувки не стават. — На четири вече бе успяла да наследи тактичността на Лора.

— Тихо, тихо, Фиби, миличка, на леля Лиъни сигурно не ѝ е останало време да се преоблече. — Лора я побутна навътре и повлече нацупения Зак след себе си, а отзад ситнеше Пол, натоварен с багаж, достатъчен им поне за една седмица. Бе напълняла, забелязах веднага аз, и носеше обемист пуловер с шпиц деколте, провиснал черен клин и маратонки. Нямаше и следа от красивото тъмнокосо момиче, което се смееше изпод воала на сватбената рокля, докато стотици фотографии се опитваха да уловят сметановото деколте и тъмните къдри.

— Надявам се, не се каните да останете у нас, ха-ха — обади се Уил, очевидно объркан къде да смести всички помъкнати вещи. Оставиха съдържанието от багажника на волвото комби в антрето на купчина и всички, които влизаха, се спъваха в нея.

— Кот! Кот! — разкрещя се Зак. Дано това да не е вторият арбитър по въпросите на облеклото. — Кот! — Той сграбчи застрашително пощенската кутия, докато Лора се опитваше да го дръпне вътре.

— Не, миличък, това не е котката на Лиъни и сигурно не обича деца. — Лора го помъкна към хола. Винаги изглеждаше уморена и в повечето разговори участваше, като вдигаше очи нагоре, въздишаше и започваше с „Много се извинявам, обаче...“. — Съседската котка избяга, а опашката ѝ потрепваше нервно от възмущение.

Зад Пол се бяха строили семейство Лукас-Уайт — спретната тройка деца, наконтени в синьо и сиво, всяко стиснало безупречно опакован подарък. Ела бе сплела няколко кичура коса на тънки плитки с вмъкнати в тях мъниста.

Идея нямах как Линдси е позволила подобно отклонение от приличието, но Ела — вече почти на четиринайсет — започваше да се

налага и да опитва да се бунтува. Докато ме целуваше, установих, че е станала висока почти колкото мен, макар кожата ѝ да беше бледа и по детски гладка. Не се стърпях и се засмях:

— Много си пораснала напоследък!

Тя се изчерви, усмихна се и извърна притеснена очи. Погледът ми се премести на Линдси с надеждата да не се впусне в онези типични за майките признания от рода „Вчера ѝ купихме първия сутиен“. Беше излишно да се притеснявам. Линдси никога не говореше за лични неща пред хората. Ако трябва да сме честни, тя изобщо не говореше за лични неща. Сега просто вдигна очи към тавана. А Ела, облегнала се на стената, сякаш искаше да се слее с нея, се заизплъзва към стаята. Тийнейджърите са толкова притеснителни.

Другите нахлуха по-шумно, Линдси ги последва уморена и отпусната. Кожата ѝ бе опъната и подчертаваше и скулите, и брадичката. Бежовият ѝ костюм с тесен панталон хармонираше с обувките с цвят на мед. Така облегната на кремовата стена, се сливаше с нея, все едно беше мокро петно. Улових отражението и на двете ни в огледалото в антрето — моето беше с подстригана по мъжки къса коса и широки рамене, и се зачудих какво е станало с трите красиви сестри на семейство Лукас.

Свършеният хаос се премести от антрето в кухнята, а тук поне имаше място, макар и да не бе кой знае колко широко. Сестрата на майка, Уенди, дуднеше някъде наблизко, понесла шоколадовото пънче.

— Къде да го сложа? Момичета, колко изморени изглеждате всички — провикна се тя.

Ние, разбира се, отговорихме в един глас: „Токийската стокова борса е доста нестабилна тази седмица“, „Зак се буди по три пъти на нощ“ и „Добре съм, нищо ми няма“.

Беше безсмислено да си хабим приказките. Всъщност леля Уенди не се тревожеше от нашия уморен вид. Напротив — успокояваше се, че кротичкият живот на нейната дъщеря, библиотекарка на половин работен ден с възпитано единайсетгодишно дете, е много по-добър, отколкото нашето трескаво ежедневие.

— Сесили наистина се уреди — подчертаваше тя при всяка наша среща. — Не е като вас, все си гоните опашките.

Обикновено бледото лице на Лора сега ми се стори със зеленикав оттенък, а косата ѝ имаше спешна нужда от миене. Косата на Линдси,

както и тя самата, изглеждаше още по-тънка от последния път, когато се видяхме преди около месец. Забелязах косата на Сесили, зад едрата Уенди, както винаги блестяща — приличаше на златиста завеса, плътна и гъста, сякаш специално лъсната също като черните ѝ обувки. Вероятно леля Уенди все пак беше права. Възпитаната единайсетгодишна Франсин веднага бе изпратена да „се грижи за малките“. Не се съмнявах, че ще го направи, и то невероятно успешно.

Линдси търсеше къде да остави красиво опакованата кутия със сладкиши, очевидно слисана от куповете храна, от натрупаните по кухненския плот чинии, чаши и прибори. Тя имаше огромна, безупречно подредена вградена кухня, а някаква жена, на име Консуела, поставяше всичко на съответното място и не позволяваше да падне прашинка. Понеже от много отдавна не беше виждала подобна неразбория, просто не знаеше как да реагира.

Измъкнах се от кухнята с две бутилки шампанизирано „Кава“ и кана портокалов сок. Най-сетне се добрах до хола, където Санди Уайт се бе отдал на любимото си занимание да мачка самочувствието на Пол Паркър.

— Скъпи приятелю, гледай на нещата в по-широк план. Тези хора оглавяват многомилionни корпорации и нямат намерение да...

Пол Паркър ми се стори напрегнат и пребледнял. Сигурно през цялата седмица му се налагаше да търпи надуты смрадливици като Санди Уайт и му бе трудно да се подлага доброволно на същото отношение и през уикенда. Опитваше са да измънка някакъв отговор, ала Санди не му обърна внимание, убеден в правото си, никой да не го прекъсва.

Уил разнасяше поднос с чаши. В един момент се спогледахме развеселени. Санди побърза да се заеме с мен.

— Мила моя, колко любезно от твоя страна. Сигурно много си се старала, като знам колко си заета. — Говореше като кмет, сметнал за справедливо да похвали подопечните си за усилията при издигането на тентата за почерпка. Усмихнах се и му обърнах гръб, защото усетих как ръката му си проправя път към задните ми части. Щом Санди ме хванеше за слушател, това означаваше не само нетърпимо отегчителен половин час, но и да ме заболят устата и бузите от усмивки и да кимам в отговор на притеснителните му комплименти.

— Сериозно, искам да ти кажа, че ти си една от най-интелигентните и привлекателни жени, които познавам. Ако не ми беше балдъза... — Обикновено го оставях на Уил, който нямаше нищо против. Мъжете проявяват повече търпение един към друг от жените; поне така ми се струва.

Върнах се в кухнята, за да напълня отново чашите. Линдси и Лора, доближили глави, си шушукаха.

— Тресна ми телефона, когато споменах деца — чух обяснението на Лора.

Линдси ме забеляза и я сръчка. Лора млъкна, а по лицето ѝ се изписа чувство на вина.

— Каква е тайната?

— Нищо — отсече Линдси по начин, тъй добре познат ми още от дете.

Много я биваше да пази всякакви тайни. Тя бе от онези въздържани деца, които са способни да пазят шоколад цяла седмица, като си отчупват по едно парченце на ден. По-лесно щеше да бъде, ако се заема с Лора — и тя като мен разкъсваше опаковката и поглъщаше всичко наведнъж, а после съжеляваше. Лора се изчерви.

— Нищо важно. — След това ѝ дойде вдъхновение и добави: — Щом толкова държиш да знаеш, говорехме за подаръка на мама.

— И какво пречи да ми го кажете открито? — попитах аз, решена да не ѝ позволявам да се измъкне. На горния етаж се разнесе ужасен трясък и аз се намръщих.

— Защото — в гласа ѝ прозвуча явно задоволство — тя е точно зад теб.

Обърнах се да прегърна майка, облечена както обикновено в мек костюм, парфюмирана с „Фам“, примесен с лек мирис на нафталин. Баща ми, спокоен, излъчващ достойнство, се подпираше на бастун зад нея. У тях винаги се усещаше някаква гордост, създадена по друго време. Зачудих се дали някога са били толкова забързани, объркани и разхвърляни като нас. А Лора не биваше да си въобразява, че се е измъкнала. Когато беше малка, я гъделичках до припадък, за да я накарам да се предаде — понякога гъделичкането беше само за да ѝ покажа кой е шефът — а сега и без да я гъделичкам, знаех, че ще разбере за какво става въпрос.

Накрая се наложи да добавим към голямата маса две от масичките, на които играехме карти, покрихме трапезата с бял чаршаф и всички успяхме да се настаним. Всички възрастни. Децата, изтощени от игра, бяха похапнали по-рано и сега гледаха видео. Само Ела се качи в спалнята ми, за да разглежда списанията. Малко преди да седнем на масата, се качих на горния етаж, защото усетих мирис на цигари, но Ела посочи леля Уенди — тя пушеше като комин и пет минути преди мен се бе качвала на етаж.

— Да не би да мислиш, че ще запаля? — попита ме тя изпод полупритворени клепки.

Седнах на леглото до нея и едва се удържах да не се намръщя, понеже миризмата стана по-силна. Дали да реагирам?

Реших да премълча. Усещах как между нас зейва пропаст. Малкото момиченце, което се спускаше към мен, настаняваше се в скута ми и не спираше да ми разказва подробности за спечеленото състезание по езда, постепенно се превръщаше в трудно и резервирано създание. Едно време се хвърляше и на врата на Уил, бърбеше и с него, а очите му се насочваха към мен и ние безмълвно си обещавахме някой ден и ние да си имаме нашата малка Ела.

Погалих я по ръката.

— Как е при теб?

Тя сви рамене.

— Добре.

— В училище всичко наред ли е? — Господи, как мразех да задавам всички тези въпроси; на нейната възраст ми се струваха безобразно тъпи. Но какво да правя? Обичайните въпроси за котката й Мармалейд, за непрекъснатото променящия се кръг от „най-добри“ приятелки не бяха много подходящи. Мармалейд умря, а тя вече не споменавахе да има „най-добра“ приятелка.

— Досадно е. — Позволи си да се усмихне едва-едва и отново се зарови в списанията, доста смутена.

— До леглото има още списания, ако искаш ги погледни. — Слязох и се разпоредих кой къде да седне. Линдси се настани между Уенди и баща ми, за да очарова и двамата с вниманието си. Лора се постара да седне възможно по-далече от Санди Уайт, защото напрежението между тях си остана, след като той пощипна дупето й през тафтената й пола в самия ден на сватбата й, признавайки

откровено, че обичал по-закръглени жени. Сесили пък винаги се смачкваше в близост до Линдси, защото сестра ми не се уморяваше да преценява всичко за и против работата на половин ден. За Уил не се притеснявах — той се разбираше с всички, освен с леля Уенди, която го бомбардираше с медицински факти, прочетени в „Уимен & Хоум“ и според нея той трябваше да знае тези неща. Затова настаних Лора до Уил, защото той много обичаше да наднича в деколтето ѝ, но си обещах да не я оставя да ѝ се размине, преди да съм измъкнала от нея тайната.

Леля Уенди се настани от другата страна на масата, а лактите ѝ принудиха останалите да се посвият.

— Виж сега, Лиъни — викна тя. — Кога най-сетне ще ни зарадваш?

— Да ви зарадвам ли? — В първия момент не разбрах за какво говори.

— Хайде, хайде — продължи кокетно тя, истински ужас за жена с нейните размери. — Не се преструвай, че не знаеш за какво говоря. — Сещай се. — Веждите ѝ се извиха многозначително. — Топуркане на мънички крачета. — Тя вдигна два пръста, за да ми подсказе как се тича.

Погледнах към Уил, ала той бе отишъл да донесе нова бутилка вино.

— Няма да те зарадваме, лельо Уенди — заявих твърдо аз. — Току-що започнах нова работа и...

— Не отлагай прекалено дълго. Времето изтича, нали знаеш. Помниш ли Дафти и Дъглас Смит-Хастингс от Торнтън Певърил? — Дори не ме изчака да кимна, понеже устата ми беше пълна. — Дъщеря им Лезли започна работа в Ситито и не се омъжи, докато не стана на...

Забелязах как Линдси и майка ми се споглеждат. Мама побърза да ме защити.

— Лиъни, това е изключително вкусно. Направо не разбирам как си успяла да го направиш толкова ароматно. Моето пиле с вино винаги прилича на манджа.

Настана истинска врява: Сесили се застъпи за отглежданите на свобода пилета, а Уенди, разсеяна от думите „на свобода“, забоботи, че всичко това били глупости, просто извинение, за да ни обират. Санди посегна към пая със спанак и попита дали има риба. Уил бе прекалено

зает да отваря бутилки и да пълни чаши. Бях благодарна, че пропусна разговора. Нямах никакво желание да подхване темата за клиниките по безплодие — нито бяхме я споменали досега, нито бях сигурна на кого ще кажем.

— Сипи си още, Пол. — Реших да се придържам към безопасната тема за храната, а освен това Пол определено имаше нужда да похапне малко. Днес ми се стори по-блед от обикновено. Той бе най-младият от зетъвете, в началото на трийсетте, с все още свежо лице, невинен, висок и слаб, с тъмна гъста чуплива коса. Погледнах го внимателно. — Струваш ми се изморен.

— Работи до късно — намеси се сопнато Лора. — Всяка вечер без изключение.

При всеки друг подобни ежедневни задължения щяха да се приемат за нещо зловещо, сигнал за предателство, но Пол бе последният верен мъж на тази земя. Едва в началото на стълбицата към успеха, работеше много упорито, с надежда след година-две да стане съдружник. Непрекъснато му се налагаше да ходи по изпити и да поема изостаналата работа в офиса, но въпреки това не изкарваше достатъчно според критериите на Лора.

— Пол, това е чудесно, нали? — Мама винаги се опитваше да го успокои. — Показва, че те ценят.

Лора изви очи към тавана.

— Да си счетоводител не е като да зареждаш щандовете в „Сейнтсбърис“. И да работиш допълнително, пак не ти плащат повече.

Чудех се защо Лора се държи по-жлъчно от обикновено. Той наистина наподобяваше дърво, огъващо се под напора на вятъра, тя го нападаше. Колкото и банално да звучи, понякога си казвах, че е достатъчно силен и ще издържи, а връзката им се крепи, защото той не обръща внимание на непрестанното мрънкане на жена си. Винаги изглеждаше стреснат, да не говорим колко не го биваше в домакинската работа, а на нея ѝ доставяше удоволствие да му се ядосва тъкмо заради това. Понякога обаче тя просто прекаляваше.

Линдси и Санди започнаха да се дрънкат заради пансиона на Ела.

— Това е най-доброто за едно дете — викаше той. — Нали, Уил?

— Не — възрази Уил с тих, но убедителен глас. — Аз не бих си изпратил детето в пансион.

Ала Санди не знаеше кога да замълчи.

— Ти не беше ли възпитаник на „Горст“? Там са ви правили луди от първия до последния ден. — Линдси се опита да го срита, но той вече се бе отплеснал и нямаше спиране.

— Сериозно? Май знаеш повече от мен. — Лицето на Уил остана напълно безизразно.

— От училището се оплакват, че Ела е много трудно дете. — Линдси очевидно се опитваше да смени темата.

— Спомням си как скапахме един от директорите за пет години, ха-ха-ха — ревеше Санди.

Нямаше начин да го спрем, след като вече бе взел думата. Пляскаше с длани по бедрата си и се заливаше от смях на шегите си. Линдси имаше вид на човек, захапал лимон; вдигна многозначително вежди към съпруга си, но това не оказа никакво влияние върху него.

Уил също се заливаше от смях.

— Санди, ти си пълно куку, май нямаш представа от нищо. — Плесна го по гърба малко по-силно от необходимото и се настани до Лора, която ме погледна притеснена. Санди продължи да хихика в салфетката си още няколко минути, ала вече никой не му обръщаше внимание. Лично аз го намирам за ужасен.

Леля Уенди се надигна и се измъкна в градината да „пафка“. Не спираше да мърмори що за екземпляри били хората в днешно време, дето настоявали в домовете им да не мирише на цигари, което потвърди съмненията ми за Ела. Уил се обърна любезно към Лора и ѝ предложи още вино. Тя покри чашата си с длан. Той отново напълни своята и аз забелязах как лицето му грейна, когато тя му прошепна нещо. Той я прегърна бързо и съвсем по братски, ала тя се отдръпна, щом надникна над рамото му и забеляза, че ги наблюдавам. Очите ни се срещнаха. Лора таеше нещо. Познавах сестра си. Беше казала на всички, освен на мен.

Два часа по-късно двамата стояхме на вратата и махахме на гостите за довиждане. Уил ме прегърна през раменете.

— Браво на теб. Мина страхотно. — Целуна ме по челото. — Ти свърши всичката работа.

Вдигнах поглед и забелязах обичта в очите му.

— Благодаря ти за помощта. — (Не е ли страхотен Уил? — бе казала леля Уенди. — Вие, съвременните момичета нямате представа какви сте късметлийки.)

Той затвори вратата, подпря ме на нея и нежно притисна устни към моите.

Понеже в последно време — всъщност не знам точно от кога — мисля за секса само като за задължение, за домакинска работа — като за нещо, което трябва да се свърши от тази до онази дата, а после да лежиш с вирнати крака и възглавница под дупето, сега го погледнах и усетих как в мен се разлива топлина.

Забравихме, че ни чака миене.

Лежах на леглото и го наблюдавах как с искрено удоволствие разкопчава карираната си риза.

Очите му срещнаха моите с нетърпеливо очакване. Телефонът до мен зазвъня.

Искаше ми се да го оставя да звъни, но да се обаждам, се бе превърнало в рефлекс.

— Уилям? — Познавах този нисък, ясен глас, леко дрезгав. Веднага му подадох слушалката и се зачудих защо не ми казва поне едно „Здрасти“.

— Сафрън? — Стори ми се изненадан. — Не сме те чували от цяла вечност.

Това „сме“ много ми хареса. Пет пари не давах, че гласът му издава колко му е приятно, нито че веднага изпъна гръб, а после се приведе над телефона, стисна слушалката между рамото и брадичката и се обърна към мен.

— И за двамата ще бъде удоволствие. Чакай да попитам Лиъни.

Господи! Някое от шантавите предложения на Сафрън. От време на време тя звънеше и изтърсваше:

— Да си направим пикник на естрадата за оркестър в Хайд Парк. — Става въпрос за ноември. Или: — Да отидем да празнуваме мексиканския ден на мъртвите.

Тя щеше да е коледен ангел, център на вниманието, защото всички я забелязваха. Затова пък аз щях да се влача последна, понесла кутия със сандвичи, понеже тя няма понятие как се организират нещата и ако не съм аз, някой друг щеше да се заеме с досадната практическа част.

Удоволствието отпреди само пет минути изчезна.

Той се обърна отново към мен и изговори само с устни: „Неделя, двацет и седми май, добре ли е?“.

Поклатих енергично глава. Винаги преди се съгласявах с подобни планове, защото не исках да има скандал, нито да се държа като истерична ревнива съпруга. Сега изведнъж прецених, че е крайно време да отстоявам своето.

Той се обърна към телефона.

— Да, разбира се, ще бъде добре, но Лиъни не е при мен в момента. Ще ти звънна по-късно.

Никак не ми хареса. Предстоеше да проведе дълъг задушевен разговор и двамата да се смеят и флиртуват, затова, преди още да е затворил, му махнах, че нямам нищо против.

Когато той затвори, му обърнах гръб.

— За бога! — Стори ми се ядосан. — Дори не знаеш да какво ни молеше.

— Я да видим? Сигурно е нещо изключително. Честно да ти кажа, в момента съм прекалено изморена за каквито и да е изгъзици.

— Там е работата, че... — Докато разкопчаваше ризата си докрай, говореше спокойно, сякаш обясняваше на дете.

Питах се дали да не скоча и да настоя да измием и подредим, но щеше да бъде прекалено.

— ... има някаква специална репетиция за концерт, който тя ще изнася в „Албърт Хол“ — обясни той. — Това е преглед на програмата, но продават билети и за него, за да съберат пари за специализирано отделение в „Томас“.

Обучението на Уил бе преминало в „Сейнт Томас“ и първоначалното му желание бе да се заеме с гинекология. Дори и аз, без да съм бившето му гадже, можех да се сетя, че обича тази болница. Освен това обичаше музиката. Така се бяха запознали — тя отишла да свири на някакъв студентски концерт, докато той още следвал медицина.

— Предложи да отидем след това да вечеряме. Ако искаш, ще пропуснем събитието. — Прозвуча някак сърдито, макар да знаех, че говори сериозно. — Ако не възразяваш обаче, искам да отидем на концерта. — Разкопча панталоните си и добави: — Ако не искаш да дойдеш, нямам нищо против да отида сам.

Изведнъж миенето ми се стори много по-привлекателно, отколкото да прекарам вечерта в леглото с него. И все пак се опитах да си припомня разказа за двамата будисти, които пресичали реката. Единият видял красиво момиче на брега и го пренесъл. След двайсет и пет дни, извървени в пълно мълчание, вторият монах се обади:

— Братко, щом си дал обет за целомъдрие, не биваше да пренасяш момичето през реката.

Първият монах отговори:

— Братко, аз оставих момичето на брега. А ти така ли направи?

Когато затвори, Уил, изглежда, остави доволната Сафрън на телефонния бряг. Май аз не спирах да мисли за нея.

Положих невероятно усилие да се усмихна и протегнах ръце към него.

— Чудесно.

— Добро момиче. — Той се пхна под завивките до мен. — Ау! Мръдни насам, за да затоплиш и моята половина от леглото.

Преместих се към него и разтворих послушно крака, ала обаждането не спираше да ме измъчва с ледени иглички, макар да си повтарях, че е едно нищо, някакво случайно обаждане и наистина не е важно.

Насилих се да се убедя, че тя се обажда много рядко — не ни бе притеснявала цяла година. Последния път звънна да попита Уил дали има представа къде се намира спирателният кран — нещо много по-дразнещо от покана за концерт.

Преди осем години не бях чувала за Сафрърн Пери. Тогава Уил ме заведе в „Рос Мейнър“, провинциален хотел от златист котсуолдски камък — поне така се твърдеше в брошурата — сгушен романтично сред полята около село Рос, разположено сред най-живописната част на Великобритания. На обяд сервитьорите, специалисти в артистичното сервиране, се суетяха около нас с неприкрит възторг, ала аз, обзета от щастие, не ги забелязвах. Да бъда в провинцията на хотел с гаджето си, възплащаваше мечтата ми за съвършената любов. Познавахме се едва от шест месеца, ала Уил вече бе успял да се запознае с родителите ми, покани ме да отида с негови приятели на вила в Прованс през лятото и планирахме да отскочим за един уикенд до Ню Йорк.

Уил ми хареса още щом Корин ни запозна. Беше приятен и спокоен, първата вечер ме изпрати до нас, без да се натрапва. Поиска ми телефонния номер, сякаш бе най-естественото нещо на света, и аз бях сигурна, че ще ми звънне. Беше мил, естествен, забавен и остроумен и най-важното — не забелязах и следа от бъркотиите, които обикновено съпътстваха връзките ми. Никакви намеци за майка му и сравнения с нея, не се оплакваше от сексуални проблеми, от проблеми с парите или от жените. Държеше се възпитано, от време на време ми правеше малки подаръци и предлагаше да направим нещо необичайно — например да попътуваме с лодка, вместо в неделя да заседнем в някой ресторант за обяд. Дори най-простото нещо — разходка в дъжда, споделена шег, птица, стрелкаща се над Темза — бе обвито в златна възшебна мъгла. Не спирахме да си говорим. Семейството му бе от Шотландия, но се наложило да продадат дома си, фермата „Уайт Гейт“, когато бил на десет, защото баща му починал, а майка му не смогнала със семейния бизнес — продажба на парафинови отоплителни печки.

— Мечтаех да откупя бизнеса — призна той — или поне да намеря място с ширнало се до хоризонта небе, където рибата да изскача от водата.

Първите ни няколко седмици заедно приличаха на сприятеляване по време на дълго пътуване с влак — много въздействащи, ала някак нереални. Въпреки това не ме напускаше чувството, че поради някаква причина — затова непрекъснато се борех с обзелото ме съжаление — пътуването ще има край.

Ето защо, когато сервитьорите, предварително запознати с хода на действието, тръпнещи от вълнение, поднесоха покритите със сферични капаци ястия и под моя капак блесна годежен пръстен, поставен в легло от салата, аранжирана край агнешкото, дори не се сетих да уточня дали тя е била „пианистка или танцьорка“, защото Корин така и не успя да ми каже. Той също не повдигна въпроса. Предположих, че повече не го интересува.

Вместо това го погледнах в очите.

— Да.

Беше истинска магия. Цялата нощ стояхме будни и обсъждахме бъдещето, а пред нас се ширеха необятните полета на съвместния ни живот. Едва по-късно същия уикенд, когато умът ми бе объркан от мисли за цветя, срещи, шаферки и бели рокли, той спомена за пръв път името ѝ.

— Хората в Прованс ще ти харесат — обясняваше той. — Казах ли ти кой ще дойде?

Поклатих глава, обзета от колебание дали да подпишем в църква, или в гражданското.

— Както предпочиташ — отвърна той разсеяно и приглади косата ми зад ухото. — Това ще бъде твоят ден.

Смутих се. Не биваше ли да е нашият ден? Понеже на няколко метра от къщата на родителите ми имаше стара църква, а викарият ме познаваше още от дете, реших да не мисля повече по въпроса. Спряхме се на църковна сватба.

Той започна да изброява поканените за ваканцията двойки с някак разсеяно изражение, малко тъжно, вероятно защото преди това бях говорила за църква.

— Сафрън Пери и приятелят ѝ Джеймс Уокър. — После изреди и други имена.

— Кои са те?

— А, Джеймс е банкер, много добър играч на тенис... — Изброи професиите и хобитата и на останалите. — Сафрън Пери е бившето ми

гадже. Много талантива пианистка. Миналата година „Харпърс & Куин“ пуснаха за нея огромна статия на две страници. — Ако не бях така завладяна от емоциите, щях да забележа, че останалите са ми представени в зависимост от постиженията си. Едва когато заговори за Сафрън, спомена някаква връзка със себе си.

В онзи момент престанах да съставям списъка с гостите и долових мириса на опасност. Уил взе бизнес страниците на „Сънди Таймс“ и отбеляза:

— Господи, старият Хенри добре се е забатачил. Я да прочета какво става. Открай време се страхувам, че ще пипнат стария мошеник.

Отпуснах се. Та тя не бе нищо повече от една стара връзка. А след като в „Харпърс“ са писали за нея, значи сигурно бе доста интересна жена.

Няколко дни след семейния обяд отново видях „Рос Мейнър“. Хотелът беше сниман от Форчън, един от най-добрите ни фотографии. Подобно на редица други модни фотографии, той бе изключително чувствителен на тема имидж. Определението „артистичен темперамент“ изобщо не покриваше холеричните му изблици. Наложих се да се обадим няколко пъти — и аз, и Мими — за да го убедим, че списание „Хау?“ върви по пътя към успеха и той може да благоволи да работи за нас. Ако работех в „Пени“, направо щеше да затвори, за да не си губи времето с мен. Когато ставаше прекалено труден, търсех начин да се успокоя — кръщелното му име Колин дори не намеква, че у него има нещо готино и приятно и тъкмо затова настоява всички да го наричат Форчън. Форчън и Сафрън — защо хората не си измислят нормални имена като Джон и Маргарет например?

Доста дълго се взирах в негативите, оставени в дизайнерския отдел на „Хау?“, за да разбера какво точно гледам. Позите на манекенките със символично облекло, облегнали се на оронени каменни стени или грижливо окастрени плетове, ме караха да се съмнявам дали не са ги снимали пожарникари. Огромните им опулени очи, наклепани с прекалено много туш, изглеждаха ужасени, очевидно за да подчертаят, че новите дрешки с флорални мотиви не са им по вкуса. Вгледах се внимателно в първата снимка и различих някъде назад тъмнозелената готическа пейка, поставена под пергола от ковано желязо. Листата се виеха по металните пръчки и макар снимките да бяха правени преди броени дни, през април, много преди розите да разцъфнат, отлично знаех какъв сорт роза пълзи по металната конструкция.

Нарича се „Хималайска роза на Пол“, през онзи уикенд преди осем години точно тази роза ни обгръщаше отвсякъде в цвят, наситил юнския въздух със сладък упойващ аромат. До края на живота ми този аромат ще ме кара да си мисля за розово. С Уил седяхме на тази пейка — държахме се за ръце, стискахме чаши с шампанско, а аз не спирах

да обмислям подробностите около поканите за сватбата и за обувките в слонова кост, обсипани с миниатюрни розички, които щях да си купя от „Ема Хоуп“. Уил бе начертал бъдещето ни. Всичко ми се струваше прекрасно.

— Никога досега не се бях замислял какво искам — стисна ръката ми той. — Сега е време да престанем да се лутаме между кръчмата и ресторанта или някое парти. Време е да пуснем корени. Искам да видя как децата ми растат и тичат около нас. Искам да ги водя за риба.

Аз също си имах фантазии, ала те не хвърчаха много напред във времето. Представях си как сладката Ела на Линдси ще бъде точно на колкото трябва — на шест, и ще ми стане шаферка. Ела винаги е била много специална за мен. Не мога да обясня защо, ала сърцето ми всеки път започваше да бие по-бързо, когато обвиеше врата ми с тъничките си ръце и усетех копринените ѝ бузки до моите. Усещах целувките ѝ като крилца на пеперуда до кожата ми.

— След десет години имам шанс да бъда консултант. — Той се облегна доволно назад, вдигна чашата, затвори едното си око и погледна хълмовете на Котсуолд през мехурчетата на шампанското. — Ако престана да се бързам.

С удоволствие го слушах, макар злостният свят на болничната политика да ми бе напълно чужд. Предстои му много работа, предположих аз. Сигурна бях, че лекият характер на Уил се вмества добре в шеговития и малко пренебрежителен свят на медицината, поне както го представяха по телевизията. Студентите по медицина винаги замислят някоя лудория, мислех си аз. Колебаех се дали да не отидем на място, където ще приготвят всичко, свързано със сватбата, като „Питър Джоунс“, или по-скоро да се спрем на стилната „Дженеръл Трейдинг Кампъни“. А защо не и на двете?

Това обаче бе все още в бъдещето, а там, на пейката под хималайската роза, Уил ми описваше каква къща ще си купим, какви деца ще имаме („аз, разбира се, нямам предпочитания дали ще са момичета или момчета, стига да са здрави“), дори неща, много далечни от нас, като пенсионирането. Ала той така и никога не сподели — а докато главата ми гъмжеше от дантели и шрифтове за поканите, розички и сатен, дори не се сетих да попитам — какъв е бил, преди да се запознаем, защо е карал прекалено бързо очуканите спортни коли,

дали е бил на запивки по цяла нощ — никакви подробности. Като си мисля сега за онзи момент, Уил се бе превърнал в човек на бъдещото и по този начин бе заличил миналото. Не че имаше значение, поне тогава. Това е дивата необузданост на младите мъже. Той, както често се повтаряше, бе махнал с ръка завинаги на детските приумици. Говорихме безкрайно дълго и слънцето залезе над мечтите ни. Неочаквано небето притъмня и аз потръпнах, защото настръхнах от вечерния вятър.

— Да влезем вътре — подръпнах аз ръката на Уил.

В сумрака се виждаше живият плет, който опасваше огромно пространство около хотела и градините на „Рос Мейнър“ и хвърляше сенки по тревата. Странното шумолене из живия плет никак не ми харесваше. Спокойствието изведнъж ми навя самота. Спомням си някакъв разказ за известен човек — дали не беше свързан с аферата Кристин Кийлър или друг политически скандал, разrazil се преди години, — обесил се на дърво сред градината с рози. Това обаче е станало много отдавна.

— Нека да си допия — помоли той. — Ако предпочиташ, върви. Тук е напълно безопасно. Няма го твоето градско насилие като в Глостър.

Моето градско насилие ли? А пък аз си мислех, че работещите в болниците знаят за насилието повече от мен, защитена в лъскавия свят на медиите. Бих казала, че това е неговото градско насилие. Така или иначе, нямах желание да се върна сама през пустата градина. През последните няколко години ми беше омръзнало да съм сама, макар да ходех непрекъснато по партита.

Това време беше свършило. Щастieto ме обгърна като приятен полъх на топъл августовски вятър.

— Не, ще почакам — отвърнах аз, внезапно обзета от прилив на обич. — Имам желание да разкажа новината на целия свят. Нека да се качим и да се обадим на всички. С кого да започнем?

Уил ме гледаше с усмивка, после обърна ръката ми, сякаш за да прочете какво се крие в линиите на дланта.

— Ти кажи. На кого ти се иска да съобщим най-напред?

— На мама и татко. — Познавах Уил, но го посрещнаха доста предпазливо.

— Значи ще съобщим първо на родителите ти.

— Ами на майка ти?

Отново същата усмивка.

— Предпочитам да ѝ кажа на четири очи. Това е нещо много важно.

Прав бе, разбира се, но се почувствах леко разочарована. Според мен годежът ни бе толкова важен, че не можех повече да чакам. Идваше ми да се пръсна. Нямах търпение да видя какво представлява майка му, да разбере от нея какъв е бил като момче. Когато най-сетне се запознахме, пред мен се изправи свадлива възрастна жена, забравила почти всичко, свързано с миналото. Така и не успя да разбере коя съм.

Родителите ми останаха очаровани. Единият се провикна към другия в градината, за да се обади по втория телефон, а аз си представях как татко се суети, облечен в самото с крпки на ръкавите и панталоните от рипсено кадифе, с които работеше в градината, а мама е с пола на цветя, за мен почти същата като другите ѝ поли, същата като полите на приятелките ѝ. Все се чудех откъде ги намират. Вероятно от онзи пращен магазин, наречен „Мезон Памела“ на Хай Стрийт. Стана им приятно, че ще има още една сватба. Дори цената не бе важна. Лора се омъжи почти веднага след като се отдели да живее самостоятелно, а Линдси непосредствено след Оксфорд, така че аз бях последната. Бяха започнали да се притесняват.

— Сигурно вече живеете като семейство — не се стърпя майка.
— При това едва ли е от днес. Но пък е толкова сладък. — Сладък ли? Гадост. Да се омъжиш за човек, когото родителите ти смятат за сладък! Пет пари не давах. Обичах го, сладък или не.

— На мен ми се струва добър човек — сподели татко. — Знаех си аз, че ще намериш някой по-различен.

Различен ли? Бях твърде щастлива, за да анализирам.

— Да наминете скоро — подкани ме майка. — В момента розите са истинска прелест.

— Знам. — Затворих телефона и започнах да се приготвям за вечеря. Пеех под душа, без да се притеснявам от немелодичния си глас — вратата бе затворена, а водата течеше обилно. Уил не се женеше за мен заради умението ми да пея, ала предпочиташ да не ме чува как изпълнявам „Бъди до мен“.

Гърбът ми все още тръпнеше от водните иглички, когато влязох в приятната спалня, загърната в една от белите хавлии, оставени в банята. Жалко, че свършват точно там, където краката ти изглеждат като бутилки от мляко. Уил тъкмо затваряше телефона.

— Кой беше? — зачудих се дали някой не ни е потърсил.

— Тъкмо съобщавах на някого новините. Както ти предложи. — Като си припомням, струва ми се, долових нервност в гласа му, но щастието скриваше всички чувства.

— На кого? — Не исках въпросът ми да прозвучи така рязко.

Той изви едната си вежда.

— На Сафрън Пери. — Говореше съвсем небрежно. — И на Джеймс. Искан да им кажа да очакват в Прованс една щастливо сгодена двойка.

Тогава всичко ми изглеждаше наред. Все пак усетих как челото ми се сбръчква от напрежение. Не много.

— Тя не беше ли... Искан да кажа, не... — Дойде ми наум, че не бях попитала, когато той и Сафрън са се разделили, кой кого е зарязал. Може би тя щеше да се чувства нещастна. Дори разгневена.

Уил сякаш прочете мислите ми.

— Господи, не. Сафрън не е от жените, които се вълнуват от женитбата.

— Защо не? — Сякаш сега бях до него, защото тя не го искаше и му се налагаше да се примири с мен.

— Тя е прекалено... — Изви очи към тавана и въздъхна, сякаш неспособен да обясни нещата. — Повредена — уточни най-сетне той. — Не, думата не е точна. Крехка. — За момент затвори очи, сякаш бе отлетял някъде далече, сякаш се бе пренесъл в друго време, на милиони километри от прекрасния залез над „Рос Мейнър“. На място, огряно от съвсем различна светлина.

За секунда нещо стегна гърлото ми и аз не успях да преглътна. После реших, че мъжете приемат жени като Сафрън за уязвими, загадъчни, енигматични, а в действителност те са обсебени от себе си, склонни към депресии лъжкини.

— Не — повтори той вече с по-нормален глас. — Не, не виждам тя да се омъжи. Както и да е, сега е с Джеймс, нали ти казах. Той ѝ се отразява доста добре.

Стоях несигурна, ала той ме привлече към себе си, дръпна ме на леглото, развърза и разтвори плътната бяла хавлия, така че заоблените извивки на голото ми тяло проблеснаха на отиващата си светлина. Притисна ръце над главата ми и приближи устни над моите.

— Никакви въпроси повече?

Това въпрос ли беше, или нареждане?

— Никакви — прошепнах аз и знаех, че след малко ще ме пусне, ще се съблече и ще пропуснем резервацията си за вечеря. Сервитьорите ще изтанцуват кадрила си пред друга двойка.

Само че той разкопча дънките и след няколко къси резки тласъка всичко свърши. Аз изхлипах шокирана, сякаш залята със студена вода, но после се надигнах да посрещна тласъците му и се притиснах в него с такава сила, все едно животът ми зависеше от това. След само две минути и двамата лежахме задъхани и се вглеждахме един в друг, изтощени, изцедени, отпуснати, доволни.

— Виж ти — възкликна той. — Виж ти, виж ти. Малкото ми котенце имало нокти.

С огромно усилие се върнах в кабинета в „Маглайф“. Всички — Камила, Форчън, Луси и Мими, ме наблюдаваха и чакат присъдата ми за снимките.

— Чудесни са — казах механично аз. — Великолепни както обикновено, Форчън.

Той се подсмихна.

— „Вог“ искат да подпиша договор с тях. Така че не е сигурно дали ще успея да работя повече за вас.

Усетих как лицата около мен се обтегнаха, независимо колко пъти бяхме чували тази песен. Наистина бе много трудно да се намерят добри фотографии за „Хау?“, а снимките имаха особено значение за това, което представяхме. Снимките във „Вог“ и „Харпърс & Куин“ гарантираха на Форчън доходоносни договори. Стигнаше ли се до битка, предварително знаех, че съм изгубила.

Форчън целуна шумно Камила и по двете бузи, помахаша с ръка на останалите и си тръгна, а ние прегледахме всички снимки. Имаше плетки, представени от ученички, страдащи от анорексия — стояха страхливо, свити пред камерата, сякаш са пребити. Не съм сигурна

доколко фотографиите ми подсказваха, че плетивата са от кашмир, но Мими поне похвали осветлението, а Камила определи дрехите като сексапилни. Точно това се носело в момента. После прегледахме снимките от ревютата — главозамайваща комбинация от цветове и материи, в които се бяха напъхали манекенки без бельо, а след тях идваха гумени бански костюми, облечени от момичета с гуменки и къси чорапки. Първоначално си помислих, че Мими е поискала снимки за разходка сред природата — това бе една от темите, които имахме намерение да пуснем (като начин да стегнеш бедра) — но щом Камила ги видя, писна щастливо:

— „Хайку Браун“. Номер едно са.

Зачудих се дали не се опитва да ме направи на луда, но тя ги разглеждаше с жив интерес.

— Изключено е да не спечелят наградите — измърмори очарована тя.

Нямах представа кое му е номер едно на този плувец на дълги разстояния, но със сигурност не би допринесъл за продажбите на списанието.

— Нека да заложим на „Галиано“, „Клои“ и „Диор“. — Поставих снимките пред Мими. — И на „Джон Ричмънд“.

Ако Камила имаше желание да прилича на руски борец, проблемът си беше неин. Не можех да мисля и за това, а за читателите да не говорим.

Нещата не се получиха както ги бяхме планирали. Вместо да стане консултант, две години след като се оженихме, Уил реши, че като джипи животът му ще бъде по-пълноценен. Така щял да постигне нещо и да помага на хората. Зачудих се дали зад неговото решение не се крие някакво разочарование.

Той се разсмя и ме целуна, а след това бързо си осигури работа недалече от „Брануърт Терас“ 37 като практикуващ лекар.

— Когато имаме деца — беше казал той преди пет години, когато си мислехме, че бременността не е никакъв проблем и ще бъде реалност след броени месеци, — ще ми бъде много удобно, защото няма да се налага да пътувам прекалено далеч.

Годините обаче минаваха, а аз така и не забременях. Щом чуех думата „бебе“, сякаш ме обливаше студен душ от паника. Отворех ли някое списание, се натъквах или на статия за спадащата плодовитост на Запад, или виждах снимка на усмихната майка с дебеличко бебе, родено напук на всичко след серия от мъчителни манипулации. Дори вестниците тръбяха, че да родиш е истинско постижение. Семейният живот, мислех си аз, е жезъл, протегнат напред към поколенията по начина, по който го бяха направили Линдси и Лора. Представях си бременността, раждането, как ще организирам деня си с бебето, какво ще правя, докато съм в отпуск по майчинство, как ще давам инструкции на бавачката — всичко. Абсолютно всичко, освен възможността да си остана единствено леля, а след време да ме повишат до баба-леля. Дори един ден да станех баба-леля, това съвсем не ме успокояваше. При всяко влизане в супермаркета, ме обземаше чувството, че е пълно с бременни жени. Ами какво ще стане, ако не успееш да забременееш? Съмнявах се дали ще го понеса.

Преди три години Уил направи кръвни тестове и на двамата. Нивото на хормоните ни беше точно каквото трябва. Допреди няколко месеца виждахме ключа към успеха в по-широкия поглед към нещата — да не се връзваме прекалено много и да не допускаме

притесненията и отчаянието да ни завладеят. Затова през повечето време си давахме кураж един на друг. Случваше се да спорим какво да направим, ала мненията ни обикновено се разминаваха и най-сетне стигнахме до извода, че лекарите не могат да лекуват собствените си семейства, и щом се примирихме, си записахме час в клиниката по безплодие.

Вече от три седмици бях на новата работа, а часът наближаваше. Предстоящото събитие ме обсебваше все повече и се чувствах все по-виновна. Сигурно бях сбъркала някъде — или пиех прекалено много кафе, или се заплесвах с червеното вино, или допусках някой напълно нелогичен и дразнещ пропуск; яденето — или неяденето — на някои храни, нещо много елементарно като бананите, да речем. Бях си представяла раждането като напълно естествен процес — пътуване, в чийто край жената изпитва удовлетворение. За мен то бе свързано със заоблености и извивки, не с остро пробождане на спринцовки и болезнената намеса на медицински инструменти.

Не споменах и дума за всичко това, когато го целунах за довиждане и поех в хладния априлски ден. Вятърът не беше вече силен и пронизващ, по голите клони бяха напъпили първите зелени листенца. Сякаш дочувах птичи песни, макар с всяка крачка към метрото все повече да се убеждавах, че е звънът на мобилен телефон или на няколко мобилни телефона, недоволно бръмчащи в чантите и куфарчетата на хората.

Вече възприемах кулите „Маглайф“ като втори дом. Казах „Добро утро“ на Мейв и тъкмо когато вратите на асансьора щяха да се затворят, Питър Рени се вмъкна при нас.

— Добро утро, Мейв. Добро утро, Лиъни. — Взря се в мен, все едно искаше да се увери, че съм аз, попита:

— Ще се видим ли днес на обяда в Камарата на общините?

За пръв път чувах за подобно нещо.

— Аз... ами... не съм си проверила графика за деня. Имаше някакъв обяд, но така и не си спомням какъв.

— Добре, добре. Много е важно да се показваш на тези задължителни места.

Останах силно учудена. Обяд в Камарата на общините, значи. Не ми се струваше твърде правдоподобно, освен ако някоя компания за производство на парфюми не бе успяла да наеме цялата сграда ведно с

куп актьори, за да презентира парфюм „Фридъм“ или „Либърти“ в обстановка от четиринайсети век. Във влиятелния свят на парфюмерийната индустрия всичко беше възможно.

В графика ми за деня не се споменаваха нищо за обяд. Бе отбелязана само среща на сандвичи и минерална вода по време на някакво обучение в заседателната зала.

— Луси?

И Луси не бе чувала за подобно нещо. Тъкмо се канех да разбера кой от другите редактори е достатъчно приятелски настроен, за да ми обясни за какво става въпрос, и пристигна Камила, изключително представителна в костюм на „Армани“.

— Изглеждаш чудесно — побързах да констатирам аз.

— Благодаря. — Единствено размяната на комплименти за дрехи бяха безопасните реплики между нас.

— Ще ходиш ли някъде? — При повече късмет, от моя страна, нищо чудно да се окаже, че я чака интервю за работа.

Тя едва забележимо сви рамене.

— Просто един досаден обяд. Нали знаеш?

— А ти да знаеш случайно нещо за обяда в Камарата на общините?

Тя се ококори.

— Тъкмо там ще ходя. И теб ли са те поканили?

Щеше да се окаже опасно да предизвикам Камила, затова помислих внимателно, преди да задам следващия въпрос.

— Не канят ли всички главни редактори? Поне с такова впечатление е останал Питър Рени.

Вече извадила телефона си, тя набираше някакъв номер, за да покаже, че няма възможност да води дълги разговори.

— Нямам представа. На мен ми звъннаха лично.

Отказах се да я слушам как писука по телефона с господ знае кого.

Срещата на сандвичи и минерална вода беше за заместник-редактори.

— „Хау?“ има невероятен късмет, че главната редакторка се интересува толкова задълбочено от обучението на персонала — обърна се топло към мен шефът на отдел „Кадри“. — Нямам думи да ви

опиша колко е трудно да накараме главните редактори да дойдат, а ако не са тези обучения, лодката доста натежава.

Усмихнах се и се опитах да си обясня обърканите метафори, чудейки се как така се озовах, че съм на място, където трябваше да присъства Камила, а тя е там, където поне според думите на Питър Рени е моето място. Реших да попитам Луси, дори с риск да подроня собствения си авторитет. Луси се изчерви:

— Мислиш ли... — тя вече заекваше — че е преровила пощата на бюрото ти?

Стреснах се. Не може да бъде! Изненадах се колко отчаяни мерки е решила да предприеме срещу мен и я съжалих, задето е откраднала моята покана за събитието.

— Възможно ли е да го е направила?

— Възможно е — призна Луси. — Понякога доста ми... помага да подреда и сортирам пощата.

Ето защо Камила толкова се дразнеше от непохватното и бавно разпределяне на пристигащите всеки ден писма. Бях я забелязвала да рови пликовете и да отделя с безпогрешен усет всичко написано на ръка или съдържащо нещо твърдо, което можеше да е единствено покана. Обикновено побутваше големите досадни пликове формат А4 и те се разпиляваха по пода, където и оставаха, докато Луси най-сетне ги вдигнеше.

— Тогава внимавай. Двете ще си разпределяме поканите. Така става излишно тя да ги претърсва тайно. Има достатъчно събирания и покани и за двете.

Луси си отдъхна.

Замислих се дали да не рискувам неразбирателството между нас да стигне още по-далеч и открито да я попитам приемала ли е покани, без да са адресирани лично до нея. Надникнах към дневника ѝ, оставен в цялото му величие на кожената си подвързия върху бюрото, и ми се прииска да съм от хората, според чиято преценка е тяхна работа да погледнат какво пише вътре.

Само че не можех да го направя. Жалко, казах си аз. Много жалко, наистина. Телефонът звънна отново.

— Сестра ти е — подвижна Луси. Нямаше смисъл да ѝ съсипвам деня, като попитам коя от двете. Това сигурно щеше да ѝ докара нервен срив. Както и да е. Линдси винаги караше секретарката си да се

обажда на моята секретарка, което включваше дълго мълчание и многократно повторено „Моля, изчакайте“, а понякога дори прехвърляха разговора в отдел „Продажби“. Така че сигурно се обаждаше Лора.

Оказах се права. Тя ми се стори доста унила.

— Питам се има ли начин да обядваме заедно.

Утре. Нещо определено се мътеше. Представата на Лора за спокоен обяд без деца се свеждаше до набързо погълната салата между две ходения на пазар. Около „Маглайф“ нямаше никакви магазини, освен пръснатите из ветровитата пустош будки за вестници и безобразно скъпи, при това малки супермаркети. А като познавах сестра си, очаквах да поиска да се кача на такси и да отида където на нея ѝ е удобно.

— Ами... — Откъде да намеря достатъчно време, та да го посветя на висене в лондонските задръствания. Следователно няма как да вместя този обяд в програмата си. — Не може ли да почака до понеделник?

— В понеделниците са игрите на децата.

Едва ли ставаше въпрос за нещо важно.

— Защо не ги пропуснеш?

— От съществено значение е децата да имат установени навици — опита се да повиши глас Лора.

Пълни глупости. Децата на Линдси, натоварени с най-различни графици и задължения, нямаха време да си поемат свободно дъх, а Лора не обръщаше никакво внимание на условности като спазване на часове и съобразяване с някакви изисквания. Години наред бе кърмила съобразно капризите на децата; ако не желаеха да си легнат в приличен час, стояха до полунощ. Надигнах глас.

— Моля те... — замрънка Лора. — Скочи в някое такси и ела.

Възмутих се.

— Не мога да скоча в такси. Наистина не мога. В момента имам твърде много проблеми.

Тя въздъхна, по-скоро изпухтя, за да покаже колко е несправедлив светът към нея.

— Добре, аз ще дойда при теб. Ще те чакам на рецепцията в един. Чао. — При други обстоятелства Лора щеше да намери начин да ме придума на варианта с таксито и да ме накара да прекарам поне три

часа в задръствания, а този път се предаде бързо и безболезнено, сякаш се опасяваше да не откажа. Това момиче определено си пропилява таланта, като си стои у дома. Честна дума, така е. Защо не обикаля и не продава енциклопедии или прахчета за тортени глазури, или да стане политик — абе нещо такова.

На следващия ден я заведох зад ъгъла в старата печатница, наскоро преустроена в ресторант, боядисан в причудливи бонбонени цветове, за да се подчертае, че е супер местенце. Лора се бе спретнала в дрехите си за пред хора — прекалено тясно тъмносиньо сако и прекалено тесни дънки. Настани се на карамеленото канапе и побърза да се нахвърли върху питката със зехтин още щом я поставиха на масата.

— Господи, умирам от глад. Казах ли ти — попита тя с пълна уста, — започнах като дистрибутор на детски книжки. Ще ги продавам по училищни панаири и ще организирам матинета с кафе. Нямах представа каква е лудница. Господи! — Продължи да се тъпче. — Представа нямам как ще издържа. Но пък вчера изкарах петдесет и четири лири и десет. Направо супер като за пръв път.

Новината беше добра, защото те наистина нямаха никакви пари, но едва ли бе чак толкова важно и неотложно.

— Сигурно има и друга причина да настояваш за този обяд.

Тя се изчерви и отвори уста, но очевидно нямаше никакво желание да продължи, докато сервитьорът ни висеше над главите, подаваше ни менютата и оставяше напитките. Щом останахме сами, тя започна да подмята солницата.

— Пак съм бременна.

Бях решила, че лицето ѝ се е закръглило, защото е започнала да си угажда повечко, а сега ми се стори олицетворение на женската плодовитост, придала мекота на чертите ѝ. Усетих пронизваща болка — а ако никога не ми се случи? Сякаш винаги оставах последна за всяко нещо; сякаш във всяка игра все аз седях на пейките с напразната надежда да включат и мен. В първия момент истински ужас сграбчи сърцето ми и го стисна със страшна сила, едва успях да си поема дъх.

Изведнъж ме порази още по-грозно съмнение.

— Нали не мислиш да... да...? — Предположих, че се обръща към мен, за да разбере как да направи аборт. При тази мисъл питката със зехтин и розмарин в стомаха ми се надигна застрашително. —

Искам да кажа, нямате никакви пари и едвам свързвате двата края, но сигурно... — В главата ми започнаха да нахлуват още по-ужасни предположения и закръжаха като самолети в очакване да кацнат на летище „Хийтроу“. Дали пък не се надява двамата с Уил да го осиновим — именно такава разрешение бе измислило семейството след цялото онова шушукане и тайнственост в неделя. Предполагам, че неспособността ми да родя дете се коментираше непрекъснато.

— А, не! — Тя замълча. — Просто си мислех, че ти ще...

— Ще какво? — Не исках въпросът ми да прозвучи по този начин.

— Сети се де... ще...

Спомних си как двете с Линдси ме изключиха от разговора си в неделя. Отпуснах се назад на стола със скръстени ръце.

— Не се сещам.

Тя прокара ръце през косата си по ненужно мелодраматичен начин.

— За бога, Лиъни, не прави нещата по-трудни за мен.

— Нищо не съм направила. — Много добре разбирах накъде бие. Не бях изпитвала такъв гняв, откакто... ами откакто Линдси, вече достатъчно пораснала, реши да продаде колекцията си от кукли, включително и една, за която копнеех от години, на Лора, защото на пет години тя била още бебе. Линдси винаги решаваше сама какво е най-добре за мен. Според преценката ѝ, на десет бях прекалено голяма за кукли и въпросът повече не подлежеше на коментар. Дори не ѝ бе минало през ума да ме попита, за да реша сама.

Затова пък Лора следваше Линдси по петите като предано влюбено пале, нещо, от което ми прилошаваше. Погледнах я вбесена.

— Ти започна разговора.

За момент и двете останахме загледани в бялата ленена покривка. Питам се дали Уил не е част от замисъла и дали не са преценили, че това е подходящият начин да ми поднесат новината.

— Уил знае ли, че ще обядваме заедно?

— Какво имаш предвид?

Поех си дълбоко дъх, без да крия раздразнението си.

— На рождения ден на мама каза ли, или не на Линдси и Уил, че чакаш бебе? А те предупредиха ли те, или не колко ще се разстроя и че е най-добре да ми съобщиш на четири очи, вместо да ме сюрпризираш

пред всички? — Съчувствието и състраданието от страна на семейството бе най-голямото унижение.

Тя не смееше да ме погледне.

— Не точно.

— Не точно, но почти.

— Ето виждаш ли, разстроена си.

Едва се сдържах.

— Не, не съм разстроена.

Двойката на масата до нас — на сантиметри от нашата, както бе станало модерно напоследък — спря разговора си и ни погледна.

— Тихо! — помоли ме Лора. — Много те моля.

— Не съм разстроена. Бясна съм. — Двете жени от другата ни страна, и двете облечени в бежово (очевидно „новото сиво“ за сезона или по-точно „новото бяло“ — всъщност имали значение?), се размърдаха притеснени, но проявиха достатъчно хладнокръвие и с нищо не показаха, че са свидетелки на разправия. Лора се огледа, а аз очаквах Уил да се появи от стената с цвят на печен фъстък, за да успокои и двете ни.

— Бясна съм — повторих аз с по-нормален глас (поне си мислех, че е нормален). Лора се ококори от ужас, но тя винаги е била смотана. — Бясна съм, защото ме възприемаш като че съм подла и егоистична сестра, която няма да се зарадва на добрата ти новина. — Изведнъж пак се озовах в нашата градина — бях на около осем, тригодишната Лора се съдираше от рев, а мама ми се караше, задето съм я била бутнала, докато аз се опитвах да обясня, че не съм я бутнала, а съм ѝ помагала да се изправи и съм предотвратила падането ѝ. Никой не пожела да ме изслуша — и тогава, и в други подобни случаи — затова ми четяха лекции как трябвало да съм разумна и да не ревнувам от нея, защото била още малка. Просто не беше честно. Усетих как в гърлото ми се надига буца и очите ми започват да парят.

— Е, новините не са добри — каза Лора с онзи познат глас на човек, който винаги постига своето. — Нямаме свободна спалня, не можем да вместим три деца в колата, не и докато имаме Понго (огромния лабрадор, напълно неподходящ за къща само с две спални), а нямаме и пари. Всъщност аз се разплаках, когато научих резултата. — Сервитьорът ни донесе две чинии, отрупани с печени зеленчуци, полети с чеснов сос. — Всичко се обърка.

Раздразнението на Лора от хаоса в живота ѝ ме развесели.

— Нали не мислиш да... ами... — Отново се бяхме върнали към началото на разговора, и то само с един гигантски скок.

Тя поклати нещастно глава.

— Пол какво казва?

— Пол ли? — Тя откъсна нетърпеливо нова хапка хляб. — Какво общо има той с цялата работа? Него все го няма.

— Защо да няма нищо общо? — Пол ми се струваше толкова мил, тих и спокоен, да не говорим колко предан баща беше.

— Защото — продължи злобно тя — му се налага да работи до полунощ с надеждата един ден — обърни внимание, един ден, не тази година — да го направят съдружник. Ако не го направят съдружник обаче, ще се наложи да се справяме с мизерната му заплата.

Не беше справедлива. Доста хора се справяха със заплата на редови счетоводител и си казваха, че са щастливи. Отлично знаех за почти нетърпимото напрежение между тях, когато тя престана да получава заплата, след като Фиби се роди, и започнаха да изплащат ипотеката за малката къща. Скандалите и разправииите между тях двамата никога няма да спрат, ако той не стане съдружник. Другата възможност бе Лора да започне отново работа, ала тя нямаше никакво намерение да го направи. Дори навремето не изкарваше достатъчно, за да плаща на детегледачка, значи се налагаше да е нещо, свързано с училището. Един господ знае с какво може да се захване; непрекъснато обвиняваше Пол, задето не си намира нищо подходящо. Поне така се държеше с него.

Независимо дали имаше или не възможности, за да се замисля за работа, тя беше винаги прекалено уморена, защото ѝ се налагаше по цяла нощ да кръстосва между спалнята и стаята на децата. Чудех се ще роди ли третото изчадие, което щеше да намали още повече часовете ѝ за сън.

— Дано това поне спи като хората. — Очевидно и тя мислеше за същото.

Въздържах се да ѝ препоръчам да се обърне за помощ към клиника, специализирана по проблемите със съня, или поне да включи в книгите, които продава, и някоя със съвети как се приспиват деца (подобни писания, предполагам, не ги изпращат до списанията за оформление и подредба на дома). Сигурна бях, че ако е малко по-

строга и наложи някаква дисциплина, Фиби и Зак ще се превърнат в същите ангелчета като децата на Линдси. Беше просто въпрос на отношение.

— Виж, Линдси се справя с три и нито едно не се е будило — изтъкнах аз, твърде неуместна забележка от моя страна при дадените обстоятелства. Но пък тя, ако иска, да си вади заключения. Акушерката на Линдси й беше казала, че бебетата спят по цяла нощ „от тринайсетата седмица или щом станат шест килограма — което дойде първо“. Нейните спяха. Ето това се казват резултати от добър мениджмънт.

— Да — прошепна конспиративно Лора. — Но винаги съм подозирала, че е платила на някоя жена да ги роди, а междувременно е тъпкала възглавници под костюмите си, за да си придава вид на бременна през деветте месеца. Можеш ли да си я представиш в залата за раждане с онези обувки и специалните чорапогачи, дето си ги купува?

— А представяш ли си я да ги свали? — запитахме се двете в един глас. Избухнахме в смях.

Внезапно сближили се от общото неодобрение и единомислие, си доставихме удоволствието да накълцаме Линдси на парчета. Лора и Линдси си шушукаха, че трябва да направя нещо, за да забременея, ако наистина искам да имам деца — знаех го; сигурно щях да натяквам на Лора защо не е внимавала повече с противозачатъчните, особено след като вече има две деца и това чудовищно куче. (Понго бе върхът на абсурда и я изтощаваше допълнително, докато буташе количката из парка, помъкнала мрънкащата Фиби след себе си.)

И въпреки всичко аз завиждах на Лора за живота й. Отстрани поне ми се струваше безпроблемен, не се налагаше да взема важни решения в семплото си ежедневие. Ако не ми бе сестра, не бих повярвала, че съществуват хора като нея. С Пол се бяха намерели още щом излетяха като птички от гнездата си, едва навършили по двайсет и няколко. На нея никога не й се бе налагало да се бори сама за оцеляването си: изнесе се безпроблемно от дома на мама и татко в апартамент в Лондон с още четири съквартирантки; запозна се с Пол през първата седмица на самостоятелния си живот и четири години по-късно се омъжи за него; на двайсет и осем, когато се роди Фиби, заряза работата си в бутика на Фулъм Роуд. На Лора не й се бе налагало да си

задава трудни въпроси от рода да роди ли дете от мъж, който все още помага на бившето си гадже да открие къде е спирателният кран.

Никак не се притеснявах за бременността на Лора, съвсем никак. Просто ми се искаше всички да се държат като зрели хора. Не ми беше приятно хората да ме съжаляват зад гърба ми. С огромно усилие се опитах да обясня тези неща на Лора.

— Много се радвам за теб, наистина. Цялата тази работа изобщо не ме притеснява. Ако стане, стане... това е.

— Ммм. — Лора стисна ръката ми. — Благодаря. — Отдръпна я, понеже сервитьорът започна да изсмуква трохите със смешна малка прахосмукачка. — Мислила ли си за инвитро? Една приятелка опитва години наред и вече...

Махнах с ръка на сервитьора да донесе сметката и свих рамене. В момента не бях настроена да слушам сърцераздирателни разкази за двойки, които най-сетне са успели. Всяка нова година все повече и повече хора ми разправяха подобни истории.

— Тук е много приятно — отбеляза Лора и дори не се опита да прикрие завистта си, докато оглеждаше ресторанта. — Имаш невероятен късмет. Наистина не си даваш сметка колко е добър животът ти, колко възможности имаш.

Сетих се за прочетения наскоро в някакво списание разказ за жена, която след шестгодишни опити да забременее инвитро родила „дете-чудо“. Всеки ден ходела с колело от Доувър до Хамърсмит, за да не пропусне инжекцията си. Беше нещо такова. Уил и аз не разполагахме с време за безкрайно висене по болници, да не говорим как ни прилошава след всяка инжекция и се налага да променяме графика за съответния ден. Природата, мислех си аз поне за стотен път през последните няколко години, сигурно си знае работата. Според много от списанията почти винаги е така. Най-доброто е да забравиш и да се успокоиш.

Бях твърдо решена да се успокоя. Да се успокоя както трябва. При тази мисъл стиснах зъби с всичка сила и усетих как вратните ми жили се изпъват от напрежение. Успокой се, повторих си аз и се опитах да си представя как разстоянието между очите ми става по-голямо — съвет, наскоро препоръчан в „Хау?“. Най-добре щеше да бъде да се успокоя. Ала за беда ми оставаха само четири часа, преди да

стана част от системата. Определеният час бе за днес в четири и половина.

Обзе ме желание да вървя на пръсти по коридора на болницата, покрит с линолеум. Това бе място за болни, не за разглезени жени, неспособни да забременеят, когато им се е приискало. Подминах жена, гушнала малко сбръчкано новородено. Прониза ме остра болка. Изглежда, наистина нещо не беше наред с мен. Не си спомням някой да е имал подобни проблеми. Тази мисъл ме стресна. Уил крачеше уверено малко пред мен.

— Не се притеснявай — окуражи ме той, докато седяхме на лъскавите метални седалки с анатомична форма, очевидно направени така, че никому да не се прииска да се задържа по-дълго от необходимото. — Няма да боли.

Погледнах го и помолих да ми обясни какво точно се опитва да ми каже.

— Вероятно ще изпиташ известно неразположение, но няма да го усетиш днес. — Стисна коляното ми и добави: — Не забравяй, че няма да те изоставя нито за миг.

Усмихнах се, защото ми говореше като лекар.

— Сигурно ти се струва странно да си от другата страна в болницата. — В никакъв случай не исках да показвам колко съм уплашена. Не биваше. Та това бе едно нищо в сравнение с хората, чакащи резултати от изследвания за рак, напомних си аз, за да се стегна.

— Не, не бих казал. — Не ми обясни обаче защо, а се пресегна за стар брой на „Уименс Оун“ и се зачете за жена, родена с трета гърда.

Огледах внимателно чакалнята, но внимавах да не срещам ничий поглед. Беше нещо много лично. В един ъгъл жена в тъмносиньо вълнено палто хлипаше тихичко в кърпичката си. Всички се опитваха да се престорят, че тя не съществува. Никой не ѝ подаде ръка за помощ. Всеки от нас се опитваше да се пребори със собствените си трудности.

С Уил не си проговорихме повече. И двамата бяхме напрегнати, сигурно защото всеки си мислеше, че другият го обвинява. Страхувах се да не би изследванията да покажат, че нещо не е наред с мен — или

евентуално с него — и че ще се окаже непоправимо. Изпитвах ужас от момента, когато щяха да започнат да задават онези трудни въпроси от рода „Колко пъти в седмицата правите секс?“ и дори „Изпитвате ли оргазъм?“. Тук се интересувах от подробности, които няха никакво желание да обсъждам. Мярнах през рамо, че Уил чете „Миракъл Бейби“ — история с щастлив край. Щастливият край обаче, както започвах да подозирам, беше за други хора. Щастливият край се случваше някъде в чужбина и за мен събитието бе толкова непонятно, колкото и местните избори в никому неизвестните баварски области.

Чакахме вече четирийсет минути; прочетохме няколко броя от „Уименс Оун“, плюс „Чат“, „Уименс Уикли“, „Гърл Ъбаут Таун“ и приятен забавен брой на „Уимън & Хоум“, забравен от някого. Прехвърлих списанията, за да намеря нещо интересно за Уил, и попаднах на „Караванинг Тудей“. Двойката срещу мен се държаха за ръце и си говореха шепнешком, а щом погледите ни се срещнаха, побързаха да извърнат очи.

Уил весело започна да разглежда „Караванинг Тудей“. Отвори се врата. Всички се изправихме и с надежда погледнахме сестрата. Уил стисна ръката ми. Жената прокара пръст по списъка и потърси следващото име.

— Господин и госпожа... въъ... Пембъртън. — Една от двойките скочи. Усмихваха се все едно са спечелили от лотарията, а ние отново се отпуснахме прегърбени на неудобните столове. Сигурно щеше да се наложи да чакаме поне още четирийсет минути. Защо ли не зарежем цялата тази работа? Уил стисна коляното ми.

— Още малко, още съвсем малко.

Погледнахме се и двамата си разменихме тайна усмивка. Изведнъж почувствах, че всичко ще бъде наред. Бяхме заедно.

Прочетохме надписите поне за десети път. Факти за диабет и бременност, групи, поразени от безплодие, съвети за поразените от ХИВ. Надраскан на ръка надпис призоваваше всички, които дават урина, да използват дясната тоалетна и да подават бурканчетата през прозорчето на лабораторията. Най-неприятното бе таблото със снимки на бебета, родени по метода инвитро през последните пет години. Многобройните снимки с подгънати крайчета, поизбелели, бяха накачени безразборно по таблото. Най-отгоре пишеше: „Нашите бебета“. Започнах да ги броя, за да мине по-бързо времето. Бяха около

трийсет, при това не всички изпращаха фотография на отрочето си, а като пресметнах, че на седмица има по четирийсет и пет записани за преглед, ме обзе отчаяние. Колкото и да беше нелогично, в онзи момент нямах никакво желание да ми напомнят колко успешно са си родили деца някои хора.

Отвори се друга врата. Приятна млада жена с кестенява коса, прибрана в стегната опашка, и облечена в костюм, вместо с бяла престилка, надникна в чакалнята.

— Господин и госпожа Бейли?

Скочих, изпуснах си чантата, а след нея и списанието се плъзна на пода.

Младата жена — прекалено млада, за да има нужната квалификация — се настани зад бюрото; аз притеснено се отпуснах на стола срещу нея.

— Аз съм доктор Харди. — Протегна ръка да се здрависа.

— Аз съм доктор Бейли.

Погледите им се преплетоха.

— Още един лекар, значи! — Стори ми се, че не е очарована. — Знаете, предполагам повече от мен по тези въпроси.

— В никакъв случай — увери я Уил.

Химикалката й започна да пробягва по бланките. Адрес. Професия. (Отново изви вежда при въпроса, коментирайки: „Доста от пациентките ни заемат високи длъжности“.) Телефон за връзка през деня. Телефон за връзка вечерно време. Болести.

— Предишни бременности?

Системата ни беше всмукала. Все едно си купувахме талон за паркиране и се налагаше да отговаряме на най-различни въпроси.

Попитах я дали е необходимо да променя начина си на живот и се приготвих да чуя нежелани инструкции относно храната, съня и драстично да намаля стреса. Въобще не стана въпрос за секс, а все някога трябваше да бъде повдигнат.

Доктор Харди се усмихна небрежно.

— Длъжни сме да ви помолим да пиете умерено и да се откажете от пушенето. Друго няма какво.

Значи лечението не е холистично^[1]. Гласът ѝ намекваше, че неспособността ми да зачена няма нищо общо с останалата част от живота ми. Успокояващо, наистина, ала същевременно ме караше да се

чувствам празна. Изглежда е по-добре да си поживея като хората и да оставя репродуктивните си органи да свършат каквото могат, ако могат.

— Не бихме искали прекалено дълго да пиете хапчета, стимулиращи зачеване — обясни тя, преплете пръсти и ми заприлича на усмихнат банков мениджър. — Затова ще ви предпиша само тримесечен курс.

— Доколкото разбирам — реших да повдигна въпроса преди нея, — сексът през ден извлича максималния потенциал на спермата.

Тя се учуди, сякаш забравила, че нещото, наречено секс, съществува.

— Така, това е и нашата препоръка.

Да се прави секс през ден е трудна работа, но аз си спомних какво прочетох наскоро.

— Нямаше ли едно холандско проучване, направено миналата година, според което силата на спермата не се увеличава след период на въздържание, а при ежедневен секс не намалява — тоест забременяването не зависи от честотата на секса?

Усмивката ѝ стана леденостудена.

— Ако предпочитате да не се съобразявате със съветите ни, ние не можем да направим нищо. Само ще отбележа, че резултатите при нас са най-високи.

Явно тук не приемат добре мислещите пациенти. Уил леко ме подритна под масата. Все пак, след като той, лекарят, не задава въпроси, коя съм аз, та да пъхам прът в колелото?

Уточнихме се да направим лапароскопия^[2] след десет седмици. Тогава щеше да започне истинската чужда намеса.

Обещах си идващите десет седмици да се съобразявам със секса през ден с надеждата вмешателството да се окаже ненужно.

— Трябва да ви кажа още нещо. — Доктор Харди си свали очилата и ги остави на бюрото, смешен жест, типичен за жена на средна възраст, не за млада лекарка. — Вече сте видели статистиката. Знаете какъв е процентът на успех.

Кимнахме. В тази клиника постигаха най-високи резултати и тъкмо затова се бяхме обадили тук.

— Значи сте наясно относно шансовете. Следователно не гарантираме, че ще имате бебе. Важно е всички, включили се в нашата

програма, да са наясно. Изходът не е по силите ни.

С други думи, ако не забременееш, вината не е наша.

В осем и половина вечерта къщата бе толкова тиха, че хлопването на вратата проехтя навсякъде. Запалих лампите и влязох в кухнята, очите ми тежаха от умора, краката ми пулсираха — чувствах ги като пълни с олово, сякаш самата аз бях станала два пъти по-тежка. В хладилника не открих нищо интересно. Някакъв зеленчук, загубил формата си и дори обрасъл със синкава козина, ме затрудни да определя какво е бил някога — домати или чушка; до него се мъдреше буца мазно сирене, добило отровножълтеникав цвят. Някой ден трябва да почистя хладилника. Досега все го подминавах. За миг си го представих пълен с червени, зелени и оранжеви храни за здрави деца, ала това бе само образ, по-скоро халюцинация и аз я отблъснах.

— Не беше чак толкова зле, нали? — Уил извади бутилка бяло вино от хладилника. — Да пием за ежедневния секс. — Вдигна бутилката като за тост и плъзна ръка надолу по гърба ми. Отдръпнах се. За него нямаше никакъв проблем.

В очите му обаче забелязах нещо далечно и притеснително. Дори и лекар, сигурно е толкова уязвим, колкото и аз. Когато се запознахме, беше безгрижен, засмян, весел и уверен в способностите си; беше готов да предизвика всеки. Чудех се дали аз го промених, или животът, или безнадеждните ни опити да постигнем нещо, което всяка полуграмотна ученичка може да постигне без никакво усилие. По-точно, да забременее.

— Нали не забравяш, че не бива да пием много — напомних му аз.

— Я престани. — Каза го мило и нежно, сбърчи нос и ме привлече с много обич към себе си. Сипа по една чаша и аз изпих моята, изпълнена с омраза към себе си, задето се бях насладила на острия вкус. Защо го правим, питах се аз няколко часа по-късно, когато оставих празната бутилка на плота? Утре пак щяхме да сме махмурлии.

Не ни се гледаше телевизия, а и бяхме прекалено уморени. Уил се обърна тихо към мен, привлече главата ми между дланите си и опря буза на косата ми.

— Шшш. — Притисна ме до себе си, когато се събудих; пуловерът му бе пропит с едва доловим мирис на болница и с други градски миризми — металния привкус на метрото и киселеещите нюанси от изгорели газове. — Шшш.

Нямам представа колко дълго лежахме така, притиснати един до друг.

— Хайде да се качваме горе — прошепна накрая той. — Съжалявам.

Зачудих се за какво съжалява. Дали се чувстваше виновен колкото мен заради процедурите в клиниката по безплодие?

— Прекалено късно е — промърморих аз. — Прекалено късно. — Нямах представа какво се опитвам да кажа.

— Знам — отвърна той. — Лягаме си. — Ще ти помогна да се съблечеш. — Много отдавна никой не ми бе предлагал подобно нещо. Все едно мама или татко ми помагаша за домашното. Поведо ме към горния етаж, напълни ваната, съблече ме и ми изтри гърба.

— Заповядай. — И той намъкна огромна разтегната тениска през главата ми. — Вече всичко е наред.

— Гадина такава — измърморих аз. — Да ми натресеш Лора. Днес дойде да обядваме заедно.

Той повдигна единия край на юргана.

— Просто не исках да бъдеш наранена. — Чаршафите ми се сториха хладни и меки, когато се отпуснах и протегнах ръка към него.

По някое време през нощта и двамата се събудихме и започнахме да се движим в просъница с нежни, меки, влажни копринени движения. Плъзгахме се и въздишахме; аз потръпнах тихо и отново заспах, усещах дъха му по врата си и тежката му топла ръка до моята.

---

[1] Холизъм — философско направление, което разглежда природата като йерархия на дискретни и неделими цялости. — Бел.ред. ↑

[2] Лапароскопия — изследване на коремната кухина чрез ендоскоп (тръбовиден уред с електрическа лампичка). — Бел.ред. ↑

На следващата сутрин се почувствах много по-щастлива. Навярно самият факт, че отидохме заедно в клиниката по безплодие беязва връзката ни с ново измерение. Вече вярвах, че каквото и да се случи, ние сме от едната страна на бариерата, че телата ни си пасват като две лъжици.

В службата обаче ми се наложи да се справям с поредното недалновидно решение на предшественичката. Беше се уговорила за цяла серия притурки, като се започне от септемврийския брой и се продължи чак до декември (Господи!), спонсорирани от компанията „Белингъм Глас“, специализирана в направата на невероятни стъклени халби, прекалено сложни стъклени вази, неприлично скъпи гарафи за уиски и куп други напълно ненужни предмети. Двете с Мейв (в ролята на изпълнителен директор, следователно човекът, чиято основна цел бе да привлича парите към „Хау?“) се разбрахме да посетим фабриката на „Белингъм Глас“ в Истбитън — предградие на няколко километра встрани от магистрала М25. Честно казано, лично аз спокойно бих минала и без тази екскурзия. Освен ужасната мисъл, че ще се окажа вързана с „Белингъм Глас“ цели четири безкрайни месеца, щях да пропиляя и една сутрин. Дните до влизането на майския брой в печатницата летяха, а аз не бях постигнала нищо съществено. Чакаше ме толкова много, а поради една или друга причина не успях да променя нищо. Беше ужасно разочароващо.

— Не съм убедена, че тези притурки са сполучлива идея — подхвърлих на Мейв, докато се клатушкахме във влака на път към фабриката.

— Ще минат добре. — Тя ме погали по рамото с ръка, мушната в ръкавица. Ръкавици! От години не бях виждала друг да носи ръкавици, освен за много кратко в тон с последната мода. Според мен Мейв носеше ръкавици, за да предпази ръцете си от всичко, което няма връзка с една дама — например студ или вятър. — Съжалявам, че се налага да го преживееш, но не можем да си позволим да загубим

парите от рекламата на „Белингъм Глас“ Парите от рекламата и лансирането на нови продукти са повече от добре дошли.

Със слизането на гарата забелязах надписа от страната на фабриката: „Белингъм Глас ви поздравява с добре дошли в Истбитън“. Повечето от сградите в Истбитън имаха вид на случайно построени. Дори новите къщи във викториански стил с тераси наподобяваха образци на по-късни и елегантни модели. Човек оставаше с впечатлението, че наоколо се търкалят ненужни боклуци, а сивите сгради са обърнати с гръб към улицата. Пред някаква лавка чакаха две мърляви мини таксито и щом се настанихме, ни лъхна цигарен дим.

Поканиха ни в заседателната зала, за да се срещнем с главния директор на „Белингъм Глас“, Дейв Бекет, и членовете на маркетинговия му отдел в лицето на Алисън еди-коя си и Джанет-забравих-чия, плюс младеж с опашка, дори не чух името му. По стените бяха подредени най-различни стъкларии, още по-кошмарни от вече видените.

— „Белингъм Глас“ се слави с качеството си — увери ни Дейв Бекет, след като ни посрещна и представи подobaващо.

Много добре, защото не забелязах какво друго биха ни предложили.

Проблемът на компанията не се свеждаше само до все по-малкия брой двойки, встъпващи в брак. Дори които се решаваха, вече не очакваха да получат сервиз от „Белингъм Глас“ като сватбен подарък. Дейв Бекет постави пред мен образци на стъклени статуетки и вази, някои украсени с не особено догодени карамфили, и аз се запитах дали някой е избрал нещо от „Белингъм Глас“ за себе си. Вероятно компанията бе оцеляла поколения наред, създавайки модели, които са били пробутвани за подарък, а после — скривани дълбоко в някой неизползван шкаф.

Както и да е, за собствениците „Белингъм Глас“ очевидно бе начин на живот, поне така твърдеше Дейв. Маркетинговият екип и тримата приведени напред излъчваха ентусиазма на свидетели на Йехова пред прага да привлекат някой в правата вяра.

— Няма важно събитие, протекло без продукт на „Белингъм Глас“. Кръщенета, причастия, дипломиране, златни и сребърни сватби. Ние сме европейският лидер по трофеи в голфа. Наскоро доставихме статуетките за състезание по синхронно плуване в Далечния изток.

Чашите ни за сватби са познати по цял свят. — Той отключи шкаф зад себе си и извади кристална купа с две дръжки — прекалено голяма, за да е удобна за пиене, и прекалено широка и плитка, за да се натопят в нея цветя. За какво ли я използваша? Този образец бе надписан: „За празника на Мейвис Докинс и Хенри Браун, 19 март 1952“. Зачудих се дали Мейвис и Хенри са си изневерявали някога. Нищо чудно „Белингъм“ да направят кристален презерватив, да го поставят на стойка и да провъзгласят събитието за изключително важно.

Докато Дейв обясняваше какъв е типичният купувач на продуктите на „Белингъм Глас“, въпросите за изневярата едва ли щяха да бъдат приети благосклонно. Те си имаха фенклубове, пускаха безумни реклами и правеха списъци на чакащите за ограничени серии.

Обиколихме всичко налично на територията на „Белингъм Глас“, запознах ни с всички дизайнери, работници и със специалистите по пакетиране, раздадоха ни защитни очила и слушалки, пластмасов шлем и бели престилки и мен ме обхвана пълно отчаяние. Мейв, виждала всичко това поне хиляда пъти, наблюдаваше какво става с безизразно лице.

— Какво мислите за всичко тук? — попита доволно Дейв Бекет.

— Не съм допускала колко сложна работа било производството на стъкло — измърморих аз.

— Това не е просто стъкло — заяви гордо Дейв Бекет. — Имам точно пет допълнителни етапа при направата на стъклените изделия на „Белингъм“. — Излизайки от фабриката, знаех значително по-малко, отколкото на идване. Бях удавена в информация.

„Белингъм Глас“ представляваше начин на живот и за работниците във фабриката, а много от семействата бяха изкарвали поколения наред трудовия си стаж тук. Повече от сто години работниците бяха приемали „Белингъм“ като част от семейството. Като благосклонен роднина. Само Дейв бе „външен“.

— Бордът реши, че им трябва свеж подход — обясни той. — Предизвикателството беше огромно. Не ме оставиха да си поема дъх и да се огледам. — Преди това бе работил за производител на трактори и в компания за производство на животински храни. В „Белингъм“ му поставили задача да привлече нови инвестиции и да намери начин да съкрати една четвърт от работната сила. За „освобождаването“ на

хората говореше като за ежедневие. Щяло да бъде болезнено, но същевременно голямо облекчение.

— Стъкло, трактори, перални... — обясняваше той и размахваше ръка. — Важни са маркетинговите принципи. Продуктите са едни и същи.

Пред портата, изградена още през петдесетте години, спря автобус. От него се изсипаха госпожи, накупирени като кралицата, придружени от господа, тръгнали сякаш на поклонение пред Паметника на незнайния воин. Купувачи, обясни Дейв Бекет.

— Проблемът е — добави той в един от редките моменти, когато говореше като нормален човек, докато все още бяхме вътре, — че те всички са на изчезване.

— И така — обясни той, хвана ме за лакътя и ме поведе към смущаващо тесния асансьор — започнахме да подменяме дизайна. Типичното за „Белингъм“ качество си остава непроменено. — Новият дизайн бе много подобен на стария, но с по-заоблени кранчета и с много по-малко натруфени елементи. Всъщност доста близо до кристалния презерватив, който си представях. Той махна с ръка. — Имаме съвсем нова серия стъклени изделия за трапезата. Изключително авангардни. — В неговата уста „стъклени изделия за трапезата“ звучеше като лекарство против рак или нечуван досега материал, открит на луната.

Оказа се приятна колекция от стъклени гарафи и кани в различни цветове, с яки дъна, а известният розовеещ оттенък бе станал по-наситен и убедителен.

— Очарователни са — веднага признах аз.

Отново се върнахме в заседателната зала и седнахме на масата.

— Ще ви трябват нови снимки — започнах аз. Сегашните брошури на „Белингъм“, пръснати по масата, бяха доста грубовати, отрупани с неестествени фотоси и прекалено много отвличащи погледа подробности. Представих си експонатите, аранжирани в изчистена романтична обстановка, съобразена със съвременните модни предпочитания. Снимка в близък план на един елемент, блеснал на цяла страница. Чудех се какво ли ще измисли Форчън за моя кристален презерватив. От всичките ни фотографии единствен той умееше да придаде изискан и моден вид на предмета. Независимо от заплахите, че ще започне при „Вог“, Форчън обичаше да работи, а и

имаше доста скъп навик. „Белингъм“ вероятно би успял да го привлече с кристален поднос за кокаин в комплект с лъжичка, украсена, естествено, с карамфили.

Овладях се. Та това беше бизнес.

След като получи одобрително кимване от Дейв, Алисън оживя. Набързо нахвърли какво точно иска „Белингъм Глас“ от тези притурки.

— Подходът да подчертава, че тези стъклени изделия са начин на живот. Те са неделима част от ежедневието.

— И преди, и сега — прекъсна я Дейв.

— Съвременни са, без да се ултрамодерни — потвърди идеята му Алисън.

— Търсим неповторим, уникален подход — продължаваше тя. — Все пак не бихме искали да е коренно различен.

— Просто обновен — подчерта Дейв.

— Именно, обновен — съгласи се тя, — но да няма много рекламни приказки. Проучванията ни показват, че деветдесет процента от хората не четат написаното в брошурите. Същевременно клиентите на „Белингъм“ са ерудирани хора. И веднага забелязват каквото не трябва.

Известно време продължиха да мелят все в този дух, но ясно личеше готовността на Дейв Бекет да похарчи огромни суми за притурки към списанието. Беше супер, разбира се, но не спирах да се чудя има ли смисъл от опити да убедим света, в който всяко четвърто бебе е родено извънбрачно, че чашите за църковна венчавка са крайно необходими. Не е ли по-добре да се помисли и направи нещо, което хората ще харесват?

Върнах се в офиса и реших да обсъдя идеята за притурките с персонала. При цялото ми отегчение от тази работа, налагаше се да й придам приличен вид.

След сравнително успешно обсъждане стигнах до модната редакторка Джини, блондинка със светли и тъмни кичури, облечена от главата до краката в обемни бежови произведения на „Патрик Кокс“. Камила и Мими, уморени от седенето цяла сутрин, заговориха за дрехи.

Джини винаги имаше чудесни идеи. Описа хрумванията си за септември, октомври и ноември, а ние кимаме одобрително. После си наметна шала и продължи да споделя вижданията си за коледната

притурка, наречена „Стъклено докосване“. Освен рецептите за празнични коктейли по всяка вероятност щеше да се наложи да включим и потресаващата купа за пунш. Решихме обаче да я поприкрием сред коледните украшения и да не се вижда много.

— Ще облечем музиканти във вечерно облекло — обясни Джини. — Ще изберем само хубавци — до един ще бъдат в черно и бяло, строго и много графично представяне, заобиколени от свещи, които хвърлят отблясъци по полилеите. — Докато си представяше как ще изглежда снимката, очите ѝ блестяха. Добре че „Белингъм Глас“ имаха полилей — щеше да изглежда чудесно, стига да го хванат от определен ъгъл как разпръсква многоцветни светлини.

Идеята ми допадна. Тя показа тесте снимки на музиканти. Доста интересен флейтист. Двама божествени цигулари, челистка като древногръцка статуя („ще ни свърши работа за младежката модна линия — уточни Джини, — а дори да се появят неприятни изненади, челото ще скрие целулитата“). Накрая подхвърли и последния фотос.

— Трябва ни и пианист, разбира се.

Посегнах към снимката. Някакъв трепет в стомаха ми подсказа, че всеки момент ще видя буйните къдри и изваяното красиво лице. Беше Сафрън. Погледнах я с усилие, бавно я заоглеждах, за да си дам време да поразмисля, и прецених, че е правена преди няколко години. През това време не бях чувала нищичко за кариерата ѝ — не си спомням да е издавала албуми, да е свирила в Английската национална опера или да е участвала в някое от късните телевизионни предавания, посветени на изкуството. Същевременно не знаех почти нищо за нейния свят и нямах представа дали е изпаднала, или не в забвение. Понякога се чудех ще спази ли старото си обещание, но се засрамах, когато ѝ пожелавах нещо лошо. Не ме интересуваше какви и колко успехи бележи. Не славата бе привлякла Уил към нея. Поне така си мислех.

— Изглежда страхотно — обади се Джини, очевидно притеснена да не би поради някаква смахната причина да отхвърля съвършеното предложение за Коледа.

Оставих снимката.

— Тя няма да се съгласи. Не обича твърде рекламата и известността. По време на една ваканция в Прованс се срещнах с нея.

Призна ми, че не ѝ е приятно да се появява в списания. — Не беше казала точно това, но няма значение.

— Напротив, ще приеме. — Джини въздъхна с облекчение, защото не се налагаше да се преборва с мен. — Разговаряхме, за да проверя какво е мнението ѝ; спомена, че сте стари приятелки и ще го направи като специална услуга. — Погледна ме и по извивката на устата ѝ разбрах, че е твърдо решена да пусне тези къдри над някоя официална черна рокля без гръб.

Камила взе снимката.

— Удивително лице. Много волеви черти. И изумителна коса. — Подаде я на Мими.

— Ммм. — Кой знае защо Мими погледна гърба на снимката. — Дрехите ще ѝ стоят добре. Кльоцава е като манекенка.

Отново взех снимката.

— Тази снимка е доста стара. В момента тя е доста над четирийсет. — Беше попреувеличено — най-много да беше на четирийсет и три.

— Така ли? — Мими грейна. — Отлично! Всички други са толкова млади, тъкмо тя ще създаде хармония.

— Все още изглежда чудесно — добави Джини. — Запознахме се на едно парти. Затова се сетих за нея.

Така ли? Колко удобно. Запитах се дали Сафрън сама не е предложила да нахлуе в живота ми. Не биваше да забравям, че — схващам нещата — Сафрън ме смята просто за досадна притурка към живота на Уил. Сигурно изобщо не ми се смята за приятелка, нищо че се кичех с вечното „Уил и Лиъни“.

Ако откажех идеята на Джини, ме чакаха седмици на нацупени физиономии. Защо ли си въобразявах, че лидерите владеят положението? А аз все се чувствах не на място.

Всички ме наблюдаваха. Камила, престанала да се клатушка на стола, не откъсваше очи от лицето ми. Знаех, че ревността и завистта могат да те съсипят, и се заклех да не им позволявам да се проявяват у мен. Защо да се чувствам застрашена от Сафрън? С Уил бяхме много близки и с всяка година връзката ни укрепваше. Пак ме налягаха старите приумици, че щом Сафрън се появи в някое списание, ще ми отнеме нещо.

Не беше честно и спрямо Джини. Не биваше да я карам да търси друг само защото ме разяжда мнителност. Тази идея ѝ беше струвала много старание и усилия. Мими гледаше сеир и бе готова да приеме мнението ми, каквото и да е то. Очакваше Сафрън да изглежда добре на такава реклама — да, така щеше да бъде — ала от всички тя единствена щеше да приеме едно „не“, без да покаже нищо повече от леко раздразнение. За пръв път разбих какъв усет към печелившите карти притежава Камила, а освен това съвсем точно долови, че нещо ме притесни, нещо лично.

Свих рамене.

— Просто ми се струва малко стара. И много държи на усамотението си. — Я чакай, рекох си аз. Защо поднасяш на тепсия толкова извинения, след като дори Мими забеляза несръчните ти опити да заметеш някаква тайна под килима. Произнесох следващите думи като изцедена от отдавна празна опаковка паста за зъби. — Щом наистина смятате, че ще се получи, давайте. — Подхвърлих снимката върху купчинката, но не прецених разстоянието и всички се пръснаха по пода.

Последва мълчание. Колежките ме погледнаха. Луси се наведе да събере снимките; протегна се и под бюрата. Никой не ѝ помогна.

Не можех да я оставя сама да се оправя с нещо, станало по моя вина. Наведох се и събрах няколко снимки, плъзнали се под стола. Обърнах една — от нея ми се усмихна Сафрън в черно и бяло. Изглеждаше далечна, загадъчна и същевременно доволна. Точно такава я помнех от Франция.

Пред никого, дори пред себе си, не бях признала колко неловко се чувствах по време на ваканцията в Прованс.

Пътуването дотам мина чудесно — трескаво търсене на билети, опити да си повикаме такси, опашки и покупки от безмитните магазин.

Бавно се отправихме към паспортния контрол.

— Срамота е човек на твоята възраст да носи такива дънки — казах с обич на Уил и посочих избелелите протъркани места, през които коленете му почти стърчаха навън.

Погледна ги, сякаш никога не ги бе виждал, и се ухили:

— Държа да те уведомя, че някои прекарват седмици в опити да придадат подобен износен вид на дънките си. Тези поне са истински. Сигурно струват цяло състояние.

— Тогава ги продай — посъветвах го аз, но всъщност много ми харесваше такъв небрежен.

Целуна ме по върха на носа и очите ни се срещнаха. Останахме като омагьосани от удоволствие, че най-сетне сме се намерили. Така и не чухме кога ни поискаха билетите — момичето повтори молбата си и се усмихна снизходително. Щом минахме през паспортния контрол, той се разсмя.

— При следващата подобна операция ще бъдем вече женени. — Целуна дланта ми и ме потегли към безмитния магазин. Предложи аз да купя джин, а той се спря на малцово уиски, за да занесем нещо във вилата.

На гишето за коли под наем също имаше опашка. После си разменихме доста остри реплики, защото Уил не караше достатъчно съобразително, а аз не се ориентирах по картата. Главата ме болеше от напрежение, защото през нощта ставах четири пъти да проверявам дали не сме се успали.

Щом пристигнахме, той ми се стори съвсем различен под слънцето — по-градски тип човек, но и някак далечен. Изглеждаше екзотичен — мястото му хем беше тук, хем не беше. Черни очила и

стара сламена шапка скриваха топлотата в очите му. Дори със скъсани дънки, стара памучна риза и по сандали, в него имаше нещо стабилно, което ме караше да се чувствам у дома. Сърцето ми пееше. Това, реших аз, е бъдещето ми. Избрах този човек.

Навлязохме в долината и се наслаждавахме на слънчогледовите поля, ширнали се от двете страни на пътя. В далечината, сгушена сред дърветата, се появи вилата в убито розово. Долових, че вече не задържам вниманието му. Вероятно се бе съсредоточил, защото караше в дясната страна на пътя.

Мълчаливо минахме по посипаната с чакъл алея към вилата. Щом загаси мотора, към нас се втурна дребно чернокосо момиче, изписка от възторг и се хвърли в ръцете на Уил. Мъж по къси панталони я следваше доста по-резервирано, здрависа се с Уил и го потупа по рамото. Джо и Джонатан, реших аз.

— Чакаме ви цяла вечност. Поне от четири часа — бърбеше Джо. — Тук е истински рай. Дайте да ви внесем багажа, а вие отивайте право при басейна. Сафрън се пече.

Заобиколихме вилата и минахме по грижливо окосената морава. Басейнът бе скрит зад дървета, отстрани се виждаше барбекю, тъмнозелен жив плет и поставени един до друг шезлонги. На най-близкия се бе отпуснала напълно неподвижно почти гола млада жена с пищна коса на масури и най-бялата кожа, която бях виждала. Беше скрита зад огромни слънчеви очила и най-миниатюрния триъгълник вместо бикини. Лежеше неподвижна, независимо че положително бе чула приближаването ни.

— Сафрън? — Уил се надвеси над нея, доста неуверен и притеснен. Аз останах по-настрана.

Тя свали очилата и продължи да лежи.

— Уилям.

Никога не бях чувала друг да го нарича така. Тя изглежда ме забеляза и отпусна дългите си слаби крака на земята. Изправи се, а гърдите ѝ си останаха вирнати, малки, стегнати, с изненадващо едри зърна. Също като дренки.

Целуна скромно Уил, а едната ѝ гърда се отри в златистите косми на ръката му.

— Ти сигурно си бъдещата булка на Уилям. Жената, която му надяна хомота. Най-сетне! — Бедрата ѝ не се докосваха най-горе, а

стомахът ѝ бе така хлътнал, че кокалите на ханша стърчаха. В лице не бе поразителна красавица — личеше, че е волева личност — то бе прекалено тясно, а благодарение на буйната кестенява коса, която подскачаше и се стелеше чак до кръста, човек не забелязваше оформения по мъжки нос и силната челюст.

— Здравей. — Протегнах ръка, разсъждавайки над забележката ѝ: дали съм поредната кукла от дългия списък на Уил, или той се е застоял прекалено дълго сред ергените и е забравил какво е това женитба.

— Дано не изгориш — добавих притеснена, имайки предвид всички предупреждения, отпечатани в списанието. Работех като редактор в „Пени“ и се опитвахме да внушим на тийнейджърите да не се пържат на слънце, за да не си докарат някой рак на кожата. — Искаш ли да ти дам от моя крем против изгаряне?

— Много мило от твоя страна, но така ми е добре — заяви тя, сложи си очилата и пак легна. Двамата с Уил пристъпвахме притеснени. Реших да не го оставям сам с лейди Годайва.

— Хайде да отидем да оправим багажа, скъпи.

Той сви рамене.

— След малко. Нека си почина след шофирането. — Отпусна се на съседния шезлонг и разтвори вестника нервно, поне така ми се стори, защото досега не го бях виждала нервен. Почувствах се излишна и се отправих към къщата, изненадана, че съм толкова изтощена от топлината. Ако Сафрън продължавала се изтяга на слънце, ще се изпържи, но тя ще си е виновна. Кожа като нейната ще се обели за нула време. Предупредих я.

Тя, разбира се, не изгоря. Затова пък аз почервнях като рак, въпреки слънцезащитния фактор 15, шапката, тениската и саронга.

— Защо си се докарала така? — попита Уил, когато ме видя край басейна, опакована в седемнайсет пласта памучни дрехи, наклепана с бяла гадост. Измърморих нещо за изгарянията.

— Мен ако питаш — обади се съвсем незлобиво Джонатан, — не бива да се появяваш на нито една снимка, защото вкъщи ще решат, че времето е било студено. — Въпреки всичко изгорях болезнено и оставих шезлонгите край басейна на Сафрън, Уил, а понякога и на Джо, която покафеняваше за броени минути. Джонатан и Джеймс

играеха на тенис, а аз стоях на хладно във вилата, приготвях заливки за салата и печех чеснов хляб.

— Вече разбирам защо ще се жениш за Лиъни — подхвърли Джеймс след едно особено успешно приготвено ястие.

Уил само се усмихна и ме погали по коляното.

— Лиъни ще бъде съвършената съпруга за Уилям, щом е решил да се задоми и да си нареди цяла сюррия очарователни бамбини. — Сафрън разкри в нещо като усмивка ред дребни, но безупречно подредени зъби. — Нали, мили? — Можеше да се отнася както за Уил, така и за Джеймс, а тя представи нещата за съвършената съпруга толкова вълнуващо, сякаш ставаше въпрос за съвършената таблетка против стомашни киселини. Очевидно смяташе, че Уил се жени за мен, защото му е време да се задоми. Вирнах брадичка. Не бях нито кобила за разплод, нито удобна компаньонка. Щях да му бъда съпруга. Сафрън не ми обърна никакво внимание и се обърна към Джеймс, погъделичка го и се засмя.

Той събори чашата с вино.

— Престани, чудовище такова. — Въпреки това се засмя и остави последната си хапка.

Понякога Уил си лягаше последен — стоеше до малките часове, когато аз вече не можех да си държа очите отворени от умора. Просто не издържах, особено след дългите часове работа месеци наред, още като нова в списанието. Невинаги прекарваше вечерите със Сафрън; случваше се Джеймс, Джонатан и дори Джо да им правят компания. Ние обаче рядко оставахме само двамата и на мен започваше да ми липсва предишната непринудена интимност. След първоначалната умора ми се прииска да се заседя до по-късно. Ала тъкмо тази вечер, веднага след като Джеймс ми сипа „Гран Марние“, Уил се извини и се оттегли, мърморейки, че му се било събрало прекалено много недоспиване. Вдигнах поглед, за да разбера дали иска да съм с него, но той вече беше излязъл, а когато си изпих питието, беше заспал.

Сафрън рядко разговаряше с мен. Спомням си, благоволи да ми каже нещо един-единствен път. Влезе в кухнята, докато режах нещо. Протегна се, прозя се и оповести:

— Трябва да се изкъпя. — Като открит гамбит, признанието не бе потресаващо, да не говорим, че не очакваше отговор.

Друг път, още в самото начало, тя отвори барчето и се разсмя.

— Уилям, ангелче, толкова си умен, да ми купиш уиски от безмитния. — Сипа си щедра доза. — Бъди истински спасител и донеси малко лед. — Уил изчезна и тя започна да преглежда запасите. — Какво още има тук? Господи, джин, селска работа!

Измърморих, че аз съм го купила, а тя постави длан на ръката ми.

— Господи, много съжалявам — извика тя, сякаш наистина съжаляваше. — Нямах представа, че си го донесла ти. Наистина много съжалявам. — Продължи да дрънка и не спря да се извинява, та всички да чуят и разберат колко нетактична и глупава е била. Така не ми остана да кажа нищо по въпроса.

Понякога се опитвах да заговоря с нея за концерти и записи, ала тя обикновено заявяваше нещо от рода на:

— Моят агент ми твърди, че е важно да не съм чак такава интересчийка още отсега. Не искам да привлекам нежелано внимание. — Понеже нямах представа от света на класическата музика, не съобразявах какво да отговоря.

— Защо не напишеш статия за Сафрън? — предложи Джо, която проявяваше невероятен ентузиазъм към всичко.

— Много държа на уединението си — вметна Сафрън с една от загадъчните си усмивки. — След онзи материал в „Харпърс“ внимавам с журналистите.

— Защо? — Не бях сигурна, че ще успее да ми пробута този типичен за Гарбо подход. Все пак материалът бе чудесен и според мен всеки нормален човек би останал очарован.

Сафрън махна, все едно съм направила пикник без сандвичи, и Уил се намеси.

— Не иска да я разсейват. Както и да е, мила — погледна ме, сякаш възнамерявах да довлека френските папараци и да ги насъскам по Сафрън, — тя едва ли ще иска да се появи в „Пени“, нали? — Стисна коляното ми под масата, за да подчертае думите си. Вече знаех, че Уил винаги е на страната на онеправданите, само не разбирах защо в момента защитава Сафрън. „Пени“ не беше някое долно клюкарско списание, макар малцина да смятаха за чест имената им да стоят редом с първите тръпки, черните точки, акнето и гаджетата.

Бях готова да изтъкна, че посегателството върху усамотението на Сафрън не е било моя идея, но щеше да прозвучи като мрънкане.

Опитах се да негодувам, когато останахме насаме за няколко минути в колата, докато отивахме на пазар. Уил намекна, че е дребнаво да критикувам.

— Сафрън има специален талант — цитира той статията в „Харпърс“, както установих по-късно. И добави: — Жените често я намират... — замълча, търсейки точната дума — ... трудна, защото е толкова красива.

Познавам повече от достатъчно невероятно красиви жени — имат си истински приятелки и другите жени също ги обичат. Сафрън очевидно не беше от тях, но понеже бе старо гадже на Уил, реших да премълча.

— Вижда ми се много приятна — излъгах аз напрегнато, защото никак не ме бива в лъжите.

Уил ме прегърна през раменете и ме целуна, без да откъсва очи от пътя.

— Добре. Знаех си, че ще си различна — добави той доста разсеяно.

Всъщност по-голямата част от ваканцията ми беше наистина приятна. Миризливите сирена, ароматните сладкиши, лъскавите зелени и червени зеленчуци на пазара ме развличаха. Спях и плувах когато ми се прииска. Забавлявах се да готвя. Доставяше ми удоволствие да чета романи по цял ден. Джеймс, Джо и Джонатан бяха изключително мили, независимо от чувството ми, че съм попаднала на купон, след като е приключил. Всички се познаваха много добре. По време на един обяд заговориха за предишна ваканция. Джо им припомни случка със стар грък и жена му, които видели на пазара; разказваше за някакво недоразумение, а Джеймс любезно ми обясни за какво става въпрос. От приказките на Джо не разбирах нищо, защото тя се заливаше от смях. Сафрън почти се задушаваше от истеричен смях, носът ѝ бе сбръчкан весело и дори не забелязваше потеклия сок от праскова по ръката ѝ. Джо хълцаше в салфетката и бършеше сълзи, а тримата мъже шляпаха с длани по масата и ревяха от смях. Челюстта започваше да ме боли от любезната усмивка. Чувствах се като човек, който не говори английски.

— Сигурно си решила, че всички тук сме луди — смееше се Джонатан. — Имаш ли представа с какъв си се захванала?

Усмихнах се мило и обрах остатъците от заливката за салата с пресен хрупкав хляб.

— Да, струва ми се. — За момент всички спряха да се смеят и ме погледнаха. Хлябът издраска болезнено гърлото ми, докато се опитвах да преглътна. Всички, изглежда, знаеха нещо, което аз не знаех.

Уил ме прегърна през раменете, понечих да се облегна на гърдите му, но май не се получи.

— Лиъни е истинска лъвица. Може да се справи с всичко.

В действителност съвсем не бях сигурна в това твърдение.

Не виждах смисъл да се караме с Уил. Просто понякога не бяхме на една вълна. Не можех да не призная, че не се докосвахме непрекъснато, не се прегръщахме и не се целувахме с ненаситността, която изпитвахме в Лондон, ала си повтарях, че връзката ни е достигнал нов етап на зрялост.

След един дълъг нощен разговор край басейна престанах да гледам на Сафрън като на потенциална съперница, а просто като на временно присъстваща в живота ми досадница. С Джо си говорехме кога смятаме да имаме деца, колко години е разумно да изчака човек, дали мъжете ни ще са готови за тази стъпка.

— Донякъде завиждам на Сафрън — каза Джо. — Тя поне няма подобни терзания.

— Защо? — Сафрън бе винаги сигурна в себе си, но не е възможно една жена да е толкова самоуверена, че да приеме за даденост и бъдещите си деца.

— Ами тя не иска деца.

Изненадах се. С Джо изключвахме възможността жена да не иска деца; двете признахме една пред друга, че с удоволствие бихме родили. Аз обаче разбрах какво има предвид Джо. Безсмислено е да мислиш по въпроса, след като си решил как ще протече тази част от живота ти. От теб се иска просто да затвориш вратата.

— Нищо чудно да си промени мнението. Когато поостарее и биологичният ѝ часовник започне да тиктака по-шумно, ще бъде друго.

— Тя е по-голяма от нас — погледна ме развеселена Джо. — Сега е на трийсет и пет, така че не ѝ остава много време, за да мисли. — Двайсет и пет годишната Джо по онова време несъмнено виждаше трийсет и пет като бабешка възраст. — Честно казано — добави замислена тя, — Сафрън изглежда има здравословен проблем. Както и

да е, тя не е от хората, които си променят мнението. Освен по отношение на мъжете.

Това ме заинтригува. Сафрън бе по-стара, отколкото си мислех, а аз като наивна глупачка смятах, че младостта автоматично печели по точки. А тя дори не иска деца. Уил обаче ми бе показал ясно, че иска.

— Ако нямам деца — сподели веднъж той, — ще гледам на живота си като на пропилян. — Разбрах, че връзката между тях не е била достатъчно сериозна, защото Уил не би се оженил за по-възрастна, при това жена, която не може или не иска да има деца. Познавах го достатъчно добре и бях сигурна, че е така.

През последната ни вечер Сафрън влезе в кухнята, облечена в къса рокля в металическо сребърно, без гръб и ръкави, разкроена на бедрата. Помоли Уил да ѝ закопчае колието.

— Нали става без сутиен? — попита го тя и се завъртя предизвикателно пред него. И Уил, и Джонатан, и аз знаехме и погледнахме малките стегнати гърди, набъбнали под сребърната материя. Едрите зърна стърчаха нахално.

— Дали няма да е по-добре с черната? — Преметната през ръката си тя носеше права памучна рокля с презрамки. Без да обръща внимание на никого, тя свали сребърната рокля, метна я върху облегалката на близкия стол и с едно движение облече черната. Всички забелязахме ослепително белите ѝ бикини. Странно, но тенът ѝ бе с цвят на мед, нещо, което ми се струваше непостижимо при тази бяла кожа и рижава коса. Видях проблясъка на желание в очите и на Уил, и на Джонатан, когато зърнаха белите бикини, открили се на златния тен. Нещо в чистотата им придаде много по-сексапилен вид от символичния бански с тигрова окраска, който тя носеше.

— Коя от двете? — Завъртя се отново. В кухнята влезе Джеймс.

— Господи, та това е Джеймс. Винаги се разбеснява, започна ли да си сменям роклите. — За момент ми се стори уплашена. Помислих си, че може би се страхува от Джеймс, ала той я гледаше със същия алчен поглед както и другите двама мъже. За секунда се зачудих би ли прибягнал до насилие и ако е така, дали Сафрън не го предизвиква с държанието си. Изведнъж лицето на Джеймс се отпусна и придоби обичайното цивилизовано изражение с полуусмивка, която подсказваше, че не приема подобни игрички за нещо сериозно, макар да са режисирани от Сафрън. Плесна я по дупето.

— Къш веднага!

Обърнах се и продължих да режа домати, за да направя салата за последния ни общ обяд. Чудех се какво ли мисли Джо, когато Сафрън се съблича пред съпруга ѝ, но те бяха приятели от много години и изпитах неудобство да я попитам. Самата Джо, скромно момиче, обикновено се разхождаше из вилата по къси панталонки и бяла риза, вързана на кръста, а яките ѝ загорели крака се движеха без следа от прелъстителност. Държеше се дружелюбно и мило и имах намерение да ми стане добра приятелка.

Мъжете успяха да изберат облекло за Сафрън; Джо също се появи, направила се на малка циганка с ярки пъстри волани и дълъг гердан.

— Изглеждаш страхотно — изразих възхищението си аз.

Дори не бях забелязала колко е привлекателна. До крехката фигура на Сафрън възприемах Джо като снажна селянка, самата аз се чувствах безлична, яка, да не споменавам бледа и луничава. Симпатични — това бяхме двете с Джо, когато се понагласим — и не можехме да се сравняваме със Сафрън. Отправихме се към ресторанта.

Тази нощ Уил посегна към мен някак припряно и безлично. Все едно бях коя да е, мислех си аз, докато лежах будна и се взирах в луната, заслушана в подвикването на бухал. Дишането му се успокои, стаята утихна, тогава чух и другите шумове. Беше ясно от какво е ритмичното поскърцване. Не само Уил си беше легнал с едно-единствено намерение наум. Ала над скърцането долових стенание, което ми се стори нечовешко. Чу се писък, когато бухалът нападна плячката си, вик от съседната стая и тих плач. Не можах да определя кои шумове идват от стаята и кои долетяха от природата отвън. Вероятно всичко долиташе отвън, освен онзи вик. Аз обаче не успях да се отърся от чувството, че тази нощ и Уил, и Джонатан, и Джеймс се бяха любили със Сафрън. Ние с Джо бяхме просто приемници. Да, такива мисли те спохождат в три сутринта, след като пиеш повече, отколкото трябва. Придърпах чаршафа под брадичката си и се свих на топка. За миг през ума ми мина мисълта, че Сафрън ще се появи на сватбата ми и ще провали всичко.

Тя обаче не дойде. Получихме писмено извинение — много съжалявала, но ѝ предстояло турне в шейсет и седем града, и ни изпрати телеграма, над която всички много се смяха. Както и да е, щом

се приземихме на „Хийтроу“, Уил се събуди и отново се превърна в изпълнения с обич, внимателен годеник. Започнах да се питам дали не съм си въобразила всичко.

В началото на май получих юнския брой от новото ми безкрайно лъскаво списание „Хау?“. Пощальонът го пусна и кутията и то издумка глухо. Всички редактори получаваха по един брой — така следяхме дали стига навреме до абонатите. Грабнах го и веднага разкъсах найлоновата опаковка. Нямах търпение да видя какво впечатление създава.

То блестеше, то бе неповторимо, то бе чудесно. Разгърнах го да погледна съдържанието, въпреки че докато го подготвяхме, научих всички статии наизуст. Да, като цяло изглеждаше точно както се бях надявала. Няколко двусмислици, една статия, която можехме да избегнем, но като цяло бе успешно.

— Виж — размахах го гордо пред Уил, който похапваше прав препечена филийка.

— Хм. — Разгърна го върху светлия, леко лекьосан дървен плот в кухнята, а по страниците покапаха трохи и мармалад. — Струва ми се чудесно. Браво.

Престана да го разлиства, когато стигна до модните страници със снимките от „Рос Мейнър“.

— Това го познавам.

Усмихнах се на спомена.

— Да, и аз. Невероятно съвпадение, нали? Едва ли ще ни остане време да отидем там. — Искях да споделя успеха си с него, да вдигна тост за постигнатото.

Той преглътна последния залък и избърса пръсти в кърпата.

— Веднага щом спечелим от лотарията. — Бавно стигна до края. — Тези манекенки не са ли малко анорексични?

На всички, които работят в лъскави списания, им е омръзнало да им повтарят, че използват манекенки, страдащи от анорексия. Използваме кльоцави момичета, защото хората харесват такива. А и Уил не разбираше. Той се ухили.

— И аз като теб имам вземане-даване с болни от анорексия, защото такава ми е работата.

Тези думи ме ядосаха.

— Сигурно в някой брой на „Вог“ са видели хърбави манекенки и просто са престанали да ядат.

Той си облече палтото, умът му бе вече в болницата.

— Това е много сложно хранително смущение. И то е като пристрастяването към дрогата, като фобиите.

— Изчакай ме, и аз тръгвам. — Грабнах си огромната бездънна чанта, натъпках я с коректури и предложения за статии и я помъкнах като куфар. В никакъв случай не беше шикозна, да не говорим колко ме болеше гърбът от нея, но затова пък ми гарантираше, че по което и време да бръкна, ще намеря каквото ме интересува.

— Е, вероятно понякога виждаш в кабинета си болна от анорексия или пациент с фобии — подхванах аз, решена да спечеля спора на всяка цена, — но не познаваш нито една, обзалагам се. Имах шест съученички, страдащи от анорексия, и до една категорично отричаха, че гладуват; все разправяха колко били дебели. Така или иначе всички се озоваха в болницата.

— Губиш. — Уил ми се стори съвършено спокоен. Защо изобщо се занимавах със синдром, който не означаваше абсолютно нищо за нас? — Не позна. Известно време Сафрън страдаше от анорексия.

— Сафрън? — Бях шокирана. Цялата ми представа за нея се обърна. Искam да подчертая, държа да подчертая, че според мен тя винаги преиграваше, и то с единствената цел да привлече вниманието и да се представи в романтична светлина. Като героините от стари времена, които чезнали и вехнели.

Той продължи напред.

— Ммм. Години наред. Състоянието ѝ не беше трагично. Освен че... — Замълча и вдигна ръка, за да провери дали вали.

— Никога не си ми казвал.

В първия момент той не отговори.

— Никога не си разполагала с много време за нея.

Кипнах от несправедливата забележка.

— Нито пък тя за мен. Истината е, че положих всички усилия.

Докато чакахме да пресечем на светофара, той се усмихна и стисна рамото ми. По този начин ми показва, че това е самата истина.

— Знам.

Бях решена да докажа правотата си.

— Онова лято във Франция тя не благоволи да ми проговори. Въпреки всичко аз ѝ обръщах внимание.

— Да — съгласи се той. — Така беше.

С последвалото мълчание ме обвиняваше, че после не съм опитвала повече.

— Освен това — продължих аз, — тя дори не смята за нужно да ме поздрави, когато звъни по телефона. Само казва името ти.

— Всъщност тя е много срамежлива. Затова се държи зле с нови хора. — Светофарът светна зелено и той взе тежката ми чанта, преди да се наведе. — Понякога ти доста стряскаш хората. Винаги контролираш нещата.

Аз? Стряскала съм била хората? По-точно Сафрън? Изсумтях.

— Всички сме срамежливи. Да не би да си мислиш, че аз не съм срамежлива? Начинът да се справиш е, като мислиш за другите, а не само за себе си.

Дали някога е чела рубриките в женските списания, където хората споделят проблеми и търсят съвет, а в повечето случаи им препоръчват да попитат какво мислят околните?

Уил предпочете да не реагира. Мълчах от възмущение, защото ако му предложех тя да погледне тези страници, сигурно щеше да се окаже, че Сафрън страда и от дислексия.

След пет минути вече не издържах на тази несправедливост и добавих:

— Ако ме беше предупредил, че е анорексичка, щях да проявя повече съчувствие към нея.

— Нима? — изви едната си вежда той. — Едва ли щеше да има съществена разлика.

Само мъж е способен да каже подобно нещо. Каквото и да знаете за анорексията, дори да я възприемате като опит да се привлече внимание или да мислите, че е самоналожена болест, резултат от механичен проблем — например недостиг на цинк в организма или общо неразположение — всяка жена е наясно с едно. Когато анорексичка се погледне в огледалото, тя вижда дебел разкривен образ, който няма нищо общо със съвършенството. Винаги съм смятала, че Сафрън показва и слабите си тънки крака, и плоския си корем от

гордост, а не защото се чувства несигурна. Винаги съм си казвала, че когато гледа в огледалото тези малки съвършени гърди, невероятно слабия ханш и бедрата, по които няма нищо, сигурно е много доволна от себе си. Представях си я как ходи на пазар, как прокаква пръсти по дрехите трийсет и шести размер, а после зарязва купчина поли и панталони на пода в пробната, обръща се към продавачката и казва, че били прекалено широки. Положително презира налятото ми тяло, а същевременно яде каквото си пожелае. Осъзнах, че тя също се възприема за несъвършена, за дебела и лакома, но така поне заприличваше на човек. Едва ли имаше начин двете да се сближим, но поне можехме да се държим прилично.

Зачудих се защо. Трябваша ми още няколко минути, за да разбера. Никога не съм допускала за възможно Сафрън да страда. Та тя имаше всичко — слабо красиво тяло, музикален талант, мъжете неспирно се въртяха около нея, разполагаше с малък, но сигурен доход. Тя бе като порцеланова фигурка върху стъклена кутия — беше недосегаема. Ала щом бе произнесена думата „анорексичка“, стъклената кутия се счупи; фигурата си остана все така прекрасна, но вгледаш ли се отблизо, започват да личат пукнатини и счупени места.

— Както и да е — обади се Уил. — Сега всичко е под контрол. От години е добре. Много преди ти да се запознаеш с нея.

Спомням се ослепителната следобедна жегата във Франция. Територията на Сафрън бе басейнът, докато моето царство бе огромната кухня с каменни стени и напукани теракотени плочки в синьо и бяло. Тук винаги имаше някой, подпрял се на дървената маса — Джеймс или Джонатан си сипваха бира и се мотаеха наоколо; Джо ми помагаше да режем големите лъскави червени чушки; Уил говореше за живота, обичаше да ме пощипва леко и ме караше да се изчервявам. Най-сетне пристигаше и Сафрън, загърната в саронг, и хапваше небрежно от ореховите ядки, които имах намерение да използвам за салатата. Аз млъквах, когато забелязвах нескритото ѝ безразличие към мен.

— Скъпи — обръщаше се тя към Джеймс и се усукваше около него. Той отмяташе гъстата ѝ червена коса и я целуваше отзад по врата. Тя се обръщаше и срещаше погледа му или ако той стоеше край прозореца и пиеше бира от кутийка, тя се протягаше като балерина,

изпъната и изправена на пръсти, за да го целуне по върха на носа, а после излизаше навън.

— Трябва да се преоблека — измърморваше тя. След няколко минути той тръгваше подир нея, а веселият разговор в кухнята замираще.

Или пък тя отваряше хладилника, за да си сипе пълна чаша леденостудена вода „Евиан“.

— Уилям, мили — казваше понякога тя. — Капачката е прекалено стегната, не мога да я отворя. Ще ми помогнеш ли? — Отправяше му загадъчна конспиративна усмивка. — Ти си истински ангел.

Анорексичка и лекар. Опасно ли ви звучи?

До станцията на метрото вървахме мълчаливо. Уил си мислеше какво му предстои през деня, а аз не можех да забравя какво е останало зад мен. Все още бях нещастна и разсеяна, когато дойде време всеки да поеме към службата си, да се качи на влака и да се смеси с вече напъпплилата тълпа сънени труженици, които се блъскаха с надеждата да си намерят място за сядане.

Уил явно вече мислеше за работата си, защото ме целуна бегло за довиждане, но, изглежда, забеляза нещо необичайно в мен.

— Добре ли си?

Не исках да започваме отново. Нямах никакво желание да закъснея за оперативката.

— Всичко е наред. Просто си мислех за програмата за безплодие и се чудех какви ли ще са страничните ефекти. — Отчасти отговаряше на истината. Вече изпих първото хапче от тримесечната стимулация на овулацията. Чувствах се като бомба, готова да избухне. Непрекъснато се наблюдавах за прояви на странични ефекти. Беше истинска лудост да пия ненужни ми хапчета за нещо, което би трябвало да постигна по естествен път.

— Не се притеснявай. Страничните ефекти не причиняват много проблеми. Освен това ще пиеш хапчетата само три месеца. — Поколеба се за момент. — Миличка, моля те, не се притеснявай. Всичко ще бъде наред. Обещавам ти. — Погледна загрижен лицето ми. — Довери се на доктор Бейли. Става ли?

Сълзи парнаха очите ми. Сигурно притесненията около бебето са причината, казах си, затова съм толкова чувствителна и избухлива. А дали пък не беше и нещо друго? Все едно. Реших да се стегна.

Усещането за надвиснала заплаха обаче продължи да ме притиска и след като се настаних на бюрото си и се зачетох в статията за Фън Шуй, предвидена за септемврийския брой. В материала се разказваше за четирима души, оправили живота си, като подредили наново мебелите и закачили чан в антрето.

Де да можеше целият живот да е толкова простичък. Въпреки това вдигнах поглед. Не видях Луси зад бюрото ѝ, а Камила още не се бе върнала от обяд. Бях съвсем сама. Потърсих консултант относно Фън Шуй и се почувствах пълна глупачка, докато уточнявах среща за ден, когато Уил имаше ранно дежурство. Но нали смятах да пусна статия. Редно беше да разбера за какво става въпрос.

Следващия вторник отворих вратата, очаквайки или млекаря, комуто да платя, или пощальона с препоръчано писмо. Вместо това на прага стояха двама силно притеснени мъже. Единият държеше нещо наподобяващо компас, а другият поглеждаше към пътя, смръщил чело. Дали не бяха брокери на недвижими имоти, попаднали на грешен адрес? Въпреки плетените на дебели куки вълнени жилетки под якетата им ми се сториха доста неугледни.

Представиха се: Филип Брукс и Найджъл Смит, специалисти по Фън Шуй. Здрависахме се, те се избърсаха на изтривалката пред вратата и заседнаха на кухненската маса.

— Какво се надявате да постигнете? — погледна ме Найджъл.

Изключително труден въпрос. Тъкмо той ме възпираше да попълвам каквито и да е формуляри. По принцип ли говорехме? Към дълголетие ли се стремях? Или към щастие? Дори към астрономични продажби на „Хау?“? Дали нямаха предвид нещо по-практично — например разположението на тенджерите и тиганите ми? Или ставаше въпрос за бебе? Сетих се за Сафрън, но се усъмних доколко е вероятно да се отърва от нея, като разместя масите и столовете. Определено нямах намерение да споменавам пред двама непознати за съществуването ѝ. След първоначално наетите работници и архитекти така и не направихме нищо повече на „Брануърт Терас“ 37, та имаше

какво да се прави с подреждането на тенджерите и тиганите. Огледах се.

— Ами... добре... — Как можах да се набутам в такава ситуация?

Погледнах ме мило и зачаках.

Изненадах и себе си с обяснението колко много предизвикателства срещаме с Уил в работата. Добре че уточних поне това.

Кимнах.

— И искате да създадете хармонична среда, която да ви помогне да достигнете пълния си потенциал ли?

Не се бях замисляла над този въпрос по такъв начин, но ми се стори подходящ отговор, затова кимнах.

От последвалото кратко мълчание пролича, че и двамата са наясно с едно: че не им казвам всичко, по-точно не им казвам абсолютно нищо.

— Ще позволите ли да огледаме?

Обиколих къщата, записах си това-онова и протегнах някаква електронна джаджа над леглата.

— Имате ли мазе?

Нямахме. Това бе огромно разочарование за Уил: от време на време се сещаше да мърмори за липсата на „мазе като хората“. Мен ако питате, нямам никаква представа какво бихме сложили вътре. Не съм виждала мъж, по-неспособен да се справи с какъвто и да е инструмент.

— А таван?

— Много малък. Там си държим куфарите.

Филип повдигна вежди.

— Пълни ли са?

— Доста натъпкани. Летни дрехи. Неща, които един ден могат да се окажат полезни. Стари книги. — Чудех се дали това е зле, или добре.

Те се спогледаха и си записаха още нещо. Погледнах си часовника. Инициативата ми щеше да се окаже огромна загуба на време и пари.

— Някога били ли сте истински щастливи в тази къща? — Найджъл ми се стори просто любопитен, сякаш бе направо невероятно, но за всеки случай трябваше да попита.

Понечих да отвърна „да“ — много по-щастлива, разбира се, от когато и да било през живота. В първите години, когато двамата с Уил все още имахме надежда, беше така, но като се връщам назад, излиза друго: бяхме се наслаждавали не толкова на настоящето, а на възможностите в бъдещето. А това бъдеще, поне засега, не се бе осъществило. Зачудих се дали онова щастие е било истинско, дали двамата не сме живели с различни мечти, случайно пресекли се в един момент.

Найджъл не повтори въпроса. Започнаха да ми обясняват за чистилата, по-скоро енергията, която преминава през всичко; тя не бива да бъде нито блокирана, нито предизвиквана. Вече го бях прочела в статията на „Хау?“. Нещата ми се сториха прекалено сложни, а и трябваше да се вземат под внимание рождените дати и господ знае още какво.

Обходихме къщата втори път и те ми обясниха, че почти всичко е погрешно. Спяхме в „енергийна река“ и се налагаше да преместим леглото. На задната табла трябваше да залепя сребърно фолио („пружините са заредени с отрицателна енергия“). Би било отлично, ако проблемът с безплодието се разреши с малко фолио. Предложиха ми да махна огледалата от спалнята („енергията отскача от едното към другото — никой не би спал добре в тази стая“). Замислих се за умореното изпито лице на Уил и реших, че си струва да опитам. Не отминаха и застоя на „чи“ в банята за гости. Сигурно затова Зак и Фиби са пишкали, без да пуснат след това водата. Пресегнах се, пуснах водата и отворих прозореца. Двамата специалисти ме гледаха безизразно. Канапетата трябваше да се разместят — идеята не беше лоша — а масичката за кафе да се дръпне в центъра на стаята — истинско облекчение, защото непрекъснато си удрях крака в нея.

— Има две особено важни неща. Първо, никога няма да се установите удобно в тази къща, ако не направите нещо за отпред.

Отпред ли? Ясно защо ми се сториха толкова притеснени, когато отворих вратата.

— Точно срещу входната врата има дърво. — Беше черешата на съседите. „През пролетта става много красива“, помислих си аз.

— Може и да е красива, но ви блокира.

Предписаха ми лек; или да си сложим лакирана врата, или Фън Шуй огледало. Щеше да е хубаво да поставим и лъскаво чукче вместо

отвратителния пластмасов звънец, който отдавна се канехме да сменим.

— И на всяка цена изчистете тавана.

По изражението ми разбраха, че това „да, разбира се“ означава „няма начин“. Почистването на тавана, както и почистването на шкафовете, щеше да се осъществи в бъдещето, когато щях да имам време. Сигурно след пенсия. Започнах да ги побутвам към вратата и да им благодаря с половин уста.

— Таванът — повтори Филип и протегна ръка за довиждане, — той е вашето бъдеще. А е пълен с боклуци от миналото. — Помислете.

Написах им неприлично голям чек и го подадох на Найджъл.

— И е в безпорядък — добави Найджъл, поглеждайки с опитно око чека. — Не ви трябва безпорядък, той ви потиска. Отървете се от него.

— Добре — обещах аз, решена да не се занимавам с тези дивотии.

Облегнах се на стената и щом вратата се затвори след тях, въздъхнах. Не можех да повярвам, че двамата с Уил ни грози раздяла, защото в ъгъла на взаимоотношенията ни имало огледало, или той не бил станал консултант, понеже винаги оставя седалката на тоалетната вдигната.

И въпреки това се качих на горния етаж, издърпах капака към тавана, пресегнах се за разтегателната стълба и се издигнах в прашното, покрито с паяжини триъгълно пространство под покрива. За пореден път го огледах, за да проверя дали няма начин да се превърне в нещо като стая, не ме напускаше надеждата да се е уголемило поне малко. Не беше. В най-високата част не можеше да се изправи дори четиригодишно дете.

Тук бяха складирани четири куфара, огромен денк и три кашона с книги. Не е много, но ми отне четирийсет и пет минути, за да ги измъкна, да ги стоваря в пращен куп на площадката пред стълбите, а после да посегна и към разпадащите се кашони. Ужас.

Взех два черни пластмасови чувала и започнах да преглеждам трескаво нещата, сякаш търсех отдавна изгубено завещание. Тук бяха летните ми дрехи, смачкани и покрити с петна от влагата; същите дрехи, които имах намерение да оправя някой ден. Пуловер със стръкче изтравниче, закачено на него. Можех да го разкарам. Също и

старите списания. Вън. Счупен чайник. Фризбита. Покани за отдавна отминали партита (макар да ми напомниха за страхотно прекарване). Вън. Поколебах се над смачкана снимка — с Уил стоим пред живописна кръчма в Котсуолд и изглеждаме невероятно млади. Смеем се и прием ябълково вино. Значи сме били щастливи. Това бе една мечта. Усетих някаква топлина и пъхнах снимката в чантата.

Ако някой иска да открие себе си, не е нужно да обикаля Непал или да влачи раница на гръб из цяла Азия. Вашето истинско аз, гарантирам ви го, се крие в дъното на някой шкаф в Солихъл или Стредъм, заровено сред вестникарски изрезки (защо ли ми е била тази статия за градинарството, поместена на четири страници?), стари обувки, прекалено тесни демодирани сака, изядени от молци, които все още напомнят за онзи джаз клуб, където ходеха всички в неделя по обед. Открих дори книга с любовна поезия от петдесетте, подарък от старо гадже. Усмихнах се и я отделих, за да я сваля долу, а самочувствието ми се повиши, защото и аз си имах минало, но то не попречи на любовта ми към Уил.

Натъпках още ненужни боклуци в торбите; ровех припряно и доволна, и предоволна завлякох шест черни торби при кофите за боклук.

В последния куфар имаше неща на Уил; поколебах се, преди да се заема с тях. Едва ли беше сложил важни неща в прокъсания сак от изкуствена кожа. Стари ракети за тенис, парцалив клин, омалели ризи, които е имал намерение да използва, докато работи в градината. Не че някога стъпваше там. Една маратонка. Една! Изхвърлих я, без да се замислям, но другите неща оставих, да не би да каже нещо.

На дъното открих жълта вратовръзка. Бях я забравила, ала щом видях ярките несиметрични цветове, се върнах във времето, когато, неестествено чист и нервен, Уил стоеше до мен пред олтара и с дрезгав глас изричаше брачните клетви.

Тогава повдигнах булото и го погледнах за пръв път този ден. Вратовръзката му ме шокира. Беше му я подарила Сафрън — и то съвсем открито — за сватбата. За мен имаше розово шифонено фишу, толкова малко, че не би обхванало и вратлето на дете. И двата подаръка, много красиви, бяха опаковани в луксозни кутии на „Бонд Стрийт“, адресирани с нейния характерен почерк на една страна. Винаги си казвах, че това е почеркът ѝ за автографи — огромно „С“ се

откроява от елегантно изписаните и подредени букви и намеква за самоувереност. Отново прочетох посвещението. „На любимия ми Уилям от Сафрѝн“ — все едно е подписвала харта, за да заяви претенциите си към дадена територия. Думите се бяха врязали в изисканата скъпа визитка. Уилям. Така го наричаше тя, защото никой друг не използваше това име. Щеше да звучи много тежко, ако го използваше друг, но името, написано от нейната ръка, бе като нежна ласка.

„Уилям“ — казваше тя и разделяше двете срички, за да постигне по-голям ефект. „Уилям, ставаш смешен.“ А той се ухилваше вместо признание, че е права.

Аз, както и всички останали, го наричах Уил.

— Мислех си — изрече тя с онзи дрезгав глас, преди да се засмее, когато му подаде подаръка, а след това и моя, — че още не сте се нанесли във вашата къщичка, а и нямах представа какъв ви е вкусът. Затова ви купих по нещо, което да носите.

В такива моменти хората възкликваха колко умна и оригинална е Сафрѝн. Лично аз така и не разбрах какво ѝ пречи да избере подарък от списъка, както направиха останалите.

Жълтата вратовръзка на Уил в малката семейна църква ме шокира силно — направо заеквах, докато изричах брачните клетви, ала съвсем скоро се убедих, че вратовръзката е страхотна. И наистина беше — ярки цветове, но не толкова, че да минат за безвкусни; дори и аз не можех да отрека колко стилна и приятна е вратовръзката. После всички говореха за нея. Нямаше причина той да не си я сложи. Аз обаче не се закичих с розовото шалче.

По време на тържеството размених няколко думи с Линдси. Попитах я какво мисли по въпроса.

— На твое място не бих се притеснявала — погали ме по ръкава тя. — Това е просто една вратовръзка. Сигурно вече е забравил откъде я има. Изглеждаш чудесно. — Бързо ме прегърна. — Сега се радвай на деня.

Осем години по-късно седях на площадката у дома, държах вратовръзката и се чудех дали ще бъде грешка, ако я изхвърля. Бях доволна, че я е качил на тавана — отново усетих онази приятна топлина, но един ден можеше да ме попита къде е. Да не изхвърляш

нещата на половинката си, е като да не си позволяваш да му отваряш пощата. Бракът се гради на взаимно уважение.

Аз обаче не исках тази вратовръзка в къщата си. Поех си дълбоко дъх и я натъпках в един от чувалите. Така поне направих нещо, за което не предполагах, че ще ми стигне смелост. Слязох на долния етаж, отворих гардероба, извадих костюма му и якетата и пребърках джобовете; претърсих сака и старото куфарче, опипах подплатата, изтръсках ги и не намерих нищо. Засрамах се от собствената си подозрителност и се учудих, че ме обхвана подобно чувство, без да имам основание. Качих се на площадката, завързах на възел черната торба и я подпрях до останалите отвън.

По-късно съжалих. Беше детинско от моя страна да изхвърля вратовръзката му. Рискувах да се превърне в нещо повече от каквото беше. Вечерта се прибрах, твърдо решена да я спася, ала боклукчиите бяха минали и всичко бе отнесено.

И все пак смятах, че съм направила нещо, за да разкарам Сафрън от тавана, следователно от бъдещето ни. Стига човек да вярва в тези простотии.

Естествено, закъснях за работа. Закъснях с няколко часа, а точно тази сутрин имах среща с Питър Рени, за която съвсем бях забравила.

Така преместването на кофите за боклук от „зоната на кариерата“ не даде резултат — друго от Фън Шуй предложенията на Найджъл. Сигурно трябва да минат няколко часа, преди късметът ми да заработи. Вероятно е като да изпратиш имейл — уж мигновен процес, ала в действителност преседява някъде в пространството. И тогава стига до предназначението си.

Камила бе отговорила и на трите телефонни позвънявания на Питър.

— Нямаше те, а Луси е на зъболекар. — Направо невероятно! Камила да се обади на моя телефон от добро сърце! Бях удивена. Обикновено оставяше телефоните на другите да си звънят, да не говорим, че невинаги благоволяваше да се обади на своя. Навярно е проработило шестото ѝ чувство, че е шефът, а не вкиснат читател или компания, която се опитва да уреди посещение с рекламна цел в Хадърсфилд. Наистина притежава творчески умения, не можех да го отрека. Жалко, че не се разбирахме.

— Казах му, че нямам представа къде си — добави тя и по тона ѝ разбрах колко лоши са според нея колегиалните отношения в офиса. — И в дневника ти не бе отбелязано нищо.

Качвайки се с асансьора към осмия етаж, ми хрумнаха поне три страхотни отговора, вместо да се червя като рак пред презрителния ѝ поглед.

— Съжалявам, че не съм била в офиса, когато си звънял... аз... аз... — Вече бях измислила какво да кажа на Питър Рени, без да заеквам, сякаш се извинявам. Питър обаче махна небрежно и заговори за заетостта на персонала.

Изреждаше статистически данни, подготвени от мениджмънта в Щатите — цифри за печалбата, разходите за човек, положението на „Маглайф“ в сравнение с други подобни компании. Ставаше въпрос да

се намали персоналът, за което ми бе споменал още когато заех длъжността. Ето още нещо, което не бях изяснила или не бях слушала внимателно, затова нямах понятие от отговорите. Обзета от ентусиазъм да започна новата си работа, изобщо не се замислих върху формулировки от рода на „рационализация“ и „естествен подбор“, те означаваха някои от симпатичните жени да си отидат. Зачудих се как е възможно да назначат наивница като мен. Щеше ми се да се ритна. Но какъв смисъл имаше?

Нямаше да постигна абсолютно нищо.

Питър завърши обясненията с кресливо повишен глас.

— Наложително е да започнем да следваме препоръките час по-скоро. Ще се убедиш, че ден-два персоналът ще бъде като замаян, но после всичко ще се успокои и ще си дойде на мястото.

— Да, разбира се. — И бързо добавих: — Искам обаче един ден, за да преценя и помисля, преди да вземем окончателно решение.

Не остана очарован от това „ние“ и аз едва се удържах да не го успокоя:

„Не, не, не се притеснявай! Ще лазя в краката ти и ще правя само каквото кажеш“ — както настояваше уплашената ученичка в мен. Ала доста жени в „Хау?“ нямаше да са съгласни, без сериозно да обоснова решението си както пред тях, така и пред себе си.

Зачаках небесата да се разтворят. Те не помръднаха.

— Положително ще постигнем споразумение. Част от задълженията на мениджъра са да прави промени в състава на персонала. Следователно трябва да си готова да назначаваши и уволняваш при необходимост. — Побутна някакъв лист към мен. — Ето моите предложения, базирани на заплатите и способностите.

Дизайнерката Мими изкарваше прекалено много. Смяташе да я замени с млада и неопитна манекенка. По мое виждане пък на нея ѝ липсваше онзи хъс, който харесвах аз.

— Не е редно да я освобождаваме от работа само заради възрастта ѝ. — Не можех да повярвам, че възрастовата дискриминация започва на трийсет и пет — трийсет и шест, защото Мими не беше на повече.

— Не, не е заради възрастта, но ще си намериш такъв по-млад дизайнер, който има по-добър усет — отвърна неискрено той.

Дали пък не беше прав? Замислих се, защото поне по два пъти на ден откривах колко неподходяща е за нея работата в „Хау?“ и се помъчих да се сетя какво друго може да върши. Той обеща да помисли. После спомена Мери Елиът — друга жена, която отказваше да ми сътрудничи и непрекъснато ме дразнеше. Попитах ли я нещо, тя неизменно отвърщаше: „Мартина винаги казваше...“ или „Мартина никога...“.

Съгласих се с него с надеждата да не уволня някоя само защото не я харесвам. Беше отбелязал и Джаки — най-младата от помощник-редакторките, но пък тя беше умна и способна, всяка вечер оставаше до по-късно, за да навлезе в работата, и предлагаше най-различни идеи за статии, които искаше да напише. Беше жизнерадостна, трудолюбива и много приятна.

— Постъпила е последна на работа — обясни Питър. — Последна дошла, първа си отишла.

Изглежда, всяко уволнение се обосноваваше от различен принцип.

— Ти кого предлагаш? — Не му беше приятно, че съм се привързала към персонала си.

— На която най-малко ѝ върви работата. — Замислих се. За съжаление беше само една — много сладка грижовна жена; харесвах я, но просто никак не я биваше в занаята.

Предполагах, че се е задържала толкова дълго единствено защото е много мил човек.

— И така. — В очите му определено забелязах задоволство. — Оставям окончателното решение на теб. Ти прецени дали да е Джаки или Сандра.

После споделих колко силно впечатление през последните седмици ми е направила Кейт, заместник-редактор на рубриката „Домове“, докато титулярката Дирдри не проявява нито творческа фантазия, нито достатъчно усет; работата ѝ е предсказуема и доста елементарна.

— Аха. — Той затвори папката. — Наскоро Дирдри роди.

— Знам. Е, ще се върне, след като отпуската ѝ по майчинство свърши, но работата ѝ не е на ниво. Ако я уволним, и Джаки, и Сандра ще останат.

— Не ме разбра. През последните години няколко пъти ни съдиха, защото сме уволнили бременни. Бордът взе решение да не закачаме жените през този период. — Погледна ме. — Това е част от програмата „Грижи за служителите“.

Тоест програма, която означава да не закачаме когото не трябва. Преди време Белинда Бракън ми спомена нещо по въпроса, но го възприех като шега. Разказа ми за жена, родила три деца за три години, само и само да си запази мястото.

— Но ако някоя е блестяща в работата си и е бременна, това няма да ме спре да я повиша — обясних му аз.

— Сигурно — усмихна се той. — Все пак ние много се гордеем с политиката си, понеже предоставя еднакви възможности на всички.

— Защо тогава се отнасяте различно към бременните, когато работата им не е на ниво? Това също е вид дискриминация.

— Ммм? Ще видим. — Очевидно нямаше намерение да ми отговори. — Между другото — подхвърли той, — съпругът ѝ е доста успешен бизнесмен, доколкото разбирам. Знаеше ли?

Гледах глупаво.

— Нямах никаква представа.

Той събра листовите и ми се усмихни хищно.

— Очаквам сама да откриеш, че когато една жена роди, през следващите няколко години всеотдайността ѝ към работата намалява, особено ако има богат съпруг. С течение на времето проблемът, предполагам, ще се разреши от само себе си.

Силно шокирана, за момент загубих нишката. Едва след малко открих, че се е изправил и ми протяга ръка за довиждане. Значи трябваше да разрешавам проблемите един по един. Въпреки очевидното му нетърпение да ме отпрати, събрах последната решителност, на която бях способна:

— Камила...

Той ме прекъсна.

— Щом разчиташ на нея, за да те представлява на толкова важен обяд като онзи в Камарата на общините миналия месец — между другото, много ме разочарова, като не дойде — не виждам причина да се оплакваш. Сега ме чака друга среща. Знам, много е трудно да си главен редактор, но положително ще съумееш да се справиш. — Оголи зъби в подобие на усмивка. — Както обикновено. — Сякаш

задействана с магическа пръчка, вратата се отвори и се появи секретарката му Ингрид.

— Илейн иска да те види, Питър.

— Илейн, скъпа... — Стана да я посрещне и с две длани стисна протегнатата ѝ ръка, а аз отворях и затварях уста като златна риба, озовала се зад златните стени на мълчанието, откъдето не може да се измъкне, за да накара другите да я чуят.

Върнах се в офиса и заварих една от служителките в „Хоум Лайф“ — в напреднала бременност — да държи реч в просторния офис на „Хау?“.

— Хубавото на бременността е — обясни тя на захласнатите слушателки, — че непрекъснато ходиш до тоалетната.

Нямате представа колко клюки се научават.

Надявах се това да не предизвика епидемия от бременности. Жените така и така щяха да се ядосат, защото бройката им ще намалее от петнайсет на дванайсет; не се налагаха други причини, за да се увеличи работата им. Ако още две излезеха в отпуск по майчинство, сигурно щеше да избухне бунт.

— Казвай де!

Вероятно съм заговорила по-високо, отколкото имах намерение. Не исках събралите се да подскочат, понеже още се смятах за „едно от момичетата“, ала изумена разбрах, че вече съм в ролята на „директорката“. Мими се изчерви силно и всички се пръснаха по бюрата.

— О, не те видях. Донесох последния вариант за корицата, погледни я. — Мими нямаше търпение да се отърве от надвисналите над главата ѝ клюки, дочути в дамската тоалетна, затова я поканих при себе си. А и беше по-добре клюките да не се разпространяват. Според ръководството ми по мениджмънт от голямо значение е да се създаде доверие и открити взаимоотношения с персонала — нещо почти невъзможно, при положение че Камила подкоросва всеки, готов да я изслуша.

Самата Камила седеше далече от групата. Чувах я как си пее тихо в дизайнерския отдел, докато разглежда брошурите с последните модели чанти. Спря, когато Мими пристъпи до нея.

— „Прада“ — припя тя с нещо като страхопочитание. — „Гучи“, „Прада“, „Гучи“, „Патрик Кокс“, „Аня Хайндмарш“. — Все едно бяха

имена на светци, а тя, висшата жрица, ги призоваваше в сектата си.

Сетих се, че във вторник прибират боклука. Сигурно вече бяха ходили до „Брануърт Терас“ и може, без да са помислили, да са върнали празните кофи за боклук в зоната на кариерата. Това съществено разместване положително няма да ми се отрази никак добре.

От друга страна, не е честно да се твърди, че интересът на жените към работата намалявал, след като родят, особено пък ако съпрузите им са богати. Санди Уайт изкарваше невъобразими за мен суми, а Линдси не се спря нито за миг.

Тази вечер Уил така и не успя да разбере дилемата ми.

— Така е, като станеш шеф. Налага се да уволняваш. Предстоят ти трудни решения. Наемаш, уволняваш.

Подразних се.

— Казваш го, без да ти пука. Нали не носиш отговорност за петнайсет живота, които зависят от решенията ти.

Не беше зле да подбера по-добре думите си. Той повдигна едната си вежда и си напълни чашата.

— Напротив, нося отговорност за около двацет и пет хиляди живота, които зависят от решенията ми.

— Извинявай — съжалих аз. — Знаеш чудесно какво исках да кажа. Работата на хората е от първостепенно значение за живота им.

— А здравето не е, така ли?

Така нямаше да стигнем доникъде. Вероятно не му е приятно, че изкарвам повече от него, помислих си аз. Сумата наистина бе към две хиляди лири на година, но достатъчна, за да се почувства човек нещастен. Реших да успокоя напрежението като го помоля за съвет.

— Как да постъпя, дали да оставя младата, умна и находчива Джаки или некомпетентната, мила и уязвима Сандра?

Той въздъхна, протегна се и си доля вино.

— Господи, колко съм уморен!

Започнах да се притеснявам.

— Ще се огранича с една забележка — подхванах ядосана аз, — тази вечер би трябвало да правим секс, а ти не си в романтично настроение.

Погледна ме, сякаш се намираше на дъното на дълбок тъмен кладенец.

— Секс ли? Май се шегуваш. Едвам си държа очите отворени. За нищо не ставам.

И стовари последната обида:

— Извинявай, мила.

Извинявай! Глупости. Наранена и кипнала от възмущение, изтрополих до леглото и цялата нощ се въртях, ядосана на него и притеснена заради Мими, Джаки и Сандра.

На следващата сутрин се налагаше да се заема с уволненията. Бях обещала на Питър Рени, а и нямаше да мога да се съсредоточа над нищо друго. Замислих са за Дейв Бекет, който трябваше да уволни триста човека. Оприличаваше го все едно да се озове „във вряща вода“. За мен болката бе още по-остра, а и положително Дейв Бекет в моя случай би нарекъл цялата работа „неопитност“.

Илейн Браун влезе в металния асансьор с мен, а след нея нахлу и уморена блондинка с коса на кичури. Вратите се затвориха, блондинката затвори очи, облегна се на блестящите стени и въздъхна.

— Как е седмицата при теб? — Чувствах се задължена да кажа нещо на Илейн като на колега редактор.

— Шантава работа — отвърна Илейн — Честна дума. — Поклати артистично рошавата си кестенява коса, отегчена от безбройните партита, организирани от красивите и известните, на които тя бе задължена да присъства. Изобщо не поднови поканата си за обяд. Водена единствено от намерението да съм любезна и приятелски настроена, оставих ѝ няколко съобщения, но тя просто не отговори.

Асансьорът спря на третия етаж. След като се изчакахме за момент коя да мине първа, двете с Илейн слязохме. За миг блондинката отвори очи и протегна уморено ръка, за да натисне погорен етаж.

— Работещите майки веднага се познават — отбеляза Илейн. — Изглеждат изтощени.

Беше истина.

Илейн погледна талията ми, разширила се след идването ми в „Маглайф“ поне с пет сантиметра заради безкрайно многото заседания, включени в ангажиментите на редакторите. Задниците ни навярно бяха придобили формата на столовете, да не говорим, че сигурно вече отивах към петдесети номер дрехи.

— Изглежда си решила скоро да се размножиш — отбеляза тя по-скоро като факт. Понеже никога не ми задаваше лични въпроси,

забележката ми се стори преднамерено персонална. Разтревожих се. Подобно събитие щеше да ме лиши от ръководната длъжност по бързата процедура. Илейн като нищо би разпространила слуха, само за да ми стъжни живота. Не допусках грижата за служителите да се отнася и до редакторите, по-точно до новоназначените редактори.

— Не, разбира се — възразих категорично аз. — Изключено. — Поколебах се дали да не попитам нагло за нейните две деца — на пет и на три — отглеждани от бавачки на смени като пилоти. Бях дочула подхвърлен с неприкрита злоба коментар, че за Илейн определението „работеща майка“ е несъвместимо словосъчетание. Вече бях забелязала как се държи тя, ако някой се осмелеше да я причисли към тази категория — особено по време на училищната ваканция: нападаше без предупреждение. Ако колежката извадеше късмет, тя просто отвърщаше високомерно: „Животът на семейството ми си е моя работа“. Реших да не се заяждам с нея. Усмихнахме се една на друга и всяка се отпрати към своя кабинет.

Тъкмо събирах смелост да викна на разговор Мими, Сандра и Мери, и се обади Лора.

— Извинявай — стори ми се запъхтяна и сърдита, макар още да не си бях отворила устата, — ама във вестника има една статия — непременно трябва да прочетеш. — Лора е от хората, които биха говорили за полети в Космоса единствено с космонавти.

— За забременяването е — побърза да ме уведоми тя. Браво. Сега сигурно щеше да ми изнесе лекция или за витамините, или за Тай Чи. Това са разни преходни неща, но докато са на мода, всеки ти ги навира под носа като лек за всичко.

— Ало? Ало? — кресна тя в слушалката, очевидно останала с впечатлението, че разговорът е прекъснал.

— Да? — отвърнах уморено с надеждата сама да се сети какво мисля по въпроса.

Лора обаче не разбира от намеци. Човек по-скоро би накарал някой танк на Шърман да го разбере, отколкото тя да съобрази за какво става въпрос (а после разправя наляво и надясно колко си нервна и проявяваш пълна нетърпимост към околните).

Чух я как шумоли с вестника.

— Ето я. Шансовете да се забременее са по-големи, след като жената е изпитала оргазъм. — Бързо ми прочете статията. Учените винаги се били чудели каква е еволюционната причина за женския оргазъм и най-сетне открили — един господ знае как — че по време на оргазъм сигурно се всмуквала сперма. Изглежда, затова било по-вероятно жените да забременеят от извънбрачна връзка, отколкото от постоянния си партньор — било по-вероятно да изпитат оргазъм с любовник.

— За бога. — Служителите придърпваха столове за следващата оперативка.

— В такъв случай — повиши агресивно глас тя, — съжалявам, че трябва да ти кажа, но с подобно отношение не е чудно, защо не си забременяла.

— В момента не е подходящо да обсъждам този въпрос — изсъсках в отговор.

Лора продължи да мели, без да забелязва нищо.

— Гледай сега — добави тя, посветила се на мисията да подобри сексуалния ми живот. — Затова естествените контрацептиви не са ефикасни — защото жените се стремят най-много към секс, когато моментът е подходящ за забременяване. Още не са правени експерименти за ефекта на женската сексуалност върху плодовитостта.

Обикновено не казвам нищо на Лора. Все едно сама да си търся белята. Особено ако трябва да ѝ обяснявам колко е неприятно да правиш непрекъснато секс по задължение, без да му се наслаждаваш. Дали е останала непроучена и необърната наопаки поне една частичка от живота ти, след проучване, проведено сред сто петдесет и шест датски фермери и деветнайсет хиляди американски медицински сестри? Ако сестрите и фермерите си траеха относно сексуалния си живот и хранителните си навици, останалите щяха да си живеят живота спокойно.

— Защо и ти не се заемеш с някое проучване, може пък да излезе нещо — сопнах ѝ се аз с надеждата да се отърва от нея.

— Няма нужда да се държиш така. Би трябвало да знаеш тези неща. Наистина трябва. Учудвам се, че с твоята работа не си наясно.

По дяволите.

— Лора... — започнах аз с отчаяната надежда да сложа край на разговора.

Тя обаче така се разкрещя, че сигурно я чу половината офис.

— Тук изобщо не става въпрос да висиш от полилея или да си натъпчеш възглавници под гъза. — Въздъхна, сигурно защото си спомни вече забравената страст. — Има си чуване като за бебе.

Не исках да я слушам повече.

— Виж, трябва да затворям.

Не беше лесно човек да спре Лора.

— Защо не отидете на някой романтичен уикенд? На някое много приятно местенце.

Най-сетне се отървах от разговора, но се замислих над тази идея. Оказа се като нещо лепкаво по пръстите и заплашваше да потече и по полата ми. От това вече не успях да се отърва. Представих си как двамата с Уил четем заедно „Радостта от секса“ или в Париж, или в Рим — на място, от което нито той, нито аз имахме стари спомени, където нишките на миналото нямаше неочаквано да ни заплетат. Такова място май нямаше.

Обещах си обаче, успея ли да накарам Лора да ме остави на мира, да призная, че е дошло времето да опитам с инвитро. Ако след трите месеца с хапчета няма резултат.

Не да опитам, а да опитаме, поправих се аз. Зачудих се защо мисията по забременяването да е само моя, а не наша. Все едно Уил няма нищо общо, сякаш е просто наблюдател, който с нетърпение очаква победата. Нещо като поддръжник на футболен клуб.

Отново се замислих за уволненията и проблемът ми се стори много по-важен, отколкото въпросът с бебето.

От друга страна, ако тя е права за значението на женския оргазъм при забременяването, дали пък няма да ми се размине изкуствената намеса? С удоволствие си спомних вечерта след посещението в клиниката, когато за пръв път от години изпитах онази приятна тръпка на очакване. Този път имаше шанс всичко да е наред.

Предоставиха ми самостоятелна стая, за да проведа екзекуциите.

Реших да започна по старшинство. Мими не си върши качествено работата, напомних си аз — правехме корицата, най-скъпия и важен елемент от всяко списание, многократно и бюджетът ни потъваше като в бездънна яма. Финансовият отдел няма да допусне

подобно нещо. Все едно да отвориш прозореца при включен климатик. Та това си е равносилно на подривен акт.

Мими се настани пред мен, усмихна се самоуверено и кръстоса обутите си в сини кадифени панталони крака.

Не ми беше приятно, че разговорът ще ѝ съсипе самочувствието, ще я срине. Тя обаче ще съумее да се съвземе — пазарът предлагаше достатъчно възможности за желаещите да работят на свободна практика — а компенсацията щеше да ѝ осигури спокойствие поне за известно време. Но след уволнение някои хора никога не успяваха да си стъпят на краката. Защо такива неща се случват с приятни хора като Мими, докато другите, като Камила, са защитен вид? Поех си дълбоко дъх.

Докато търсех тактичен начин, щадящ достойнството ѝ, за да ѝ поднеса най-неприятната новина, която един шеф би съобщил, Мими подхвана:

— Искях само да ти кажа, че чакам бебе. — Бе озарена от щастие. — През ноември. — Значи след шест месеца.

Останах поразена.

След миг събрах сили да я поздравя.

— Какви въпроси ще обсъждаме? — Погледна ме весело.

— Ами... — Замислих се за разговора си с Питър и започнах. — Просто твоето бъдеще. Питях се какво смяташ да правиш. — Все пак не беше лъжа.

Поприказвахме за отпуска по майчинство и докато излизаше, я изгледах с доза завист. Защо не бях аз на нейно място. Сигурно никога нямаше да бъда, ако Уил продължава да се държи като болен слон. Лора вероятно има право.

Сетих се за хапчетата, почувствах се доста по-добре и вдигнах слушалката, за да съобщя на Питър Рени новината за Мими.

— За бога, какво си сложила във водата?

— Това е първата бременност, откакто поех работата.

Той не си направи труд да изтъкне, че са минали едва два месеца, но въздъхна дълбоко.

— Поне другите две няма да ни сервират подобно нещо.

Не бях толкова сигурна. Бях му съобщила, че е по-добре да уволним Сандра, отколкото Джени. Милата, симпатична Сандра — последна смогваше да приготви страниците за печат, да не говорим

колко грешки оставяше. По моя преценка носех отговорност към целия екип, а не към отделни личности, бих разочаровала всички, ако уволня някоя по-способна само защото шансовете ѝ да оцелее са повече. Дори когато го изрекох на глас, не бях убедена.

— Хм. — Вече не изключвах и Сандра — и Мери Елиът — и двете облечени в неопределени нюанси на сивото/кафявото, и двете на неопределена възраст над трийсет и пет — да са скрили някоя изненада под обемистите си дрехи: или близнаци, или персонален компютър.

Сандра влезе първа, усмихната мило както обикновено.

— Сандра... — Мразех се. — Много съжалявам, наистина много, но се наложи да направя известни съкращения и...

Тя пребледня, застина напълно неподвижна.

— ... моля те, повярвай ми, не е нещо лично — завърших аз, след като говорих много по-дълго, отколкото възнамерявах, и ѝ се извинявах много повече, отколкото трябваше. Дали беше лично, или не, на нея ѝ беше все едно.

Прехапа устни.

— Разбирам напълно.

— Ще се справиш ли? — Глупав въпрос. Щеше да ѝ бъде безкрайно трудно, разбира се. Замислих се за всички прочетени статии, посветени на уволнени хора — започваха свой малък бизнес и така най-сетне се заемаха с нещо, които обичат.

Кимна смело.

— Просто и съпруга ми го уволниха преди десет месеца и още не си е намерил нищо. Но ти не се притеснявай — отново онази мила усмивка. — Можем да продадем къщата.

Беше ужасно, много по-неприятно, отколкото си го представях.

— Сигурно се чувстваш зле — добави тя и покри ръката ми със своята. — Съжалявам, че се налага да го направиш. Досега беше чудесен главен редактор.

Отне ми петнайсет минути да се овладее, преди да повикам Мери.

Тя влезе тежко, тръшна се върху стола, кръстоса ръце и ме зяпна право в очите, а рехавата ѝ коса се стелеше по раменете.

Този път си излях тирадата много по-бързо. Имах чувството, че пресичам пропаст по опънато над нея въже; трябва да се съсредоточа над крайния резултат, казвах си аз, без да поглеждам надолу.

В края на предварително заучената ми реч тя се изчерви от ярост.

— Ти си една смрадлива жалка крава — изсъска тя.

— Аз...

— Да не би да си въобразяваш — прекъсна ме тя, — че си много умна със заучените си управленски реплики и жалките идейки, които вече сме опитвали и нищо не се получи? — Започна да крещи: — Всички ти се смеят. Да знаеш, всички до една ти се смеят. Защото замени добра редакторка, от която се отървах, понеже беше стара и им излизаше скъпо. Друг е въпросът, че бе прекалено добра за това скапано място.

Стана и ме погледна отвисоко. В следващия момент ме лъхна миризмата на застояло, на стара храна.

— Знаеш ли защо я уволниха?

Отворих уста да обясня за спадналите продажби, но тя пак ме прекъсна:

— Взе си отпуск по майчинство. При това два пъти последователно. Тук не обичат главните редактори да имат семейства. Защото иначе няма да са им достатъчно предани слуги. — Очите ѝ се насочиха към корема ми с такава неприязън, че се отдръпнах. — И с теб ще се случи същото. Рано или късно. А ако не си толкова талантива, колкото беше Мартина, ще стане още по-скоро.

Тръгна към вратата.

— Нямам търпение това да стане — подхвърли злобно през рамо тя. — Просто нямам търпение.

Никога преди не се бях сблъсквала с толкова отявлена омраза. Но беше права за заучените фрази. За какво друго беше права? Обадих се на охраната да изпратят човек, който да провери дали Мери Елиът ще напусне сградата, без да причинява проблеми, и то час по-скоро. Когато се върнах в офиса, всички се спотаиха и се наведоха над работата си. Мери, обзета от заслепяващ гняв, трупаше нещата си в пликове, а Сандра я нямаше. Открих я да плаче в дамската тоалетна, а иронията бе, че Джаки я утешаваше.

— Мога ли да ти помогна с нещо? — попитах аз. Изумени, двете вдигнаха поглед. Не можех, разбира се.

Обадих се на Уил и като по чудо го заварих в момент без пациенти.

— Беше ужасно. Много по-неприятно, отколкото си представях. — Разказах му как е протекло уволнението. — Нека довечера хапнем навън? В евтината квартална кръчма. Имам отчайваща нужда да изляза, макар и само за да вечеряме.

— Надявах се да си легнем рано — въздъхна дълбоко той. — Наистина съм скапан.

— Лекар си — възмутих се аз. — Открий защо напоследък си толкова скапан и направи нещо по въпроса.

В гласа му прозвуча гняв и нетърпение:

— Работата ми е много натоварена.

— Моята също. — С усилие се сдържах да не заплача и затова ставах агресивна. — Да не би да си въобразяваш, че е лесно да уволняваш хора?

— Едва ли ти е по-зле, отколкото на тях — подчерта той, проявявайки вбесяваща почтеност към онеправданите, както обикновено. — Миличка, много съжалявам, но единственото ми желание е довечера да вегетирам кротко пред телевизора. Тогава ще си поговорим.

Беше прав, разбира се. Никога не беше уволнявал човек, но поне се опитваше да вдигне уволнените на крака, когато се окажеха в кабинета му, поразени от депресия, алкохолизъм или каквото там ги беше сполетяло.

Беше невъзможно. Въздържах се да тресна слушалката, защото знаех, че наистина е потънал в работа; измрънках нещо като дочуване, за да го накарам да се почувства поне мъничко виновен.

Две седмици по-късно си изпих хапчето, премерих си температурата, изпишках се върху нещо като вещерска пръчка и се почувствах като знахарка, която чете бъдещето по вътрешностите на заклано пиле. После съобщих на Уил, че денят е подходящ за забременяване. Щяхме да го пропуснем обаче, ако днес или утре не направехме нещо по въпроса.

Беше много неприятно, защото се налагаше да тръгна рано за някаква среща със закуска, а и млекарят щеше да се отбие всеки момент, за да му платим. Предпочитах да не споменавам пощальона и инкасатора за газта. Лора не бе права за „бебешкото чукане“ или поне то не се отнасяше за мен. През онази нежна, изключителна нощ след първото посещение в клиниката не бяхме постигнали абсолютно нищо. Вероятно бях от жените, които не забременяват. Каква потискаща мисъл! От друга страна, едва бяхме започнали с хапчетата. Дори сексът, правен с нежелание, сближава, а напоследък аз се чувствах много отчуждена от Уил, сякаш планетата „Маглайф“ бе моят дом.

Погледнах го без всякаква радост. Той се усмихна и протегна ръка.

— Като лекар ти нареждам да се върнеш в леглото.

Без да е блестяща, шегата поне ме развесели малко.

— Не можеш ли да измислиш нещо? — попита той.

Едва се сдържах да не му кажа „Както ти си фантазираш за Сафрън ли?“, но в последния момент го промених:

— Както ти си фантазираш за Клаудия Шифър ли?

Той се подразни.

— Ще престанеш ли да се принизяваш по този начин? Защо ми е да фантазирам за Клаудия Шифър?

Можех да изброя няколко причини, свързани с целулитата и натрупаните тлъстинки.

— Виж — започнах аз, защото подобен разговор нямаше да ни отведе доникъде. — Отпусни се по гръб и си мисли за нещо секси, а аз ще те прелъстя. — Така щяхме да приключим с цялата работа достатъчно бързо.

Стори ми се изненадан.

— Чудесна идея.

Издържах, като си представих, че съм отишла на аеробика.

— Ами ти не стигна до оргазъм — отбеляза той, когато свърши.

— Оргазъм? — повторих ядосана аз и тръгнах към душа. — Не е ли достатъчно неприятно да правим толкова много секс, когато не сме в настроение, да не говорим, че не е никакъв кеф.

Погледна ме изумен. Смятах да се пошегувам, а то какво излезе... Проклинайки се, че съм толкова нетактична и само губя време, се върнах при него.

— Извинявай. Не исках да кажа това. Опитвах се да излезе смешно.

Усмихна се и ми стисна ръката.

— Знам. Разбирам те.

Наистина ли ме разбираше? Надявах се да не е така. Не бях особено горда от себе си. Нещо — вероятно работата — ме превръщаше в истинска нещастница. В метрото прочетох две статии за жените и секса. Едната — от учителка, уволнена заради връзка с ученик, въпреки че бил на седемнайсет и пълнолетен. В другата се изтъкваше колко жени предпочитали сандвич с бекон пред една нощ, изпълнена със страст. В началната фаза от връзката ни с Уил и сърцето, и тялото ми щяха да разберат учителката. Сега симпатията ми клонеше към почитателките на сандвичите с бекон. Това е цената на безплодието.

Поне работата ми вървеше блестящо. Започнах преди два месеца, а вече излезе брой под мое ръководство. През първата седмица продажбите вървяха бавно, но убедително се покачваха. И понеже през последните шест месеца продажбите бяха спадали, това бе истинско постижение. Затова отворих бутилка безлично шардоне и го разсипах в пластмасови чашки за целия екип. Камила намръщи нос и изсумтя:

— Гадост — но поне не вложи никаква злоба. Дори тя ми се стори радостна.

След няколко дни на недоволство — групичка възмутени се събираха около фотокопирната машина и кафемашината, а щом се мернех наблизко, се пръсваха като пилци — хората забравиха за двете уволнени. Сандра изпълняваше задълженията си толкова зле, че по-скоро пречеше на останалите, а Мери работеше над въпроси, които бях решила да махна от тематиката на списанието. Персоналът бе сравнително весел. Възприемах радостта им като облекчение от безболезнено преживяната буря, довела уволненията. А аз с чувство на съжаление и вина се надявах семействата на Сандра и Мери — да не говорим за личните им лекари — да ги изправят на крака и да им помогнат да се съвземат. В „Маглайф“ вълните, причинени от напускането им, бавно се укротяваха.

Мими, сравнително слаба и стройна по време на бременността си до момента, вероятно за да я запази в тайна, изведнъж се превърна в закръглена пищна бъдеща майка, клатушкаше се като патица, облечена в прилепнала рокля от ликра, и всички забелязваха издутия ѝ корем. Опитвах се да не бъда критична, защото си давах сметка, че се дължи на непрекъснато нарастващото ми желание и аз да покажа такъв корем, макар да знаех колко неподходяща щеше да е подобна рокля от ликра в моя случай. Вече си имах категорично мнение какво ще нося по време на бременността и всеки друг път. Разтворех ли вестник или списание, се опитвах да запомня малките обяви за каталожни поръчки на дрехи за бременни. Вече си представях как ще изглеждам, оставаше само да намеря начин да запазя работата си.

Напоследък започна да ме дразни необходимостта да чета интервютата за „Музиканти манекени“ — част от притурката на „Белингъм Глас“. Едва след като обещахме на агентите им, че ще се отнасяме към тях като към сериозни хора на изкуството, те благоволиха да допуснат модните ни фотографии до клиентите си, затова всяка снимка бе придружена със „задълбочено“ интервю и реклама на следващите им участия или самостоятелни концерти.

Прегледах набързо интервюто със Сафрън. „Животът е такъв, какъв сам го направиш“, бе обяснила Сафрън на интервюиращия. „Преди няколко години ми откриха бучка на гърдата. Туморът се оказа доброкачествен, но поне разбрах, че трябва да се радвам на всеки ден и да го направя смислен. Всеки човек е личност.“ Представих си я как се привежда напред и отмята златисточервените къдрици през рамо, а

после пронизва интервюиращия с познатия ми безизразен поглед. „Длъжен сте сам да разберете кой сте в действителност.“

Опитах се да проумея дали това са преструвки и доколко читателите на „Хау?“ ще се разчувстват и ще се успокоят от факта, че жена с вид на манекенка наистина гледа на всеки човек като на личност.

Подадох интервюто на Камила, защото тя щеше да пресее плявата.

Тя прочете всичко.

— Невероятно смела е, нали? Толкова естествена, искам да кажа. Лично аз нямаше да съм толкова спокойна, ако ми бяха открили бучка. — Подаде ми интервюто обратно.

Щом Камила приемаше всичко за чиста монета, значи и читателите щяха да го преглътнат. Не мога да отрека, че Камила много вярно усеща пулса на публиката. Според мен Сафрън бе напълно нереална, но това, предполагам, се дължеше на ревността ми и беше редно да положа усилие, за да се овладее. Безсмислено е да се оставяш да те обсеби желанието за отмъщение, защото то те изяжда отвътре.

Казвах си, че философстването е заразно, оставих страницата на помощник-редакторите и им поръчах да открият какво прави в момента. Не че ме интересуваше. Интервюиращият обаче, омагьосан от диетата на Сафрън („Ядох боклуци, които ми доставяха удоволствие, но след като се уплаших, че може да имам рак на гърдата, се придържам към сурови плодове и зеленчуци, а вечер добавям по някое парче риба на скара“) и от гардероба ѝ („само дънки и неща, купени от магазини втора ръка, а любимата ми дреха е на «Исеи Мияке» в тъмнозелено“), бе съвсем забравил да попита и дума за кариерата ѝ. Всъщност жена, която си намира рокля на „Исеи Мияке“ в магазин втора ръка, просто няма нужда да мисли за кариера. Успокоих се, когато разбрах, че няма нищо и за дома ѝ — никога не бях ходила в гарсоньерата, която тя описваше „като моето убежище“, но не бих издържала да гледам стилната обстановка и да преглътна информацията, че Сафрън е избрала всички мебели в разни мизерни магазини, отново втора ръка.

Трудно ми беше да се съсредоточа в интервютата на останалите музиканти и сигурно пропуснах десетки грешки, защото вечерта,

когато започна истерията около рака на гърдата, не ми излизаше от ума.

Телефонът звънна в десет вечерта в неделя — точно се отпусках на възглавницата и се канех да заспя рано. Нощната лампа на Уил продължаваше да свети, а той се ровеше в медицинско списание, въпреки предупреждението ми, че ако работи до късно, ще се отрази на съня му. Искаше ми се да не живее с професията си по двайсет и четири часа в денонощието. Но така пък знаех какво прави. Понеже телефонът бе от моята страна на леглото, се обадох аз. Отначало не познах Сафрън. Дрезгавият ѝ глас звучеше пресипнало, а тя ми се стори обзета от паника.

— Сафрън! — възкликнах аз. — Добре ли си?

Уил спря да чете и ме погледна над списанието. Тя не ми обърна никакво внимание.

— Може ли да говоря с Уилям? Важно е.

Подадох му слушалката с въздишка, пъхнах се под завивката и се опитах хем да заспя, хем да разбере за какво говорят.

Не беше трудно. Тя не спираше да говори като скоропоговорка, а Уил вмъкваше по някоя и друга дума. Най-сетне я прекъсна.

— Слушай сега. Успокой се. Девет от десет бучки са доброкачествени.

Тя продължи да нарежда, а аз се втренчих в тавана. Господи! Сафрън я грози рак на гърдата. Веднага се почувствах виновна за всички случаи, когато бях пожелавала да я отнесе някоя вълна. Всъщност, казах си аз, никога не ѝ бях пожелавала да е болна, просто да си стои в чужбина, да остане там завинаги, за предпочитане на място, където е невъзможно да ѝ се ходи на гости. Например в Улан Батор или в някоя забутан град в Далечния изток.

Продължиха да говорят повече от час. Питам се дали не е по-добре Уил да се изнесе с телефона в съседната стая. После прецених, че няма да е по-добре. Това е проблемът, когато си омъжена за лекар. Дори Сафрън да не му беше бивше гадже, пак щеше да му позвъни. Така правят всички.

Уил ѝ каза още на следващата сутрин да отиде при личния си лекар — повтори ѝ го няколко пъти — но накрая предложи:

— Искаш ли да дойдеш и да останеш тук тази вечер? Не бива да си сама в това състояние.

Тъкмо се унасях, но отворих очи на секундата.

Сафрън тук? Сигурно щеше да иска Уил да ѝ опипа гърдите. Подобрата ми половина ми напомняше, че съм гаднярка, подла твар, ревнива глупачка, на която също може да ѝ се случи едната гърда да развие тази убийствена болест. Докато гадната, подла и ревнива половина питаше какво ме е грижа мен — опипването на гърдите си е опипване на гърдите, а малките щръкнали цици на Сафрън са много по-хубави от моите налети провиснали израстъци, които той вижда всяка нощ.

Уил сигурно забеляза, че се кокоря над юргана, защото вдигна ръка да ме успокои и лекичко ме стисна.

— Лиъни няма нищо против, нали, мила?

Нямаше по-добър начин да напомни на Сафрън за съществуването ми. Тя да не би да си мисли, че ще стоя, насочила лампа над всяка жена, оголила гърди за преглед, също като онази злобарка Флорънс Найтингейл. Както и да е, след още много терзания тя реши да не идва.

Най-сетне Уил затвори. Погледнах часовника. Беше станало единайсет и четирийсет — не прекалено късно, но и дума не можеше да става да си наваксам съня.

— Горката Сафрън — въздъхнах аз, решена да се държа благородно, след като ме обзе облекчение, понеже тя нямаше да лежи в гостната, а Уил да я опипва по гърдите.

— Никога не съм я виждал в такова състояние — поклати глава той. — Господи, някои хора просто нямат късмет.

Не бях толкова сигурна. Едва ли животът на Сафрън бе провален, освен това си мислех, че тя съчинява повечето от проблемите си, макар и да не бе виновна за последния случай. Прецених, че е най-разумно да не го споделям на Уил.

— Попитах я как е, а тя дори не ми отговори — отбелязах нацупена аз.

Уил се опита да ме успокои:

— Положително не е било нарочно. Ако ти имаше бучка на гърдата, щеше да забравиш да се правиш на мила и любезна, нали?

Беше напълно прав, разбира се. Точно така щеше да стане. Щях да се проявя като егоистка, като нетърпима жена, дори още по-лошо — щях да се държа ужасно и с него. Как бе възможно той да обича жена,

която мисли единствено за себе си в момента, когато някой се обажда, защото е разтревожен заради рака на гърдата си. Тази нощ не спях много добре.

* * *

През следващите три седмици развитието на проблема с бучката на гърдата запълваше почти изцяло телефонния ни секретар, а Уил прекарваше на телефона със Сафрън по-дълго, отколкото разговаряше с мен. Закара я до болницата за биопсия — защото в момента си нямаше гадже — а после я върна у тях. Силно потресена от събитието, на няколко пъти дори си направи труда да ми проговори, но единствено за да ме уведоми какъв невероятен мъж бил Уилям. Всичко приключи сравнително безболезнено — бучката се оказа наистина доброкачествена и нямаше никаква причина за тревога. Последва кратък период, през който станахме свидетели на духовното пробуждане на Сафрън — тя се записа на курс, за да изучи оздравителния процес „Рейки“, а после го предлагаше на жителите на Нотинг Хил ведно с уроците си по пиано. Дори Уил смръщи чело и измърмори, че било крайно време Сафрън да реши какво иска от живота, вместо да опитва нещо ново и объркано преди всеки концерт. После тя напълно изчезна от полезрението ни. Дочухме слухове за някакъв германски композитор. Тайно се молах той да е от Централна Германия — например Холцминден — и да се налага човек да сменя няколко влака, за да се добере там, та да отпадне възможността ние да ходим при нея за уикендите. Тя обаче въобще не ни потърси. Всъщност, обаждаше се само когато се чувстваше объркана или бе изпочупила всичките си други играчки.

Не исках да се държа като безчувствена мръсница. И ето, четири години след истерията покрай рака на гърдата, седях в кабинета си в „Хау?“, изправена пред поредната вечер в нейната компания — двайсет и седми май, дата, до която оставаше само седмица. Питам се притеснена дали да не поговоря с Уил и откровено да му призная, че никак не я харесвам; да изтъкна, че тя ме смята за едно нищо. Накратко — да накарам Уил да избира между двете.

Би било доста глупаво да го притисна да се откаже от приятелството си с жена, която не е виждал цели осемнайсет месеца, а и тя му звънеше само от време на време. До този момент — поне доколкото ми беше известно — го бе потърсила единствено за да уточни къде се намира спирателният кран в апартамента ѝ. От друга страна, не беше ли време да призная, че цялата работа със Сафрън е моя измишльотина и сянката, надвиснала над брака ни, не се дължи единствено на тази тъпа досадна жена. И по-точно — не само те двамата с Уил са виновни. Навярно тя се бе превърнала в своеобразен символ на неспособността ни да си родим дете.

Какви прекрасни мисли! Развеселиха ме невероятно много: Сафрън е символ на нещо, с което ще успея да се справя. Дори се замислях да си запиша час при психолог, за да се отърва от тези чувства. Щях да отида без Уил, разбира се, та най-сетне да приема нещата такива, каквито са.

Луси се приближи към мен и аз се отърсих от мислите и спомените. Носеше ми най-огромната покана, която бях виждала през живота си. Бе изработена ръчно на специална хартия — поне така се твърдеше в рекламния надпис, и доставена от куриера мотоциклетист. За суровина на хартията, произведена по бреговете на някаква китайска река, се използвало растение, събирано от девственици и обработвано по древна технология; да не говорим, че бе изписана със златни букви. Не точно, но почти. Накратко, съобщавах ми, че на двайсет и седми май ще се проведе най-значителното представяне на парфюм за последните сто години и производителите ме канеха в Париж, за да участвам.

Няколко минути гледах ужасена, докато се съвзема. Първо, поканата ми бе изпратена от компания, наш основен рекламодател, и ме чакаше бичуване и от ръководството, и от рекламния отдел дори само да си помислех да не отида. Ослушване и пазарлъци от рода, че става въпрос за неделя вечер, която посвещавам на семейството си, нямаше да мине. Е, не бих загубила бързо работата си, но щеше да означава огромна черна точка в досието ми, особено след отсъствието ми на обяда в Камарата на общините. Още по-опасно щеше да е да изпратя Камила. Преценявайки коя би ми навредила повече — Камила

или Сафрън, — отговорът щеше да бъде в полза на Камила, макар да е редно да призная, че напоследък тя все пак ми помагаше по малко.

И тази мисъл ме развесели. Поне измести тревогите около Сафрън. Не очаквах точно сега Уил да хукне след Сафрън — могло е да се случи по всяко време. Ако тя е искала да се омъжи за него, щеше да го направи, преди да се запозная с него. Но той бе предпочел да се ожени за мен. От друга страна, ако искаше Уил да е непрекъснато до нея, сигурно щеше да се постарее повече. Доколкото разбирах, тя го използваше да поплаче на рамото му, когато няма друг подръка за тази цел. Това едва ли можеше да се нарече завладяваща страст.

Всъщност поканата представляваше истинска благословия; принуждаваше ме да се съсредоточа върху неща, с които Сафрън ме плашеше. По-скоро ставаше дума за моето ниско самочувствие и неувереност, отколкото за властта ѝ над Уил.

Време беше да порасна. Имах доверие на Уил. Той щеше да се оправи сам, а аз — да замина за представянето на парфюма.

Така се случи всичко. Отидох на представянето, а той започна извънбрачна връзка.

В седем и четирийсет и пет на двайсет и осми май стоях в тъмното антре и бавно преглеждах пощата. Шумът от ключа на Уил ме стресна. Сигурно е ходил да купи мляко.

Нечие потайно влизане по необичайно време съвсем не означава, че животът се преобръща за броени секунди. Няма причина да си въобразявам, че съм предадена и отритната. Не може да предопредели, че никога няма да имам бебе. Разбира се, че не е така. Винаги има разумно обяснение.

Погледна ме силно объркан, много изненадан и затвори вратата. Пребледнял, ужасно изморен, с хлътнали очи, небръснат, продължаваше да се взира в мен. Аз едва ли изглеждах кой знае колко по-добре — снощното пищно тържество завърши с фойерверки над езерото чак в един след полунощ. Очите ми драскаха, чувствах кожата си суха и опъната. Опитвах се да разбера какво става, а стомахът ми се надигаше застрашително.

— За вестници ли си ходил?

— Не. — Една-единствена категорична дума.

— Или за мляко? Не можа ли да спиш? — Знаех, че отчаянието ми личи, затова му подхвърлях спасителното въже. — На повикване ли беше?

Беше прекалено честен, за да използва тази възможност.

— Съжалявам.

Това е най-мъчителната и тъжна дума. Нямах намерение да ми подаде ръка. Нямах намерение и да се преструва. Наблюдавах го ужасена и вбесена — писмото в ръката ми трепереше и той го забеляза. Оставих внимателно писмото върху масичката и мушнах ръце в джобовете си.

— Не означава нищо — добави той.

— Кое... — Опитах се да овладеем гласа си да не трепери. — Кое не означава нищо? — Вече знаех, разбира се, знаех отлично за какво

става въпрос, но исках да го чуя от неговата уста. Иначе не бях в състояние да го приема.

— Бях със Сафрън, но това не означава нищо...

— Не се опитвай да ми кажеш, че си прекарал нощта с нея и не се е случило нищо! — Гласът ми прозвуча писклив и остър; мразех се заради това. Защо не можех да се държа спокойно, уверено, да бъда високомерна и същевременно да проявя разбиране, да простя, да махна с лека ръка на случилото си? Дали не е дошъл да си събере багажа? Дали не си тръгваше завинаги? Все едно под краката ми зейна пропаст — заплашваше да ме погълне и да стовари отгоре ми непрогледна чернота.

— Не казвам подобно нещо. Ние...

Това „ние“ ме проряза остро и болезнено. Облегнах се на стената и се опитах да си поема бавно дъх. Чаках да си подбере думите. Те бяха особено важни. Какво щеше да каже „любихме се“, „чукахме се“, „правихме секс“?

— Не биваше да го правим — добави тихо. — Но се случи.

Малката, логично разсъждаваща част от ума ми — онази, която знаеше какво прави, независимо колко объркани са останалите ми мисли — ми напомни, че ако Уил си отиде, никога няма да забременея. Нямах да разполагам с време да се запозная с друг, да се върна в онази клиника и отново да чакам да ми дойде редът... Опитах се да си възвърна достойнството, да овладее ситуацията.

— Разбирам.

— Няма да се повтори. Беше...

Гневът ми се надигна — поглъщаше ме, завладяваше ме страх. Понечих да мина край него. Останех ли, щях да изрека ужасни неща. Беше по-добре да тръгна за работа и да забравя случилото се.

Опита се да ме спре.

— Моля те, Лиъни. Съжалявам.

Нервно отблъснах ръката му. И двамата останахме на място, заболи очи в пода. Обувките ми плачеха за чистене.

Неговите — също.

Отново взе ръката ми и я стисна.

— Помисли за всичко, което сме преживели заедно — подхвана тихо и нежно той.

Какво по-точно? Няколко откраднати момента, понякога скандали заради домакинството, служебните ни ангажименти, крайно безинтересни за другия, и смазваща ни умора в края на деня. Да не забравям бившето му гадже, надвиснало над брака ни като дълга тъмна сянка. Очите ми се напълниха със сълзи. В съзнанието ми изплуваха картини от миналото: радостта, с която се бяхме открили; нежни чувствени мигове, прекарани заедно; приятно мълчание, докато четяхме или се облягахме един на друг. Никога повече нямаше да има такива преживявания. Никога повече нямаше да го приемам за мой.

Каквото и да се случи, онзи Уил, когото познавах, си бе отишъл завинаги.

— Понякога — започна отчаян той — е невъзможно да се говори с теб.

— Според мен — опитах се да овладее гласа си — трябва да поговорим по-късно. Когато се прибера.

След тези думи излязох от къщата със залитане, примигнах отчаяно на светлината и затичах като ранено животно, което се опитва да си намери прикритие. За мен това бе офиса.

Докато пътувах, се загубих, защото по невнимание сбърках влака. Забелязах объркването си твърде късно. Слязох и пак не взех нужния влак. Озовах се във Финсбъри Парк. Представете ли си, във Финсбъри Парк! През живота си не бях стъпвала във Финсбъри Парк, а по картата на метрото не можех дори да се ориентирам как съм попаднала тук. Хората ме притискаха от всички страни, настъпваха ме, в ноздрите ми нахлуваха най-различни миризми — от афършейв до немита коса. Мъчително си проправях път през тълпата, за да се кача на друг влак и най-сетне, след доста часове влязох в офиса.

Веднага отидох в тоалетните да си наплискам лицето — подпухнало и цялото на петна от умора. Беше празно. Облегнах се на стойката за салфетки и се насладих на момент спокойствие и самота, ала нямаше място, на което да си поплача на воля.

Влезе Мейв и забързано ме поздрави — „Здрасти!“. Бяхме се сприятелили, доколкото това е възможно между редактор и издател, нищо повече. Насилих се да се усмихна ведро.

Погледна ме в огледалото, докато си миеше ръцете, после извади чантичка с гримове.

— Ето, вземи, ще ти се отрази добре.

Погледнах се внимателно. Казах, че от бързане съм си забравила гримове. За да ѝ обясня защо съм толкова изтощена и подпухнала, измърморих нещо — за съжаление самата истина, за началото на болезнен цикъл.

Проницателните ѝ очи ми подсказаха, че разбира. На излизане ме докосна по рамото и в този съвсем обикновен жест проличаха удивителна сила, топлота и съчувствие.

— Какво ще кажеш днес да обядваме заедно?

Кимнах. Закучат ли се нещата, хората с проблеми отиват на обяд.

Ето как се озовахме заедно и похапвахме в „Ол Тайд Ап“. Тогава осъзнах, че не се побърквам. Мейв бе чувала за Сафрън само във връзка с предложението за корица, подхвърлена на бюрото ми. Попита как сме попаднали на нея („Бивше гадже на съпруга ми“, обясних аз). Когато ѝ разказах какво се е случило, разбра всичко. Нямаше нужда да се впускам в детайли. Да ѝ обяснявам подробно, би означавало да се опитам с детски пастели да възпроизведа картина на стар майстор. Знаеш къде да нюансираш, знаеш кои живи неповторими цветове да използваш, знаеш колко е въздействащо платното, ала на листа пред теб се оказва една драсканица.

Най-хубавото на работата е, че никога не свършва, независимо какво му се случва на човек. Все едно боботи руски танк, напредва и безжалостно прегазва най-съкровения ти чувства.

Седнах зад бюрото и се загледах немиждащо в купа писма, които Луси ми донесе за подпис — със сигурност бяха пълни с грешки. Една от помощник-редакторките — Поли, красива, уморена жена, се настани при мен и пожела да поговорим за бъдещето ѝ.

Имаше предложение: да подели работата си със своя колежка, за да прекарва повече с трите си деца — на седем, пет и две години; или да работи три дни в седмицата, а другите два да поеме нейна бивша заместник-редакторка с впечатляваща автобиография. Бяха пресметнали колко ще изкарва всяка и как една друга ще се държат в течение на свършената работа. Беше уточнила и подробностите във връзка с празниците, и отпуска по болест; дори бе помислила как да се справи, ако има бонус, ако се налага да се работи извънредно или ако предстои уволнение.

Поздравих я, че е уточнила всичко толкова прецизно.

Стори ми се доволна и очакваше мнението ми.

— Обаче... — започнах с неудоволствие аз — страхувам се, че нещата не са толкова прости. — Бях обсъждала с Питър Рени подобни възможности и той не остана особено доволен. Едва ли щеше да се съгласи с конкретния случай.

— Днес следобед има оперативка на редакторите — обясних аз. — Ще повдигна въпроса. — На тези събирания не обсъждахме проблемите на персонала, но очаквах да получа голяма подкрепа, защото повечето редактори бяха жени.

По време на оперативката разбрах колко съм сбъркала.

Останалите започнаха да се споглеждат учудено. „Възможно ли е тази да е чак толкова глупава.“

— Винаги сме оставяли отворена вратичка да опитаме подобен вариант при случай — измърмори Белинда Бракън, спокойната и много уравновесена редакторка на „Хоум Лайф“. — Навярно Лиъни иска да проправи пътя, а възможността е добра.

— Вижте какво — подхвана надутото и високомерно Илейн Браун, защото отговаряше за „Май Лайф“, — ако момичето няма възможност да идва дори един ден, значи работата трябва да бъде дадена на друг. Достатъчно хора чакат за мястото й.

Едуард Тейлър подхвърли нещо за уволнения и непълния работен ден. Никой не му обърна внимание. Питър Рени се облегна изнервен на стола.

— Ще бъда напълно откровен с теб, Лиъни. Лично на мен не ми пука дали персоналът идва в полунощ и работи с главата надолу, стига списанието да излиза и да се продава. Но на служителите, за които ти отговаряш, им пука. Много са чувствителни, става ли въпрос за привилегии, особено когато са майки. Тези въпроси са създавали доста проблеми и търкания в миналото.

Събрали се около масата замърмориха в знак на съгласие.

— Не мога да ти опиша какви неприятности съм имала с детските надбавки. — Белинда имаше предвид стоте лири, които „Маглайф“ плащеше всеки месец на служителките, за да си осигурят бавачки, вместо ръководството да се ангажира с ясла или детска градина. — Доста млади момичета определено не приемат човекът до тях, който върши същата работа, да получава допълнително двайсет и пет лири на седмица само защото има дете. Според тях да имаш дете е въпрос на личен избор — както да си купиш спортна кола — и всеки трябва да си носи последствията. Те ми казват — тя въздъхна и свали очилата за четене, — че няма друга сфера в личния живот, в която компанията да помага.

Щом имаш дете, ще се грижиш за него и ще му плащаш. Бях отраснала с поколение на феминистки, които вярваха, че пътят към женското щастие минава през еднаквите необятни възможности и субсидиите за детегледачки, затова очаквах мъжете да ми противоречат, а не да срещна отпор от страна на жените. Не бях допускала недоволството да дойде от колегите, а не от шефовете. Сигурно едно двайсетгодишно момиче смята, че става така, след като минеш трийсетте и вече не мислиш за деца.

Аз обаче не бях съгласна да се откажа без бой.

— Поли не иска нито субсидии, нито специални привилегии. Ще изкарва значително по-малко пари, а ще върши същата работа — дори повече. Каза ми — очаквах това да натежи в нейна полза, — че ако през някои дни прекарва по-дълго с децата си, ще има възможност да работи до по-късно, колегката ѝ — също. Следователно за същите пари ще можем да разчитаме повече време на тях.

Присъстващите ми се усмихнаха цинично.

— Все пак — изписка Лулу Стийл, редакторка на „Найт Лайф“, и започна да чопли червения лак на нокътя си. — Питър не приема един редактор да работи на непълнен работен ден или пък да дели ангажиментите си. Защо тогава ще даваме на някой от по-низшия персонал привилегии, които аз нямам?

Изпитах желание да уточня дали настоява да има равни привилегии с персонала, но ми се стори безсмислено да настройвам всички срещу себе си. Зачудих се защо, след като възможността да имам дете бе минимална, вземам страната на работеща майка. Едва ли бях повлияна от Линдси — според нея отпускът по майчинство е прекалено дълъг и само натоварва индустрията като цяло — докато Лора агресивно защитаваше мнението „майките трябва да си стоят у дома“, което означаваше, че ако тя е министър-председател, щеше да забрани на майките с деца под пет години да ходят на работа и щеше да им плаща заплата, за да си стоят вкъщи. Бе истинско щастие за нацията, че Лора няма никакви шансове да заеме този пост. Изглежда, вярата ми за съществуването на средно положение — справедливо и разумно средно положение, което ще даде положителен ефект върху следващото поколение, без да натоварва излишно настоящето — се базираше на обстоятелството, че няхах бебе и следователно няхах представа за какво говоря. Потръпнах. Непрекъснатото мрънкане на Лора, че все не съм разбирала, зазвуча в ушите ми като упрек.

— Недоволството ви вероятно е обосновано — обадох се аз. — Но, Питър, ще ти бъда много благодарна, ако ми позволиш да приложим тази схема като опит, за да проверим дали ще се получи.

Никак не му се искаше, ала все пак се съгласи.

— Обаче искам да ти напомня, Лиъни, че в тази сграда работят четиристотин жени. Ако всички пожелаят да разделят работата си с

някоя друга, ще настъпи пълен хаос, затова няма да допусна подобно нещо да се превърне в масова практика.

След края на оперативката се отбих в дамската тоалетна и там Белинда тихо ме поздрави.

— Дано да се получи — каза тя, — макар лично аз да се опасявам, че нищо няма да излезе.

Тъкмо се канех да ѝ обясня колко обикновена практика за някои промишлени производства е и разделянето на едно работно място и работата на половин ден, когато влезе Камила. Дори не си направи труд да поздрави. Тя поздравяваше само ако наоколо имаше някой наистина важен, а в случая нито аз, нито Белинда заслужавахме да бъдем удостоени с тази чест. Дискретно я наблюдавах в огледалото — висока, чернокоса, с бяла кожа, както обикновено облечена по последна мода, нещо, което може да си позволи единствено двайсет и шест годишна жена с постоянен висок доход. Тя имаше и време, и пари, за да си сменя дрехите — и аксесоарите — по шест-седем пъти, преди да излезе от вкъщи, а вечер да го направи пак. Внимателно извади червилото си, нацупи плътните си устни и ги намаза; отстъпи назад и се намръщи, изцяло погълната от себе си. Вече няколко пъти бях наблюдавала този ритуал и всеки път ми се струваше, че нито забелязва бърбивките около себе си, нито дали някой използва мивките. Никога не оставаше доволна от образа в огледалото. Връщаше се, за да омекоти нюанса или да добави още няколко пласта спирала върху безупречните си бадемови очи, обръщаше се да провери да не би някой косъм да си е позволил да щръкне или случайно да не се е появил пърхот. Накрая изтупваше въображаемите пращинки от раменете си, излизаше със замах и в повечето случаи блъскаше тази, която е имала нещастieto да се изпречи на пътя ѝ. Никога не я бях чувала да се извини, но вероятно съм несправедлива.

С Белинда мълчахме, докато тя се занимаваше със своето съвършенство, а след като излезе, оправихме косите си и поровихме из огромните си чанти. Усмихна ми се затворнически и аз знаех, че мнението ѝ за Камила съвпада с моето.

Поне тази незначителна случка откъсна за момент мислите ми от болката, стегнала гърдите ми.

Все някога трябваше да се прибера у дома. Отлагах, за да довърша коректурите на някакви страници, прегледах безкрайно дълги статии, настоях за промяна на значителни пасажии, накрая Луси ме гледаше с такова отчаяние, че я пуснах да си върви. Наложих се да се разправам с Мими и Камила за рубриката „Съвети за пазаруване“.

Повиках ги.

— Мими, едва ли някой ще плати осемдесет и девет лири и петдесет за стойка за тоалетна хартия. Би ли намерила нещо друго? — Мими взе лупата и надникна към това, което сочех.

— Това не е стойка за тоалетна хартия, а лампа — намеси се Камила с тон, сякаш бях осемдесетгодишната ѝ пралеля, дошла на гости от Шропшър. — Погледни, това е абажурът, ето го и контакта.

Подразних се. Размазаните снимки, направени под неестествен ъгъл, можеха да се използват за притурката на „Белингъм Глас“, но неотдавна взех зърнестата снимка на съдържанието на чекмедже за чорапи за купчина възглавници.

— Няма ли възможност снимките да показват какво точно се предлага?

— Ами... — нацупи се Мими. — Ако искаш да изглеждат като на каталог...

— Не — сопнах се аз. — Не ги искам като за каталог. Но не ги искам и в този скапан вид.

Мими гледаше снимките със страдалчески вид, а Камила се запrikaзва по телефона. При позвъняването се обади по собствено желание. Забелязах, че нещата започват да си идват на мястото. От време на време си правеше труд да помогне, но не прекаляваше със самоинициативата.

— Бъни? — измърка тя. — Да, добре. Не съм сигурна. Може и да съм заета. — Прозя се. — Кой друг ще ходи? — Понякога се чудех дали приятелите ѝ се осмеляват да си поканят гости, преди тя да даде одобрение. Отблъсна стола от бюрото и протегна дългите си елегантни крака в тесни маркови три четвърти панталони. От модния отдел често я гледаха завистливо. Те снимаха, записваха цените и пишеха за водещите дизайнери, ала после увиваха дрехите в меката им прозрачна хартия и ги връщаха в модните къщи. А Камила си купуваше тоалети за по шестстотин петдесет и седем лири.

— Ако нямаш нищо против, ще бъда много груба и ще ти съобща в най-скоро време. — Очевидно поканените не й бяха по вкуса. Чух как някой изписка в отговор.

Най-сетне затвори телефона и се завъртя към мен.

— Какво ще кажеш за статия за градинарството като новия секс?

Поклатих глава.

— Вече е правено. Храната като новия секс. Вътрешният дизайн като новия секс. Всички са правени.

— А какво ще кажеш за подбора на аксесоари като новия секс?

Поли притича с купчина документи.

— Според мен прането е новият секс. Единствено то ме сближава с моя съпруг — затопля ме и ме подмокрят.

Камила изгледа Поли сякаш е прозрачна и отново се обърна към мен.

— Аксесоарите като новия секс, съгласна ли си, Лиъни?

Защо да не се съглася? Зачудих се как ли ще реагира, ако й призная, че някои от нас — не само аз — все още практикуваме стария изпитан секс, при това с неподходящи хора. За нея това бе светотатство, нещо като да се обзаведе с неподходяща чанта.

Изглежда, това трябваше да кажа на Уил. Да го обвиня, че се е отдал на отживелица. Да му обясня, че ако иска да бъде истински модерен мъж, трябва да се опита да прецени дали обувките на „Гучи“ са по-добри от обувките на „Патрик Кокс“, вместо да се търкаля в леглото с бившата си приятелка. Честно казано, на него щеше да му е все едно. Не си спомням да си е купувал нови обувки освен високите гумени ботуши за кал и дъжд. Въпреки пронизалата ме болка, разбрах, че той е връзката ми с истинския живот. Започнех ли да прекалявам — обикновено заради нещо дребно и незначително, като например дали да сложим на корицата лалета или рози — той ме изслушваше и задаваше въпроси, докато аз сама не се откажех от налудничавата си идея и не вземех окончателно правилно решение. Често се чудех как хората успяват да си запазят разума, без да ги озаптява такава невидима ръка. Сигурно в най-скоро време щях да разбера.

Камила погледна отдалечаващата се Поли.

— Честно да ти призная, едно време ми се искаше да тръгна към олтара в бяла феерична рокля, но като ви гледам всички, май няма да мога да преглътна подобно нещо.

Престанах да чета тъпата статия за двойка, изградила отново полуразрушена къща.

— Освен теб, Лиъни.

Просто я гледах. Да не би да се опитваше да се подмазва на шефката? И за какво ѝ беше?

— Съпругът ти е страхотен пич. Много е секси.

Само това ми трябваше. Камила обяви Уил за сексапилен. Дали наистина сексапилен? Опитах се да си обясня какво е секси — както според новите, така и според старите разбирания. Виждах само бледото му небръснато лице и мъртвилото в очите му, когато се прибра тази сутрин. А там, където някога бе имал място в сърцето ми, сега зееше огромен студен кратер.

Последната статия, която ми оставаше да прочета тази вечер, затанцува пред мен като безсмислена главоблъсканица. „Човек трудно би повярвал, че само преди три години тази къща бе запустяла — съобщаваше авторът. — Приятелите предупреждавали Аманда и Джолиън, че са луди да се захващат с тази съборетина.“ Продължих да чета с нарастващо раздражение. Аманда, с гарвановочерна коса, слаба като вейка, очевидно много по-силна, отколкото изглежда, бе решила да създаде атмосфера на провинциална кухня, въпреки че се намираха в центъра на града. Заливайки се от смях, Аманда даваше съвети за ремонта и към края на статията вече знаех повече от достатъчно как средностатистическа къща в покрайнините се превръща в истински селски дом. Всеки си има мечти и стремления. Поне мечтата на Аманда и Джолиън можеше да бъде осъществена чрез боядисването на кухня, изработена от чам и сбирщина от ръчно плетени кошници.

Аз обаче с въздишка разбрах, че е невъзможно да отбягвам повече разбитите си мечти. Все още не бях измислила какво да правя. Дали щяхме да се нараним? Дали той щеше да изтъкне недостатъците ми, тласнали го към Сафрън? Дали щях да се опитам по някакъв начин да го разбера, оправдая и приема обратно, докато той се дърпа и чуди как да се измъкне от тази ситуация? Спомних си песента „Двайсет и четири часа от Тулс“. Спомних си думите на песента: „ти си на двайсет и четири минути от Тулс Хил и на цяла нощ далеч от прегръдките ми, така че никой от нас няма да се прибере у дома“. Май щеше да е най-

добре да се държа студено и незаинтересувано, да замета под килима всичко, точно както постъпват хората, преди да си признаят, че разводът е на прага им.

А в нашия случай разводът бе на прага.

Молах се да има някакво събрание в отделението или някой пациент да е изпаднал в господ знае каква криза, та Уил да се прибере късно.

Той обаче си беше вкъщи и приготвяше сос за спагети.

Направо се смаях. Да не би да полудяхах? Първо спи с бившата си любовница, а после се захваща да кълца лук.

— Реших веднъж да сготвя и аз — посрещна ме той и ме целуна по бузата. — За да те отменя.

На езика ми беше да уточня, че аз не готвя, а господин Маркс и господин Спенсър от едноименната верига, както и готвачите в пицария „Пуебло“ и местната „Къри Хауз“ се справят по-успешно от мен през повечето време.

Съблякох си палтото и го закачих, без да си отворя устата. После, понеже не исках да се правя на сърдита и начупена, влязох отново в кухнята.

— На това му се казва приятна изненада! — Гласът ми прозвуча неестествено приповдигнат, но той, изглежда, не забеляза.

Трябваше да призная, че миришеше прекрасно, а мисълта да похапнем нещо, което не е извадено от кутия, обвита с фолио за вкъщи, ми се стори особено примамлива.

— Дори има предястие. Ходих до Сохо.

Видя ми се неприлично да отидеш на такова място, след като предишната вечер си изневерил.

— Къде паркира?

Той ме погледна леко насмешливо:

— Всеки друг би попитал „Какво купи?“.

Повдигнах вежди.

— Знам какво си купил, след като си ходил до Сохо. — Пушена шунка, чеснов хляб и зеленчуци на скара.

Зачудих се дали до края на живота ни ще бъде все така — ще си задаваме безсмислени въпроси, а аз ще се съмнявам в него всеки път, щом нещо ми се стори необичайно.

— Хванах метрото. — Отговорът му прозвуча спокойно, ежедневно, дори безизразно. Сякаш искаше да ми каже: „Опитвам се да оправя нещата. Недей да подпалваш фитила“.

В интерес на истината, трескаво преценявах дали има начин лесно и безпроблемно да се стигне от Сохо до „убежището“ на Сафрън в Нотинг Хил Гейт. Оказа се, че има.

Усмихнах се.

— Чудесно. Точно това ми се ядеше. — Движех се предпазливо в кухнята с намерението аз да разопаковам покупките. Отлично различавах опаковките на магазина „Линас“ в Сохо и на „Том Канран“ в Нотинг Хил Гейт. Защото и на двете места продаваха чесново хлебче и пушена шунка.

Бяха от „Линас“. Подредих сочната шунка и захапах лютиво парче салам. Господи, колко изтощително нещо е това изневярата. И за измамения, защото непрекъснато премисля и пресмята дали някъде не се губят пет минути, проверява пликове, а в най-скоро време аз със сигурност щях да започна да му претърсвам джобовете за издайнически бележки, билети и сметки.

Още известно време се повъртяхме любезно и се втурвахме едновременно както да сложим масата, така и да вдигнем телефона, когато звънна. Обади се Лора — беше я уплашило нещо, свързано с бременността, и искаше да се посъветва с Уил. Бавно и внимателно той ѝ обясни каквото трябва, а на мен ми се прищя да има повод и мен да успокоява по този начин.

Сложих на масата свещ и я запалих.

— Свещ! — Прозвуча, сякаш съм пуснала тържествена музика, а после ни очакваше заря.

— Защо не? — свих рамене аз.

Най-сетне седнахме. Имах чувството, че сме като в онези стари френски филми, в които се чува само тиктакането на часовника и потракването на приборите, а между нас виси мълчание, нарушавано епизодично от безсмислени забележки.

— Мисля, че...

— Аз съм...

Заговорихме едновременно, а след това:

— Ти кажи — отново заедно.

Погледнах го, обзета от ужас.

— Съжалявам — повтори той. — Не исках да те нараня.
— Не е само снощи — отвърнах аз. — Винаги е било така.
— Беше само снощи. Кълна ти се.

Потиснах гнева си. Снощи бе последната капка. Напомних си, че няма да постигна нищо, ако загубя самообладание. Целият ми живот — не, нашият живот — бе поставен на карта. Питам се дали да не анулирам следващия час в клиниката по безплодие. Никак не ми се искаше да го правя. Просто исках да се почувствам наранена, за да преодолея по-лесно болката, на която бях подложена.

— Защо се случи?

За момент ми се стори, че няма да ми отговори. Ако ме обвини или ако защити Сафрън, щеше да ме довърши. Ако ли не... щях ли да съумея да живея с миналото?

— Стана случайно. Закъснях. Бях уморен, пих прекалено много... — Всяка дума му причиняваше огромна мъка, затова се въздържах да подчертая, че когато е бил пиан и уморен, между нас не са се случвали подобни неща.

— Просто се случи. Беше флирт за една нощ. Една-единствена нощ. Нищо повече. Така и ще остане.

— Защо? — Болеше ме да задам отново този въпрос, дори да мисля за него. Сърцето ми искаше да зарови този епизод и никога повече да не се сеца за него. Ала умът ми човъркаше, бунтуваше се и се терзаеше заради събитията от изминалата нощ и като куче, захапало кокал, отказваше да пусне вкусната плячка. — Защо изобщо се случи?

— Тя имаше нужда от мен.

Не исках да задавам повече въпроси, за да не съсипя нещо, да не би още някаква крехка част от живота ни да се пръсне на неуловимо дребни частички. Не успях да се сдържа.

— А аз нямам ли? — прошепнах аз.

Погледна ме, сякаш за пръв път му хрумваше подобна мисъл.

— Не — отвърна той. — Нямаш.

— Да имам нужда от теб — опитах се да обясня внимателно, — не означава да ти звъня посред нощ, за да ми кажеш къде е спирателният кран, нито да тичам при теб при всеки проблем.

— Тя не тича при мен — изтъкна той.

Дори и да беше така, щом го чух да я защитава, гневът ми попречи да му кажа ясно от какво се нуждая. А отчаяно исках да му

кажа. Дори страстно.

Скръстих ръце.

— И така. Какво ще правим сега?

— Да правим? — изненада се той. — Не искам да правим нищо, както ти се изрази. Сафрън не е нещо ново — добави той. — Спал съм с нея много преди да се запозная с теб. В това отношение не се е променило нищо.

— Значи, според теб, да оставим нещата просто така. Да продължим, все едно нищо не се е случило.

Той мълчеше.

— Сигурно не. Но съм склонен да опитаме, ако и ти си готова.

Склонен. Да опитаме. Разумни думи за разумни, отговорни хора. Хора, готови да станат родители, които обмислят всяка своя крачка. Хора като нас.

Нито смятах да се задълбочавам, нито имах желание да стигам до крайности. Не точно сега. Бях заложила прекалено много.

Отново се проточи мълчание.

Той се приближи до френските прозорци и надникна навън. Въпреки нощните светлини над Лондон, проблясваха и няколко звезди.

— Знаеш ли, че на небето има повече звезди, отколкото са песъчинките на земята? — Притисна чело към прозореца и аз си помислих, че е готов завинаги да остане там, с надежда да ги преброи.

Видях върху скарата на закачалката нещо увито, с форма на конус.

— Какво е това? — попитах аз.

— За теб е. — Прекоси стаята и ми го подаде.

Свалих хартията — видях букет от кичести ароматни рози.

— Защото съжалявам от цялото си сърце. Наистина.

Поемайки ги от мен, аз знаех какво ми предлага — да се върнем към нормалния живот.

— Ще те попитам нещо. — Поех си дълбоко дъх, засрамена от собствената си страхливост. — Можеш ли да ми обещаеш повече да не се виждаш със Сафрън?

Последва дълга пауза.

— Да. Всичко свърши. Нали това те интересува? Обещавам ти.

Прехапах си езика и не му напомних, че вече бе пристъпил една клетва — онази, в която се казва „докато смъртта ни раздели“. Вместо

това си поех дълбоко дъх, станах и извадих от шкафа ваза, съвършена, изящна ваза, с изчистена линия и фина. Съвсем подходяща. Нямаше нужда да подреждам цветята — бяха толкова диви и красиви, а същевременно великолепно аранжирани. Сергиите за цветя в Сохо доста бяха подобрили асортимента и уменията, откакто не работех в района. Да, в пълно съответствие със стандартите на Нотинг Хил Гейт.

— Добре. — Не виждах какво друго да кажа. Нямах намерение да срутя грижливо издигнатата постройка на живота ни заради една-единствена нощ. Все пак има много по-страшни неща от изневярата. Едно от тях бе никога да не родиш дете.

Уил допълни чашите и ми подаде едната.

— За нас.

— За нас — повторих аз и се насилих да се усмихна възможно по-естествено. Казах си, че преструвката не е измама. Дори и да беше, една измама води след себе си друга.

Когато по-късно вечерта се качих горе, си помислих, че се преструва на заспал.

Не можех да повярвам. Надвесих се над лицето му, докоснах го по рамото, заслушах се в дишането му. Наистина спеше. Не разбирах как е възможно. Е, наистина снощи пък не бе спал. Отдръпнах се и се опитах да почета. И аз не бях спала много, ала знаех, че затворя ли очи, всичко ще се завърти като болезнена вихрушка.

Щом спи така, значи не е означавало много за него. А аз трябваше да си внуша, че и за мен не означава кой знае какво. Нали сме модерна двойка. Никой не е съвършен. Щяхме да успеем да продължим с живота си.

Не бяхме говорили обаче за нещо много важно. Не споменахме и дума за любов.

Опитах се да се стегна и се обърнах на другата страна. На сутринта всичко щеше да ми изглежда различно. Трябваше да мине само една нощ, една-единствена нощ.

Спах неестествено дълбоко и се събудих бавно като упоена.

Уил ми донесе чаша чай в леглото. Милото грижовно отношение ме накара да се почувствам самотна, сякаш съм се събудила до любезен непознат. Когато се уговоряхме за вечерта, ме обзе чувството, че ще излизаме на първа среща. И двамата бяхме нервни; силно се притеснявахме да не би другият да разбере погрешно действията на партньора и се съобразявахме с желанията си. Накратко казано, беше изтощително. Вече усещах липсата на приятния разсеян мъж, с когото бях живяла толкова дълго. Но пък така, успокоявах се аз, щяхме да си създадем нов, по-добър живот.

Щом пристигнах в офиса, позвъних на Линдси. Сигурно долови нещо в гласа ми, защото промени реда на срещите си и отложи запланувания обяд, за да се види с мен. Трудно общувахме заради непрекъснато изникващите пластове на ежедневието ѝ — съпруг, деца, секретарка, асистентка, икономка, поредицата от детегледачки и комитети, които се въртяха около нея в омагьосан кръг. Тя обаче държеше връзката помежду ни да не се прекъсва. Сестра ми — точно секретарката ѝ — резервира място в нов, много популярен ресторант. Разглеждайки менюто, чакаше, настанила се на масата изискано, също като брошката върху ревера на костюма ѝ.

— Салата и риба — обърна се тя към сервитьора и почти веднага му върна менюто. Тя не отделяше време за глезотии.

Бързо избрах първите две ястия, изпречили се пред очите ми, за да не ме обвини, че се мотая или губя време (спомних си подвикването ѝ: „Хайде, Лиъни, побързай!“ от времето, когато бяхме деца), и се огледах. Линдси преценяваше обстановката — масите не бяха разположени прекалено близо, по стените дискретно се сливаха сиво и бежово, белите ленени покривки бяха колосани — и най-сетне кимна доволна. Тя обичаше ресторанти, напомнящи чакалните за първа класа по летищата, обзаведени в стила на седемдесетте години. Харесвах ѝ, защото бяха много изчистени като интериор и добре подредени. В

менюто се подчертаваше, че главният готвач е известно име. Ястията нито плашеха, нито стряскаха; напротив, всичко бе подбрано с усет. В това заведение можеше да проведеш разговор, без да се налага да се провикваш. Тя се отпусна. Като част от работата ѝ в Ситито често се налагаше да се храни навън, затова използваше срещите ни да провери някое ново място, преди да си позволи да доведе клиенти. Така обедите с мен се превръщаха в работа на две нива — и семейство, и бизнес. Нищо чудно, че изглеждаше на повече от четирийсет и три.

— Как са нещата при теб? — Линдси задаваше този въпрос не просто от любезност, а защото наистина се интересуваше. Ала в момента не бях сигурна дали искам да ѝ кажа. Съмнявах се доколко е справедливо спрямо Уил.

Затова ѝ разказах как съм се преборила за работата на Поли. Сестра ми бе работила като мениджър много повече от мен все пак.

Изслуша ме внимателно.

— Несравнимо по-лесно е в офис, където работят само мъже — отбеляза тя. — Нито се натискат за отпуск по бащинство, нито молят за разрешение да се приберат по-рано, за да изкърпят бебето. Те нямат нужда от такива привилегии. А работата на половин ден или на половин щат не се брои. Нищо няма да излезе. Искаш ли да извършиш професионално самоубийство, хвани се да работиш на половин ден, защо не? Всички ще се съгласят с усмивка. Ще ти направят услугата да поемат смяната ти, но биха го направили и при всякакви други обстоятелства. — За момент се зачудих защо Линдси — или която и да е друга от познатите ми от Ситито — не се е замисляла над възможността да работи по половин ден, когато тя добави: — При цялата натовареност трябва непрекъснато да си на мястото си, за да си сигурна, че никой няма да се опита да те измести или да ти подлее вода. Но това не е важно — промени най-неочаквано темата тя. — Кажи какво има? Свих рамене.

— Какво ще кажеш за новината на Лора? — Най-сигурният начин да се измъкна бе да отвлека вниманието ѝ.

Линдси въздъхна.

— Толкова е шантава. Открай време е такава. Още едно дете ще бъде истинска катастрофа за тях. — Сервитьорите се приближиха, преценили, че достатъчно дълго сме стояли над помощните чинии, вдигнаха ги и ни сервираха салатите.

— Ти имаш три деца. — Винаги се бях чудила защо. Да родиш две — момиче и момче — бе достатъчно добро постижение, когато работиш упорито като нея, а следващото вече е излишно.

— При мен е различно — напомни Линдси. — Имам повече пари. Но дори и така не е никак лесно. — Погледна неவிждащо салатата и отмести пържения рак под листото на някакъв супермодерен зелениш. Ако възнамерява да отслабва още, сигурно ще стане прозрачна, помислих си аз. Едно време бяхме еднакви, но аз започнах да дебелея, а тя — да се топи.

— Искала ли си да родиш Дейзи? — Оливър бе две години по-малък от Ела, а Дейзи се роди доста след тях и бе едва на пет. Никога не посмях да я попитам дали не е било грешка.

В очите ѝ блеснаха чувства, които не успях да разбера. Изглежда, ѝ се стори весело.

— О, да. Просто исках да пообъркам малко нещата. И без това всичко е прекалено перфектно. Момче и момиче.

Толкова спретнато и нагласено. Не ми се струваше истинско.

Ако някоя от статуите в Британския музей се раздвижише и започнеше да танцува буги, нямаше да остана по-изумена. Освен това се съмнявах дали ми казва цялата истина. Сигурно имаше и още нещо.

— Получи ли се?

— Тя се появи на бял свят. Вече е факт. Така изведнъж. По-точно още в мига, в който спрях противозачатъчните.

Изчервих се. Нямах желание да обсъждам неспособността си да зачена с когото и да било от семейството. Беше си моя работа и не бих позволила никой да рови, да разпитва и да предава подробностите по телефона, а после всички да ги обсъждат и да се тормозят заедно с мен. Омръзна ми да ми изпращат изрезки за ефективността на някой витамин и тям подобни.

— В смисъл, обърка ли се животът ти?

— Не. Просто всички подредени части станаха по-ясно изразени. Понякога се чувствам като капитан на кораб, който маневрира сред най-големите талази.

Би било нетипично Линдси да признае, че не владее положението до съвършенство. Ето — тя е капитан на кораб и поддържа строга дисциплина сред екипажа, всичко да тиктака.

— Говориш за луксозен лайнер — отбелязах аз. — Едно първокласно местенце.

— Я престани — намръщи се тя. — По-скоро луксозна яхта.

— И как е животът на борда?

— Поне новата детегледачка е прилична. — Животът ѝ изобилстваше от кризи заради децата, а аз се чудех дали причината не е в нея като работодател. Бавачките напускаха, след като я уведомяваха от три дни до три седмици предварително, че трябвало да се грижат за болни родители, да заминат в Австралия с надеждата да се отърват от гаджетата си, за да родят или да направят аборт, да се запишат на курс за учителки или както стана при последната — да постъпи в полицейската академия. Една дори се бе предложила на Санди, а на Линдси това ѝ се стори невероятно смешно. Последната, безличната блондинка Вики, рядко си отваряше устата и живееше тихо като мишка в стаята си на тавана. Линдси май я харесваше, защото бе невидима и безлична.

— Ела не е ли прекалено голяма за бавачка?

Линдси сви рамене.

— Няма друг начин. Все още има нужда някой да ѝ направи чай и да ѝ отвори, когато се прибере от училище. — За момент се поколеба. — Сега е в много трудна възраст. Направо не знам какво да правя с нея.

Стори ми се мрачна, затова реших да подмина въпроса. А и Ела съвсем не можеше да се причисли към трудните деца. Беше мила и нежна, усмихваше се срамежливо и винаги предлагаше помощта си. Линдси сигурно се плашеше от първите ѝ прояви на независимост.

Тя отпрати сервитьора, спрял край масата ни, за да провери дали всичко е наред.

— Да, благодаря. — Той побърза да се отдалечи. — Кажи де — не се отказа тя. — Какво става при теб?

— Ако имаш предвид... — предпочетох да изпреваря въпроса ѝ — дали не е крайно време да родя, да, права си. Но нещата не се получават, както ги планираш.

Линдси ме гледаше прозорливо.

— Нямах намерение да те питам за това. Но нищо.

В този момент прозрях колко е неразумно да отбягвам съчувствието ѝ. Можех да ѝ разкажа за Уил, защото ако някой би

преценил трезво ситуацията, то това бе тя.

Споделих всичко.

Тя ме изслуша внимателно.

— Ясно — отсече в края на излиянията ми. — Трябва да ти призная, че винаги съм гледала на Сафрън като на човек, който знае само да получава и да взема. Тя е паразит.

Беше малко прекалено, но ми се искаше да чуя тъкмо това.

— Забравих, че се познавате.

— Е, как? Нали преди две години дойде на обяд у вас една неделя. Тъкмо се беше върнала от Гоа или нещо подобно. Разхождаше се боса, омотана в екзотични шалове, и беше невероятно искрена. Спомняш си, нали?

Спомнях си, разбира се. Сафрън бе от онези омразни досадници, които дори завити с шал не приличат на изгнаници или на нещастно подобие на Дева Мария. Наметнех ли някой шал, предоставен ми щедро от отдела по мода, обикновено придобивах вид на корабокрушенка. Сафрън бе заявила — няколко пъти — че за околосветското си пътешествие не носела почти нищо друго освен бродирания шал.

— Стига да го имаш, не ти трябва друго. Използвала съм го дори като одеяло, когато прекарах нощта на открито по хълмовете в Индия — бе обяснила тя на Линдси.

Линдси пък обичаше да има дрехи за всякакви случаи и винаги разделяше багажа си в два куфара, за да има резервен чифт бикини, в случай че от авиокомпанията загубят единия, затова отвърна:

— Боже мой! Невероятно смело от твоя страна.

Сафрън се бе подсмихнала.

Лора обаче не бе съгласна и описа на Сафрън новите шалове от фина козя вълна, пред които бродираните шалове приличали на войнишки одеяла. Сафрън й затвори устата на бърза ръка, като й разказа историята за Хил Стейшън и отрече да съществува такова нещо като фин кози косъм. Лора се примири с неблагоприятния за нея резултат.

Аз пък се очаровах от идеята й да обикаля света. Все се надявах да се влюби в някой як австралийски певец, докато е там. А годината ми се стори вечна. Тогава дори не очаквах тя да се върне, при това непроменена. Само беше обогатила впечатленията си и държеше да

повтаря пред всички, че в някои части на света се била натъкнала на неопишуема нищета — човек може да повярва в съществуването ѝ само ако я види. Беше приготвила и няколко сърцераздирателни истории за местни хора: имали само паница чорба и парче хляб и въпреки това я канили в домовете си, за да ги сподели с тях — проява на благородство, каквото няма в Лондон. Показа на Уил няколко свои снимки — в сари, окичена с гирлянди от цветя, в пончо (в зависимост къде по света е била), прегърната с усмихнати хора от различни раси. Ако си пътешественик, а не просто турист, се срещаш с хората, обясняваше тя, а езикът на музиката го разбират навсякъде по света. Двете с Линдси се бяхме оттеглили победени, докато Лора продължи да удържа фронта и от време на време я засичаше.

— Извинявай, Сафрън, но тази част на света, държа да те уведомя, съвсем не е бедна. Поне не гладуват в буквалния смисъл на думата.

Бях довольна, че Линдси се запозна с нея и си създаде мнение.

И сега се замисли внимателно.

— Сигурна ли си, че не спи с нея непрекъснато?

Забодох поглед в трохите по покривката.

— Просто такава е усещането ми. Струва ми се... — Замълчах.

— Вярвам му, че ми е казал истината. Никога не ме е лъгал.

Тъкмо поради тази причина бях все още с него.

— И така — продължи Линдси. — Значи са се случили разни неща. Виж ти. — Приведе се напред и аз се приготвих да чуя подробен анализ, съпернически на състоянието на крупна банка. — Посочи ми неприятната страна на връзката ви. Какво ще причислиш към добрата?

Не се сдържах и се усмигнах, когато си представих Сафрън в графа „загуби“ на общата схема. Изведнъж тя ми се стори дребна и незначителна, а това, което ми бе причинила, се оказваше по-малко болезнено.

— Добрата, значи? — Замислих се. Малко неща можех да изброя в момента. — Първо, той е най-добрият ми приятел.

Линдси се обърка.

— Така ли? — От изражението ѝ не личеше да причислява приятелството към нещата, които би изисквала от един съпруг. Вероятно всички съпрузи следваше да бъдат разделени на Герои и Приятели. Спомних си, че навремето, когато се женеха, колкото и да бе

странно сега, Санди бе романтичен Герой. Преди двайсет години той бе всичко, на което учеха младите момичета да си търсят: десет години по-голям от нея, висок и стегнат, с чудесна руса коса — макар тя много скоро да оредя — и кариера, устремена към висините. И в добавка пари от семейството, което му позволяваше да кара спортни коли и да предприема романтични ваканции. Възприемаха го като блестящ и неустоим — истински принц, готов да отведе своята принцеса. А представите на Линдси за мъжете се простираха до бедните студенти, неопитни и неуверени като нея, Санди я очарова. Той се превърна от принц в истински крал — настойчив надут автократ — и Линдси стана по-скоро негова придворна, отколкото приятелка. Каквито и успехи да постигна тя, не можеше да бъде заличена нито разликата в годините им, нито фактът, че тя е малкото момиче до властния мъжкар. Лично аз се съмнявах доколко той е подходящ за темперамента на Линдси, по-скоро щеше да си пасва с Лора, която непрекъснато мачкаше Пол, защото не успяваше да влезе в ролята на чичко-паричко. А пък аз се омъжих за Приятел и най-хубавото е, че исках да стане така. Линдси се омъжи за Герой, макар да търсеше Приятел, а Лора избра Приятел, въпреки че най-доброто за нея би било да си има Герой. Ако наистина беше така, защо бракът ми куцаше?

— Приятел значи? — повтори Линдси, неспособна да изрече и дума повече.

— Всъщност ние се забавляваме заедно. Понякога... — Замълчах. Май забавленията не бяха на особена почит в набора от разбирания на семейство Лукас-Уайт. През последните няколко месеца същите тези забавления май липсваха и в дома на семейство Бейли. Преди това... насочих се назад към миналото, за да си спомня... преди това се бяхме забавлявали. В неделните вечери се сгушвахме на дивана, похапвахме сладолед направо от кутията или боб от консерва. Нямахме нужда да се преструваме един пред друг.

— Така, така. — Линдси се съвземаше и най-сетне и си позволи да включи забавлението в списъка си от положителните за едни брак усещания. — Какво друго?

— И двамата искахме семейство.

— И двамата ли? — За нея това явно бе основният неразрешим проблем. Всички в семейството единодушно — както обикновено — смятаха Уил за чудесен бъдещ баща и бяха готови да гракнат в един

глас, че кариерата ми не му позволява да осъществи мечтата на живота си. Каквото се случваше — или не се случваше — бе по моя вина (поне така го виждаше семейството ми), особено след като резултатите от изследванията ни, показаха, че спермата му е напълно нормална. След това и Линдси, а после и Лора се сдобиха с бебета без всякакъв проблем, а мен ме обвиниха в липса на желание да раждам деца. Тогава аз заех отбранителна позиция, поглеждах поредното ново бебе, смеех се и подвиквах: „По-добре ти, отколкото аз“. Ала вътре в мен, някъде дълбоко под ребрата, изпитвах копнеж да имам свое дете.

— И двамата — повторих убедително аз.

— В такъв случай — тя махна, за да ѝ донесат сметката, и трите диаманта, годежният пръстен от Санди, проблеснаха на светлината — трябва да си поставиш краен срок. След четирийсет няма да стане по-лесно. Дори след трийсет и осем.

Искаше ми се хората да престанат. Знаех отлично фактите за плодовитостта, но с нищо не ми помагаша.

Реших да отвърна на удара.

— А ти щеше ли да родиш Ела и Оливър — дори Дейзи — ако Санди си бе позволил флирт за една нощ?

— Не съм го споменавала пред никого. — Тя се приведе напред. — Малко след раждането на Оливър той ми изневери. Два пъти. С някакво момиче в офиса, а после и с една стюардеса. Представяш ли си! Отне ни много време — и много усилия — да се върнем към нормалния живот. Всъщност Дейзи бе замислена като знак на помирение.

Аха, това значи била истината. Бедата при Линдси беше, че винаги трябваше да ме победи. Във всяко отношение. Ако Уил се бе отдал на флирт за една нощ, Санди трябваше да е имал поне пет-шест. Въпреки това стомахът ми се сви, когато си помислих, че грижливо организираният ѝ брак не е толкова безпроблемен и хармоничен, колкото си мислех. Искаше ми се браковете на околните да се съвършени. Това би породило надеждата един ден и моят да стане такъв. Освен всичко друго винаги си бях представяла, че Санди Уайт независимо от бузестото му лице и корем като на жена в седмия месец напоследък е прекалено зает да брои щастливите си звезди, задето си е хванал красивата, умна Линдси, и не би погледнал друга жена. А и ми беше трудно да си представя как би го пожелала друга. Гол сигурно

приличаше на оскубана кокошка с много бяла кожа, отпуснат и настръхнал. Щом Санди или Линдси биха си позволили флирт за една нощ, значи всички други на този свят си го позволяват. Изглежда, само аз вдигах прекалено много шум.

— Какво искаш да кажеш с това „много усилия“? — попитах я предпазливо и се зачудих дали не означава нова вълна от ангажименти. Психолозите все повтарят колко е важно човек да „работи“ над брака си, а аз така и не успях да разбера какво точно имат предвид. Ако означава да седиш в разни анонимни кабинети и да говориш истината или да стъпваш на пръсти, за да не нараниш чувствата на другия, както стана тази сутрин, дълбоко се съмнявах, че ще го направя.

Линдси се усмихна леко.

— Дадох му избор. Или да престане да си развива оная работа, или няма да го бъде.

— Как няма да го бъде?

— Не само че щях да се разведа с него, но смятах да наема възможно най-скъпия адвокат и да го пратя като общ работник. Предупредих го да не се надява, че няма да забележа парите, отклонени в швейцарски банки или в офшорни сметки, защото точно това ми е работата. — Очите ми се насълзиха при мисълта какво биха направили адвокатите и счетоводителите на Линдси, докато обръщат целия свят наопаки. Не беше много приятно, макар Санди напълно да си го заслужаваше. Все пак съвсем не ми приличаше на романтично сдобряване.

— И не сте ходили нито на брачен консултант, нито нищо?

— Консултант ли? — изсумтя тя. — Няма начин да накараш Санди да отиде на брачен консултант.

Да, правилно. Беше повече от очевидно. Ако нещата стигнат дотам, Уил също би отказал. Да не говорим колко неприятна ни се виждаше идеята да чуя как споделя с консултанта, че така и не е успял да забрави Сафрън. Пък и ние нямахме сметки зад граница, с които да го заплашвам.

Не съм и допускала каква твърдост се крие у Линдси. Сестра ми продължи:

— Получи се като по ноти. Сега сме отново заедно и връзката ни е много силна. — Усмихна се, докато подписваше бланка за Американ Експрес. — Може да се каже, че сме много влюбени.

Погледнах я втренчено. Иронично ли го каза? След като пхна кредитната си карта в малката елегантна чанта, се приведе делово към мен:

— Твоите проблеми обаче са различни. Дори този... — потърси подходящата дума — ... флирт за една нощ да не е краят на брака ти...

Намръщих се. Нямах никакво желание това да се окаже краят. Ала поне за момента не знаех какво точно искам.

Линдси продължи:

— Не е изключено това да е последният ти шанс да забременееш. Стига да искаш деца. Напуснеш ли го сега, рискуваш да не ти стигне време да го направиш с друг. Не си в изгодна позиция.

Ето защо големите компании плащат на Линдси огромни суми за услугите ѝ. При всяка ситуация тя успява бързо да извлече същността. Така поне сделките стават по-лесно.

— Не се шокирай толкова — добави тя. — Няколко мои познати останаха с мъжете си при подобни случаи, поне докато се сдобиха с деца. За себе си бяха взели решение.

Ако нещо ме шокира, то бе, че не се шокирах. Не исках да признавам, ала първият болезнен удар, нанесен ми от нощта със Сафрън, ме поразил право в сърцето, вторият — в главата. Ясно съзнавах как раздялата ще се отрази на шансовете ми да създам семейство. Първата ми смислена мисъл бе: „Ами клиниката за безплодие?“. Най-болезнени бяха думите: „Не е изключено това да е последният ти шанс да забременееш“. Тъкмо затова, когато Уил отказа да обсъдим въпроса, аз се съгласих.

Не беше редно да се отнасям към един мъж като към донор на сперма, но нямах друг избор.

— Понякога е много трудно да подредиш живота си като по ноти — добави Линдси. Невероятно поетични думи от нейна страна. — Трябва сама да прецениш коя нота да изспириш.

Точно над това се чудех, докато излизахме от ресторанта, когато забелязах две-три смътно познати лица, сигурно от страниците на „Сънди Таймс“.

— Приятно местенце. — Линдси ме целуна по бузата. — Определено ще го запомня, за да водя тук клиенти.

Не бях толкова сигурна. На мен ми се струваше бездушно.

— Линдси? — Тя се обърна към мен, вдигнала ръка, за да повика такси. Като призована по магически път, веднага се появи кола.

— Какво да направя? Има ли смисъл да говоря със Сафрън?

Докато се качваше, ме погледна:

— Според мен забрави. Изличи този случай от ума си. Един ден ще си спомняш за него като за лош сън.

Линдси, разбира се, беше права. Кошмарното ми убеждение, че Сафрън е предопределена да остане в живота ни, не се базираше на никакви факти или доказателства. Беше просто емоционална реакция.

Следвах неумолимо точно програмата за забременяване, а с Уил продължихме да се държим изключително мило един към друг. Всяка вечер се интересувах как е минал денят му. Той ме разпитваше за моя. Предлагаме си чаша чай, вино, дори много любезно искахме от другия да подаде маслото или солта, или вестник „Таймс“ — „ако ти, разбира се, си го прочел“.

Някои неща обаче не ги споменавахме. Все едно стъпвахме по яйчени черупки, а аз започвах да си мисля колко добре се справяме. Понякога поглеждах като отстрани как двамата седим сдържано на масата над специално сготвеното от единия или другия ястие и се поздравявах колко успешно го правим. Колко добросъвестно се опитваме. Това само по себе си означаваше нещо.

През цялото това време обикалях постланите с линолеум коридори и спретнати професионалисти ме поздравяваха мило и приветливо. Лапароскопията бе следващата стъпка. В един момент на объркване се уплаших да не би изневярата на Уил със Сафрън да е застрашила начинанието. Тогава трябваше да се върнем към началото. Мислех си, че този флирт за една нощ ще запрати живота ни в състояние на пълен застой. След няколко дни на неестествена любезност нещата отново започнаха да се нормализират и аз реших, че сме преодолели събитието, а от него над водата стърчи едва забележим връх, остър наистина, но само част от айсберга, който рано или късно щеше да се стопи.

Страхувах се — а и според споделения опит на други жени, ако съм честна спрямо досадното хълцане в живота си (добро попадение, да наречеш Сафрън „досадно хълцане“) — че после лесно ще се върна начело в листата на чакащите. Впоследствие, когато предстои да те приемат за инвитро, се налага да се бориш още по-настъргено, за да убедиш всички в истинското ти желание да имаш бебе, че си подходящ кандидат и двамата сте стабилно семейство. Колебания, неувереност, извинения, флиртове за по една нощ... те просто не се вписват в

картинката. Не можехме да си позволим да се отклоним — не и на този етап. Беше също както преди сватбата, когато те разкъсват колебания, нищо че роклята ти вече е закачена на вратата на гардероба и само чака да я облечеш. На моменти дори имаш резерви, но не можеш да ги изкажеш, не си в състояние да забавиш нещата, не успяваш да спреш развитието на събитията. Не и ако не искаш да сложиш окончателно и необратимо край на всичко.

Аз поне не исках. Съветът на Линдси ме преследваше непрекъснато. Жена в края на трийсетте, неспособна да забременее, няма много възможности.

Все едно си търсиш работа веднага след завършване на училище. Никой не иска да те вземе, защото нямаш опит, а не придобиваш опит, защото няма начин да си намериш работа. Не можехме да се превърнем в семейство, ако няхаме дете, а не можехме да имаме дете, докато не направим впечатление на здраво стабилно семейство.

Като цяло, щеше да бъде истинско облекчение да ме упоят. Дори щеше да ми бъде приятно.

И така, рано една сутрин, преди трафикът да се събуди, докато бледотюркоазената зора блестеше по празните улици, ние се отправихме към анонимния кабинет в болницата с покритите с линолеум подове и веселите на пръв поглед картини по стените. Уил, сериозен, въпреки че непрекъснато пускаше шеги, за да не ме притеснява допълнително, стискаше ръката ми, докато се качвахме в просторния асансьор, който спираше на почти всички етажи.

Посрещнаха ме, сложиха ми престилка, инжекция и след безкрайно дълго чакане, докато с Уил играехме на „бици и крави“ и ровехме клюкарски вестници, ме качиха на носилка с колелца и ме накараха да броя до десет. Светът заплува пред очите ми в нещо като кръг и почти веднага се върна. Събудих се с отвратителен вкус в устата и установих, че не виждам нищо.

— С удоволствие ви съобщавам, че не открихме нищо нередно — излая хирургът. — Няма причина да не забременеете. — Отбеляза нещо на документите. — Честно казано, за мен е истинска загадка. — Измъкна се нанякъде, а аз останах да се чудя какво всъщност се опитва да ми обясни.

По-късно, когато вече бях дошла напълно на себе си, Уил каза:

— Хубавото е, че ти няма нищо.

— Лошото е — възразих аз, — че дори и да ми има нещо, те не са го открили, затова не могат да ни кажат.

— Нищо ти няма — повтори той и ми стисна ръката. — Сега трябва само да се възстановиш. Хайде да се приберем вкъщи и всичко ще се оправи. — Придърпа стола — грозно модернистично творение с тапицирана седалка — до леглото, та да държи ръката ми, докато спя.

Вратата се отвори; чух плач в съседната стая, а после долових стъпките на студенти и сестри, тръгнали по коридора след хирурга. Долетяха гласове. Зачудих се дали Уил не казва нещо и ако е той, какво говори. Затворих очи и заспах, стискайки топлата му силна ръка. Нямах сили да се занимавам с проблемите на другите.

По време на оперативката на редакторите следващата сутрин ми беше непрекъснато лошо.

— Трябва да представим тези нови ароматизатори за домовете. И вие напръскайте спалнята си с аромат на пресен лимон. — Кейт, заместник-редакторката на рубриката „Къщи“, показва зловещи на пръв поглед, макар и стилни кутии, наподобяващи реликви. — За кухнята е подходяща миризма да домашно приготвена храна. Има три варианта: прясно опечен хляб, истинско кафе и къри.

— Къри ли?

— Този аромат обединява Изтока и Запада. Много е на мода — уточни Камила.

Сигурно, щом тя го казваше.

— А за бельото?

— Миризма на прясно изпрани чаршафи. — Кейт пръсна нещо с остър лимонов дъх, напомнящо прах за пране.

Прогоних аромата с ръка.

— Какво им е лошото на току-що изпраните чаршафи?

Всички се спогледаха, сякаш пак щях да се впусна в подробности.

— Напоследък хората нямат време. — Камила говореше бавно, като на дете.

Бюрото потъмня и изчезна от погледа ми.

— Добре ли си? — Звучеше искрено загрижена. — Да ти донеса ли чаша вода?

Учудвам се как не припаднах. Камила никога не бе предлагала нещо на друг.

Да не би все още да бях под въздействието на упойката и да халюцинирах.

Пред мен се появи чаша. Присъстващите ме гледаха притеснени.

Стегнах се и се прехвърлихме на „Бebetата като задължителен аксесоар“.

— Това е в устата на всички — обясни Джини, модната редакторка. Изброи кои манекенки са родили. — Ще се получи страхотно.

Знойната Сафрън в брошурата на „Белингъм Глас“ бе едно, ала да оглеждам купища страници със световноизвестни кльощи с безкрайни крака и безупречен тен, обясняващи как са открили смисъла на живота и как с бебето си живеят на зеленчуков сок, бе нещо съвсем друго.

— Не — отсякох аз. — Ще създадем ново течение. „Кучето, за което да умреш.“ „Котката — най-добрият приятел на момичето“.

Спрях, преди да стигна до предложението да се разнасят хамстери в ръчните чанти. Камила се приведе очарована напред.

— Страхотна идея! Тони Симпкинс-Стиъринг има две невероятни персийки, а Идия се е сдобила с невероятна бирманска котка.

Откакто престанах с колегиалното отношение към Камила, тя бе започнала да се държи значително по-добре. Никога не бе предлагала да използва своя приятелка за статия. Дали пък котките не бяха тайната ѝ страст? Попитах я дали има котка. Очите ѝ лъснаха, все едно ѝ казах, че на телефона я чака последното ѝ завоевание.

— Богинс. Не е кой знае какъв красавец... — тонът ѝ показваше, че само се прави на скромна — но пък има невероятен характер.

Значи котки. Камила щеше да се заеме с проекта — Джини не успя да прикрие притеснението си. Явно се тревожеше как ще издържи снимането на истеричните създания, докато мъркат и мяукат, но ѝ напомних, че с beбетата едва ли ще е по-лесно.

Мими, която все повече заприличваше на улук, в средата на който се е заклешила футболна топка, измъкна брой на „Ивнинг

Стандард“.

— Направо няма да повярвате... — изграчи тя.

Неколцина вдигнаха поглед в очакване да чуят нещо за нов магазин за обувки или чанти.

— Илейн е напуснала „Май Лайф“! Искала да прекарва повече време със семейството си!

Всички зашумяха и се опитаха едновременно да прочетат вестника. Бяха ѝ посветени цели две страници, а заглавието се набиваше на очи: „Жертвата на жена, стигнала върха“. Имаше красива снимка на Илейн в профил, вдигнала тригодишната си дъщеря във въздуха, двете се смееха, допрели носове.

— Имах най-прекрасната работа на света — споделяше открито Илейн пред „Стандард“. — И се отказах от всичко. Налагаше ми се да работя по двацет часа на ден.

— Двацет часа? — писнахме в един глас.

— Аз бих изперкала — измърмори Камила.

— Нищо не виждам — оплака се Кейт.

Камила зачете на глас.

— „И защо бе всичко това? За да плащам за таксите, за химическо чистене, да ми гладят дрехите, за бавачка...“

— Сигурно се е объркала и затова не е казала бавачки, в множествено число — обадох се аз и си спомних краткия ни разговор по въпроса.

— „И така нататък“ — продължи Камила, истински доволна. — „Когато се прибирах, напълно изтощена, децата ми се притискаха до мен и плачеха. Сутрин сълзите им ме изпращаха към офиса. Един мъж може да си сложи снимки на децата на бюрото, ала когато жена работи, за нея е непрофесионално дори да споменава децата си. Спешен случай с някое от малките или да отсъстваш от работа, за да отидеш на спортен празник с тях, се смята за предателство в службата.“

— Бре да му се не види! — Поли беше потресена. — Веднъж я попитах за децата ѝ и тя ме сръза като кисела краставица!

— Стигаме до най-секси момента. — Камила прокара пръст по страницата, пропускайки снимки от вечерите, безупречно организирани от Илейн, по-точно от фирми за кетъринг и цветари. („Сигурно е трябвало да са еднакво облечени“ — измърморих аз.)

Камила продължи по-нататък:

— „Времето, което прекарвах със съпруга си, е отдавна забравен спомен. Връзката ни е толкова разклатена, че правим секс веднъж в месеца, понякога дори и него пропускаме.“

Всички изглеждаха впечатлени от това признание, само Поли измърмори, че не било вярно.

— Нито една жена с толкова малки деца не прави секс всеки месец.

Камила се изкиска.

— Добре че си имате извинение. От нас, неженените, се очаква да се чукаме непрекъснато, дори когато предпочитаме да си легнем и да почетем някоя книжка. — Продължи да чете: — „От известно време със съпруга ми обсъждаме тази стъпка. И двамата сме съгласни, че мястото на жената е у дома, за да подкрепя съпруга си и да обръща внимание на децата, независимо какви лични жертви се налага да направи.“

Опитах се да свържа дръпнатата амбициозна Илейн с този образец на безкористност.

— Щом Илейн не е успяла да се справи — подхвърли Поли, — съмнявам се някоя друга да успее.

Настъпи мълчание. Опитвахме се да преглътнем новия образ на Илейн и зачетохме прескочените от Камила пасажки. Позвъни Мейв.

— Разбра ли? Питър Рени направо е пощръклял. Пред сградата се е инсталирал снимачен екип — интервюират всички работещи майки и се опитват да докажат колко несправедливо се отнасят към тях.

На втора линия чакаха от пресофиса на „Маглайф“.

— Може ли да изпратиш Поли? Правим интервюта с жени от компанията, за да покажем колко гъвкаво реагираме, когато някоя майка пожелае да раздели работата си с колежка, за да разполага с повече време за децата си.

Затворих телефона.

— Започва да ми намирисва на гнило — измърморих аз.

Камила срещна погледа ми и се изкиска.

— Супер гот, бих казала. — Захапа химикалката. — Чудя се дали тати знае нещо по въпроса.

Извих едната си вежда. След като „тати“ бе Брайън Карстеърс, номер едно в света на рекламата, а ние съществувахме благодарение на

работата, която той ни подаваше, бе много възможно слуховете да се достигнали до него, преди ние да сме разбрали за какво изобщо става въпрос.

— Звънни на „тати“ — предложих аз. — Аз ще преслушам редакторската клюкарска агенция. После ще обменим информация.

По бузите на Камила намигнаха хитри трапчинки, когато тя посегна към мобилния телефон.

— Дадено.

Изглежда, нямаше да е зле да работим в екип. Надявах се само да не се окаже съюз на бездетните срещу майките с деца. Сякаш бе подета скрита партизанска война и се страхувах от момента, в който ще се наложи да премина на отсрещната страна. Замислих се за милата невинна Ела и дори за сополивите Фиби и Зак. Потиснах болката, причинена от съжаление.

Вечерта ми звънна Линдси.

— Коя е тази тъпачка, дето е сдала фронта? Познаваш ли я? И защо се появява в „Нюзнайт“?

— „Нюзнайт“ ли? — Човек би помислил, че е поне министър от кабинета или глава на малка африканска република. Не разбирах защо семейните ѝ проблеми излизат на първа страница и в уважавани предавания. Пуснах телевизора и с изненада я видях на екрана. Изглеждаше толкова мила и състрадателна с меката си, късо подстригана кестенява коса (очевидно артистично разрешената коса, която познавах, бе променена в по-добре обмислена прическа), да не говорим, че почти не си беше сложила грим. Едната ръка с грижливо поддържан френски маникюр бе притисната до гърдите ѝ.

— Моля ви, не ме разбирайте погрешно — пърхаше с клепки тя. — Не се опитвам да диктувам на другите жени как да живеят живота си.

Изключено, помислих си аз. „Май Лайф“ определено диктуваше какви обувки да се носят, кои ресторанти не стават за нищо, кои успели хора да четат списанието. От време на време си позволяваше да разпери криле и твърдеше пред читателите, че не бива да допускат никой да им налага мнение или модна линия. Иначе всички трябвало

да се върнем в колежа, да се храним с органична храна и да си запишем часове при психолог.

— Според мен всяка жена трябва да направи своя избор — въздъхна тя и погледна невинно към камерата. — Знам за себе си, че не бих издържала нито миг повече на този живот, да не говорим колко виновна се чувствах, задето изоставям всичко в „Май Лайф“. Известно ми е колко е трудно да се намери главен редактор, който да ме замести достойно, и разбирам защо изпълнителният директор Питър Рени е толкова разстроен.

Показаха как Питър Рени си пробива път през тълпата фотографии, повтаряйки „Без коментар“, а репортерите се надпреварваха да крещят въпроси от рода: „Вярно ли, че подлагате на тормоз работещите майки?“, „Още ли твърдите, че «Маглайф» се придържа към политиката си за подкрепа на семейните?“.

— Някои неща — заяви в заключение Илейн с глас, плътен като меласа — са по-важни от работата. Децата са на първо място.

В едната ръка стисках телефона, а в другата — дистанционното. Изключих телевизора, а Линдси продължаваше да крещи.

— Щом някоя жена на ръководна длъжност направи подобен гаф — фучеше тя, — костюмарите ме бъзикат седмици наред, навирайки ми в носа защо жените не заемали ръководни длъжности, да не говорим за шушуканията им зад гърба ми. Тази напълно съсипа надеждите ми за повишение. Нямам нищо против, че е напуснала, ама защо ѝ трябва да го прави толкова шумно? Тези от пресата са виновни.

Никога не бях чувала Линдси толкова ядосана.

— Откакто ловът на лисици излезе от мода — добави тя, — хората се забавляват, като преследват работещите майки.

Не спирах да си блъскам главата какво е намислила Илейн. Нещата просто не се връзваха. Винаги бе постъпвала правилно и често бе повтаряла, че не е много умен ход да се наречеш „работеща майка“. Да не говорим за нежеланието ѝ да възприема жените като сестри — отказа да се присъедини към движението „Жени в журналистиката“, защото вече била успяла и нямала нужда от подкрепата им. Самата мисъл да се обедини с другите жени бе истинска анатема за нея. Направо не си я представях как ще подмени токчетата с мокасини и ще чака пред вратата на училището заедно с другите майки или ще участва в училищните томболи по празници.

— Според мен това не беше „Нюзнайт“. — Не знаех какво друго да кажа.

Щом оставих слушалката, телефонът звънна отново. Беше Лора.

— Видя ли онова момиче в „Панорама“ — попита тя.

— Момиче ли? „Панорама“ ли каза?

— Онази, дето разбрала, че няма начин да съчетае кариерата и децата?

— В „Панорама“ ли? Не, не съм. Те подготвят предаването седмици предварително.

— Добре де, някое от онези предавания. Гледано предаване. То си личи.

— Какво си личи?

— Нали ти казах! — тържествуващо възкликна Лора. — Ще ми повярваш ли вече?

Да не би Лора да беше започнала маратон на клишетата?

— Лора, аз никога...

— Съжалявам, Лиъни, но винаги съм се чувствала ненужна и безполезна, докато тази Елинър не си отвори устата...

— Ще се почувстваш още по-ненужна и безполезна, ако се запознаеш с нея, вярвай ми — изръмжах аз. — Освен това се казва Илейн.

— Все едно. Много ми е симпатична. Ето, сама се е убедила, че просто не е възможно да си добра майка и да посветиш безкрайни часове на работата си. Изкарвала колкото да плаща на детегледачките и на чистачката. И през цялото време била съсипана.

Лора обожаваше да повтаря известни неща, но така подправени с възторг, сякаш тя сама бе направила нечувано откритие.

— Да знаеш, Лиъни, сама ще разбереш, че изобщо не е лесно. Знам те — мислиш си, че ти ще се справиш с всичко, но нещата не стават толкова лесно. Просто не разбираш.

Преброих до десет — опитах се да си обясня защо сестра ми така настървено се опитва да ме убеди, че нейният начин на живот е най-добрият.

— Как си, Лора? При теб всичко наред ли е?

— Наред е. Защо ме питаш дали е наред? — Въздъхна дълбоко. — Всички сме пипнали въшки от училището на Фиби. Снощи цял час прекарах с гребен и балсам и измъкнах от косата ѝ най-големите въшки, които някога съм виждала. После Зак повърна върху дивана. Представа нямам как да изчистя петното.

Пак започва да ми се гади, сигурно остатъчен ефект от упойката, а вечерята я усещах на твърда топка в стомаха си. Разговорите с Лора винаги имаха подобен ефект, особено когато станеше въпрос за двете деца и кучето с неговите проблеми, да не говорим за постоянните бременности на сестра ми. Въпреки това се постарях разговорът ни да мине нормално.

— Говорила ли си скоро с мама?

— А колелото се върти — запя тя, но аз не долових смисъла.

Тъкмо се чудех дали не е нова философия на живота, лансирана в „Дейли Мейл“, и тя добави:

— Извинявай, обаче Зак ми се качи на скута.

— И аз трябва да свършвам.

— Може ли преди това да говоря с Уил?

Подадох му телефона и измърморих нещо за довиждане. Сигурно искаше да обсъди с него подутите си глезени или появилите се по лицето ѝ петна, или дали раждането под вода не е нещо прекалено.

Той винаги се държеше много мило с нея и казваше:

— Здравей, Лора, как си? — Все едно че наистина го интересуваше. Уил наистина бе мил човек, но понякога направо ме изкарва от кожата ми.

— Не разбирам защо е целият този шум около въпросната Илейн — съгласи се той и запрати опаковките от взетата за къщи храна в кошчето за боклук. Беше приключил разговора с Лора с думите „Естествено е да се притесняваш. Просто се налага да почиваш малко повече.“

Да почива повече ли? Винаги съм смятала, че Лора си почива повече от другите — изтягаше се по шезлонгите при мама, лягаше и ставаше, когато ѝ хрумне.

Подадох и последната кутия с храна на Уил и се зачудих защо ми трябва да се ядосвам. Каква вина имаше той, че тази вечер „Къри Хаус“ не се бяха постарали както обикновено. Освен това, напомних си аз, много по-приятно е да усетя истинската миризма, която обединява Изтока и Запада, без да пръскам от спрей или да паля ароматизирана свещ за десет лири.

— И при нас три лекарки работят по три дни в седмицата, за да съчетаят работата с гледането на децата си — продължи той. И един мъж работи по три дни, за да се грижи за децата, докато съпругата му преподава. Нещата се получават. — Пусна капака на кофата толкова шумно, че се стреснах.

Беше ми писнало от хора, организирали живота си толкова съвършено. Погледнах го гневно.

— Вероятно и ти искаш същото. Да забременея, за да работиш на половин работен ден.

Той замълча.

— Не бях мислил...

— Тогава започни да мислиш. — Нямах представа откъде дойде заслепяващият ме гняв. Все едно че... че... представа нямам какво беше. Той просто се държеше невъзможно.

Станах от дивана и протегнах дистанционното към телевизора като оръжие. Екранът оживя и аз се тръшнах тежко на канапето.

Уил взе дистанционното и спря телевизора.

— Лиъни, какво има?

Погледнах го изумена. Какво било имало ли? Какво имало? А той какво си мислеше, че има? В никакъв случай нямаше да рискувам подобен разговор.

— Нищо. — Отново пуснах телевизора.

Той се настани до мен.

— Тази история с Илейн ли те разстрои?

— Не. — Стиснах зъби и си издърпах ръката от неговата. — Не искам да го обсъждам. Писна ми хората да коментират Илейн и тъпата ѝ жертва. Денят ми беше труден и нямам желание да говоря. Имаш ли нещо против? — Част от мен изпитваше границите на това ново и малко официално приятелство, породило се между нас.

— Добре. — Изглеждаше спокоен. Изправи се и по нищо не личеше да е наранен. — Искаш ли кафе? Билков чай? Какао?

Погледнах го с омраза. На него май изобщо не му пукаше. Нищо не го трогваше.

Качих се да си легна, заслепена от ярост. Изключено да се избегне въпросът за децата, нали? Нито в „Нюзнайт“, нито в някое предаване за модата.

Тъкмо това ме вбесяваше. Проснах се на леглото в празната спалня и когато той ме последва десетина минути по-късно, му казах, че още се възстановявам след упойката и тази нощ предпочитам да спя сама.

Той застана притеснен на вратата с изражението на човек, отлично съзнаващ, че каквото и да направи, все ще бъде зле.

— Щом си сигурна...

— Абсолютно. — Оголих зъби в подобие на усмивка. — Не се притеснявай за мен, скъпи.

Щом затворих очи, около мен се разнесе изкуствената миризма на прясно изпрано бельо и запулсира в главата ми. Бях пръснала малко в стаята, за да пробвам аромата, но ми се прииска да не го бях правила.

С целия авторитет, който успях да събера, се опитах да си внуша, че всичко е приключило и Сафрън вече не притежава власт да ни нарани, ала докато се унасях, споменът за неочакваното ми избухване продължаваше да ме измъчва. Нещо се обърка. Освен това нямаше никакъв смисъл да пия онези хапчета, при положение, че не правехме секс. От двайсет и седми май бяха минали две седмици и аз усещах как трите месеца неусетно са се изнизали.

Ето, това причинява гневът. Заслепяващият му бял блясък е като гореща ютия — парва те и те оставя неспособен да мислиш. Когато се успокоиш най-сетне, виждаш всичко с яснота, макар през насълзени очи.

В просъница чух телефонът да звъни, ала Уил не се провикна, че е за мен. Сигурно някой пациент звънесе по спешност, макар той да не беше дежурен.

Не беше обаче пациент. Докато на следващата сутрин се чудехме любезно как да се избегнем, той възкликна с лице, оплескано от пяна за бръснене.

— Ще познаеш ли кой се обади снощи?

Не, разбира се.

— Нямам време да си играя на познаване. — Вече в основата на стълбите, на път към вратата, добавих: — Или ми кажи, или не изобщо не биваше да започваш.

Той се появи на горната площадка с бяла хавлиена кърпа на кръста и самобръсначка в едната ръка.

— Джеймс.

— Джеймс ли? — Не се сетих за кого говори.

— За бога. Джеймс.

— А, онзи Джеймс ли? — От почивката във Франция. Един от старите приятели на Уил, с когото той обичаше да си пийва. Години наред Майк, Уил, Джеймс и неколцина други редовно ходеха на кръчма, черпеха се и — по всяка вероятност — се майтапеха с жените. Понякога правеха дивотии — сваляха си например панталоните пред някой напудрен ресторант и така скандализираха (или развеселяваха, зависи на кое предпочиташ да вярваш) достолепните матрони вътре. Малко по малко, постепенно и неусетно, бракът, работата, децата ги бяха разпилили и те вече не се чуваха. Такива са мъжете.

— И какво искаше Джеймс? — провикнах се в отговор, изненадана от удоволствието, което се разля в мен, докато наблюдавах слабото високо тяло на Уил, очертано на прозореца на площадката. Хубаво тяло за съпруг. Много хубаво. За момент се зачудих какво ли ще стане, ако се върна и го прегърна.

Костюмът ми щеше да се покрие с пяна за бърснене, ето какво. Но сега времето не беше подходящо за забременяване.

Гласът на Уил прекъсна мечтата ми.

— Купуват апартамент в Лондон и той решил, че ще бъде хубаво да се видим отново. — Последва колебливо мълчание. — Поканих ги на вечеря. В петък.

— Добре. — Порив на вятъра грабна вратата от ръката ми, бързо забравих за голите мъжки тела и тръгнах. Вратата се блъсна след мен. Вървах бързо към станцията на метрото — пресмятах бюджет и преценявах заглавия.

В службата всички се бяха скупчили над вестник, очевидно донесен от Камила.

— Господи! — посочи вестника тя. — Само прочети! Пълен абсурд.

Двойна страница бе посветена на липсата на грижи за децата във Великобритания, а в центъра бе поместена снимка на Илейн: помагаше на красивата си петгодишна дъщеря да слезе от една люлка, докато дребен прощъпалник се бе хванал за крака ѝ. Облечена в божествено кожено яке, се усмихваше мило на камерата. Заглавието тръбеше: „Великобритания губи милиарди лири от таланта и опита на жени с високи постове като Илейн Браун, когато се оттеглят, за да се грижат за децата си“.

Направо се изумих.

— Илейн е пълна с пари и възможности. Нали имаше две бавачки?

Камила кимна и проследи статията с лилавия си нокът.

— Така беше само в началото. Имаше и една хърватка — живееше у тях — а после нае екип детегледачки, който сигурно съперничи по брой на хора в Ковънт Гардън. Мъжът ѝ печели луди пари.

Учудих се откъде знае толкова много.

— Ходим в един и същи спортен център — обясни Камила. — Не може да преживее, когато някой я бие на тенис.

— Това е най-странното — заключих аз, — някои хора наистина са разкъсани между работата и децата. — Вдигнах поглед и забелязах

пребледнялата Поли, доста неугледна в главата, приведена над бюрото. Видя ми се изтощена. — С Илейн не е така. На нея животът ѝ е уреден. Но пък човек никога не знае.

— Хм. — Камила затвори рязко вестника и очите ни се срещнаха в тайно съгласие.

* * *

Времето летеше към петък, а не мен не ми оставаше време да планирам вечерята, въпреки че поканих и Лора с Пол, просто за да сме повече. Линдси ми се струваше прекалено стряскаща за момиче като Дженифър, посветила последните си седем години да гледа деца в Нортхамптъншър. Затова пък Лора с удоволствие щеше да се оплаква от мръсотията и престъпността, от Лондон като съвсем неподходящо място да се гледат деца и да стрелка с остър поглед Пол, обвинявайки го, че е оставил семейството си да живее на подобно място.

Рецептите се делят на две категории. Едните са много трудоемки и по тях готвиш предварително, но така ти оставят достатъчно свободно време за гостите, както се твърди в книгите, а пък другите се изпълняват в последната минута, но си опръскваш дрехите с доматен сос и мазнина. Отказах се от първия вариант, защото вече ми се беше случвало да вляза в някой супермаркет с рецептата, ала огромният избор силно ме затрудни. От всяка съставка имаше стотици възможности и разновидности, но те всички бяха подходящи за рецептата.

Обикалях като замаяна отдела с течна сметана, обезмаслена течна сметана, пълномаслена течна сметана, органична, пастъоризирана, за един човек в малка опаковка, еднолитрова за цялото семейство, а после минах на течните сметани с разни съставки, така и не намерих обаче обикновена заквасена сметана и се чудех кой от стотината варианта ще е най-подходящ. Дойде дилемата дали да купя органична или в опаковка, подходяща за рециклиране, или обезмаслена, или със занижени калории, или обогатена с фибри. Какви решения само. Трябваше ми цял ден, за да се реша. Нищо чудно, че вече не готвех у дома. Готварските книги напоследък бяха станали много сложни. „Не бива да използвате обикновени бишкоти“ —

твърдеше една рецепта за тирамису — подходящи са само италианските „Савоярди“. По рафтовете имаше поне двајсет и седем различни вида ориз, но се оказа, че липсва тъкмо видът, който си струва да се купи, както се твърдеше в друга рецепта. За зехтина пък да не говорим — беше още по-зле, отколкото да избереш червено вино за Коледа. Тръгвах си към къщи и пристигах точно двајсет минути преди всички да започнат да идват, стиснала няколко плика с покупки, опитвайки се да си спомня рецепта, на която пише „Приготвя се бързо“.

Но незнайно как се оказа, че за нея е нужно орехово олио, а месото стояло в марината цяла нощ. В това време се прибра Уил, натоварен с вино и бира.

— Не съм виждал Джеймс от... ами... от години — съобщи доволен той, докато подреждаше бутилките на стойката за вино. — Не ходихме на сватбата им, нали? — Двамата изчезнаха, когато Джеймс се раздели със Сафрън няколко месеца след ваканцията във Франция. Малко след нашата сватба тя провъзгласи на всеослушание Джеймс за „невероятен досадник“, от самото начало била казала на всички, че „Джеймс не става за нищо“, а пък аз се зачудих замисляла ли се е някога дали от Уил „става нещо“.

— Не. Ожениха се в Шотландия. Беше прекалено далеч и много скъпо, за да отидем. Освен това не познаваме Дженифър.

Не бях особено възторжена, че Уил отново ще се отдаде на спомени, но доколкото ми беше известно, Дженифър се бе справила с фактора, наречен Сафрън. Дали тя се обаждаше късно вечер и на Джеймс, за да обсъжда с него предложение да свири с някакъв оркестър, или в събота следобед го пита къде е спирателният кран. Искаше ми се да разбера само с нас ли се случва това. Може би щях да намеря изхода в бъдещето, като се сблъскам с миналото и разбера къде точно съм сбъркала. Все още имах чувството, че трябва да направя нещо със Сафрън, иначе тя пак щеше да нахлуе в живота ни, както преди. Надявах се Дженифър да ми помогнеше да се справя.

Реших да бъда практична — да изпусна сосовете и маринатите — и да приготвя най-обикновена съомга, печена на скара, със салата и пресни картофи. Сложих няколко кутии с готова супа в хладилника, разчитайки да се охлади навреме, и се зарекох да направя крутони. Първо трябваше да се преоблека.

В последния брой уведомявахме читателките колко повече самоувереност ще придаде на жената едно по-ярко и забелязващо се червило. Сложих си огнено червено и отстъпих, за да видя новия си самоуверен вид в огледалото. Приличах на мажоретка на средна възраст, решила да се пробва в „Мулен Руж“.

Тъкмо го избърсах и на вратата се звънна.

— Банкер, много добър на тенис — лаконично ме бе осведомил Уил преди ваканцията в Прованс, съвсем точна информация за атлетичния загорял мъж с късо подстригана коса като на морски пехотинец, почитател на фланелки поло в пастелни цветове. Сега, когато го видях на прага ни, осем години по-късно, в костюм на тънко райе, останах с впечатлението, че животът го е смалил.

— Лиъни. — Той се вгледа в мен. — Колко се радвам да те видя отново. Вече си с къса коса.

— Отпреди няколко години. — Тогава носех дълга коса в неубедителен рус цвят, а сравнително наскоро се подстригах, за да придобия по-професионален и сериозен вид.

— Не сме се виждали цяла вечност.

— Някой ми каза, че си имала невероятна работа — отбеляза той, докато подаваше палтото си на Уил.

— Главен редактор съм на списание „Хау?“.

— Обикновено не чета такива неща, ха-ха. Това е Дженифър. — Представянето беше последвано от шумно пляскане по коремите, докато двамата с Уил преценяваха кой е по-отпуснат и дебел. Не че имаха шкембета — Уил бе станал по-слаб и източен и само аз забелязвах закръглеността в средата. Джеймс направо се бе стопил. Сигурно от пиене, подозирах аз, наблюдавайки посивялото му лице.

Дженифър бе като табуретка — квадратна и трътлеста, с различни по цвят къдрички около врата и на ръкавите. Усмихна се и по зъбите ѝ останаха следи от червило. Най-неприятна гледка представляваше изпъкналият ѝ корем — беше в доста напреднала бременност. Напомних си, че вече съм майстор в потискането на собствената си завист — кипеше под повърхността и само от време на време избиваше в омраза.

Докато се събличаха в тясното антре и се колебаеха къде да влязат, аз поех бутилката вино, взех палтото на Дженифър и ги поканих в хола.

— Имаш ли деца? — попита Дженифър.

Хората все ме питаха първо за това. Поклатих глава.

— Но ти си жена, отдадена на кариерата, така каза Джеймс. — Това беше втората задължителна реплика. Обясних набързо за работата си и ми се прииска да си намеря един от онези плакати, дето ги разнасят по кръстовищата, когато пресичат ученици, но от едната страна да пише: „Не, нямам деца“, а от другата — „Да, имам кариера“. Ще ходя на гости с надписа: „Не, нямам деца“ напред и ще се обръщам, преди да започнат с въпросите.

— Приятелката ми Додо също е отдадена на кариерата и тя... — Дженифър заразказва безкрайно дълга история за някаква нейна приятелка. Слушах внимателно и търсех да разбера какво е личното й мнение по въпроса и защо ми разказва всичко това. Така и не открих разумна причина, а Дженифър се впусна в нов монолог за училището, понеже имаше три деца, които трябваше да пишат домашни. Омаломощи ме с децибелите и безкрайната си реч, а не с нещо казано.

— Догодина Джейми тръгва на училище, но ще ми се наложи... — Тя се поколеба.

— Боже, трябва да погледна супата. — Просто исках да си почина от заплашващата да ме погълне звукова атака.

— Мога ли да ти помогна? — Последва ме в кухнята, а Джеймс и Уил останаха да гледат новините и мач по ръгби. За мен така беше по-удобно — от Дженифър исках да науча как се е справила със Сафрън. Бях си намислила подвеждащи въпроси — например откога е омъжена и небрежно и подмолно да завъртя разговора към Сафрън. Поне така си мислех да го направя.

Отначало се получи добре. Бяха женени вече седем години. Пресметнах бързо наум, докато тя ми описваше подробно къде и как са живели през това време, как Джеймс си сменял работата, за да се изкачи по корпоративната стълбица. Джеймс едва ли е скърбял дълго по Сафрън. Месеци, а по-вероятно само седмици. Щастливка беше тази Дженифър. Сигурно е успяла напълно да заличи спомена за бившата, задушавайки миналото с лавина от думи.

— Значи не съм се запознала с Джеймс дълго след вашата ваканция на онази вила.

Дженифър ме гледаше как поставям крутоните в сгорещения тиган. В „Хау?“ винаги присъстваха подобни „лесни и ефектни“

методи, за да впечатлим гостите. Отбелязах си наум да предупредя отдела по готварство да престанат да предлагат подобни добавки — в момента се бяха запалили по паниран цвят от тиква и топли препечени ядки. Докато бърках парченцата хляб в тигана, тя отбеляза:

— Джеймс казва, че си много добра готвачка. — Зачудих се какво друго е казал Джеймс. И как въобще успява да вмъкне някоя дума.

— Ами... докато бяхме на онази вила, готвех доста често. — Не възнамерявах да допусна разговорът да замре.

— По дяволите! Това моят мобилен ли е? Сигурно е детегледачката. — Втурна се навън и ме остави сама в кухнята.

Ала аз горях от нетърпение да разбера дали на Дженифър ѝ се е наложило да се бие със зъби и нокти. Трудно ли е било да изличи отпечатъците от слабото кокалесто тяло на Сафрън и малките сметанови гърди, врязали се в паметта на Джеймс. Или спомена за миниатюрното подобие на бански, много по-предизвикателно от изрязаните бикини, купени от „Маркс & Спенсър“. Представях си, че Сафрън предлага най-различни сексуални удоволствия, извивайки слабото си тяло в най-необичайни пози. Нямах представа какви точно са тези пози, но все си мислех, че жена като Сафрън знае. Как Дженифър е успяла да се пребори с нея? Трябвало ли е да промени Джеймс, за да го постигне?

Върна се и затвори мобилния.

— Извинявай. Джейни винаги настоява да ѝ кажа пак лека нощ, когато сме някъде. Та докъде бяхме стигнали? Мога ли да помогна?

Намръщих се, като си представих какво ли може да върши тя, и се почувствах виновна, защото наистина се опитваше да бъде мила. Време беше обаче да продължим разговора.

— Когато бяхме там, имаше една двойка — Джо и Джонатан. Виждате ли се с тях? — През цялото време ровех в един шкаф. — Горчица с копър. Горчица с копър. — Хлопнах вратата на шкафа и отворих друг. — Уил никога не оставя нищо на място. Ето! — погледнах я аз. — Боже! Ами тя почти е свършила. Нищо.

— Джо ми е съученичка. Ходих им на гости преди осем години. Джеймс беше там. Така се запознахме.

— Значи познаваш Сафрън?

Дженифър сви рамене.

— Сафрън Пери ли? Старото гадже на Джеймс? Страхувам се, че съвсем сме й изгубили дирите. Много виновна се чувствам.

Самата мисъл „да изгубиш дирите“ на Сафрън ми се стори толкова революционна, че аз й се ухилих.

— С нея не е лесно да се поддържа връзка — продължи Дженифър. — Наскоро беше в Ню Йорк с някакъв немски композитор, но връзката, разбира се, не продължи дълго и тя отказа да подпише доста добър договор с него. Според мен проблемът й е, че не умее да преценява мъжете. Раздава се заради тях, а те нямат желание да й отвърнат със същото.

Мигах и не вярвах на ушите си.

— С изключение на Джеймс, разбира се. — Дженифър насочи вниманието си към кухнята. — Ако разширите малко тази стая, от нея ще излезе чудесна трапезария и кухня.

Колкото и да бях впечатлена от новото, което бях научила за Сафрън, се подразних.

— Някой ден ще го направим.

— Джеймс не говори много по въпроса, но, изглежда, винаги е знаел, че си е запълвала времето с него, докато се появи някой друг. Тя много държи да се показва с мъже от музикалния свят, а честно да ти кажа, един нищо и никакъв банкер просто не й върши работа. По едно време той много се беше разстроил.

— Уил също е излизал с нея. — Думите ми прозвучаха като грак. Дженифър престана да трие с пръст лепкавия плот в кухнята.

— Така ли? Значи ме разбираш отлично.

Не я разбирах. Открай време гледах на Сафрън като на човек, който контролира всичко, и не можех да си представя, че и тя има слабости.

Откъм хола се разнесе шумен невъздържан смях. Дженифър рязко вдигна глава и се отправи при мъжете, сигурно за да не позволи на Джеймс да се забавлява прекалено много.

— Ако си сигурна, че няма с какво да ти помогна...

Спрях да бъркам крутоните и я загледах как излиза с патешката си походка. Нямах представа защо надутият й корем ме нарани много повече от всички други, с които се бях сблъсквала през годините. Вероятно твърде болезнено ми напомни колко много време е минало от

ваканцията на вилата и колко много неща се бяха случили междуременно.

Застанах на вратата на хола и ги погледнах. За пореден път останах поразена колко различен е Джеймс. Подобно на Уил, сигурно и той едва бе прехвърлил четирийсетте. Преди осем години той бе млад, красив мъж с тъмна коса и правилни черти. Изминалото десетилетие го бе превърнало в човека, който още тогава трябваше да предположи, че ще стане. Гърбавият нос и острата брадичка сега му придаваха вид на пор. Дали и Уил се беше променил? Погледнах го с нови очи. Беше станал безличен — косата с цвят на мед сега бе пясъчноруса, а широките му силни рамене се бяха отпуснали с годините, докато се беше опитвал да върне здравето на хора, чийто истински проблем бе или мухъл по тавана, или неудачната покупка на къща. Нищо чудно, че вече не се смееше както преди.

Пристигнаха Лора и Пол. Лора, в тъмносиня разкроена туника на щампа, наподобяваща курешки на птици, извика доволно, щом забеляза корема на Дженифър. Двете се настаниха заедно на дивана и веднага станаха първи приятелки.

— И къде живеете сега? — Лора обичаше да знае всичко за хората.

— Изнесохме се от Лондон преди години и никак не съжалявам. Тиъдър и Джейни тичат в градината по цял ден, а сега ги следва и Чарли. Имаме само два декара и половина, не е кой знае колко, но поне съм по-спокойна, че не карат колело по пътя, при това сами. Това е невъзможно в града — заяви доволно тя.

Лора побърза да се съгласи и понечи да каже нещо в полза на района, където живееше.

Дженифър не ѝ обърна никакво внимание.

— Джеймс се връща към девет и половина, плува малко и после е толкова уморен, че няма сили за нищо.

— Девет и половина ли? Пол се прибира в шест и половина. Ние сме само на двацет и пет минути път с метрото от Ситито.

— При нас е на час и четирийсет и пет минути. — Дженифър очевидно нямаше намерение да признае предимството да си по-близо. — В едната посока. Но пък си на чист въздух в провинцията. Толкова е хубаво, не се налага да използваме обществените плувни басейни. Все

се опитвах да заобикалям разни мъже с мустаци, а това, знаеш, невинаги е възможно.

— Мъже с мустаци ли? — Дори Лора, заклет член на клуба на майките, не успяваше да хване нишката.

Дженифър сниши глас.

— Нали се сещаш? Мъже с мустаци. Гейове. — Забеляза глупавото ни изражение. — СПИН.

Опитах се да ѝ обясня, че СПИН не се хваща от водата в плувен басейн, но не постигнах нищо.

— Те и за хепатита разправят така, обаче не е вярно.

Предпочетох да замълча. Двете с Лора минаха на училищни теми и на наглостта на някои родители. Всяка уведомяваше другата за своето мнение с категоричен, нетърпящ възражения глас.

Малко по-настрани Джеймс разправяше на Уил и Пол колко бил забогатял.

Време бе да седнем на масата и да похапнем изстудената супа и печената на скара съомга.

— Едно ще ви кажа — а това е най-невероятното — там, където живеем, все едно сме на село. — Бях загубила нишката на разговора, но Лора винаги посочваше смешните моменти на слушателите си, та да знаят кога да избухнат в смях.

— При нас — Дженифър очевидно не смяташе, че мястото, на което живее, може да предизвика смях — хората ти донасят домашно приготвен пай, когато си болна.

Това доведе до надлъгване чии съседи са по-отзивчиви и симпатични, коя живее в по-приятен квартал. Дженифър, естествено, спечели, защото Лора нямаше никакво намерение да се мести извън града и накрая аргументите ѝ се обърнаха срещу нея, което ни най-малко не я притесни.

Дори след една забележка на Уил, тя си промени мнението.

— Съжалявам, Уил, обаче не искам всеки ден, докато растат децата ми, да минават край дилъри на дрога, застанали по ъглите.

— В Нортхамптъншър има колкото искаш дилъри на дрога — увери я Джеймс, неразбран какво трябва каже, защото бе останал с впечатлението, че в Лондон е повече от лесно да си купиш дрога. — Едно проучване в национален мащаб показва, че ние сме от водещите области в...

— Скъпи! — погледна го вбесената Дженифър. — Не и в нашата част от Нортхамптъншър.

Той се стегна веднага и се пресегна към бутилката вино на масата.

— Не, в нашата няма. При нас има полицаи на коледа.

Не разбрахме смисъла на забележката, дори Лора се затрудни да каже нещо, а Пол се обади, че супата била чудесна.

— Ммм, наистина е чудесна — повтори след него Лора. — От „Сейнтсбърис“ ли е, или от специализирания магазин за супи в Ковънт Гардън? Ти по какъв повод си в града, Джеймс?

Джеймс веднага насочи вниманието си към нея.

— Току-що купихме апартамент в Лондон. Супер е, за да си развееш малко байрака.

— За да има къде Джеймс да преспива, когато някое съвещание се проточи — уточни с усмивка Дженифър.

— За постоянно ли ще се преместите тук? — Уил се поколеба за миг, преди отново да напълни чашата на Джеймс.

Джеймс потръпна.

— Не бих се върнал да живея тук. — Огледа приятния ни хол и трапезария, боядисани в жълто, с тапицираните столове около масата и сребърните рамки за снимки, и добави, че няма представа как могат хората да живеят по този начин.

— По какъв начин? — Уил се престори, че не разбира.

Джеймс посочи решетките на прозорците и мигащото око на датчика в един ъгъл под тавана, който се принудихме да инсталираме заради някои от неприятните картини, наследени от Уил. Лично аз щях да съм повече от доволна, ако ги откъснем крадци, но на Уил му бе останало толкова малко от детството, че това бе единственият му спомен. Викторианската му пралеля се взираше неодобрително към нас — или към мерките за сигурност — от позлатената си рамка.

— Живот зад решетки — продължи Джеймс. — Мръсотия, градски живот. Скоро ще поема европейския клон, та ще ми се налага по-често да посрещам гости, затова ми трябва апартамент, където да ги каня. — Погледна ме. — Нямам нищо против да ме запознаеш с приятелките си. На теб разчитам. — Надникна в чашата си, сякаш се взираше през лупа, след това изпи виното на един дъх и посегна сам да си сипе още.

Дженифър грееше.

— Работата е там — бръкна в деколтето си и след като порови малко, измъкна посивяла презрамка на сутиен, — че в провинцията хората си мили и задружни. Непрекъснато се отбиват, да видят дали не си самотна.

Лора веднага я засече с дълъг разказ за група майки с бебета в Ърлсфийлд. Уил ми помогна да вдигнем супените чинии.

— Според мен той ще заспи всеки момент — прошепна ми Уил в кухнята. — За бога, не прави нищо, да не би да го събудиш.

Лора и Дженифър подхванаха темата за Илейн Браун.

— Тя е моята героиня — обяви Лора. — Най-сетне някой да застане на страната на майките, които си стоят у дома.

Понечих да вметна, че спорът дали майките да си стоят вкъщи, или да ходят на работа се води поне от четвърт век, но така и не успях.

— Да, но казано от жена с такъв управленски опит, нещата изглеждат по-различни — уточни Дженифър, без изобщо да обръща внимание на факта, че когато се прибереш, можеш да нахраниш детето си с боб от консерва и пак да си запазиш и поста, и управленския опит. Щях да възроптая, но Лора ме прекъсна.

— Лиъни мисли, че всички трябва да ходим на работа.

— Не е вярно, аз...

— Ти с какво се занимаваше, преди да родиш? — Лора се интересуваше повече от Дженифър; моето мнение можеше да изслуша, когато пожелае.

Дженифър била агент в рекламна фирма.

— Не понасях работата. Нямах търпение да напусна — заяви доволно тя.

Не прояви интерес към някогашните занимания на Лора, но сестра ми се замисли. Тя мърмореше против работата си, но всъщност обожаваше изискания бутик на „Фулъм Роуд“ — много добре ориентираше клиентите и им предлагаше все подходящи за тях неща. Обаче сметката с парите не излизаше. Пресметнаха, че след като плати на детегледачка, ще ѝ останат шест хиляди лири на година и повечето ще изхарчи за такси, обяд и красиви дрехи за работа. Тогава тя зае непоколебимата позиция „майките трябва да си стоят у дома“. Сега вече бе убедена, че е права. Съвсем не беше в положението на богатата Илейн, която само за химическо чистене харчеше по шест хиляди

лири. Жалко — Лора не беше от ученолюбивите, но много я биваше в продажбите. Сега имаше възможност да продаде нещо само по коледните тържества в училището на децата. Миналата година с блеснали очи се похвали, че е продала двойно повече билети от другите майки. Но покрай новото бебе щеше да ѝ се наложи да изостави и продажбата на книги.

Джеймс се клатушкаше над чинията с моркови. Надявах се да си дояде, преди главата му да се стовари сред гарнитурата. С Уил раздигнахме чиниите и сервирахме тортата, купена от „Кондитор & Кук“.

Захарта изглежда събуди Джеймс и той си спомни за Франция.

— Помните ли онази невероятна торта от сладкарницата на пазара? — попита той, без да се обръща към някого.

Аз я помнех. Сафрън никога не готвеше, но от време на време се отбиваше в сладкарницата и впечатляваше всички с френския си. След като с очарователен акцент разпитахме сладкаря за децата и внуците му, след като обсъдеха времето, обикновено купуваше торта и сладки; после получаваше целувки и по двете бузи и се оттегляше, изпроводена с „au revoir“^[1] и „bon appetit“^[2]. (Бях забелязала, че интересът ѝ към семейството или времето никога не бе насочен към мен или Джо, но предпочетох да запазя наблюденията за себе си.) Утринното слънце блестеше по червената ѝ коса, а момчетата от близките магазини се изпъваха като кучета, надушили следа, докато тя минаваше с пълни ръце. Много рядко ѝ се случваше да носи покупките сама до колата. Веднъж отметна коса и погледна Джо с лека усмивка:

— Много съжалявам, че към мен е насочено толкова много внимание. — Шокираната Джо не знаеше какво да каже.

Колкото и невероятно да беше обаче, Джеймс още помнеше онези торти.

— Виждали ли сте се със Сафрън напоследък? — попита той.

Прииска ми се да кажа „Най-интересното е, че съвсем наскоро Уил спа с нея“, но погледнах съпруга си и непосях. Жалко. Вечерта щеше малко да се пооживи.

Дженифър си отрязва второ парче и го изяде с пръсти.

— Не знаех, че и Уил е бил гадже на Сафрън. — Изглежда, ѝ беше много забавно. — Дали има мъж в Лондон, който да не е спал със Сафрън Пери?

— За нищо не ставаше в леглото — обади се Джеймс. — За жена с този външен вид.

Всички на масата застинаха.

— Да ви кажа, ако не се задоми скоро, ще стане като Бланш Дюбоа. — Джеймс посегна към празната бутилка вино и я размаха пред Уил, все едно бяхме в ресторант. — Такива красиви жени бързо се съсухрят. Няма ли нищо за пиене в тази къща? Гърлото ми пресъхна. — Уил извади нова бутилка от стойката, а Джеймс попита знаем ли каква е разликата между топка за голф и клитор.

— Каква е разликата между топка за голф и клитор ли? — повторихме в един глас, облекчени, че темата е сменена.

— Един мъж може да намери клитора — кискаше се Джеймс, докато гълташе вино, а Дженифър се наведе компетентно напред.

— Не, скъпи, обърка го. Един мъж може да намери топката за голф. Така е оригиналният виц.

Джеймс махна пренебрежително с ръка.

— Все едно.

— Доколкото разбрах, бащата на Сафрън е починал преди няколко месеца — продължи тя, очевидно без да долови напрежението на масата, когато за пръв път спомена името ѝ.

Погледнах Уил, но той поне на пръв поглед бе зает с храната.

— Тя сигурно не е забелязала — допълни Джеймс. Протегна чашата си към Дженифър. — Момичето е имало ужасно детство.

На Дженифър и Лора им стана интересно. Уил мълчеше дискретно, аз нямах намерение да обеля и дума.

— Кажи де! — настоя Лора, винаги готова да се потопи в някоя пикантна трагедия.

— Майка ѝ била хипи и починала, когато тя била на десет, нещо такова.

— Затова ли са я кръстили Сафрън? Доста смешно име за някой от нашето поколение — хилеше се Лора. Прииска ми се да ѝ обясня, че тя не е от нашето поколение, а е доста по-стара.

Интересното трагично детство на Сафрън ме дразнеше. Изглежда, то я беше направило толкова непрактична. Хората все повтаряха: „Горката Сафрън, никога не е имала дом“. По онова време баща ѝ е бил известен джаз музикант; и сигурно от него бе наследила музикалния си талант. А той се женел толкова често, че Сафрън заедно

с доведените си братя и сестри обикаляла къде ли не по света. Макар да не си признаваше, тя бе прекарала доста време с някаква леля в Танбридж Уелс, затова нямаше защо да се преструва, че през живота си не е прала мръсни дрехи.

Никога не посмях да се обадя по този въпрос — нямаше да прозвучи много „simpatico“, дума, която Сафрън веднъж употреби по мой адрес.

— Лиъни, разбира се, е толкова simpatico — каза веднъж тя и аз се почувствах длъжна да се държа мило в нейно присъствие.

Известно време обсъждахме последиците от липсата на семейство, а Дженифър изказа мнение, че в Англия намалява броят на разпадналите се бракове.

Настъпи мълчание. Заслушах се в шумовете, долитащи от съседните къщи.

„Порази ме отново, арабска мръснице“ се носеше в лятната нощ, придружено от далечно бръмчене на коли и рева на самолет в небето. Джеймс, задрямал отново, се събуди стреснат и силно любопитен.

— На номер 34 е пълно с откачалки — обясних аз и погледнах небето, оцветено в зеленикав нюанс на местата, където се спускаше пердето.

— Ами! — възкликна Джеймс и скочи.

— Ние трябва да тръгваме. — Дженифър се изправи и започна да се сбогува, а Джеймс се клатушкаше несигурно след нея. Лора също измърмори, че детегледачката искала да се прибира рано; Пол скочи да ѝ донесе палтото.

Докато бяхме в хола и Уил махаше на Джеймс и Дженифър, Лора загрижено ме докосна по ръката.

— Всичко наред ли е? Двамата с Уил почти не си говорите.

— Как да си говорим, след като имаме гости? — попитах съвсем логично аз. — Просто нямаше време. — Много мило, че се сети да попита. Тя никога не пропускаше да жегне Пол — според нея той или много работеше, или не изкарваше достатъчно, или понякога — недопустимо престъпление — четеше вестник, вместо да изпере някоя пеленка.

Наистина бе мило от нейна страна, че попита. Стиснах ръката ѝ и се опитах да ѝ се усмихна.

— Всичко е наред. И двамата сме много уморени, нищо повече.

Наблюдавах как Пол помага на Лора да си облече палтото и как тя се обърна към него. При тях имаше близост и доверие, мислех си аз, и въпреки че тя все го нападаше, любовта им още не си беше отишла. Навярно не биваше да се страхувам от скандали.

— Господи, колко се е променил Джеймс. — Уил поклати глава, докато зареждаше съдомиялната. — Дженифър явно го е сложила под чехъл.

И според мен Джеймс бе коренно различен от приятния обикновен банкер, който играеше тенис и пиеше червено вино под горещото френско слънце. Дали пък Уил не се бе променил повече, отколкото си давах сметка? Сигурно всички се бяхме променили. Дори прекалено много.

Джеймс и Дженифър обаче ми представиха Сафрън в неподозирана светлина, споменаха неща, за които не бях и предполагала, а на всичкото отгоре потвърдиха думите на Уил, че е „уязвима“. В съзнанието ми изплува, че Сафрън е страдала от анорексия, замислих се и за починалата ѝ майка-хипи. Май късметът не е бил на страната на Сафрън, както винаги бях смятала.

Колкото и да беше странно, почувствах се още по-заstrasена. На Сафрън, изглежда, ѝ се е налагало да се бори, за да оцелее. Вероятно беше готова за компромиси — да се откаже от композитори, от диригенти и шефове на звукозаписни студиа. Дали не започваше да се замисля за Уил, за добрия верен Уил, винаги на нейно разположение? Дали не очакваше той да се превърне в нейния рицар в блестящи доспехи? Бях убедена, че тя няма да позволи моето присъствие да провали планове ѝ.

А аз вече не бях в състояние да пренебрегвам огромната празнота във връзката ни заради неспособността ми да забременея. Точно от това се нуждаехме, за да се превърнем в семейство.

Ала съвсем не беше толкова лесно да се превърнем в истинско семейство. При това усложненията не бях единствено медицински. Неочаквано си спомних едно от многобройните интервюта на Илейн след напускането ѝ. „Само аз бях жена с деца на изпълнителна

длъжност — бе заявила тя. — Всички други редактори и директори бяха или мъже, или жени без деца.“

Формално беше така, признах аз и се опитах да си припомня какви са хората от ръководния състав на „Маглайф“. Дори Белинда Бракън, колкото и да бе приятна и да проявяваше съчувствие към работещите майки, имаше две пораснали доведени деца. Положително беше просто съвпадение. Линдси — а и още няколко мои познати — беше доказала, че по върховете има достатъчно жени с деца.

Не знаех кое е по-лошо — да се налага да избираш между работата и майчинството или да нямаш никакъв избор.

Всъщност знаех. Най-лошото бе да нямаш избор. Това определено бе по-лошо. Крайно време бе да се преместя към средата на леглото и да докосна Уил на местата, където тя го бе докосвала, за да разчупя разделящата ни ледена стена. Предпазливо протегнах ръка и той се премести към мен.

— Здравей. — Целуна ме по челото. — Липсваше ми.

И всичко беше наред. Не че земята се разтърси, не че ме понесе вълна от удоволствие, не че се извисих към звездите. Просто всичко беше наред, защото в този акт знаехме местата си и движенията и отлично си давахме сметка какъв е рискът, ако променим нещо. Всеки от нас се движеше така, че да достави удоволствие на другия, защото всичко различно можеше да предизвика въпроса „Защо?“, а отговорът щеше да напомни за една друга нощ, прекарана в друга къща. Насладихме се на топлота и нежност, дори на любов. Тези мигове спуснаха воал над нощта, прекарана със Сафрън. Знаех, че продължим ли да прикриваме случилото се с този плащ, скоро ще успеем да го погребем. Обзета от топло, приятно чувство, заспах.

---

[1] au revoir (фр.) — довиждане. — Бел.пр. ↑

[2] bon appetit (фр.) — добър апетит. — Бел.пр. ↑

Оставаха броени дни, докато изпия и последното хапче. За трите месеца бяха предвидени три опаковки, а те свършиха бързо. Постепенно се върнахме към планирания секс — записвахме си датите в бележниците с другите ангажименти, обедни срещи, събрания и напомняния да вземем дрехите от химическо чистене. Понякога хормоните ми играеха и аз ту се сопвах на Уил, ту плачех тайно, сама, ту решавах, че е настъпил моментът да боядисам банята в розово. Той се държеше достойно като истински лекар, беше внимателен и грижовен. От време на време си фантазирах как ще го гръмна, та да го стресна и да го накарам да престане с това негово спокойствие. Често пъти усещах да ме прорязва остра болка в корема и се чудех какво ли означава.

Казаха ми, че не е нищо. Може би, увериха ме те, просто си въобразявам. Ставаше ли дума за чувства, вече трудно различавах илюзията от фактите, и преди да изгубя всякаква надежда, си представях, че всяка незначителна болка, замайване или изтръпване са симптоми на бременност, и се опитвах да се убедя в успеха, докато накрая всичко се оказваше напразна тревога. Тези мятания нагоре-надолу ми позволяваха да стоваря целия си гняв върху Сафрън заради това, че пия изкуствени хормони, а то пък удобно заличаваше необходимостта да мисля непрекъснато за нея и за нощта, която двамата бяха прекарвали заедно. Вече нямах доверие на собствените си чувства.

След четири месеца работа в офиса той се превърна в мой дом, ала след първоначалния възторг от покачилите се продажби изведнъж попаднах в бурно море. След като „Белингъм Глас“ одобриха, без да коментират, всичките ни предложения, най-неочаквано ни се обадиха дни преди отпечатването и ни съобщиха, че нюансите не били каквито трябва. Слава богу, юлският брой — вторият, който бе само мой —

отново отбеляза покачване, макар и незначително, и Питър Рени топло ме поздрави („Страхотно постижение при дадените обстоятелства, Лиъни“). Но да се върна отново на лошите неща — Мейв ме повика в кабинета си да ме уведоми за решението на Брайън Карстеърс да ореже с трийсет процента рекламата, предоставяна на „Хау?“.

Защо няма начин нещата да вървят гладко? Чудех се защо го е направил: дали заради непрестанното мрънкане на Камила, или защото бе загубил вяра в списанието, което тя редовно оплюваше. Нищо че напоследък нещата вървяха доста по-добре.

Мейв поклати глава.

— Определено се съмнявам. Карстеърс е истински професионалист и старомоден шовинист. Честно казано, той създава впечатлението, че дъщеря му само си играе на кариера, докато се омъжи и си нареди деца.

Стана ми жал за Камила. Каквото и да беше, тя страстно обичаше списанията и се стремеше към успех, макар редовно да идваше на работа в десет и половина и поне по един час обсъждаше по телефона снощното парти, което можеше и да го спести.

— Не — продължи Мейв. — Разчуло се е, че предстои нов срыв.

— Нов ли? Ами ние още не сме оправили стария.

Мейв сви рамене. Тя притежаваше невероятното умение да създава впечатлението, че понеже е видяла и преживяла всичко безброй пъти, й е все едно. Затова пък аз бях ужасена. Рецесиите бях страшни, особено на фона на предстоящото инвитро, чиито такси бяха по две хиляди лири на сеанс, без да са включени сумите за предварителните лекарства.

Върнах се от сбутания кабинет на Мейв в просторното издателство.

Камила размаха под носа ми вестник.

— Прочети това.

Мразех този вестник — наричан на смях „Мрънкането на Дейли“ — в който се съобщаваше, че новата им сътрудничка Илейн Браун ще излиза всеки вторник със своя колона, озаглавена: „Мама си е вкъщи!“.

— Не може да бъде!

Камила забели очи към тавана.

— Раздайте пликчета за повръщане — намеси се Поли и добави: — Не е за вярване, но снощи поспях. Бях забравила какво е да се

чувстваш човешко същество, докато се мотаеш като зомби.

„Дейли“ имаше половин милион читатели, според собствените им твърдения по страниците, посветени на дома, където щеше да разпери криле и да се изявява новата им сътрудничка. „Прочетете голата истина!“ — приканваше рекламата.

— Ако иска да разбере наистина — Поли наклони глава настрани, — ще ѝ се налага да се прибира; не знам обаче дали ще ѝ остава време от толкова интервюта и дискусиионни предавания. Но все пак трябва да се мярка вкъщи поне за малко. Как ли ще се справи?

— Съпругът ѝ има собствен шофьор — побърза да ни уведоми Камила.

— Браво бе! Това е то „голата истина“ — измърмори Поли и с въздишка на раздразнение се зарови в работата си.

Кейт, която заместваше Дирдри, докато колежката ѝ бе в отпуск по майчинство, и никак не гореше от желание да се върне към ролята си на подчинена, се приближи и помоли да поговорим. Погледнах си часовника. Чакаха ме още две срещи преди обедната почивка и три след това.

— Не може ли утре?

Не, разбира се, подсказа ми изражението ѝ, затова се съгласих да остана до по-късно и да поговорим, когато всички си тръгнат. Сигурно щеше да е готова да остане и цялата нощ, ако се налага.

Питах се дали бюджетът предвижда нещо за нея — малко повишение на заплатата и някаква титла за компенсация, и се отправих отново при Мейв.

Тя въздъхна.

— След отпуски по майчинство винаги започват неприятности. Заместничките не искат да се върнат на по-нисък пост, а новоизлюпената майка бърза да започне с оплакванията как са ѝ вършили работата по време на отсъствието. Идват и започват да мрънкат как е архивирана документацията. Представяш ли си!

— Е, хората все никак трябва да се размножават — отвърнах аз и тайно си помислих защо не е възможно просто да си поръчаш бебе в съответния размер и пол и да ти го доставят.

— Хм. — От погледа на Мейв личеше, че с удоволствие би подложила на операция за стерилност целия персонал.

— В противен случай — добавих аз, чудейки се какви са шансовете ми за успех да забременея с малко чужда помощ и дали тя ще е на моя страна след това, — кой ще ни плати подмяната на ставите след двайсет години, ако не произведем достатъчно пчелички-работнички, които да плащат данъци.

Мейв не хареса изявлението ми, сигурно защото вече беше на проблемната възраст, когато започват неприятностите със ставите, и предпочиташе никой да не ѝ напомня този факт. Като се замислих, аз също не бях далече от нейните години. Честно казано, аз съм толкова близо до тях, колкото и до годините на детските буби, както Лора нарича периода с малки деца. Почти. Каква страшна мисъл.

В петък сутринта от „Белингъм Глас“ настояха да се срещнем. Час по-скоро. Например още в понеделник. Дадоха ни да разберем, че настояват, иначе ще оттеглят парите си. А на този етап вече бяхме предплатили сумите за печатницата, а те бяха доста високи.

В клиниката за инвитро случайно имаха свободен час в понеделник и след среща с консултант се отваряше възможност незабавно да се включа в програмата. В противен случай трябваше да изчакам пет седмици. Пет седмици не са чак толкова дълъг период, но докато чакаш нещо да се случи, месеците — а и годините — се изнизват много бързо. Вече убедена в желанието си да продължа, не исках да отлагам повече.

Питър Рени настоя да ме види час по-скоро. Обади ми се от колата си на път към Мидълъндс.

— В понеделник.

— Питър — започнах отчаяно аз. — Всичко ми се струпа на главата за понеделник. „Белингъм“ припират за среща — забелязали някакъв идиотски проблем. — Напънах се да измисля още някоя уважителна причина, за да откажа на изпълнителния директор. — А в единайсет и половина трябва да бъда на погребение — излъгах аз и се почувствах ужасно. Подобни лъжи винаги се връщат като бумеранг.

— Така ли! — Изглежда, се стресна, но типичната британска резервираност не му позволи да попита кой е починал. — Много съжалявам. — Замълча за момент. — А какво ще кажеш да се видим на закуска?

И така, графикът ми за понеделник се подреди по следния начин: 8 часа сутринта Питър Рени (опитах се да не забравя непременно да съм облечена в черно), 11 — погребение (всъщност това е тайната парола за инвитро), 2 следобед — „Белингъм Глас“ в Исбитън. Помолих Луси да прехвърли на Камила куп други най-различни задължения. Очите ѝ блеснаха. Дали защото не бе доволна, или, напротив, защото ми бе благодарна, че ѝ поверявам някаква отговорност? Бях прекалено притеснена, за да мисля и за това.

В понеделник сутринта сънят се опитваше да ме натисне и едва държах очите си отворени, когато точно в този момент Питър Рени изненадващо ми предложи да поема редакторския пост на „Май Лайф“.

— Защо? — прекалено шокирана, изгубих достойнството на главен редактор. Линдси щеше да приеме веднага.

— Справи се великолепно в „Хау?“. — Питър ми се стори прекалено спокоен, та да приема думите му за чиста монета.

Нямах намерение да изтъквам, че незначителното покачване, постигнато с последните два броя — цялото доказателство за работата ми през последните четири месеца — не е кой знае какво постижение, макар да ни номинираха за награда, а и хората открито ни хвалеха. Вероятно част от тези неща бяха истина.

— Не искаш ли да затвърдя позициите на „Хау?“, преди да се заема с друго.

— Виж — сякаш започна да губи търпение. — Говоря за най-доброто място в цялата група. Искаш ли го, или не?

— Искам го, разбира се — побързах да отговоря аз. — Само че...

— Помисли си. — Той ме побутна навън. — Чакам в най-скоро време да ми съобщиш решението си. Важно е, защото „Май Лайф“ е флагманът.

Вече бях в коридора, когато ми подвигна:

— А, още нещо, Лиъни. И парите са повече, отколкото изкарваш в момента.

Накратко, това бе най-важното от срещата ни, както предадох по-късно на Уил, независимо че Питър каза всъщност много повече неща. Описа ми плановите и бюджета и ме накара да се чувствам необходима и много компетентна.

И все пак нещо ми се губеше. Освен че „Май Лайф“ в никакъв случай не биваше да потъне. Изглежда, само така щеше да се омекоти предателството на Илейн.

Уил не ме слушаше внимателно. Излизането в понеделник сутрин му създаваше затруднения и затова беше и ядосан, и обзет от чувство на вина. Това бе най-натовареният му ден от седмицата. Когато уведоми Сали, дежурна на рецепцията, за неотложния си ангажимент при зъболекар, забелязах, че тя стисна неодобрително устни. Той знаеше колко много пациенти ще разочарова.

Консултантът по инвитро закъсня цели четирийсет минути, но поне тази клиника бе по-люксовата от първата. Краката на бежовите столове с розов оттенък потъваха в дебел килим, подредени около масички за кафе. Още няколко двойки ровеха списанията и се стараеха да избегнат погледите ни. В един ъгъл стоеше неподвижно опряна на стената жена, по лицето ѝ се стичаха сълзи, а мъжът до нея безмълвно ѝ подаваше кърпички. Всички се правеха, че не я забелязват. Не беше по силите ни да ѝ помогнем. А тя положително не искаше да слуша разкази за двойки, опитвали безкрайно дълго да си родят дете и когато най-сетне, обезверени и отчаяни, се отказали, чудото се случило. А хората не можеха да ѝ предложат никакво друго успокоение. Дори Уил, милият, състрадателният Уил, вдигна списанието си високо, та да не вижда никого, а раменете му се отпуснаха нещастно. Все едно бяхме финалисти в състезание на отчаяните. Знаехме, че едва двайсет процента от нас ще успеят. Очите ни бяха устремени към финала, не към другите състезатели.

Часовникът напредваше влудяващо бързо към времето, когато трябваше да се кача на влака за срещата с „Белингъм Глас“. Мислех си колко често явление са закъсненията в сферата на здравеопазването.

Най-сетне се появи сестра и ни повика. Ние забързахме.

— Много съжалявам. — Всъщност той изобщо не съжаляваше. — Аз съм доктор Грант. — Здрависахме си. Не обърна никакво внимание на факта, че Уил също е лекар.

Разказа ни как протича процесът.

— Ще предизвикаме принудителна менопауза за около десет дена, а после ще накараме яйчниците ви да работят на бързи обороти.

Ще ви преглеждаме през ден и щом яйцеклетката е готова, ще предизвикаме овулация, за да постигнем желания резултат. Събирането на яйцеклетки се извършва с лека упойка, но ако предпочитате може да се ограничим с успокоителни. След два дена ще имплантираме повторно оплодените клетки.

„Повторно ли?“ — прииска ми се да попитам аз. Виеше ми се свят само от терминологията.

— Ваше право е да си изберете лекарствата — продължи да разяснява, по-скоро да повтаря, той. — Напоследък най-успешно действа това... — посочи брошура на бюрото — но и тези двете са също добри. Всичко зависи от запасите и откъде ще го купите.

— Няма ли да го вземем оттук? — почувствах се объркана; очаквах те да осигурят лекарствата, не да ни товарят с подобно нещо.

— А, да. — Той извади още две листовки. — Понякога, ако наличността ни е изчерпана, добре е да откриете аптекар, който разполага с лекарството. Невинаги. Ако имате късмет. Някои се обръщат към джипито си, за да им даде рецепта.

Погледнах Уил, но той поклати глава.

— Не и в нашия район. В това отношение правилата са много строги. Здравната каса няма да даде разрешение.

— Щом това лекарство е най-успешното... — измъкнах първата брошура и не откъснах очи от нея, за да не забравя за кое лекарство става въпрос — ... защо хората изобщо си правят труда да се спират на другите две?

— Ами главно заради цената. Много е скъпо. Ще оскъпи с осемстотин-деветстотин лири общата сума. Давам ви приблизителната цифра. Може да е и повече. Ще позвъните в някои аптеки и ще проверите къде е най-евтино.

Опитах се да си представя как от офиса звъня по аптеки, за да проверя цените на лекарствата за забременяване, а Луси и Камила не пропускат нито дума. Просто нямаше да стане, освен ако разликата в цената не се окажеше драстична. Попитах го.

— Бихте спестили между петдесет и сто лири на цикъл. При повече късмет. Лично аз не са занимавам с тези въпроси. — Усмихна се, сякаш нещо като финансите не са за него.

— Понякога цялата консултация минава в обсъждане на финансовата страна — продължи той, — а на мен не това ми е

работата.

Дори да изкарваш добра заплата, осемстотин-деветстотин лири са много пари. Значи инвитрото ще струва по три хиляди лири на цикъл. А успехът бе едно към пет. Никога не съм била много добра по математика, но дори аз пресметнах, че ще ни трябва към осемнайсет хиляди лири, за да се сдобием с бебе. С по-евтините лекарства бихме спестили малко пари, но само по неколкостотин лири на цикъл. Добре — дори да са няколко хиляди. Както и да е. Ние искахме най-доброто лекарство. А това щеше да ни създаде доста трудности.

— Обикновено серията цикли, необходими да се стигне до забременяване, излиза около двацет хиляди лири. — Изглежда, мислеше, че не знаем да смятаме.

За по-малко от минута цената се покачи с две хиляди. Обаче отсега нататък щеше да бъде все така. Нищо. Ще направим по-голяма ипотека върху къщата. Щеше да си струва. Стига да успеем.

— А лекарствата имат ли странични ефекти?

— Всичко е описано в брошурите. Ако яйчниците ви ускорят работата си, ще го коригираме, разбира се, веднага.

— Веднага ли? — Зачудих се какво ли прави един така „ускорен“ яйчник. Не ми се стори много приятно.

— Жените се отказват от програмата, ако яйчниците им ускорят функциите си прекалено много. Като цяло, напоследък не се случва често.

— И след това се събират яйцеклетките...

— Невинаги — прекъсна ме той. — Няма гаранция.

Уплаших се.

— Значи ще се подложа на всичко това, ще се събудя след упойката и ще разбера, че не се е получило нищо, така ли?

Той кимна.

— Опасявам се, че може да се случи на всеки етап.

Нищо чудно, че жената в чакалнята плачеше.

Беше ми трудно да го приема, да преценя какво означаваше всичко това за нас и за живота ни. Предпазливо споменах, че са ми предложили страхотна нова работа, но се притеснявам да поема допълнителна отговорност на този етап.

Доктор Грант ме погледна, без да вярва на очите си.

— Сама ще решите. — Събра пръстите на ръцете си и се облегна назад. — Длъжен съм да ви предупредя: тук не можете да си избирате часовете и трябва да сте на разположение през ден, при това не знам колко дълго. Клиниката ни постига забележителни резултати... — Нали затова я избрахме! — Затова много ни търсят. Не гарантираме да ви запишем час рано сутрин или късно вечер. За някои хора това е доста тежко.

За някои хора. Почти за всички, помислих си аз.

— Предполагам, са ви казали, че няма гаранции за успех — добави доктор Грант. — Шансовете ви, чакайте да видя... така, така... — той проследи някаква графа — ... така, доста по-добри са, отколкото на другите, но не мога да ви дам повече от трийсет процента. Евентуално дори по-малко.

Говореше просто за статистика. Все едно ти съобщават прогнозата за времето: има трийсет процента вероятност да вали. Или ще вали, или няма да вали, поне аз така разбирам нещата.

— По-малко от петдесет на петдесет — обърнах се мрачно към Уил, когато си тръгнахме. — Изненадващо е, че не каза: „Нищо не ви гарантираме“, което собствено е официалното им мото.

— Не — възрази той. — Гледай сега. Обичайният успех е едно към пет. Щом имаш шансове трийсет процента, значи може да забременееш два пъти на пет цикъла, вместо само веднъж.

Виеше ми се свят.

— Статистиките не работят по този начин.

— А как?

— Ами не знам — признах аз. — Те изобщо не са в наша полза.

Той пхна ръце в джобовете на самото и сви рамене.

— Не е задължително да го правиш.

Зачудих се защо не казва „ние“. Вероятно на мен щяха да бият инжекция всяка вечер (имаше и друг вариант: да гълтам нещо на всеки четири часа, което беше изключено да помня, да не говорим за невъзможността да пия каквото и да е под зоркия поглед на Питър Рени, Мейв и Камила, защото те веднага щяха да възнегодуват срещу опитите ми да стана една от майките). На мен се падаше честта да вдигам крака на онази метална стойка, на мен щеше да ми прилошава, мен щяха да ме бодат и да ми пхат разни метални инструменти в тялото. За него оставаше само да се изпразни в една колба.

Опитах се да си внуша колко съм несправедлива. Той просто бе притиснат.

— Не се притеснявай — уверих го аз. — Всичко ще бъде наред.

Повървахме още малко, оглеждайки се за такси по претоварените улици.

— Единственото е...

Уил, изглежда, мислеше, че искам да се откажа. Лицето му се изопна.

— Какво?

— След като цената е толкова висока, дали да не приема работата в „Май Лайф“?

До нас спря такси. Разполагах точно със седемнайсет минути да стигна до гарата, за да се кача на влака.

— Ти решаваеш — отвърна той. — Честно.

— А ти какво би направил?

Погледна си часовника.

— „Дюк ъв Бутс“ не е далеч. Ще отскоча да пийна една халба бира като едно време. — При тази мисъл лицето му се проясни и той ме целуна.

В таксито се отпуснах. Щях да пристигна тъкмо навреме. Подминах „Дюк ъв Бутс“ и за момент ми се прииска да съм там, да седна на кръглия висок стол и да изчакам Уил бавно да пристигне по „Кингс Роуд“. В онези славни безгрижни времена единствената ни грижа бе къде да отидем да вечеряме.

Таксито зави. Мярна ми се бледо лице и червена коса. Обърнах се и видях коса на масури и неестествено тънка талия под пристегнатия колан на шлифера. Тя се отправяше към „Дюк ъв Бутс“.

Почуках по преградното стъкло.

— Моля — заговорих аз, — бихте ли обърнали?

Той поклати глава.

— Улиците са еднопосочни, госпожице.

— Тогава ме изчакайте, ако обичате.

Той се колебаеше.

— Моля ви.

Спря с въздишка, а аз изскочих в мига, в който червената светлина присветна над вратата. Почувствах се пълна глупачка. Какво щях да направя, ако ги заварех да пият заедно в „Дюк тъв Бутс“? Хукнах зад ъгъла, ала момичето вече го нямаше. Крачеше много бързо и имаше дълги крака. Забързах към кръчмата.

Уил се учуди, че ме вижда.

— Здравсти. — Тъкмо влизаше.

— Забравих да те попитам, тъъ, кога ще се прибереш довечера?
— Надникнах в сумрачното заведение. Нямаше никакво момиче. — Среща ли имаш?

— Не. — Стори ми се изненадан. — Нали преди малко реших да дойда. — Погледна ме внимателно. — Добре ли си?

— О, да. — Бутнах косата си зад ушите. — Съвсем добре. Само дето малко съм закъсняла. Трябва да вървя.

Гледаше ме озадачен.

Както можеше да се предполага, изпуснах влака.

В „Белингъм Глас“ цареше истински ужас.

— Господин Бекет е много зает — уведомиха ме злобно на рецепцията. — Закъсняхте. Ще се наложи да чакате.

— Знам, много съжалявам. Влакът имаше закъснение. — С поглед ми показва, че не ми вярва, и вдигна телефона. — „Белингъм Глас“, моля, заповядайте.

Чаках четирийсет минути, потропвах нервно с крак и се тормозех заради натрупаната на бюрото ми работа. Беше пълна простотия да позволявам нощта на Уил и Сафрън да се превърне в истерия. Каква глупачка съм — да сляза от таксито. При евентуален подобен случай трябваше да си наложа да седя мирна, а вечерта да попитам Уил. Отчасти бе плод на развинтената ми фантазия, стимулирана от хормоните, затова ми се привиждаха нереални образи зад всеки ъгъл.

Прекалено развихрилото се въображение постоянно се опитваше да ме убеди, че пропускам нещо. А все още не бях открила какво точно.

Най-сетне бледо момиче с провиснала черна жилетка и пола ме поздрави и ме изтръгна от обзелото ме напрежение.

— Господин Бекет ще ви приеме.

Тя заситни пред мен на високите си токчета и ме въведе в празна заседателна зала. Наложих се да изчакам още пет минути. Този тип беше невъзможен.

Най-сетне се появи, последван от обичайната си свита.

— Притурките не са достатъчно представителни за пазара — изрази мнението си той, отпусна се назад на стола си и качи крака върху масата.

— В какъв смисъл? — Направо недоумявах. Нали ги подготви екипът на „Хау?“, същият екип, на който Дейв Бекет толкова много се възхищаваше, а за подготовката на подробностите вложихме цялото си внимание и проявихме безпогрешен творчески усет; после всеки отдел прегледа внимателно работата. Най-неприятното бе късният етап, на който възразяваше и заявяваше, че не ставали. Да не би рано да е го хванала кризата на средната възраст? Да не би жена му да го е зарязала?

— Във всяко отношение. Вземи например декемврийската корица с подредената маса, снимана през някаква стъклена висулка. Много объркващо. „Белингъм“ не произвеждат коледни украшения за елха. Не можем да си позволим хиляди хора да ни звънят, за да си купят нещо, което не произвеждаме.

Разбрах какво иска да ми каже — въпреки че според мен играчките за елха щяха да се продават повече от трофеите за голф. Това едва ли беше повод за тревога.

— Играчката е напълно прозрачна и акцентът не пада върху нея. Тя е просто символ на стъклото...

— Това е най-малкият проблем на фона на всичко останало — прекъсна ме той. — Тук не е проявено разбиране към философията на „Белингъм“.

Подчертах, че моето разбиране се базира на желанието им за нови свежи идеи и различен подход.

— До известна степен е така, но не можем напълно да отблъснем традиционните купувачи и почитатели на „Белингъм“. Общият тон е много важен, а това тук е прекалено популистко. — Погледна ме да се убеди, че съм съгласна, и добави: — За твърде проста публика.

Вбесих се, но не казах нищо. Какво си въобразявах тези от „Белингъм Глас“? Че са създали кралската корона ли? Някои от

изделията, които ми показаха по време на обиколката из фабриката, нямаха равни на себе си — толкова бяха грозни и недодялани.

— Например кухненската страница — говореше сърдито той. — Какви са тези „плотове“? Купувачите на „Белингъм“ винаги казват „кухненски плот“. Споменавате „приятели на вечеря“. Почитателите на „Белингъм“ канят „гости на вечеря“. И още много други подобни примери.

— А именно?

Той махна пренебрежително с ръка.

— Не искам да звуча дребнаво. По-добре да се спрем на цялостната картина.

Спорът започна да се върти в кръг. Слушах внимателно, за да разбера какво точно иска. Стига самият той да беше наясно. Най-сетне стигнахме до притурката за Коледа и страниците с вечерни тоалети.

— „Модни музиканти“. Това — вдигна страницата, за да я видят всички, — точно на това се надявахме. — Сафрън, облечена в черна кадифена рокля, ме гледаше от лъскавата страница с провокативна доволна усмивка.

— Ето — очите му лъснаха, — ето какво трябва да стои на корицата. На това му казвам аз класа. Дори повече от класа.

Опитах се да разбера с какво тази снимка се различава от другите.

— Значи предпочитате повече хора, повече дребни знаменитости.

— Това изобщо не е от значение — смрази ме с поглед той.

— Така. — Облегнах се изтощена назад. — Защо не ми обясните по-точно какво искате?

Подсмихна се доволен като котка пред сметана.

— Не смятам, че е редно да си взема куче и да лая вместо него, нали така, Лиъни? Харчим пари за вашите идеи и опит. Наистина се надявам — той замълча, за повече въздействие — следващото предложение да е по-професионално.

Предложение ли? Та ние разполагахме с броени дни до предаването на материалите в печатницата. Той се изправи и протегна яката си ръка към мен.

— Дано не си против, че съм толкова откровен, но ние нямаме опит с такава работа, а е много по-лесно да сме откровени един с друг

още от началото.

Понечих да кажа нещо за сроковете и за времето, което бяхме прекарвали да подготвим изпратените материали, но той ме прекъсна.

— Не се притеснявай. Положително ще успеем да постигнем желанния резултат. — Усмихна се ледено и излезе от стаята.

Какво да очаквам от човек, който не прави разлика между трактор и стъклени изделия; той не може да има добра преценка дали нещо е изискано и изпитано.

Единствено Джени, асистентката му, остана с мен, на бузите ѝ избиха червени петна. Срещна погледа ми.

— Ще те изпратя. Съжалявам, че не се е получило. — Протегна ми ръка. — Изискаността наистина е нещо много важно. — Личеше си колко много ѝ се иска да не си спомням първоначалния ѝ възторг от материалите.

Бях потресена. Ако не съм способна да направя брошура за компания, производител на стъклени изделия, какви шансове имах да стана главен редактор на „Май Лайф“?

Казах си да не се правя на глупачка и се затътрих към офиса, та в последната минута да измисля нещо, с което да мине номерът пред „Белингъм“, и да открия начин да спечеля още малко време. Сафрън, по всичко личеше, отново се намъкваше в живота ни. Този път обаче щеше да е само бизнес. Накарах полудялото си въображение да замълчи.

Копнеех да се прибера и да поговоря с Уил за предложението на Питър Рени. Дали да приема? Работата беше невероятна, изключително престижна, а ние отчаяно се нуждаехме от допълнителните пари. Същевременно не хранех никакви илюзии какво щеше да ми се стовари на раменете и колко трудно ще ми бъде да ходя в клиниката. Ами ако забременяването се проточи? Ако загубя бебето от преумора? Никой не знаеше отговорите на подобни въпроси. Когато едно време ги задавах на сестрите ми, те, общо взето, ми даваха надежда, че жените работят и изкарват напълно безпроблемна бременност. Ето коя бе още една от причините да работя осем дълги години в „Пени“ — очаквах да забременея всеки момент. Сега, обръщайки се назад, го преценявах като грешка.

От друга страна, нормално ли е някой да те обвини, че си оставила живота си в застой, след като си работила на дадено място четири месеца. Беше съвсем различно.

Най-сетне, към десет вечерта, се прибрах у дома, след като бях прегледала различни варианти за „Белингъм“. Уил се беше върнал преди часове и ме чакаше, стиснал дистанционното в ръка, а на масичката до него стоеше празна кутийка от бира.

— За бога. — Не успях да сдържа раздразнението си. — Знаеш, че не бива да пиеш толкова много.

— Само втората ми е. — Последва мълчание, докато се съблека и оставя чантата, папките и материалите. — Зле ли мина следобедът ти?

— Отвратително. — Подхвърлих една папка през стаята. — Гадните „Белингъм Глас“.

Мислех за тях, докато си мажех с масло препечена филийка. Раздразнена, с трясък оставих и чинията, и ножа. Той се изправи.

— Разкажи ми, ако искаш.

Облегнах се на него и част от напрежението ми се изпари.

— Извинявай. Знаеш, че искам. Всъщност искам да поговоря с теб за нещо друго. За другото голямо предизвикателство.

Той очевидно ме намираще за напълно полудяла, щом се замислям за новата работа.

— За бога — започна нетърпеливо той, — колко време си работила там? Не е нужно да приемаш новия редакторски пост.

— А защо, според теб, ми го предлагат?

— Попита ли? — Не го каза саркастично, просто любопитстваше, а в същото време си отвори нова бира, без дори да се замисля. Няма никакъв смисъл, викаше един глас вътре в мен, защото ако той продължава да пие така, качеството на спермата му ще спадне.

— Още ли ще пиеш? — попитах аз, напразно опитвайки се да прикрия острите нотки в гласа си.

Той затвори очи, после ги отвори отново с пресилено спокойствие.

— Ще изпия тази и точка по въпроса.

— Да поема ли „Май Лайф“? — не мириях аз.

— Няма да те спирам — отвърна той.

— Значи не искаш да приема.

— Не съм казал подобно нещо.

Погледнах го, подпрях се на стената и стиснах главата си в ръце.
— Какво става с нас?

Погледна ме и между двама ни надвисна мълчание. В един ужасен момент ми се стори, че се кани да каже нещо. После отпусна рамене и въздъхна.

— Ела, седни. — Дръпна ме към канапето и ме прегърна през раменете. — Нищо не е станало. Честна дума. Всичко е наред. Съвсем наред. Ако искаш тази работа — стисна брадичката ми, за да ме накара да го погледна, — каквото и да е решението ти, ще те подкрепя.

Замислих се какво ще означава за нас още едно закъснение. Каквото и да кажеше той, не можех да спра процеса. Безкрайното чакане и отлаганията са най-лошото, мислех си аз. Понечих да му го кажа.

Той ме накара да замълча.

— Излишно е да споменавам, че новата работа ще те натовари повече, отколкото старата, не много позната, нищо че вече минаха четири месеца. А „Май Лайф“ е по-тежко списание от „Хау?“, нали? Като лекар и като твой съпруг се притеснявам какво ще стане, когато започнем опитите за инвитро.

Подразних се. Значи, той не иска да приема работата, но шикалкави да не го каже открито. Нацупено гледах ръцете си. Какво излиза? Че нямам избор. Този път процедурите в клиниката щяха да са на първо място. Съгласихме се и двамата. Заедно взехме решението. Някой ден ми предстоеше, поне така предполагах, скок в кариерата. Както се казва, никой не е умрял от желание да прекарва повече време в офиса, нали?

Фалшивата менопауза се оказа голямо забавление. Стига подобни неща да ви забавляват. Цели десет дена си слагах чантата в хладилника, крехки неща като марули се оказваха по столовете, а после сядах върху тях, да не говорим как почервениях като рак, когато съобщих на Питър Рени, че не мога да приема предложението му.

Все едно ме печеха на бавен огън. Пламъците плъзнаха по врата ми, обяснявайки му желанието си „Хау?“ да затвърди позициите си, преди да се заема с нещо друго. Бях поемала хормони само един ден, така че не беше честно да стоваря цялата вина върху тях. Той ме погледна любопитно.

— Разочарова ме, Лиъни. Очаквах да се възползваш от положението.

— В друг случай бих го направила, просто сега... — Насилвах объркания си мозък да измисли нещо смислено. — Лични причини — заявих аз.

— Така ли? — Погледна ме учудено. — Лични причини, значи.

— Временни лични причини — добавих аз. Искаше ми се да обсъдя проблемите си с него, ала да доверя плановете си за забременяване на изпълнителния директор, като знаех недоброжелателното му отношение към бременностите и параноичното му отношение към работещите майки, бе все едно да задействам граната.

— Дано да не съжаляваш — измърмори той.

Вече съжалявах.

Изпратих Камила в „Белингъм Глас“ с новите предложения и текстове.

Не останаха поразени от дългите й крака, символичната поличка и изящните й форми.

— Смотаняци — произнесе тя присъдата си, когато се върна. — Въпреки че онзи нещастник с червените бузи не спря да ме гали по коляното.

— Дейв Бекет. — Двете с Мейв се спогледахме и се съгласихме относно някои предимства, започнеш ли да остаряваш.

— Между другото — добави весело Камила, — възприех като мой служебен дълг към „Хау?“ той да гледа повече в бедрата ми, отколкото в предложенията. — Тя се изкиска. — Не спря да повтаря „чудесно, чудесно, чудесно“, докато ме галеше, галеше, галеше.

Без да се нарече феминизъм, това плачеше за бутилка шампанско в близкия бар. Камила се отрязва — аз отпихах колкото да симулирам пиене — и сподели мечтата си да бъде като мен.

— Като мен ли? — Не повярвах на ушите си. Значи, като й възлагах допълнителни ангажименти и отговорност, бях реализирала изненадващо добър ефект. — Защо точно като мен?

— Ти си постигнала успеха, нали? Супер работа, готин мъж... между другото, много е мил. Имаш си собствен живот.

Дори не спомена децата. Зачудих се дали не се опитва да ме размекне. Освен това се оказа, че няма за себе си високото мнение, демонстрирано в дамската тоалетна.

— Ти имаш свой живот. — Беше невероятно тъкмо аз да изтъквам подобно нещо. Тя изглеждаше великолепно, разполагаше с пари, да не говорим колко дващест и шест годишни имаха късмет да се надяват на работа като нейната.

— Моят живот, значи. — Захили се над чашата с шампанско. — Моят живот са мъже и нощни клубове.

— Виж — подхванах аз, макар лично за мен мъжете и нощните клубове съвсем да не бяха толкова неприятни и досадни, — понамали ходенето по нощни клубове през седмицата и започни да идваш навреме на работа. Тогава ще те товаря с повече отговорност и много скоро ще си готова за повишение.

— Наистина ли? — Стори ми се изненадана, сякаш някой ѝ препоръчваше нов, непознат досега билков лек. — Дали ще помогне?

— На мен ми помогна — заявих аз. — А и тъкмо преди да станеш на трийсет, е моментът да затвърдиш позициите си, да напреднеш в кариерата, та когато се омъжиш и имаш деца, да си на ръководен пост.

Тя се замисли за секунда.

— Ти защо никога не си раждала?

„Никога“. Думата издрънча в ума ми все едно се затваряше метална врата. Ръката ми се разтрепери. Веднага се стегнах.

— Да ти призная — по необходимост придадох на гласа си весели, небрежни нотки, — не ми остана време. Годиците просто летят.

Всяка по-възрастна жена, като Мейв, щеше да прозре какво се крие зад този лековат тон, ала Камила — далеч от мисълта за деца — остана спокойна, защото не работеше за жена, настояваща да ползва отпуска си през август.

Реших да се възползвам от приятелското ѝ настроение.

— Знаеш ли, че „тати“ ни е отрязал рекламата?

— Мама му стара. Няма смисъл аз да повдигам въпроса пред него. Никога не чува какво му говоря. Намери ми тази работа, защото смята, че женските списания са едно нищо.

— Както сама си забелязала, не е така. — Беше време да престана с колегиалния тон. — А ако се отнасяш към офиса като място да запълваш часовете, преди да отскочиш на поредното парти, никога няма да стигнеш върха. Имаш талант, Камила. Не го пропилявай. Иначе ще докажеш на „тати“, колко е бил прав и всъщност има една празноглава щерка.

Тя се изчерви.

— Не се държа все едно всичко е парти.

Съжалих задето бях толкова откровена. Току-що започнахме да се сработваме, а аз скапах нещата с моето авторитарно отношение.

— Добре. Съгласна съм — усмихна се неочаквано тя. Върнахме се в офиса в приятно мълчание. Загубата на реклама доста ме смущаваше, пък и се страхувах, защото ми се налагаше да отсъствам през ден заради прегледите.

В офиса цареше оживление.

— Белинда Бракън е приела поста главен редактор на „Май Лайф“.

— Много странен избор. — В съзнанието ми изплуваха класическите ѝ вълнени костюми и спретнати бели шемизети,

съвършени за образа, който лансираше „Хоум Лайф“, сегашното списание на Белинда. Човек трудно би намерил по-драстичен контраст между нея и изтънчената, бляскава екстравагантност на Илейн, хармонираща със стила на „Май Лайф“. Изглежда, на „Май Лайф“ все пак щяха да се отразят добре някоя и друга идея какво да правим с останалото кърри, как се махат петна от велур и тук-там по някоя статия за оралния секс, озаглавена: „Да гълтам, или не?“.

Несъмнено Белинда е казала, че „Май Лайф“ е страхотно списание и мечтано предизвикателство, че е очарована и във възторг да поеме по стъпките на толкова много прославени редактори. Точен и изключително тактичен отговор. Съвсем различно от напористата Илейн. Спомням си я как преди година, когато я назначиха, тя открито заяви: „Ще влея малко живот в това заглавие“.

Отидох да разбера какво е мнението на Мейв по въпроса. Беше погълната от предварителни отчети за продажбите. Като директор получаваше сведения от всички главни редактори на списанията от групата.

Беше качила на носа си очилата с лъскави рамки, четеше и се мръщеше.

— Да не би нещо да не е наред?

— А? — Побърза да затвори всичко и си свали очилата. — Нищо.

Настаних се до бюрото ѝ.

— Всъщност не виждам защо да не ти кажа. Само си мълчи. — Подаде ми разпечатките.

За да разбера значението на цифрите, трябва много да се съсредоточа, но сега в очите ми се набиха невероятно и фактите. Откакто Илейн бе поела работата, продажбите на „Май Лайф“, флагмана на групата, спадаха драстично. Цифрите се понижаваха с всеки месец.

— Сигурно има някаква грешка.

— Страхувам се, че няма — въздъхна Мейв.

— Значи Илейн е била уволнена, а не е искала да прекарва повече време със семейството си.

— Така излиза. Всъщност тя скочи, преди да я бутнат.

Нещата си идваха на мястото. Не се сдържах и се изкисках.

— Ясно защо Питър Рени побесня. Едва ли е искал да разкрие пред целия свят причината тя да си замине. Това би се отразило зле на „Май Лайф“. Тя надигра коза му.

— Така е. И обяснява отчаяните му опити да запълни празнината. Илейн съсипваше репутацията на „Май Лайф“ пред целия град, без да й мигне окото, а нямаше кой да се изправи и да я опровергае приказките ѝ. Затова се наложи да назначи Белинда. — Мейв въздъхна. — Трябва да ти призная, че ще мине много време, преди отново да назначи работеща майка за главен редактор. А и честно казано, не го обвинявам.

Беше крайно несправедливо.

— Поведението на Илейн няма нищо общо с майчинството! Просто децата ѝ дойдоха като удобно извинение. Сега едва ли ги вижда повече, отколкото докато работеше тук. Наела си е офис близо до къщата им и плаща на две секретарки. На това му казва „да работиш вкъщи“. А в големите корпорации достатъчно майки се скъсват от работа.

— Повечето се отказват, стане ли им трудно. И така объркват нещата. — Мейв поклати глава. — Съжалявам. Не е редно да ти разправям всичко това. Не е... — тя потърси правилния израз — не е правилно от гледна точка на фирмената политика.

Бях потресена. Ако признаех пред Мейв, че отказах страхотната работа в „Май Лайф“, защото съм започнала процедури за забременяване, дали нямаше да чуя обвинението, че „напускаш потъващия кораб“? Опасявах се, че ще го направи. Ако пък вярвах на думите на Лора — не се е върнала на работа, защото парите едва покривали грижите по детето — не излизаше ли, че тя си е избрала полесния път? Беше безсмислено да си задавам подобни въпроси.

Наистина ли бях готова да зарежа всичко? Една недоволна, макар и малка част от мен нашепваше: „Точно така“. От друга страна, подозирах, че част от недоволството на Лора е страхът никога повече да не се върне на работа. Но какво друго ѝ оставаше да направи?

Поне можех да размахам Линдси като пример.

— По-голямата ми сестра заема много висок пост в Ситито. А има три прекрасни деца. Никога не е изоставяла работата си.

— Сериозно? — На Мейв ѝ се стори забавно. — Браво на нея.

По-лесно е да приемеш Линдси — длъжна съм да ви предупредя — като абстрактна концепция — например „работеща майка с успешна кариера“, отколкото Линдси от плът и кръв. Искане ми се да я посочвам като светъл пример за постигнатото от жените, ала трябва да призная, че понякога я намирам за прекалено самодоволна.

— Бях ти говорила за Ордена на Британската империя, спомняш ли си? — попита ме тя по телефона една вечер преди няколко дни.

Бе типично за нея да се държи толкова небрежно по отношение на постиженията си, сякаш на човек всеки ден му се случва да попадне в Почетния списък на удостоените с Ордена на Британската империя.

— Да, защо?

— Поканена съм на официална церемония. — Поне си позволи да прозвучи доволна. Очевидно имаше полза от всички комитети, в които участваше. Линдси определено бе на път да се превърне в една от Прославените и Добрите. — Защо ти и Лора не дойдете с мен в Двореца? — продължи тя. — Имам право да заведа двама души.

— А Санди?

— Боже! Как да заведа Санди, като е прекалено зает? — Линдси веднага подчерта колко по-малко натоварена и маловажна е моята програма в сравнение с неговата.

— Ами Ела?

— Искаш ли да дойдеш, или не? — изсумтя тя презрително.

Уверих я, че ще отида с удоволствие.

— Та като спомена Ела, тя искаше да те попита нещо — добави сестра ми. — Напомних ѝ, че не бива да те притеснява прекалено много. А ако не е удобно, да ми кажеш веднага. Ела! — Чух я как се провиква към горния етаж. — Хайде побързай! Колко пъти трябва да те викам? Знаеш, че говоря с леля ти Лиъни.

Започвах да си мисля, че Линдси трудно издържаше Ела. Защо не остави горкото момиче на мира поне за малко? Върви да изтъргуваш още двеста милиона бразилски риала и ни остави на мира. Притиснах

слушалката с рамо, за да говоря и едновременно да режа лука. Колко много нови и чудати намерения ме нападнаха покрай приема на изкуствени хормони. Щом фалшивата менопауза приключи, започнах да пия нови лекарства, а те стимулираха съвсем други неща и това отприщи невероятното желание да живея на спанак и броколи, риба и всичко здравословно. Така поне по-лесно се ориентирах из джунглите на супермаркетите — посягах направо към продукти с етикет „органично“. До известна степен се чувствах по-добре, въпреки че хормоните напъваха в тялото ми и поемаха контрола над мен, а аз така и не успях да се овладеея.

В другия край на линията чух суетене и някакво съскане; най-сетне зазвуча ясният приятен глас на Ела. Все още разговаряше като отлично възпитана млада госпожица.

— Лельо Лиъни? Как си?

— Добре. — В интонацията ми се прокраднаха топли нотки. — Какво да направя за теб?

— Ами виж... — Тонът ѝ се превърна в срамежливо мъркане на тийнейджърка.

Чаках.

— От училище искат да поработим през следващия срок, за да добием известен опит. Може ли да... — Тя се колебаеше.

— Да работиш при мен ли? Разбира се. За мен ще бъде удоволствие. Кога ще дойдеш?

— Наистина ли? — Гласът ѝ зазвучеше весело. — Направо страхотно. Никой друг няма да си намери по-готина работа. — Това гласче приличаше повече на Ела от едно време. Попитах я къде ще работят приятелките ѝ.

Тя веднага загуби словоохотливостта си.

— Ами... из разни банки.

Не знаех какво друго да ѝ кажа. Оставаше да уточним кога да дойде, ала и то се оказа трудна работа, защото тя предпочиташе да ми отговаря само с „да“ и „не“. Щом затворих, си напомних, че не искам да съм отговорният възрастен човек, който да изтъкне пред нея колко по-добре ще ѝ се отрази една кариера в банка.

Ела в офис! Трудно ми беше да си го представя. Сякаш само преди няколко седмици Линдси я донесе вкъщи, повита в къдрички, след онази болница, където бе родила, заобиколена от най-новите

постижения на техниката, а наетата сестра в колосана униформа не се отделяше от нея и поемаше Ела щом пеленката ѝ имаше нужда от подмяна.

Това ми напомни колко е наближило раждането на Лора. Тя имаше намерение да роди в голям басейн, вече нает за целта и пъхнат зад канапето им. Единственият под, който щеше да издържи безумните литри вода, бе помещението, изпълняващо функция ту на кухня, ту на трапезария.

След като поздравих сестра си, приключих разговора с Линдси и Ела. Реших да позвъня на Лора, за да разбера как е.

— Ъ... о... — обади се тя с пълна уста.

Изчаках да преглътне и попитах дали се е чувала с Линдси. Надявах се да не се нацупи и да не заеме защитна позиция, когато чуе за постижението ѝ.

— Ммм. На това му се казва добра новина, нали?

Чудесно. Значи нямаше да мрънка. Сигурно защото един орден на Британската империя бе толкова далеч от възможностите и на двете ни, че дори нямаше смисъл да завижда.

— Искате да ни заведе в Двореца вместо Санди.

— Хубаво, но не мога да дойда, защото съм заета с малкия.

Не беше за вярване. Не е чак такава жертва да отделиш няколко часа, за да обърнеш внимание на сестра си в такъв специален ден. Каквито и недостатъци да имаше Линдси, тя винаги се отзоваваше, имахме ли нужда от нея, канеше ни на всичките си партита, обаждаше ни се редовно и често плащаше тя, при това толкова дискретно, че така никой не се чувстваше задължен. А какво толкова щеше да прави с малкия? Обзе ме страх.

Щом Линдси ни е помолила да отидем, трябваше да обърнем света наопаки и да ѝ доставим това удоволствие.

Чудех се дали Лора изобщо се е замислила.

— Не смяташ ли, че за нея е важно да сме до нея? За да ѝ окажем морална подкрепа.

— Ще се изфука пред достатъчно много хора. За какво сме ѝ ние? — В гласа на Лора не се долавяше злоба. Възприемаше Линдси като по-голяма сестра, чието задължение е да се справя с всичко и да

плаща сметките. На Лора никога не ѝ хрумваше да предложи нещо в замяна.

Зачудих се дали си струва да се опитвам да променя мнението ѝ.

— Няма ли на кого да оставиш Зак? Събитието е сутринта, а после има обяд. Линдси сигурно ще подготви нещо приятно.

Лора въздъхна.

— Честно, Лиъни, нищо не разбираш. На тази възраст малките деца имат непрекъснато нужда от майка си. Заради някаква приумица като тържествен обяд, колкото и хубав да е поводът, няма да ги оставя — нито единия, нито другия — щом не мога да заведа дете в Двореца.

Не, естествено.

— Както искаш. — Отказах се. — Вероятно си права. Как е при теб?

Поговорихме за басейна за раждане и я попитах няма ли да я притеснява да роди в стая, където хората непрекъснато ще влизат и ще излизат, ще правят чай, ще си мажат филийки. Тя обаче веднага ме сръза.

— Извинявай, но раждането е съвсем естествен процес. Искам да го споделя с Фиби и Зак. Бебето ще се превърне в част от семейството от самото начало.

Надявах се децата да не се травмират и се зачудих как ли ще се справят Пол и акушерката, ако бебето започне да излиза в момент, когато Зак реши да прояви проклетия си характер. Дано пък децата бъдат поразени от чудото на раждането. Нали така се твърди в книгите. Надявах се Уил и аз да не се окажем свидетели на събитието по принуда. Щеше да е типично в стила на Лора да повика Уил за лекар, а мен през всичкото време да се опитва да ме накара да разбера. Щеше да ми е необходима много смелост, за да я посетя през първите няколко седмици и да се насиля да държа малкото сбръчкано създание, камо ли да присъствам на раждането.

По-късно, докато преглеждах пощата, прочетох картичка от Джеймс и Дженифър — съобщаваха ни за раждането на Амилия Дейзи, три килограма и шестстотин грама, родена у дома. Изхвърлих картичката в кошчето. Не знам защо, но възприемах Дженифър като жена, предпочитаща да ѝ направят цезарово сечение. Не ми приличаше на човек, който ще се плацика в надуваем басейн вкъщи.

Опитах се да погледна действителността: тази работа с бебето ме превръщаше в истерична кучка, щом определям жените според начина на раждане; трябва да се стегна, ако не искам да полудея.

Следващите две седмици минаха под знака на неприятни усещания и нетърпеливо чакане. Пак ме поставиха под упойка и покъсно разбрах, че успешно съм преминала първия тест. Бяха се сдобили с „добри“ яйцеклетки. Без особено основание изпитвах оптимизъм. След като ги оплодиха и ми ги имплантираха повторно, времето се превърна в най-големия ми враг. Служебните срещи се проточваха нетърпимо дълго. Все си повтарях, че ако издържа още час, още само пет минути, ще бъда възнаградена. Безспир ме измъчваха колебанията бременна ли съм, или не, и тиктакаха в главата ми ритмично като бомба, готова да гръмне всеки момент. След две седмици ме притисна провалът — стана ясно, че щом ежедневните инжекции спряха, оплодените яйцеклетки, имплантирани с толкова оптимизъм, не са си намерили мястото.

— Е, какво — казахме си ние. — Първият опит никога не е успешен. Следващия път ще имаме повече късмет. — Ала аз ужасно се страхувах, че никога, никога няма да успея. Скрих съмненията си от Уил, сякаш таях мръсна тайна.

А лятото отминаваше — пак започнах целия цикъл отново, пак започна писането на тлъстите чекове, пак ни притискаха притесненията докога ще продължаваме по този начин. Нямах обаче търпение да видя как Ела ще се държи като зрял човек, когато Линдси не е зад нея да ѝ дудне и непрекъснато да ѝ надява нашийник, да ѝ оправя дрехите и да ѝ нарежда да си махне косата от челото.

Една сутрин в началото на септември тя се вмъкна в офиса на „Хау?“ и се плъзна безшумно покрай стената (трудна работа в просторен офис само с прегради), изчервявайки се щом някой я заговори.

— Здравсти, Лиъни. — Приведе се смутена над бюрото ми, защото и Линдси, и аз ѝ бяхме казали да престане с това „лельо“. Не че тя го употребяваше много често.

На горната си устна имаше две халки. Постарах се да не ги зяпам. Нали бях отракана редакторка на списание, не изкопаемо от Средните векове.

— А... Линдси, тя... тя виждала ли е това?

— Кое? — престори се на невинна Ела.

— Тези неща на устата ти.

— Не знам — сви рамене тя.

— Добре. — Дори аз долових, че прекалявам с дозата небрежност. Пиърсингът стоеше чудесно на кралски особи и на екстравагантни дами на средна възраст. Но на сладката племенница на някого... А на четиринайсет не са ли още много малки за подобни неща?

— Сигурно искаш да разбереш как работи едно списание.

Тя се заигра с висулката на чантата си.

— Както кажеш.

Въпреки обезсърчителния отговор забелязах блесналите ѝ от удоволствие очи.

— Търсят те — махна ми Луси. — Питър Рени.

— Извинявай — изрекох аз само с устни и с жест посочих на Луси да запознае Ела с Камила, облекчена, че поне един човек от персонала ми с пиърсинг на пъпа ще я накара да се почувства по-намясто. Все пак това не е задължително прелюдия към секс, наркотици и рокендрол. Дали?

Полазиха ме нервни тръпки и ми прилоша, когато Камила я отведе до огромната купчина пликове — тъй наречената входяща поща. Подреждането ѝ отнемаше поне два часа всяка сутрин и бе абсолютната гаранция да откаже всеки студент, който не бе убеден хиляда процента, че иска да стане журналист.

Лошо ли ми беше? Да не би да бях бременна! Сърцето ми подскочи. Не, на този етап бременността бе изключена, поне според почти ежедневните прегледи. В резултат от гледането ми на скенер вече знаех всички подробности на тялото си и елементът изненада — с изключение на постоянната възможност за лоши новини — бе напълно елиминиран от живота ми. Не, притреперването в коленете идваше от друго — когато имаш херпес, или ти се цепне устната, е достатъчно болезнено, та не е нужно доброволно да си причиняваш страдания в името на модата. Какво ли са казали в училище за това? А не четох ли

нещо за рак на езика, причинен от пиърсинг? Нямаше ли публикация или нещо в „Таймс“? През тази седмица се чувствах отговорна за Ела, затова не ми се искаше да пипне рак на устните, докато е в моя офис.

— С Ела всичко наред ли е? — попитах Камила малко по-късно, когато неочаквано си спомних, че имам отговорности като леля.

— Ела? — Камила се изненада. — Съвсем е наред. — Ще я оставя да се занимае с модата, след като оправи пощата.

През останалото време Ела направи фотокопия на обеци, опакова и надписа обувки, които трябваше да бъдат изпратени във фотографското студио. Изглеждаше добре. Бе малко тиха, може би. Казах си, че напоследък пиърсинг на езика и устните е съвсем естествено явление и не бива да разсъждавам от моя гледна точка. Много добре си спомням каква врява се вдигна, когато на четиринайсет си пробих ушите. Сега нещата са почти същите.

Обади се Дейв Бекет. Този път потърси Камила и всички притеснения за пиърсинг и халки по различни части на тялото, канцерогенни или не, отлетяха от ума ми.

Камила затвори.

— Искат парти. По случай излизането на коледната притурка. По такива партита се вършел най-добрият бизнес, както се изрази той. Едно събитие, организирано съвместно от „Хау?“ и „Белингъм Глас“, щяло да бъде добро за всички ни.

— Нима? — Имах известни съмнения.

— Той плаща. Нашето задължение е да намерим стилно място.

Това вече беше сериозно предложение. Престижните партита наистина се отразяват добре на бизнеса. Хората започваха да се отнасят с повече доверие към теб.

— Искат да поканим и всички музиканти. Най-вече Сафрън Пери. Усетих как вратът ми пламва.

— Не я харесваш особено, нали? — Камила се приведе затворнически напред.

Двете се бяхме сблизихи доста, но все още не бяхме чак толкова добри приятелки, че да ѝ се доверя. Ела се приближи притеснено.

— Кажи, Ела.

Тя ме спаси от отговор.

— Чудех се какво да правя.

Сетих се, че не съм ѝ обяснила как протича работата в едно списание.

— Сядай. — Посочих ѝ стола пред мен. — Ще ти опиша какво става и как се връзва списание.

Очите ѝ блеснаха с онази искра, която си спомнях от детството. Тогава, сладка и много ентусиазирана, бе винаги готова да те прегърне и да ти разкаже нещо. Сигурно ако прекарваме повече време заедно, ще освободя онова благородно дете и ще ѝ върна радостта от живота. Едва ли се е превърнала в истинска циничка още на тази възраст. Не и в дома на Санди и Линдси, където над децата денонощно бди някой.

Тя тъкмо седна и погледът ми падна на часовника.

— Мамка му!

— Моля?

— Господи, ужасно много съжалявам, но трябва да вървя. — Не можех да ѝ кажа, че ми остават само двацет и пет минути, за да отида на преглед.

Луси и Камила се изненадаха.

— В програмата ти не е записано нищо. — Луси се опита да ми помогне. — Освен ако не говориш за обяда на редакторите горе, но има още час.

— Изобщо не мислех за обяда. — Бързо си облякох палтото. — Имам спешен час на зъболекар. През нощта ме заболя зъб.

И Луси, и Камила се объркаха — беше очевидно, затова побързах да тръгна към вратата. Провикнах се към Луси да съобщи на Питър Рени, че може и да закъснея. Извиненията ми започваха да свършват. Май лечението на зъбите ми трябваше да се превърне в сериозен проблем. Боже, как мразех да лъжа!

Ела ми се стори унила. Израсна сред възрастни, непрекъснато разкъсвани от спешни ангажименти.

— Ела — чух Камила мило да се обръща към нея, — защо не разгледаш този куп вестници и списания? Потърси нещо за жени, които си струва да бъдат интервюирани.

Цяла вечност търсих такси и закъснях десет минути за определения ми час. Притесненията ми се оказаха напразни. След като

на бегом изкачих трите етажа и заставах задъхана пред кабинета, се наложи да чакам почти половин час. А понеже около средата на деня такситата са по-нередовни и от министрите в кабинета, закъснях четирийсет и пет минути за обяда. Питър Рени ме изгледа лошо и дори Мейв, която никога не бе особено точна, ми се стори недоволна. Опитах се да си придам вид на човек, току-що излязъл от зъболекар, и с Белинда Бракън веднага се впуснахме да обсъждаме запълването на каналите.

Всичко това няма значение, казах си аз, докато същата вечер буквално летях към „Брантуд Терас“ 37.

— Вдругиден! — изписах аз и увиснах на врата на Уил, когато той се прибра половин час по-късно. — Тогава е денят!

Целуна ме леко, извади кърпичка и се изсекна шумно.

— Браво. — Знаеше за какво говоря. Тогава щяха да събират яйцеклетките. Издуха си отново носа, този път още по-шумно.

Отстъпих назад.

— Настинал ли си? — Не съумях да овладее острия си тон. Един вирус щеше да поразии спермата му. Негов приятел лекар ни каза на обяд в неделя, че мъж, иначе с нормална сперма, бил болен от грип в деня на оплождането и не станало нищо. Не попитах обаче колко време му е трябвало, за да се оправи. Дни? Месеци? Възможно ли бе настинката да окаже влияние? Щеше ли това да означава нови три месеца забавяне? Усетих как ме завладява паника, още повече, че бях и натъпкана с лекарства. — Попитах, Уил.

— Не знам. — Умореният му и пресипнал глас показваше, че настинката тъкмо сега набира сили. Остави куфарчето си в антрето и отвори килера под стълбите, за да си закачи палтото.

Едва сдържах желанието си да се разкрещя.

— Как така не знаеш? Нали си лекар?

Накрая избягах — отидох да режа зеленчуци и отчаяно се опитвах да не заплача. Бодяха ме с най-различни инжекции, взимаха ми проби, измъчваха ме в различни кабинети и ми блъскаха упойки. От него се изискваше само да е здрав. Един лекар може да направи поне това.

Съзнавах колко съм несправедлива. Но пък кой е казал, че животът е справедлив?

— Това е просто настинка — уведоми ме Уил и пусна телевизора. — Няма да даде никакво отражение.

На следващата сутрин, все още притеснена да не би да е хванал грип, аз му напомних да си вземе свободен ден в сряда.

Уил изглеждаше по-зле от снощи.

— Господи! — възкликна той. — Дори не се бях сетил. Вирусът е навсякъде — и сред лекари, и сред пациенти. В момента сме само двамата със стария Броди, а чакалнята е претъпкана.

— Това сега е най-важното — изтъкнах аз. — Това е най-голямата ти грижа. Нали се сещаш, процедурата? Това е шансът ти да блеснеш. — Надявах се думите ми да не са прозвучали саркастично, но бях много уплашена. Май всичко ми се изплъзваше, и то след толкова седмици усилия и напрежение.

— Знам, знам. — Стори ми се резервиран, сякаш зачеването на нашето бебе е досадно задължение. — Добре, ще измисля нещо. — По този въпрос отношенията ни бяха като между лекар и пациент: аз се чувствах безпомощна и усещах, че не владеем нещата, затова очаквах той да ми даде отговори. Междувременно той не ми казваше нищо, само се опитваше да ми замаже очите.

Спря за момент, преди да затвори вратата.

— Обещавам ти, мила, да направя всичко по силите си. Само те моля, не очаквай да стане чудо. — Опита се да се усмихне. — За чудеса е необходимо малко повече време.

Но какво собствено си мислеше той? Да не би на мен ми е лесно непрекъснато да лъжа, че ходя на зъболекар, и да внимавам какво правя всеки ден? Той смяташе работата си за важна, а моята възприемаше като нещо несериозно. Според него нямаше значение дали ще отложи среща, посветена на новата модна линия при обувките, с един ден, но човек не може да обърне гръб на чакалня, пълна с болни деца и обезумелите им майки, при положение, че има опасност някое да развива менингит, астма или нещо друго много сериозно.

Да, той, разбира се, беше прав. По принцип прав.

Ала нещата не ставаха по-лесни. Цял ден ли щяха да ми запълват каналите на кътниците? Още едно погребение? Налагаше ми се да стана по-изобретателна.

Накрая реших в петък да си взема почивен ден. Така щеше да е най-лесно, въпреки че Камила, Луси, Поли и Дирдри не можеха да повярват.

— Защо не вземеш четвъртък и петък? — предложи Камила и приглади символичната велурена пола по дупето си. — Ще си изкараш един дълъг уикенд.

Измърморих, че си имам работа.

— Направо няма смисъл да идваш в четвъртък — предложи Поли и сбута немитата си руса коса зад ушите. — Защо не си вземеш три дни?

— Защото има прекалено много работа — сопнах й се аз.

Не можех ли да си взема един ден почивка, без да давам обяснения на всички, включително и на куриера на Питър Рени?

— Питър те търси — каза Луси и ми подаде слушалката.

Опитах се да отклоня поставената от Питър задача в петък да се срещна с групата анализатори, които щяха да ни кажат кои са били най-успешните статии. В петък ми предстоеше имплантацията — стига лекарите да осигурят яйцеклетка и спермата на Уил да е на ниво — при това без упойка. От клиниката ме увериха, че после мога да се върна на работа, защото след като оплодената яйцеклетка е вътре, няма начин на изпадне. Нямах причини да не им вярвам, но предпочитях да си легна и да почета някой роман, да изпия огромно количество чай и да си почина. Бях обещала да си позволя за втория път това истинско удоволствие. Макар че заради наистинката на Уил бе много малко вероятно да има имплантация, щях да отсъствам в сряда целия ден и в петък до обяд. Сигурно според тях си бях избрала странно време за почивка. Забелязах изумените им лица и се почувствах длъжна да смотолевя нещо за отчитане на показанията на газта и претапициране на столовете, а след малко си казах, да си гледат работата.

Чух Луси да заеква, докато ми променяше ангажиментите.

— Много съжалявам, но Лиъни няма да е тук целия ден — уведоми тя виден рекламодател.

Сигурно секретарката му я скастри, защото я чух да обяснява:

— Наистина много съжалявам. Вината е изцяло моя. От седмици ме е предупредила; невъзможно е да промени полета си. Моля, предайте му колко много ми се ядоса, когато разбра, че съм объркала тъкмо този ангажимент.

Бях трогната. Луси нямаше представа къде отивам и въпреки това бе готова да излъже заради мен. При това твърде убедително.

Сряда сутринта се оказа блестящ есенен ден. Смълчани и нервни, с Уил тръгнахме към метрото, а под краката ни шумоляха кафяви и червени листа, окапали от липите по протежение на улицата.

Високата сива клиника сега ми се струваше познато място, нещо като дом. Щом влязохме през огромните стъклени врати, сърцето ми изведнъж трепна и аз усетих някакво освобождение; знаех, че имам цел. Точно така. Това бе началото на края. Насочих се уверено по левия коридор. Уил се бавеше зад мен, за да провери надписите, да не би да объркаме посоката.

— Не се притеснявай — дръпнах го аз за ръката. — Знам кое къде е. — Това вече бе моя територия. Поздравих двете дежурни на рецепцията, а по-късно и рентгенолога. Край масичка за кафе чакаха неколцина мъже, четяха списания и се стараеха да не срещат погледа на другите. Сръгах Уил.

— Тази врата — прошепнах аз и посочих вратата до тях. — След последния път са променили мястото за... сещаш се.

Лицето му трепна весело, докато оглеждаше тримата притеснени мъже, които се опитваха да се престорят, че не се редят на опашка, за да се изпразнят в колба. Всички знаеха за какво се използва тази стая. Един от тях погледна часовника си. След няколко секунди и другите двама направиха същото, погледнаха нетърпеливо вратата и въздъхнаха.

— Май някой нещастник не може да се оправи — прошепна ми той.

Прикрих усмивката си тъкмо когато вратата се отвори и мъж в раиран костюм побърза да се измъкне, свел поглед към пода. Мъж в дънки и кожух стана.

— Ура, приятели — подвижна той и влезе, преди вратата да се затвори. Мъжът с раирания костюм се отдръпна нервно и тръгна по коридора.

На рецепцията пристигна куриер.

— Доставка от банка „Шуайцър“. — Свали си шлема и подаде на дежурната документ за подпис.

— А, да — сети се блондинката, за която знаех, че се казва Пати, — това трябва да е спермата на господин Елиът. — Обърна се към колежката си, индийката Бинду. — Той вечно превзема друга компания или нещо такова и все не му остава време да дойде.

Бинду се усмихна и отнесе пратката в лабораторията. Куриерът гледаше ужасен.

— Господи! — възкликна той. — Това ли пренасях? — Нахлупи се шлема и изскочи навън.

С Уил се хванахме за ръце и едва потиснахме смеха си.

— Да разнася сперма из Лондон, за него си е жив хомосексуализъм, бас държа — измърмори Уил.

— Сигурно ще му трябва психоаналитик — прошепнах в отговор аз и се зачудих как ли госпожа Елиът възприема отсъствията на съпруга си. Положително той изкарва неприлично много пари, а тя ги профуква, най-вероятно за инвитро — така са се споразумели двамата. Потискаща работа. Фразата „все не му остава време“ също звучеше зловещо. Госпожа Елиът, която и да беше тя, влизаше в статистиката на неуспелите.

Уил стискаше ръката ми. Дори неговата настилка ми се стори не чак толкова страшна. Може пък този път да се получи. През прашните прозорци на болницата се опитваше да влезе слънчев лъч и да се протегне към нас.

— Опасявам се, но в петък няма да успея да дойда за имплантирането — каза той. — Много съжалявам.

— О, не! — погледнах го ужасена аз. — Защо?

Стисна ръката ми.

— Сериозно, ако можех, щях да дойда. Ти всъщност нямаш нужда от мен, а аз не мога да продължа да отсъствам.

— Аз обаче трябва да отсъствам.

— Знам. — Отново стисна ръката ми, ала аз се дръпнах. — Ти можеш, докато аз не мога. Работното време на кабинета ми е фиксирано и мой дълг е да помагам на болните. Не мога да отсъствам толкова често. При тебе е друго — ще наваксаш и по-късно, ако се налага.

Очите ми се напълниха със сълзи не толкова заради трупащата се на бюрото ми работа, а защото Уил нямаше да е до мен, както обеща.

Но беше по-лесно да се оплаквам от работата.

— Да, но колкото и да се опитвам да наваксам, работата ме задушаваше. През всичкото време има още и още, а всеки ми иска нещо. А сега и ти няма да си с мен. — Необмисленото ми избухване завърши на малко по-висок глас, отколкото възнамерявах, и всички надигнаха глави, но побързаха да ги сведат, да не би да срещнем погледите си. Всеки по свой начин се бори с живота. Тези хора нямаха нужда и тук да гледат драми. Лъскавите страници на списанията шумоляха в тишината, като вятър в гората. Въпреки разочарованието ми, че Уил няма да ме придружи в петък, не се сдържах и вдигнах глава, за да видя дали някой чете „Хау?“. Нито един, независимо от няколкото броя „Май Лайф“ и „Хоум Лайф“.

— Все пак — опита се да ме умилюва той, — обещавам ти, че ако някой от болните лекари се върне или ако намерим заместник, ще дойда. Не мога да направя нищо повече.

Отлично знаех, че няма начин да намерят заместник за петък сутринта, а двамата отсъстващи лекари са наистина болни. Щях, разбира се, да преживея и сама процеса на имплантиране. Единствено от егоизъм настоявах Уил да е до мен, а не исках да съм егоистка. Само малко. Желаях да ме държи за ръката и да види чудото на разделената яйцеклетка, увеличена сто пъти на екрана, преди да я имплантират.

Нали не забравяте, че прибързвам? Както вече стана дума, достатъчно добрите яйцеклетки, годни за имплантиране, бяха под въпрос. Заради наистинката на Уил не се знаеше каква ще се окаже спермата му. Имаше риск яйцеклетките да не се оплодят. Или пък след като бъдат оплодени, да започнат да се разпадат. С две думи, както ме предупреждаваха специалистите при всеки възможен случай, гаранция нямаше. Отново ме обзе нервност. Господи, нямам нищо против Уил да не идва, стига да има здрави яйцеклетки. И сперма. Не можех да се моля повече. Извадих статия от чантата си, за да се разсея. Беше посветена на двойка, направили цялата си кухня от рециклирани части на велосипеди. Уил се зачете в стар брой на „Спектейтър“.

Страшно е, когато влезеш в операционна и се настаниш на масата. Това показва, че се подлагаш на операция, напълно ненужна за повечето хора. Затова ми се струва прищявка, не, по-скоро глезотия. Операция за богата жена. Нещо като пластична операция. Легнах и се намръщих, когато упойката започна да капе през системата във вената на ръката ми.

Всички операции означават, че за известно време предаваш на друг отговорността за себе си. Оставих се на грижите на екипа с въздишка на облекчение.

Когато се свестих, не успях да разбера какво казват, но поне Уил се усмихваше и стискаше ръката ми, докато аз отново се унасях.

Седнах в леглото съвсем сама, без помощ, но Уил вече го нямаше.

За момент ме обзе паника, защото изведнъж ми прилоша и ми се замая главата. Той се върна.

— Здравсти, вече си будна. Ходих до тоалетната.

— Какво стана?

— Всичко е наред. Девет яйцеклетки.

— Девет? Супер! — Отпуснах се назад. Беше още по-добре от миналия път. Вече можех да си отдъхна.

А спермата? Отново се надигнах.

— Ами ти?

— Всичко е наред. Още не са излезли резултатите, но според тях една настинка не е от значение. Само при сериозно заболяване спермата не е наред.

Така ли? Е, очаквах той да го знае. Откривах колко огромни части от науката и медицината не попадат в определена категория. От една страна, така е по-добре, защото съдбата, а не човек контролираше нещата.

Стори ми се, че е минало прекалено лесно. А толкова много проблеми можеха да ни притиснат.

— А ти как си, мили? — опитах да се пошегувам аз. — След като прочете „Спектейтър“, земята разтърси ли се?

Той се навъси.

— Всичко е наред. — Явно, нямаше да измъкна нито дума повече от него.

Господи! Разбираемо е един банкер с раиран костюм да се затруднява да си признае, че не може да се изпразни в колба, но би трябвало един лекар да приема тези неща като нещо по-естествено. И въпреки всичко не беше смешно.

Прибрахме се вкъщи рано и на Уил му остана време да се върне в кабинета. Аз се настаних в леглото, депресирана, обзета от чувство за нереалност, чудех се дали съм прекалено замаяна, за да отида в офиса.

Нямаше нужда. Обади се Камила.

— Да ти кажа за Дейв Бекет — започна тя. — Интересува се дали сме уточнили дата и място за партито.

Спомних си космите, щръкнали от ушите му, и потръпнах.

— Иска да е сигурен, че мястото е изискано. — Камила злобно подчерта последната дума. — Място от класа. И най-вече настоява да е дата, удобна за Сафрън Пери.

Бях забравила за нея. Честно.

— Ще рискуваме — заявих аз, — защото нямам намерение да се съобразявам със Сафрън.

Уточнихме се за началото на ноември и Камила се съгласи да наеме зала в „Савой“ или в „Риц“.

— Откъде да взема телефона на Сафрън? — попита Камила привидно невинно. — От модния отдел или ти ще ми го дадеш?

За момент се замислих. Бях разговаряла за „Белингъм Глас“ с Мейв и тя ми даде да разбера, че при сегашното положение имаме отчаяна нужда от парите на Дейв Бекет. Повечето ни реклами идваха от компанията на Брайън Карстеърс, ала с „Белингъм Глас“ не използвахме посредник, а това бе много ценно.

— Какво пък толкова. — Изправих се и усетих колко съм замаяна. — Ще ти кажа проклетия ѝ номер. Не се юркай много, преди да уточниш кои са свободните дати за ноември и в „Риц“, и нейните. — Ако имах късмет, тя пак щеше да е хукнала нанякъде с германския композитор.

В едно бях сигурна. По никакъв начин Уил нямаше да бъде поканен на партито.

В четвъртък следобед Сафрън се държа очарователно с Луси.

— Толкова е мила, нали? — Луси затвори телефона. Често ѝ се налагаше да се сблъска с ужасното отношение на жени, които се имаха за прекалено важни, за да се отнасят добре с една най-обикновена секретарка. — За нея щяло да бъде удоволствие да дойде — продължи Луси. — Попита дали искаме да облече същата рокля, с която е била по време на снимките за притурката.

— Много мило от нейна страна. — Гласът ми прозвуча леденостудено. — Дейв Бекет сигурно ще се изпразни, щом я види.

Луси май се обиди. Напомних си, че тя няма никаква вина. Ако ненавиждах нещо у Сафрън, то бе умението ѝ да предизвика най-лошото в мен. След всяка среща със Сафрън се чувствах лумпен — и емоционално, и физически. Непривлекателна. Неприятна. Дребнава и злобна. Всичко това заедно.

Камила ме наблюдаваше с интерес. Аз бях надвиснала като черен облак над партито. Наистина го застрашавах. Какво да кажа на Сафрън? „Не закачай съпруга ми!“ ли? Доколкото забелязвах, тя ни беше оставила на мира. Същевременно не се примирявах, че така ѝ не му казах за участието ѝ в рекламата на „Белингъм Глас“.

Опитах се да се успокоя, да си дам кураж, да си припомня, че не му разказвам всичко, което ми се случва. Не бях обсъждала с него „Белингъм Глас“, а и защо да го правя? Това е само незначителна част от работата ми. Поне така си казвах, когато се заговори за участието на Сафрън, защото не очаквах да е нещо повече от фотография в рекламна притурка. Второ, от къде на къде ще обсъждам въпроса, само защото Дейв Бекет настоявал тя да е на корицата? Би било напомняне за нощта на изневяра. Представях си как съвсем небрежно подхвърлям на Уил за снимката ѝ, докато вечеряме, но стана така, че подходящ момент не се появи. Нямах значение. Нямах и причина да придобива значение.

Сега обаче Дейв Бекет настояваше да организираме парти, а Сафрън щеше да е в ролята на почетен гост. Нима това обстоятелство започваше да тежи между мен и Уил като срамна тайна? Не, разбира се. Лично аз нямаше за какво да се срамувам. По мое мнение, бях се справила отлично с личните си чувства към Сафрън, и то единствено поради професионални причини. Партито поднасяше идеален случай да докажа — най-малко пред себе си — че Сафрън вече няма място в моя — в нашия — живот.

Имах обаче съмнения доколко логично разсъждавам. Тази мисъл ме измъчваше като камъче в обувката ми. След като си изтръскаш крака, обикновено ти се струва, че не го усещаш, но след известно време то пак започва да те притеснява. Усещах Сафрън като малко остро камъче, забило се на особено чувствително място.

Замислих се над този въпрос и изведнъж осъзнах нещо. Освен всичко друго, щом Уил все още не е разбрал, доказваше, че не се вижда с нея. Ако бяха говорили, нямаше начин тя да не му разкаже за „Белингъм Глас“.

Продължих да мисля. От друга страна, ако тя му беше казала, той едва ли щеше го да спомене пред мен, защото по този начин щеше да докаже, че се е виждал с нея.

Подозренията, заспали през последните няколко седмици, отново надигнаха глава. Доверието между нас, мислех си тъжно аз, все бе още много крехко и дори най-незначителното събитие — да речем Сафрън в брошурата на „Белингъм глас“ — заплашваше да го съсипе.

Тръснах глава, защото имах достатъчно за какво друго да се притеснявам. Например кои да бъдат поканени на партито и как точно да протече. На подобни събирания се постига много. Трябват ти подходящите хора. С Луси, Дейв Бекет и Камила определихме датата шести ноември. Тъкмо в този ден бе терминът на Лора. Не можех да не призная, че ако трябваше да избирам между нервни обиколки около басейна, инсталиран в трапезарията в Ърлсфийлд, като същевременно се опитвам да укротя Фиби и Зак, и да пия шампанско в „Риц“ заедно със Сафрън, за пръв път през живота си щях да предпочета Сафрън.

Сещайки се за Лора, нещо ми напомни за Ела. Почти не ми беше останало време да ѝ обърна внимание, а седмицата почти свършваше.

— Как е Ела? — попитах Луси.

— Чудесно. Отиде на снимки в студиото на модния отдел. Май ходи и на снимките на „Ню Коузи“. И я взеха пред обектива.

Беше върхът. Линдси щеше да ме убие, ако Ела пожелае да стане манекен. Представих си я по подиумите в Париж и Милано. Санди и Линдси я готвеха за Оксфорд или Кеймбридж, а всичко, което тя харесваше, ѝ беше строго забранено.

— Не се притеснявай — намеси се Камила, притежаваща невероятното умение да ми чете мислите. — Тя е просто атрибут върху дивана — нещо, което фотографите толкова много обичат. Нали знаеш, някой незабележим, не на фокус, облечен в черна тениска. Присъства, но не е отделна личност.

Отпуснах се. Така щеше да се позабавлява, без да започне да си фантазира за модните подиуми.

И все пак още не си бях изпълнила обещанието да ѝ обясня как протича работата в списанията, нито я бях питала какво иска да разбере.

— Ела — повиках я аз, когато тя се върна. — Седни. Как бяха снимките?

— Ами... — започна предпазливо тя — не съм и предполагала колко добре се чувстваш там.

— Не бих казала. — Там нещата по-скоро се показваха в подходящ вид.

Наведох се, за да ѝ обясня, и в очите ми проблесна объркване. На нея ѝ се бе сторило смешно. Изведнъж ми се прииска час по-скоро тези трудни години да отминат и двете да отворим бутилка вино и да се посмеем както едно време, но вече като равни. И това време щеше да дойде. Важното беше да съхраним близостта си, докато тя открие коя е.

Взех от бюрото макет на списанието, за да покажа на Ела как се процедира, но телефонът звънна.

— За теб е. — Луси веднага ми прехвърли разговора. — Питър Рени за утрешната среща.

Кога ли щях да успея да довърша поне едно изречение. Лора все повтаряше, че не можеш да направиш нищо, когато децата ти се мотаят из краката. Същото важеше и за изпълнителните директори.

Свърших разговора, но Ела си беше тръгнала, защото трябваше да се прибере до шест. Иначе Линдси щеше да пощръклее.

Още щом се събудих в петък сутринта, се обърнах към Уил.

— Извинявай, миличка — измърмори той. — Нищо не успях да направя. Ще си мисля за теб.

Не отроних и дума, скочих от леглото и влязох под душа. По-късно той ме спря.

— Виж, наистина искам да дойда, наистина. Не се измъквам. И за мен е важно.

Прегърнах го.

— Знам. — Наистина знаех. Просто бях ядосана. Искаше ми се аз да съм на първо място, не в самия край на опашката от пациенти, дори след Сафрън.

Докато отивах към болницата, се скарах на себе си. Сафрън вече нямаше значение, а и пациентите не се брояха, независимо дали кашлят, или кихат, защото се чувстват значително по-зле от мен. Но я си помислете само за горката госпожа Елиът, жената на банкера, на когото се налага да разнасят спермата по куриер. Очевидно тя го виждаше много по-рядко, отколкото аз виждах Уил. Жени като мен и госпожа Елиът трябва да помнят, че животът не е приказка, че нашите принцове не могат току-така да яхнат бял кон и да отправят накъдето ние искаме.

Когато пристигнах, настроението ми се бе поразведрило. Чаках около двацет минути на опашката за имплантиране. Миналия път, когато се подложих на същата процедура, се надявах да стане нещо съществено. Да бъде положено началото на нов живот.

Този път, без да влагам силни чувства, прилежно изпълних указанието пикочният ми мехур да е пълен, преди да ми поставят разширителя, а после и канюла с яйцеклетките — дълга тръба, която пъхнаха в мен, за да ги разположат на съответното място. Не че болеше, но аз бях нервна. Повече от половин час се стисках да не отида в тоалетната, да не би новата ми придобивка да изпадне.

— Няма страшно — увери ме сестрата.

— А вие откъде знаете? — притиснах я аз. Шейсетте процента провали вероятно се дължаха тъкмо на нетърпението на жените да отидат до тоалетната непосредствено след манипулацията. Никога нямаше да разбере.

Забелязах как сестрата прехапа устни.

— Слушайте какво ви казвам — настоя тя. — Знаем, че не могат да изпаднат.

Изглежда, само за това твърдение тук някой бе готов да ми даде сто процента гаранция. А аз не вярвах.

Следващите две седмици се оказаха истинско мъчение. Все едно бях дете, на което са му казали, че тази година Дядо Коледа едва ли ще дойде, но то продължава да брои дните с отчаяната надежда добрият старец все пак да се появи.

Една вечер се почувствах много напрегната и крайно притеснена. Тъкмо тогава Уил взе страната на медицинските сестри.

— Щом са ти казали, че оплодените яйцеклетки не могат да изпаднат, значи не могат. Ако си наясно на какви научни факти се базира твърдението им, няма да се тормозиш. — С огромно удоволствие си сипа чаша вино и се поколеба над моята чаша, но аз я покрих с ръка. По-добре да не пия, ако съм бременна. Можеше да съм бременна. Отново стоях пред дилема. Дали да му кажа за Сафрън и за партито?

— Нали се сещаш за рекламната притурка на „Белингъм Глас“?

Той ме погледна, без да крие умората си.

— Горе-долу.

— Компания, която... — започнах аз.

Той се зарови разсеяно във вестника.

— Днес са набутали пълни глупости.

— Ти слушаш ли ме? — Постарах се да не повишавам глас.

— Да, говореше за стъкларската компания. — Направи усилие да се покаже заинтригуван. — Каква е тази стъкларска компания?

— Правят отвратително груби и много недодялани неща, а онзи смешник — директорът им, навремето е бил производител на животински храни. Правихме серия от притурки за тях и...

Той отново се наведе над вестника.

Нямаше смисъл. Сигурно щях да привлека вниманието му, като излая името на Сафрън, само дето нямах представа какво собствено ще постигна.

Е, добре. Беше малко вероятно той да дойде на партито или дори да чуе, че Сафрън е била там. Ако все пак разбереше, щеше да се чуди защо не съм му казала.

— Извинявай, скъпа, какво ми разправяше?

Долових очевидното му желание да го оставя, за да почете.

— Нищо важно.

— Наистина ли? — Привлече ме към себе си и ме притисна. Почувствах се на сигурно място. Беше толкова хубаво. Не ми се говореше за Сафрън, не и когато нещата бяха потръгнали.

* * *

Кой знае защо си бях въобразила, че второто изчакване ще бъде по-лесно от първото. Щом вече съм го преживяла, ще се справя по-добре, мислех си аз. Някой ми бе казал, че през този период или се пъхваш в леглото, лежиш и се притесняваш, като непрекъснато поглеждаш към часовника, или се потапяш в толкова много работа, че не ти остава време да се измъчваш. Колкото и да мразех стереотипите, аз се оказах — отчасти по необходимост — от втория тип жени. Умът ми обаче, въпреки че мислех съвсем трезво и логично, просто не успяваше да се откъсне от най-важното и аз избягвах да стъпвам по спукани плочки на тротоара, махвах с ръка, за да прогоня самотни свраки, не смеех да минавам под стълби, да не би някой древен бог на плодородието да се откаже да бди над мен. Губех безценни минути да проучвам хороскопи, с отчаяната надежда някой от тях да ми подсказва да очаквам „скорошна новина или бременност“, после се опитах да се убедя, че именно формулировки от сорта „новата Луна предлага нови възможности“, „под знака на Венера изпитвате чувство на сигурност, което ще ви помогне да се преборите с трудностите“ и тям подобни ме насочват в правилната посока на мислене.

Времето минаваше бавно и мъчително. Най-сетне настъпи очакваният ден да направя теста за бременност. Треперех, докато се вирах в синята линия и препрочитах указанията, за да съм сигурна, че не съм объркала нещо. Линията показваше, че тестът действа, а втората, минута по-късно, щеше да ми покаже дали съм бременна.

Извърнах глава настрани и започнах да броя, насилвайки се да не поглеждам, преди да е дошъл подходящият момент.

И тогава се случи най-невероятното и прекрасно нещо. Бях бременна. Точно две седмици след имплантацията. Втората синя линия буквално изби от главата ми мислите за Сафрън. Тя вече не ме интересуваше, нямаше никакво значение.

Беше безпредметно да се притеснявам за тайната. Хапчетата, изкуствената стимулация и дългото измъчено чакане си струаха. Страстта намери мястото си — превърна се в напълно тривиален резултат. Флиртът за една нощ сега ме си стори глупава грешка, точно както Уил твърдеше. Време бе да загърбим всичко и да се превърнем в истинско семейство.

Нямах търпение.

— Уил — започнах аз, уж съвсем небрежно, докато мажех препечената филийка с масло.

Той тъпчеше разни неща в куфарчето си и вдигна притеснен глава, за да ми каже нещо.

— Мила, исках да поговоря с теб за...

Не можех да чакам. Съобщих му новината. Уил се развълнува силно.

— Добре ли се чувстваш?

— Много добре — отвърнах нетърпеливо аз. — Всъщност чудесно. — Препечената филийка натежа в дланта ми и се смачка, затова тайно я хвърлих в кошчето.

Той ме притисна до себе си.

— Знаех си, че накрая ще се получи.

Погледна календара и с огромно удоволствие посочи дата през юли. Втори. Огради я доволно.

Имаше още много време.

— Достатъчно, за да превърнем кухнята в истинска трапезария. — Мисълта за бебето явно събуди практичността на Уил. — Ще намериш ли брошури? — Записа си още нещо в бележника. — И ще поговоря с някой добър архитект.

Целуна ме и тихо затвори вратата. Задоволството, че най-сетне му дадох това, за което мечтаеше, ме изпълваше цялата. Погледнах малката ни градинка. Представих си пухкаво бебе, седнало на вълнено одеяло по средата. Нашето бебе.

В метрото на път към редакцията не се стърпях и погледнах коя зодия ще бъде. Рак. Освен ако не закъснее прекалено много, както често се случва с първите бебета, можеше да се окаже дори Лъв.

Звъннах на Лора, защото Линдси бе на заседание, а всеки петък мама ходеше на сбирки на Червения кръст.

Последва кратко мълчание.

— И вече си започнала да се хвалиш? — попита ме тя. — Не си ли чувала, че трийсет процента от бременностите завършват с аборт?

— Аз не се хваля, Лора. Казвам на теб. Ти си ми сестра, ако не си забравила.

— Просто те предупреждавам да внимаваш, нищо повече — обиди се тя.

— Значи трийсет процента от твоите бременности за завършили със спонтанен аборт, така ли?

— Не, но...

— И няма значение, че ти казвам, щом ми разправяш за спонтанни аборти.

— Аз не посмях да споделя с никого до тринайсетата седмица. — Колкото и да обичам сестра си, няма как да отмина манията й да насочва всеки разговор към себе си. След малко затворихме, сигурно защото и двете се чувствахме неразбрани.

Най-сетне казах и на мама. Тя се учуди.

— Мила! Сигурна ли си, че го искаш?

Не бяхме оповестявали пред никого за инвитрото, защото предпочитах да изпитвам неодобрението им за решението ми да остана без деца, вместо да ме гледат съчувствено и непрекъснато да ме питат как върви „опитването“.

— Да, защо да нямам дете?

— Не знам, мила, просто бях останала с впечатлението, че предпочитах да се отдадеш на кариерата си.

Стиснах зъби.

— Така и смятам да направя.

— Малките деца имат нужда от майките си.

Това го бях чувала много пъти, става ли въпрос за Линдси, но майка обръщаше друга страница и погваше Лора, задето не се е хванала на работа.

— Тези деца наистина щяха да се по-възпитани, ако им беше намерила добра бавачка.

Досега все мърморех съзаклятнически, опитвайки се да се съгласявам с нея и да подхвана въпроса. Децата на Линдси наистина имаха нужда да виждат от време на време майка си, а пък на децата на Лора един пердах понякога щеше да им се отрази добре. Веднъж много предпазливо се опитах да обсъдя с Линдси мнението на мама, а тя остро заяви:

— Една майка никога не е на подходящото място. Е, аз поне щях да се опитам да бъда където трябва.

— Страхотно, сестричке — побърза да ми честити Линдси. — Само не позволявай на костюмарите в службата ти да разберат, преди да дойде време да раждаш. — Зад грижливо подбрани костюми тя бе успяла да скрие от директорите чак до седмия месец три бременности и така си бе осигурила и тлъстите парични премии, и повишенията. Преди време се запознах на едно парти с колежка на Линдси, която така и не бе разбрала, че Линдси има деца, защото сестра ми не бе тръбила за бременността си и бе ползвала много малко отпуск по майчинство.

Мен не ме грозеше толкова гневът на костюмарите, защото „Маглайф“ нямаше да позволи да бъде замесен в подобен скандал отново, притесняваше ме Камила. Всички тези разговори бях провела шепнешком по телефона, когато тя ставаше от бюрото си, за да отиде до рекламния отдел или за да си оправи дрехите в тоалетната. Камила ми бе признала, че за нея бременността е нещо много „симпатично“, което ти размеква мозъка още от първия ден. Понякога я чувах да говори с Мими все едно медицинска сестра говореше на малоумна. Освен това за компания предпочиташе младите неомъжени момичета и не понасяше, че бременните колежки ползват четири месеца отпуск, защото били родили (три седмици са повече от достатъчно, защо им е да се мотаят през останалото време).

Камила обаче бе прекалено заета с предстоящото парти.

— Ти какво ще облечеш? — попита щастлива тя. — „Джон Роша“ или „Армани“?

Нещо, което да не е тясно, помислих си радостна аз. Колкото и да бе невероятно, имах чувството, че тялото ми вече започва да се налива и закръгля.

Пет седмици по-късно, в деня на партито, дръпнах рязко завесите, щом се събудих сутринта. Лъскавата кристална слана, посипала градината и улицата, придаваше празнична атмосфера на всичко. Бледото ноемврийско слънце хвърляше дълги сенки по майките и децата навън. Загледах се в момченце с тънки крачка, поело недоволно след майка си. Тя го натовари в пълната кола.

— Хайде — чух я да вика, — няма да се разправам цял ден с теб. — Докато ги наблюдавах как потеглят, дъхът ми замъгли стъклото. Денят беше започнал.

— Имам среща в Кралското общество — каза неочаквано Уил. — Ще бъде в центъра. Защо не излезем навечеря?

Поколебах се и както всеки ден усетих, че започва да ми се гади.

— Има парти. За „Белингъм Глас“. Много досадно.

— Не се притеснявай. — Той отвори гардероба, измъкна пуловер, който му бях купила за първата ни Коледа заедно, и започна да го облича. — Ще те изчакам.

— Няма нужда. — Посегнах към бурканчето с крема за лице и прочетох съдържанието му няколко пъти, преди да си позволя да се замисля. Вътре имаше сусамово масло, което въздействаше на свободните радикали. Много добре, рекох си аз, докато го размазвах. За тази вечер е добре. Ако не внимавах, щеше да стане опасно — щеше да ми трябва много повече помощ от един бета-каротин и витамин Е. Затворих капачето. Отгоре бе написано „Лиз Ърл“ с наклонен на една страна почерк. Ръцете ми миришеха едва доловимо на сандалово дърво.

Той все още чакаше отговора ми.

— Къде и кога? Кажи.

Погледнах ръкавите на пуловера му. Крайно време беше да го изхвърля. Всъщност имаше ли значение? Май не. Направих последен опит да избегна неизбежното.

— После сигурно ще съм прекалено изморена, за да изляза.

— Тогава ще се приберем заедно и ще ти направя печен боб. — Почувствах се гузна. Той се опитваше да се държи мило. А на мен ми беше толкова трудно да се въздържа и да не му се сопвам. Искаше ми се да му кажа, че проклетата Сафрѝн също ще се довлече.

Вместо това му обясних:

— В „Риджънси Странд“ е. — Дано да постъпвах правилно. Партито беше от шест до осем, така че ако Уил се появише към осем и половина, нямаше защо изобщо да влиза. А Сафрѝн щеше да си е тръгнала. Той дори нямаше да разбере, че тя е била там. Изглежда, се налагаше да го спомена. Започна да ме боли глава. Предстоеше ми да преценя времето изключително точно.

Той се огледа, но явно не забеляза колко е протрит пуловерът.

— По дяволите! Пак закъснявам. Сали ще ме изкорми.

Целуна ме бързо, но с много обич и излезе.

През последния час на следобеда хем четох статии и коректури във великолепия мраморен салон „Чарлз Уърдингтън“ в „Дорчестър“, хем не спрях да гриза бисквити с надеждата да престане да ми се повдига, а в това време вещи ръце се опитваха да превърнат късата ми коса в прическа за тържествено събитие. Салонът бе под земята, скрит от останалата част на хотела. Всичко тук бе тихо и спокойно и не напомняше за истерията през деня. Минутите отлитаха неусетно, а на мен никак не ми се искаше да напусна тази тишина и спокойствие.

Най-сетне си тръгнах от „Дорчестър“, обладана от чувството, че се е случило нещо ужасно. През краткия час, прекаран тук, Лондон се бе променил неузнаваемо. Надвисналото над града отровнажълто небе напомняше на зимните мъгли от петдесетте години, а Хайд Парк бе обвит в гъст сив облак, който почти ме задуши. Въздухът бе тежък и влажен; в гърлото ми заседна остра мокра мъгла.

— Има страшна мъгла — предупреди ме портиерът и вдигна ръка, за да повика такси. — Внимавайте.

Благодарих му и се настаних на задната седалка в колата.

Предчувствието за нещо лошо продължи да ме притиска, но поне не се превърна в буря, която да ме погълне. Докато отивахме на

партиито, всички вдигаха яки и се загръщаха в палтата си. Така и не успяхме да се доредим до лъскав хотел от рода на „Риц“, нито дори до „Метрополитън“ или „Уан Олдуич“, но все пак Дейв Бекет ми се стори доволен, когато осигурихме сравнително приятно местенце като „Риджънси Странд“. Облечена в стария изпитан черен костюм, влязох уверено през стъклената врата точно в шест без пет, а до мен крачеха Камила в права копринена рокля на „Аманда Уейкли“ и Луси в не особено представителен пуловер и пола.

Залата проехтя от гласовете ни.

— Дали всички ще дойдат? — Луси ми се стори притеснена. — Тази вечер има още две големи партиита.

Камила се насочи бойно към сервитьорите, за да ги предупреди да не сипват прекалено много бяло вино, за да не се стопли, после повика един от тях и го накара да застане с поднос до вратата, което си беше противоречие на първата ѝ заповед.

Първият, малко объркан гост се появи точно в шест.

Протегнах му ръка за поздрав.

— Вие сте...?

Доста словоохотливо той ми обясни, че е един от главните закупчици на „Белингъм“. Противният му дъх предизвика асоциациите ми с кофа за боклук. Понеже нямаше дълго да го издържа, го запознах с Камила. А тя, на свой ред, побърза да го прехвърли на друг.

Бавно и мъчително започнахме да представяме закупчика с лошия дъх помежду си в очакване да се появи някой от важните гости. Те прииждаха бавно. Най-сетне глъчката достигна желаните децибели, точно както е на Кингс Роуд в събота следобед. Появи се видна телевизионна звезда, отметнаха името ѝ и тя си проправи път от единия край на залата до другия, преди да се реши да отиде на друго, по-интересно парти. Засега всичко вървеше чудесно. Мярнах лицето на министър от кабинета. Министър! Той обиколи набързо залата и изчезна. Вероятно Мейв го беше поканила.

— Лиъни — започна Мейв, която прескачаше от една видна личност на друга, и ме повлече към богато инкрустираната камина, — трябва да се запознаеш с Клавъринг Бригс. Видя ли Джон Хей? Нали се сещаш, министърът?

Клавъринг Бригс бе евентуален американски рекламодател, който много се интересувал от дейността ни в Европа. Имало много

нови неща.

— Нови неща — повторих аз и кимнах с глава. Около мен дочух хора да обсъждат книгите си.

— От моята се продадоха деветдесет хиляди — заяви дребна надута брюнетка, клатушкайки се на високи токчета.

— А пък от моята двеста хиляди — опъна ѝ се източена блондинка в ужасно скъп марков жакет.

Клавъринг Бригс призна, че винаги е искал да напише книга, затова им го представих. Обърнах се към Мейв.

— Поздравявам те, че си поканила Джон Хей.

— Само дето това парти не му е по вкуса. Нищо. Човек никога не знае какво може да излезе.

До мен застана Питър Рени, безупречен в сивия си костюм и папийонка под слабото му вече сбръчкано лице. Представих го на Дейв Бекет.

— Много сме доволни от притурката. — Дейв се почеса през полиестерната си риза. — След като оправихме някои неща, нали така, Лиъни? — Той ми намигна.

Опитах се да му се усмихна.

— Бас държа, че тези списанийца са си направо печатница за пари — обърна се той към Питър Рени, който само леко наклони глава.

— Искане ми се да е така.

— Трябва ви повече маркетингов опит — обясни му Дейв. — Трактори, стъклария, списания... все един дол дренки са. Намаляваш разходите и печалбата скача. Отърваваш се от всички пръдливи досадници, дето няма нужда от тях, и показваш на хората как се работи. Мога да дойда на някое заседание на борда и да ти помогна. Само кажи.

Застинах на място. Дейв Бекет бе нетърпим.

— Много мило. — Питър му отправи хищна усмивка. Край вратата настана раздвижване и Дейв се закова на място.

— Бихте ли ме извинили? Дойде човек, с когото много държа да се запозная.

Двамата си стиснаха ръцете и когато Дейв се разкара, Питър ме погледна с вдигнати вежди.

— Трактори значи.

Отдъхнах си и му се усмихнах.

— Каква е компанията, кажи ми някоя и друга дума.

Колебаех се.

— Не знам как върви, ако трябва да съм честна. Според мен продават абсолютно ненужни неща.

Той се усмихна накриво.

— А според мен и за нас разправят същото. Но пък и времената са такива. — Забелязах как Камила се стрелка от група на група, без да изпуска нито една видна личност — очароваше ги, после прехвърляше грижата за тях на друг. Държеше се невероятно самоуверено.

Питър ми я посочи с глава.

— Макар всички да си мислят, че я взех, за да угодя на Карстеърс, у нея има нещо. А ти се справяш чудесно, защото успя да я накараш да го изяви. Цялата тази неразбория с бюрата беше породена от несигурност.

Може и така да беше. Продължавах да изпитвам топли чувства към Камила, но хранех и известни съмнения. Съчетанието от интелигентност и енциклопедични знания за аксесоарите бяха печеливша карта в света на списанията, а и между нас напоследък нещата вървяха по-гладко.

— Ти си добър мениджър. Очаквах да си такава. Имаш достатъчно самочувствие и я товариш с отговорност. Друг не би го направил.

Не исках да уточнявам, че тъй прехвалените ми мениджърски умения са плод не толкова на самочувствие, колкото на необходимостта през ден да ходя на преглед.

Около Дейв Бекет цареше суматоха. Очевидно бе пристигнал важен гост.

Познавах само един човек, който би причинил подобен смут още с влизането си.

Сафрън. Забелязах отметнатите назад рижави масури и как слабата ѝ бяла ръка се протяга, за да поеме десницата на Дейв. Тя го омая за няколко секунди и извърна глава, сякаш търсеше друг. Фотографът веднага я засне — светкавицата му я заслепи и тя не успя да се огледа.

На мен обаче нищо не ми пречеше да я наблюдавам и се учудих. Не я бях виждала поне две години — когато обядва у нас, след като се бе върнала от околосветското си пътешествие. Беше остаряла. Винаги

щеше да си остане поразителна. Водопадът от червена коса се стелеше по гърба ѝ, но лицето ѝ бе наедряло, а тялото ѝ се бе наляло. Яркочервеното ѝ червило подчертаваше устните и личеше, че си е сложила доста пудра. Не бе във фееричната дрешка с презрамки от снимките. Беше си сложила нещо неприлично скъпо (откъде имаше толкова пари?), което падаше на свободни дипли около тялото ѝ. Сафрѝн определено бе остаряла, но сега за пръв път ми се стори едра. Като добре закръглена статуя, може би това е най-любезният начин да се изразя, ако исках да съм мила, макар да няхах подобно желание.

— Добре ли си?

Забелязах, че Питър Рени ме гледа загрижен, и се стегнах.

— Много добре.

Сигурно така става, когато си на средна възраст. Бледата ѝ кожа очевидно имаше нужда от грим, за да прикрие червените капиляри. Натезалата талия изискваше много плат, за да се скрият тлъстините. На колко ли беше Сафрѝн? На четирийсет и три или на четирийсет и четири? Нещо такова. Бях достатъчно зряла, за да знаем, че що се отнася до мен и Уил, това няма значение, защото тя сигурно е била същата и преди пет месеца, когато са се търкаляли заедно в леглото. Изглеждаше различна от снимките за коледното издание, но доброто осветление и грим скриваха всичко нежелано. Интересното бе, че Джеймс сбърка, когато каза, че се е съсухрила с възрастта. Допълнителните килограми ѝ се отразяваха добре в известно отношение. Лесната победа на една млада жена над по-възрастна не бива да се приема за даденост, доказателство са много от съпругите за показ, развенчавани и сваляни от пиедестала им всяка година. Но тук имаше някаква необичайна промяна, поне според мен.

Питър Рени проследи погледа ми. Сафрѝн играеше отлично ролята на знаменитост и бе успяла да очарова Дейв и свитата му с познатата ми от сладкарницата във Франция лекота. Наблюдаваше го, сякаш той е единствен и неповторим, дори на няколко пъти се разсмя. Забелязах как благодари на сервитьора и не пропусна да го погледне в очите. Човек би я взел за принцеса, дошла на посещение. От време на време включваше в разговора и лакеите на Дейв или им разказваше забавни случки от нейни представления. Нито веднъж не погледна над рамото на Дейв, за да потърси някого в залата с поглед, но аз знаех, че тя няма да го изтърпи дълго. Така и стана. Само след минута бе в

центъра на друга група, редом с Камила. Представяха я на Брайън Карстеърс. Дейв Бекет остана да гледа тъжно след нея, също като куче, на което са му отнели кокала.

— Коя е тази? — Питър Рени стоеше до мен със скръстени ръце и оглеждаше присъстващите, за да прецени с кого е редно да поговори.

Камила се приближи към нас. Беше много общителна на подобни събирания.

— Сафрън Пери. Пианистка. Тя е на корицата на коледната притурка на „Белингъм Глас“.

Той кимна.

— Интересно лице. Белинда Бракън иска да представи няколко красиви по-възрастни жени на страниците на „Май Лайф“. Сигурно ще се заинтересува.

— Сега ще я доведе. — След секунди Камила я откъсна от компанията и двете спираха само за някоя въздушна целувка или за бързо ръкостискане.

Понечих да се оттегля, но Питър забеляза човек, с когото държеше да говори.

— Име като Карстеърс, но в неговия бизнес — измърмори той.

Тъкмо ми обясняваше колко е важен в бранша си, когато Камила се върна особено доволна. Не спирах да се чудя дали не инсценира нарочно тази среща. Очите ѝ се стрелкаха от мен към Сафрън и обратно, лъснали от злоба. Или може би от любопитство.

Отблизо Сафрън изглеждаше по-добре. Независимо от всички промени, тя бе много по-впечатляваща на тази възраст, отколкото на трийсет, когато красивите жени са в изобилие. Беше по-интересна като звезда на тази възраст, отколкото като начинаеща млада, все още неуспяла пианистка.

— Познаваш ли главната ни редакторка Лиъни Лукас? — Питър се наведе над ръката на Сафрън.

Очите ѝ проблеснаха дяволито.

— Аз съм стара приятелка на съпруга ѝ.

Тя проточи думата „стара“ и наблегна на нея така, че събуди интереса на Камила.

— Наистина ли? — попита тя. — Още ли поддържате връзка?

Сафрън не откъсваше очи от лицето ми.

— Разбира се. Нали, Лиъни?

Усмихнах се, доколкото можех спокойно, и се надявах да не се изчервя и да се издам.

— Ние с Уил сме толкова заети напоследък — измърморих аз.

Очите ни се срещнаха. Тя извърна очи и погледна Питър.

— Искам да те запозная с някого... — Той дръпна Сафрън настрана. — Би ли ни извинила, Лиъни?

Кимнах.

Тя ми помахаша с пръсти.

— Ще се чуем. Много скоро. — И ми изпрати въздушна целувка. Нима? Тая нямаше да я бъде.

Питър водеше Сафрън след себе си, а хората наоколо почтително им правеха път да минават.

Не давах пет пари. Стига тя да стои далеч от „Брануърт Терас“
37.

Около час по-късно Камила, леко пияна, се изправи пред мен, увиснала на ръката на Уил.

— Виж кого открих. Неповторимия ти съпруг.

Беше облякъл сако върху протрития пуловер.

— Много обичам този ретро шик. — Тя го погали по ръкава, сякаш пуловерът е от кашмир, купен на разпродажба в „Харви Никълс“. — Това е истински мъж.

Той ѝ се усмихна и посегна към мен. Тя го пусна с нежелание.

Аз го целунах, а Камила тръгна да си търси по-лесна плячка.

— Отдавна ли си тук? — Опитах да се огледам, за да видя дали Сафрън си е тръгнала, но залата бе претъпкана и не разбрах.

Тъкмо щеше да ми отговори и Сафрън се появи. Всички я наблюдаваха.

— Уилям! Скъпи!

Усмихнах се. Това „скъпи“ се използваше непрекъснато в моя свят. Тук не можеше да представи нещата така, сякаш е неин.

На няколко крачки от нас тя заметна мекия шал около себе си, привличайки вниманието и на тези, които не бяха забелязали, че е до тях. Спомнях си тези жестове, как отмяташе коса и тя се разстиляше по гърба ѝ, та да си осигури повече място. Ала движенията ѝ сега не

бяха толкова грациозни. Въпреки това се приближи елегантно като балерина. Умираше за подобни драматични прояви.

— Каква изненада, нали? — Котешките ѝ очи не се откъсваха от Уил.

Тя много обичаше да се перчи, като използва тялото си, но сега това флиртуване ми се струваше смешно заради закръглените ѝ форми.

Уил не ѝ отговори.

Сафрън отново заметна бродирания шал и започна да се държи като глезено богато момиче.

— Дейв ще ме заведе във „Фармаси“. — Помаха ни с пръсти. — Чао, милички. Обърна едва забележимо глава и аз забелязах любопитството в очите ѝ. — Много ти благодаря, Лиъни. Нямах представа с какво нетърпение очаквах тази вечер. Надявам се да се виждаме по-често в бъдеще. Говорих с милия Питър да поработя за вашето списание. Може да напиша нещо или да се появя като манекенка. И се запознах с най-невероятния агент — обеща да ми осигури шестцифрена сума за романа.

Понеже толкова рядко се бе обръщала към мен, останах направо шокирана. Винаги си бях мислела, че ме пренебрегва, защото за нея съм едно нищо. Просто досадната женичка на Уил. Сега вече знаех.

Сафрън ме ненавиждаше. Току-що го призна. Кимнах, без да изпускам от поглед слабите ѝ глезени. Излезе от залата, сякаш вървеше по моден подиум. Все още имаше прекрасни крака. Дейв ситнеше след нея, а широките му панталони се гърчеха като кожата на слон, хукнал след газела. Значи Сафрън пише роман. Само това ми липсваше.

В продължение на няколко мига ги наблюдавах как се отдалечават, после се обърнах към Уил. По строгото му лице играеше малко мускулче. Обзе ме паника и го хванах за ръката.

— Добре ли си?

Той гледаше в пространството, сякаш премисляше нещо.

— Нищо особено.

Камила отново се приближи.

— Страхотно парти. Отивам в „Айви“. — Зад нея се моташе непознат мъж. Видът му подсказваше, че още нищо не е видял от

живота. Беше млад и арогантен, личеше си отдалеч. Какво ли знаеше той.

— Да вървим. — Уил мина край Питър Рени и Мейв, без да каже довиждане, и застана пред вратата да ме изчака.

— Как може да си толкова груб?

— Имах нужда да си поема малко чист въздух. Не знам как издържаш тези партита. — Потрепваше с крака, дъхът му излизаше на валма и се смесваше с мъглата. — Да се задуши човек. — Беше ядосан.

Наскоро публикувахме статия за чувствата. Беше важно да знаеш какви са, поне така твърдахме пред читателите. Този път знаех какво става.

— Щях да те предупредя, че Сафрън ще бъде, но все не оставеше време.

— Точно така, нали? Все не остава време.

— Не е честно. — Подтичвах на всеки няколко крачки, за да го настигна. — Къде отиваме?

— Тук. — Побутна ме в някакво заведение от стъкло и стомана, където шумът бе оглушителен. — Твоето списание твърди, че този ресторант бил върхът.

Това не означаваше, че трябва да ме влачи след себе си. Видях готвачите, подредени като птици в клетка — подмятаха тигани и подвикваха на невидимите си помощници. С тях се състезаваше някакъв пианист, а посетителите се надвикваха, за да се чуят. Всичко бе покрито с плочи, стомана и стъкло. Осветлението създаваше звезден ефект и ми дразнеше очите.

Поради неприятностите около необходимостта да посещавам такива ужасни ресторанти бих помислила, че проблемът е в работата ми. Може и така да беше. Реших да определя още някои чувства.

— Да не би да ревнуваш от работата ми?

— Я стига! — Погледна ме отчаян. — Не се надценявай. — Плъзна пръст по менюто и добави много по-мило. — И ми спести псевдопсихарските анализи от последния брой.

Поръча питиета и цели пет минути след това мълча, скрил се зад менюто. Когато дойде сервитьорът, го остави на масата и поръча първото от всяка колонка, сякаш му беше все едно какво ще яде.

Разроних парче хляб на трохи и ги подредих в кръг. Беше неестествено за Уил да се цупи, задето не му съм казала, че Сафрън ще

дойде.

— Искаш ли да поговорим за срещата със Сафрън?

— Не. Само искам да забравя за нея.

Да, но не се получава. Не му го казах. Той нежно покри ръката ми със своята.

— Съжалявам. Най-важната сега си ти.

Това ми прозвуча като реплика от тъп сценарий за тъп холивудски филм. Бе толкова нетипично за Уил, че не можах да повярвам. Набодох спагети на вилицата си. Храната щеше да ме успокои, нищо че мястото не бе приятно.

Спагетите се оказах мазни и тежки. В мен нещо натежа, все едно хващаше коричка. От онази съдбоносна нощ със Сафрън бяха минали едва пет месеца. През това време двамата заедно се бяхме опитали с желание и нежност да си върнем живота, въпреки че старата страст я нямаше. Всяка тухла бе подредена с внимание и грижливо обмисляне, понякога съпътствана от моя гняв. На моменти ми се струваше, че сме по-близки от когато и да е, защото това бе примирие, време за изцеление, шансът ни да сме заедно. Докато забременях, бе период на очакване на събитието. Беше нещо, което да ни тласне напред или да ни раздели завинаги. От твърде отдавна живеехме с притаен дъх. Време беше да изпусна този дъх.

Хранехме се мълчаливо като двойките, на които винаги се смеехме, когато ги наблюдавахме по съседните маси — всеки загледан в чинията си, сякаш има нещо в супата; понякога въздишаха или подхвърляха забележка за обстановката. Умът на Уил бе другаде. Сигурно във „Фармаси“.

Изядох половината от ястието и оставих вилицата.

— Извинявай, започва да ми става лошо.

Той се изненада.

— Така ли? Искаш ли нещо друго?

— Не. Искам да се прибера. Ще чакам отвън. Тук е прекалено задушно и шумно.

Оставих Уил да си дояде и да плати, а аз се оглеждах във вратата на ресторанта. Той излезе притеснен.

Не беше заради мен, подозирах аз. Спокойствието от последните няколко седмици, когато всичко изглеждало чудесно, бе съсипано.

Чу се разтърсващ гръм и небето най-сетне се разтвори. Беше невъзможно да се диша заради силния порой. Хората затичаха да се скрият във входове или под козирката на автобусната спирка.

— Мамка му! — Уил вдигна вестник над главата ми, да ме предпази. — Изобщо няма да успеем да хванем такси. По-добре да изтичаме. — Стисна ме за ръката. Мокри до кости и замръзнали. Ту ходехме, ту подтичвахме към станцията на метрото. Докато стигнем, бурята утихна и спря да вали.

Уил си свали палтото, изтръска го и наоколо се разхвърчаха капки дъжд.

— Трябваше да останем в ресторанта.

— Предупредих те, че след партито ще бъда прекалено изморена, за да излизам.

— Не те обвинявам. — Купи си билет и пъкна моята карта в процепа.

Докато пътувахме към къщи, седяхме един срещу друг, подгизнали, измръзнали и смълчани, а влакът препускаше по релсите.

Само за да докаже, че в никакъв случай не бива да преценявате една жена по начина, по който ражда (поне по думите на Лорините приятелки жените така се преценяват), Лора роди Хиро на следващия ден без много шум и сравнително бързо.

Всички очаквахме да се разрази драмата с двајсет и четири часовия форцепс и шевове, както стана при Фиби, или ужасната осемнайсетчасова одисея, прекъсвана от йогистко дишане, терапия с ароматични масла и помощта на Пол, когато Зак се появи на бял свят. Всъщност родилните болки на Лора бяха започнали съвсем небрежно, докато е била в „Сейнтсбърис“.

— Щом ми изтекоха водите, си помислих, че е най-добре да отскоча до супермаркета, защото няхмахме достатъчно чай и хляб — обясни тя по телефона. — Но когато стигнах там, разбрах, че всичко ще стане много бързо. А пък имаше специална промоция на кекс, затова реших да поостана.

Беше се прибрала с колата у дома, което ми се стори крайно безотговорно.

— Трябвах ми само десет минути — изтъкна тя. — А болките ме хващаха на петнайсет; просто използвах момента между контракциите. — Беше удивително здравомислещо от нейна страна, но по-скоро типично за Линдси, готова да се изправи и срещу най-малкото предизвикателство.

— И ето, тя се появи най-неочаквано.

Лора ми бе описала предишните си бременности и раждания в най-големи подробности. Сбитият разказ, в който тя наблегна на кексовете и специалните оферти в „Сейнтсбърис“, ми напомни цензуриран филм. Звучеше доста разочароващо — няхмах търпение да започна да правя планове за раждането, ала все още не смеех.

Тя набързо ми обясни, че когато се върнала от „Сейнтсбърис“, главата на бебето почти излизала, но акушерката и Пол пристигнали

навреме, за да оправят нещата, а за усложнения и дума на можело да става.

— Малко болеше — добави тя. — Но то винаги боли.

— А басейнът помогна ли ти? — Най-сетне се предадох и започнах да градя планове. Вече бях в деветата седмица.

Тя въздъхна и ми заприлича повече на себе си, отколкото на способната Мадона, на която се правеше през последните няколко минути.

— Нищо не разбираш. Нямаше време за басейна.

— Както изглежда, това е най-лекото ти раждане. — Очаквах да ме скастри и да ми напомни, че не е изпитвала по-смислено преживяване от раждането на Зак.

— Ммм — съгласи се тя. — Сигурно. Значи, следващата седмица ще мога да отида на Панаира на книгата. Опасявах се да не се наложи да се откажа, ако нещата се забавят.

— Сладурана ли е? — Май бяхме забравили за Хиро. Фиби и Зак винаги заемаха централна роля при раждането си и всеки един от тях бе като бебето Исус още с появяването си на бял свят.

— Горедолу — отвърна предпазливо Лора. — Малко е сбръчкана. Когато кожата ѝ се изпъне, ще стане доста хубавка. Поне така ми се струва.

Реших да отложат запознанството със сбръчканата, но въпреки това красива Хиро още няколко дни. Нямах търпение да минат възшебните тринайсет седмици. Новите майки имат противния навик да пробутват бебетата си в ръцете на още нераждали, без да си дават сметка, че те не са готови.

Трудно бих преглътнала и Сафрън, и Хиро в една седмица. Оставих Лора да мрънка до насита колко била Хиро огромна — три килограма и осемстотин грама — а тя не знаела как ще свали излишните килограми.

Зачудих се дали поколението на Хиро ще кръсти поне едно от децата си Мери или Джейн, или Питър. Сигурно.

На следващата сутрин пристигнах в офиса с един час закъснение, защото прекарах повече от обикновено надвесена над тоалетната чиния; безброй пъти прочетох думите „Айдиъл Стандарт“, без да реша дали ще издържа мъчение като пътуване в метрото. Състоянието ми дори ме радваше, понеже в офиса непрекъснато пристигаха изследвания, според които при жените с особено остра форма на сутрешно гадене имало осемдесет процента по-малък риск да направят спонтанен аборт.

— Поздравления! — провикна се дежурният на рецепцията към мен.

Влязох в асансьора, а Белинда Бракън излезе. Погледнах я опулена.

— Да — усмихна ми се тя. — Браво. Да знаеш, че истината е да престанеш да разчиташ на секса. Освен всичко друго, той вече не е на мода. Не спада към сексапилните неща. Ха-ха. — Очевидно бе много доволна от малката си шега. — Браво. — Тя отстъпи малко, за да мога да огледам новия ѝ по-изискан външен вид: ниските обувки, заменени с високи токчета, вълнените костюми, забравени заради по-лека и много по-скъпа материя, подчертана от блясъка на бижутата на врата и ушите. — Наистина те поздравявам — повтори тя. — Вземи „Май Лайф“ например. Нашите претенциозни читатели няма да посмеят да признаят, че все още го правят. То е все едно да носиш чанта на „Фенди“ с форма на франзела от хиляда деветстотин деветдесет и осма вместо от тазгодишната колекция. Трябва да ти призная нещо: наложи ми се да променя толкова много в „Май Лайф“, дори връщахме материали от печатницата. Успяхме да заменим „Двайсет начина да го възбудиш“ с „Новото спално бельо — меко, чувствено, единствено за теб“. Всъщност използваме голяма част от същите снимки, променихме само заглавието и цитатите.

Гледах я и мигах. През хиляда деветстотин деветдесет и осма е имала нещо общо единствено с франзелите, нарязани за сандвичи с

кайма. Отново започваше да ми прилошава.

— Господи, таксито ми. Трябва да вървя, миличка. — Втурна се към лимузината, която я очакваше. Аз ли полудях, или Белинда? Не говореше и не изглеждаше точно като Илейн наистина, но вече нямаше нищо общо с мило усмихнатата жена, която само преди няколко седмици обясняваше как се премахват упорити петна и как блатът за торта да бухне повече.

Откъде беше научила толкова много за живота ми?

Как бяха научили всички? А най-важното бе какво мисли Питър Рени по въпроса. Не бях работила тук достатъчно дълго, та да се чувствам сигурна като бременна.

— Страхотна новина, нали? — възкликна Камила.

— Да, разбира се — съгласих се унило аз. — Толкова отдавна чакахме, а всичко това ме притесняваше много повече, отколкото си признавах. Но откъде знаят всички? — Насочих въпроса си към Камила, главната кандидатка за разпространител на тайната ми.

Тя ми показва някакъв лист.

— Питър Рени изпрати докладна записка до всички.

Какво?

Прочетох я.

„Списанието «Хау?» е разпродадено до последния брой!“, тръбеше заглавието.

„Бих искал да поздравя Лиъни Лукас и целия екип на «Хау?» с това рекордно постижение. Коледното издание бе разпродадено за по-малко от десет дни и дори в склада не е останало нищо. Както добре знаете, успехът води след себе си разочарования, а това невероятно постижение означава, че до излизането на януарския брой на «Хау?» на десети декември по будките и в книжарниците няма да има от нашето списание. Поздравявам всички!“

Преглътнах. Добре че не се издадох. Да си златното момиче, може да се окаже много по-лесна задача, отколкото да си признаеш, че си бременна. Освен това блясъкът ми щеше да помътнее, ако на този етап си признаех престъплението да забременея. Съветът на Линдси —

да си прикривам корема пред костюмарите — бе най-доброто за кариерата ми и би отложил проблема поне със седем месеца.

Трябваша ми няколко мига да се възстановя и да осмисля истината. „Хау?“ бе разпродадено. Това бе коледното издание с притурката на „Белингъм Глас“ и то бе изчезнало наведнъж. Дори не бях мечтала за подобно постижение.

Луси ми подаде слушалката.

— От предаването „Мили Рой“.

Дискусионно предаване! Представих си как седя на модерно канапе в ярки цветове и обяснявам, че съвременните жени търсят по-добър и по-удобен живот. Те вече имат достатъчно самочувствие и приемат успеха в кариерата за даденост, а вечер обичат да се приберат в красивия си дом.

— Ние сме реалистки — представях си как говоря. — Не очакваме жените да стържат ряпа или да бъркат чеснов сос след уморителен ден в службата (не го и правехме, особено след като изпратих инструкции в готварския отдел), но показваме как да постигнем най-лесно определен начин на живот.

— Искат телефона на Сафрън Пери — обясни Луси.

Камила остро вдигна поглед.

— Не им го давай. Защо да й правиш услуга?

В първия момент се поколебах, но поклатих глава.

— Погледни в моя тефтер, Луси. — Опитвайки се да открие тефтера, Луси събори няколко неща.

Кой да си помисли? Притурка към голямо списание, която повечето хора изхвърлят, а заради нея вече търсят Сафрън за телевизионна програма. Надявах се тя да им каже колко много държи на усамотението си. Усмихнах се. Ако Сафрън знаеше, че ще дам телефона ѝ, сигурно щеше да ми обясни в подробности как се затъпява от телевизията, а тя самата никога не се заседява пред екрана.

— Това би съсипало кариерата ми. Направих притурката за „Белингъм Глас“ като лична услуга, ала вече си научих урока и никога повече няма да се повтори.

Най-хубавото на флиртовете за една нощ е, че вече нямаше да се появяват изневиделица. Поне така си мислех. Сафрън нямаше да ни безпокои повече.

Сърцето ми трепна. Бебе, страхотно списание и никаква следа от Сафрърн, която не е нито слаба, нито елегантна, а налята, трътлеста и с целулит. Време бе да я оставя завинаги зад себе си, а ако бях достатъчно умна, досега щях да съм го направила. Тя просто е жена.

Камила ми подаде вестника с колонката на Илейн. „Оказва се наистина много разумно да си вършиш работата от къщи“, пишеше тя. Обясняваше колко нейни приятелки са предпочели да напуснат любимата си работа и да си останат у дома. „Предразсъдъците, насочени срещу майките, решили да си стоят у дома, са достигнали небивали размери, но жените вече се бунтуват. Доста хора смятат, че съм уволнена. Не можеха да повярват, че съм се отказала от кариерата си, за да съм у дома. (Сетих се за драстичния спад в продажбите на «Май Лайф» и повдигнах вежди.) Това е то новото виждане: жена, която не работи, не може да работи. През осемдесетте и деветдесетте години станахме свидетели на първото поколение жени, разбили стъкления похлупак, под който бяха скрити. Новото хилядолетие ни въведе в първото десетилетие на истинския избор. Все повече и повече жени имат възможност спокойно да изразят предпочитанията си дали да запазят работата си заради вече остарялото схващане, че жената има право на кариера.“ Поли стоеше до бюрото ми с готов материал.

— Аз не работя заради „остаряло схващане“ — измърмори тя. — Работя заради парите.

— Повечето от приятелките на Илейн са омъжени за банкери и партньори в адвокатски фирми — уточни Камила. — Могат да издържат по шест жени, ако така им скимне.

Прегледах набързо останалата част от статията с обясненията на Илейн: като не работела, пред нея се разкрили неподозирани възможности; никога нямало да разбере за тях, ако продължавала да работи от девет до пет.

— Така можеш и да участваш в дискусии предавания, и да пишеш роман — кискаше се Камила.

— Какво? — Дръпнах отново вестника. — Да ходи на изложби и да чете страхотни романи, калпазанке. Забелязахте ли обаче, че не споменава и дума за времето, прекарано с децата си?

Камила продължаваше да се киска.

— Явно е забравила за съществуването им. Онзи ден във фитнеса видях основната им детегледачка, а те имат и детегледачка за

уикендите.

Статията продължаваше: „Новата ми свобода да избирам ме обогатява като човек“. Поли изсумтя.

— И на мен ми се иска да се обогатя като човек. Ако е възможно, с някой по-тлъст чек.

— Сестра ти Лора е на телефона — прекъсна ни Луси.

— Виждаш ли, дори журналистките твърдят, че е по-добре да си стоиш у дома — ликуваше Лора. — Имаш късмет, защото докато бебето ти спи, и ти ще можеш да пишеш подобни статии и така ще изкарваш по малко пари, за да плащаш после на детегледачка.

— Лора! — Огледах се бързо. Всички бяха далече и нямаше начин да са чули. — Обичам си работата. И ще си я запазя. Тук се говори за избора на жената — изсъсках аз. — А то е нещо друго. Ти прави каквото сметнеш за правилно и аз ще правя каквото аз смятам за правилно.

Лора се разсмя.

— Чака те кофти изненада, друго не мога да ти кажа. Изобщо няма да ти е толкова лесно, колкото си мислиш. Чакай и сама ще се убедиш.

Кофти изненадите май нямаха край. За тази щях да почакам. Взех статията за новия, по-простичък начин на живот, поръчана за априлския брой. Изглеждаше доста сложна. Старият, по-простичък начин на живот очевидно бе прекалено семпъл и елементарен, затова пък новите насоки съдържаха много непознати моменти. Дори повече от много, както разбирах. Прегледах какво е включено като магазини и цени и ми се зави свят. Трябва да си новобогаташ със стабилен доход, за да се вместиш сред новите почитатели на простичкия начин на живот, поне на мен така ми се струваше.

— Съпругът ти. — Луси ми прехвърли разговора. Той ми се стори напрегнат.

— И тази вечер, опасявам се, ще закъснея.

— Няма нищо. — Не ме притесняваше. — Познай какво е станало! — Разказах му за продажбите.

— Страхотно! — Долових как топлотата се връща в гласа му. — Наистина чудесно. Скоро ще имаме двоен повод за празнуване.

Уговорихме се той да се върне към осем.

— Къде ще ходиш? — попитах аз. Обикновено ми казваше. Вече беше затворил. Нищо. Довечера ще разбере.

— Камила — оставих статията за новия прост начин на живот, — как смяташ, сексът отживелица ли е, демодиран ли е вече?

— Ами... — Стори ми се объркана. — Всички знаем какво е, нали? Онези работи с тройките, спях с любовницата на баща ми, двайсет начина да го възбудиш, сексиграчките, всичко вече е пробвано, многократно изпитвано и така нататък.

Наистина ли? Изглежда, бях изпуснала поне две десетилетия, защото заниманията ми се бяха свели до работата и да се омъжа.

Тя си подпря брадичката и се замисли.

— Затова отговорът е да, до известна степен. Малко му е минала модата.

— Сексът не е ли нещо вечно?

Камила се замисли още повече.

— Той е класика. — Обясних думите си с пример от аксесоарите. — Нали знаеш, като кашмир или съвършената бяла шемизета.

Лицето ѝ се проясни.

— Да, май да. Може и така да се каже. — Взе да прегледа една статия, приведе се над нея и след пет минути беше приключила.

— Знаеш ли? — Отново вдигна глава и смръщи малкото си носле. — Тази зима белите класически шемизети не са твърде на мода. — Тонът ѝ много ми заприлича на Белинда Бракън. Поклатих глава.

И каква стана тя? Сексът бе официално провъзгласен за мъртъв. Камила никога не би обула неподходящи обувки, още по-малко би облякла жилетка от миналата година. Зачудих се дали изтупаните млади мъже, които нервно си оправят вратовръзките, докато я чакат долу на рецепцията, знаят тези подробности.

Щом Уил се прибра, му разказах всичко това, изпаднала в чудесно настроение, но забелязах, че той не ме слуша.

— Какво?

— И Камила, и Белинда Бракън са на мнение, че сексът вече не е на мода.

Засмя се разсеяно и ме погледна многозначително — искаше да се убеди дали наистина съм казала такова нещо.

— А при мен в кабинета все още идват болни, заразили се по полов път.

Въздържах се да му кажа, че гимназистите едва ли са се отказали, но не това беше темата на разговора ни. Попитах го къде е бил.

— Никъде. Защо? — поколеба се той.

— Защото закъсня.

— Закъснял ли съм? — Обърна ми гръб. — А, да, закъснял съм.

Чаках.

— Никъде не съм ходил. Всички останахме в кабинета. Трябваше да разгледаме въпроса с финансирането.

Учудих се.

— Не го ли обсъждахте миналата седмица?

— Обсъждахме го, но не успяхме да го приключим.

Не давах пет пари. Беше скучна работа. Но по телефона той представи нещата, сякаш се канеше да ходи някъде, а не да закъснее заради някакво заседание. За момент се зачудих, а после забравих. Бременността ме превръщаше в различен човек. В момента единственото ми желание бе да си легна. Веднага. Преди вечеря. Пъхнах се под юргана и започнах да си мисля за имена. Ние нямаше да имаме нито Зак, нито Хиро. Трябваше да бъде нещо по-различно. Например Мод. Или Алис. Само че се бяха навъдили прекалено много момичета на име Алис.

Дори щастието, великолепното, всеобхватно щастие, обгръщащо ме като топъл юрган, не ми помогна да преживея с лекота следващите седмици. Съвсем нормално, след като непрекъснато ме потискаше чувство на обреченост (не само сутрин, докато повръщах, а непрекъснато), бях уморена (през цялото време) и разсеяна (хронично), да не говорим колко трудно ми беше да се правя на супержената редактор. Просто вървах напред и си напомнях, че по това време на първата си бременност Линдси стоя три поредни денонощия в офиса, защото превземаха поредната компания. През втората ѝ бременност я изпратиха на някакво абсурдно обучение за сплотяване на екипа: нали знаете — замъкват всички служители на банката из планините на Уелс, зарязват ги там с бутилка вода и безопасна игла, а от тях се иска да се върнат през планинските чукари, като сами си направят мост. Дори Лора прекара първата си бременност на крак, при това по осем часа на ден, но все пак е редно да отбележа, че по онова време тя беше цели десет години по-млада от мен сега. Чувствах се като кит, изхвърлен на сушата, и прекарвах всеки свободен миг, надвесена над статии в списанията, например „Бебето ви — седмица след седмица“, и планирах съвършения живот на малкото човече, което растеше в мен. Не ме напускаше усещането, че в това приключение участваме само ние двамата.

— Заедно я започнахме тази работа — казах му аз веднъж, — няма смисъл да ме караш да се чувствам по-зле от необходимото. — Струваше ми се, че вече съм бременна цяла вечност, а същевременно дните се нижеха неестествено бавно. Бяха минали само девет седмици.

Сега, връщайки се назад, си спомням колко тих бе Уил по онова време. Тих и нащрек. Понякога си мислех дали нещо не го измъчва. Но той отричаше внимателно, галеше ме по косата и твърдеше, че в тялото ми вилнеят много хормони, които създават чувство за напрежение.

— Защо не забавиш малко темпото? — многократно ме питаше. — Според мен, захванала си се с прекалено много неща.

Всъщност не правех нищо повече от Линдси или Лора по време на първите им бременности, но по-важното беше, че нямах и сили за повече. Успехът създава повече работа, отколкото провалите. Всяка сутрин ме чакаха нови искания за притурки, за допълнителни страници, за участие в радиопредавания, за съвещания и събрания... списъкът беше безкраен. Обещах на Коремчето да се поукротя, когато започне да ми личи.

— Хайде — измърморих аз и погалих заоблената издатина. — Расти по-бързо. — Лора твърдеше, че нямала търпение да дойде следващият етап — детската градина или първият ден на училище — а после съжалявала, задето животът бърза напред, а на нея ѝ се искало бебчето ѝ да е отново малко. Вероятно и аз гледах по същия начин на този етап на бременността.

На сутринта след партито се почувствах много по-добре. Беше още твърде рано да се чувствам добре. Сигурно беше временно състояние. Отворих широко прозореца и вдишах предпазливо. Въздухът, свеж и приятен, нямаше нищо общо със задушливата мъгла напоследък. Чувствах се здраво стъпила на земята, беше ми топло, а краката ми бяха по-уверени от обикновено. Състоянието ми бе отлично, все едно не бях бременна. Всичко ще бъде наред, мислех си аз.

С Мейв имахме уговорка да отидем до Истбитън, за да измъкнем още някоя хубава сума от Дейв Бекет. Направо не ми се вярваше. Не допусках, че ще ми се налага пак да ходя в мизерното прашно предградие с разхвърляни по улиците боклуци и пак да се свивам пред надувките на Дейв Бекет. Беше толкова потискащо.

— За жалост, покачването на продажбите не е нищо без стабилна реклама — изрази мнението си Мейв, настанила се до мен в колата. — Дори Карстеърс да ни върне добрите бюджети, не бива да се осланяме само на него. — Тя свали сенника, огледа се, намръщи се недоволено, извади пудриера и наплеска още пудра по дебелия слой на лицето си.

Бях предложила аз да карам, защото нямаше да издържа задушливата миризма на цигари, пропила купетата на влака за Истбитън. А и ако трябваше да търпя някое такси да се влачи до гарата, сигурно щеше да ми стане лошо.

Уил възразяваше срещу това да шофирам. Още със ставането започваше да опява колко прекалявам с натоварването, а аз възразявах, че бременността не е болест. Ако му бях пациентка, нямаше да ми забрани да карам, нали? Съгласяваше се, но... Онази сутрин се примъкнах към него в леглото, поставих пръст върху устните му, за да му попреча да говори, вдъхнах познатия му мирис в ранно утро, а после се сгуших в ръцете му.

— Да, да, да. — Пернах го по носа. — Ти си един паникьор.

Той ме погледна.

— Нищо чудно пък малко усилия по време на бременността да са от полза.

Изкисках се. Сексът, колкото и да бе демодиран, бавно започваше да придобива старото си очарование. Струваше ми се приятен и ми доставяше удоволствие, не бе бърз и отчаян.

— Хайде тогава — привлякох го към себе си. — Не ми казвай, че само знаеш да приказваш, направи нещо по въпроса.

— Според мен... — измърмори той, докато се нагласяваше върху мен — ти нещо обърка. Ще направя...

Докато се влачехме из задръстването в Югоизточен Лондон, започнах да си мисля дали той не е прав. Тръгнахме преди час и половина, а не бяхме напреднали много.

Мейв мълчеше. Чувствах се изтощена. А ни предстоеше и да се върнем, да оставим настрани досадната среща с Дейв Бекет.

Дейв Бекет прояви снизхождение към нас и разказа на всички присъстващи, че коледната притурка на „Белингъм Глас“ е качила невероятно много продажбите на коледното издание. Лакеите кимаха с глава. С Мейв се усмихвахме.

— Имах удоволствието да вечерям със Сафрън Пери — сподели той, докато ни изпращаше към колата. Определено беше в добро настроение. Сигурно ѝ бе предложил да си поръчат различни блюда, за да опитват взаимно от ястията си.

— Нима? — Едва се държах на краката си.

— Куражлия момиче. Не може да ѝ се отрече.

Аха. Значи си е играла на крехка героиня под обсада.

Доста я биваше в тези превземки, докато се вихреше истерията около рака на гърдата. Всичко това бе съвсем в стила на Сафрърн, но аз така и не се замислих.

Той поклати глада.

— Смела. Много смела. — Докато ми затваряше вратата на колата, каза още нещо, но аз не успях да го чуя. Махнах му с ръка. Нямах никакво желание да продължи да ми надува главата. Нямах търпение да се прибера вкъщи. Макар да не ми бе станало отново лошо, чувството, че ми е по-добре, се бе изпарило. Това пък какво беше? Мейв затвори вратата си с леко хлопване и веднага дръпна предпазния колан.

Свих рамене.

— Дейв Бекет заведе Сафрърн на вечеря след партито.

Погледите ни се срещнаха и ние се усмигнахме. Заговорнически.

— Виж ти. — Свали сенника, за да се огледа отново. — Виж ти, виж ти. Дано да са прекарали добре. — Пак се усмигнахме една на друга. Спомних си за многобройните излизания на Сафрърн със световноизвестни музиканти и композитори. Преди осем години никога не би допуснала да остане в компанията на Дейв Бекет. Доста самотен начин да прекараш вечерта. Горката Сафрърн.

— Горката Сафрърн — повторих аз, тази път на глас.

След около пет минути ме обзе безпокойство. Нещо не беше наред. Всъщност през целия ден бях изпитвала това чувство. По невнимание се отклоних в грешна посока. Оказахме се на магистралата, преди още да разбера какво става. Следващият изход представляваше плетеница от отклонения; некадърно поставените надписи спокойно можеха да се отнасят за две направления. Най-сетне се принудих да направя обратен завой; дадох на заден, за да изправа колата, блъснах се в дърво и счупих единия стоп. Докато се върна на „нашия“ път, мина цял час.

Мейв ми се стори притеснена.

— Мога ли да помогна с нещо? — Тя не знаеше да шофира.

Поклатих глава. Гърбът започваше да ме боли. Притеснявах се за бебето. Горкото бебе. Обещах на яйцеклетките да си почина веднага щом се върна, просто за да ги успокоя.

Пътят ми се стори безкрайно дълъг. Болката в кръста и гърба се разпространи и надолу, съпроводена от тихо ръмжене в стомаха. Усещах всичките си вътрешности стегнати и оплетени. Това са само тръпки, когато утробата се разширява, окуражавах се аз, но в следващия момент ме преряза остра болка. Вече не успявах да се съсредоточа. Разтреперих се. Бях ужасена, че нещо не е наред. На мястото, където трябваше да е бебето, сякаш се бе образувала скала.

— Чакай още малко, ангелче — молех се безмълвно аз. Обикновено ме успокояваше, когато говорех с невидимото присъствие. То бе моето приятелче. — Най-доброто ми приятелче — добавих аз с надеждата да му вдъхна смелост.

Чувство на съжаление и остра болка бяха единственият отговор.

— Не е ли добре да спреш за малко? — попита Мейв, вече силно притеснена.

Стиснах волана.

— До Лондон остават само осемнайсет километра. — Говорех през стиснати зъби.

Изглежда, трябваше да се насоча направо към спешното отделение. Дали пък не беше малко прекалено? А и не исках Мейв да разбере в какво състояние съм. Защо да се издавам?

Какво ставаше? Не знаех нищо за развитието на бременността. Цялата ми информация се свеждаше до прочетеното от четирите книги, които си купих, плюс списанията „Твоето бебе“ и „Бременност и раждане“. Бях се заплесвала над диаграмите: зародишът, дълъг няколко сантиметра; на следващата страница новият и много повълнуващ етап с развитието на пръстите на ръцете и краката. Това бях прочела и бях подготвила всички телефони. Никъде обаче не се споменаваха за подобна разтърсваща болка. Дали пък не беше в реда на нещата и не си струваше да се притеснявам? Ако отидех в болницата, щеше да ми се наложи да чакам с часове, седнала на онези безкрайно неудобни столове, и щях да се прибера още по-късно.

Оставих Мейв на гара „Виктория“ и тя си взе такси. Тъкмо си казах, че вече съм по-добре, и налетях на ремонт на пътя. Обзе ме отчаяние. Неочаквано ме прониза силна болка. Да спра колата, а после да я запала отново, бе равносилно да изкача Еверест.

С разтреперани ръце успях да набера телефона на Уил. Нямаше го. Сали, дежурната на рецепцията, не знаеше къде е. Доста

необичайно. Във вторник следобед правеха насрочени операции. Силното ми притеснение си проправи път през болката и напълно ме откъсна от действителността.

— Просто му кажи, че ми трябва — помолих я аз. Задръстването се изчисти, но през пелена от изтощение и чувство на вина едва видях пътя напред. Нямаше, смисъл да поглеждам към мобилния телефон. Трябваше да спестя енергията, за да успея да се обадя. Бе крайно време да позвъня в болницата.

Докато маневрирах, за да паркирам пред болницата, ми беше много зле. Давайки на заден ход, за да сместя колата на празно място, скалата в мен ме притисна нетърпимо болезнено. Крайно уморена се свлякох на пластмасов стол между смрадливи пияници и отпуснати пенсионери, но поне болката бе намаляла. Мъж със затворени очи придържаше окървавена хавлиена кърпа към главата си. Жена се опитваше да се настани по-настрани от него. Клошар, стиснал кутийка бира, искаше да подхване разговор с мен.

— Не е вярно? Нали? — Той размаха кутийката.

Усмихнах се немощно и прикрих корема си. Изпитах желание да го защита. Там беше бебето ми, прекалено малко и крехко пред такъв огромен мърляв тип.

— Изобщо не е вярно — изкрещя той и се заклатушка към мен, разнасяйки смрад на урина. Скалата в мен отново натежа.

Тъкмо се канех да потърся сестра, за да я попитам къде бих могла да легна, и вратите се разтвориха с трясък. Две носилки на колелца, заобиколени от сестри и санитарии, които вървешком слагаха системи и ни подвикваха да си дръпнем краката и багажа, минаха бързо към другия край на коридора.

На тях лежаха жена и дете с кислородни маски. Жената ми се стори неестествено отпусната, но зърнах малката детска ръчичка, свита от болка, и лицето, посивяло от шок. След тях влезе и шофьорът на линейката, понесъл пиццата бебе, обляно в кръв. Всички в спешното се спогледаха.

— Това не е вярно — хълцаше клошарят и запокити бирената кутийка по коридора. Тя издрънча, когато се удари в стената и падна на пода, пръсвайки последните капки по кремавите стени. По пода бе покапала кръв от носилките.

— Катастрофа — заяви безапелационно един от пенсионерите.
— Горките дечица. Трябва да има закони в тази страна.

Нямаше смисъл да му изтъквам, че има достатъчно закони.

Колкото и да бе странно, повикаха ме малко след това, тъкмо когато болката заглъхваше.

Всичко, според различните специалисти, които ме преглеждаха след безкрайно чакане в безлични кабинети, бе наред. Готвеха се да ми лепнат етикета „опасност от спонтанен аборт“.

— Има два варианта — предложи мило лекарката, — да ви приемем и да ви сложим на система или да си отидете у дома, където ще се почувствате по-добре. Както решите. Нито вие, нито ние сме в състояние да го предотвратим, затова постъпете както прецените. В подобни случаи съветваме жените да си легнат, макар да се смята за отживелица. — Тя надраска нещо. — Болката премина ли? Не виждам причина за притеснение. Елате утре на видеозон. По това време вече не работи.

— Няма ли да ми направите някакви изследвания? Да ме посъветвате нещо? — попитах аз, неспособна да накарам журналистката в мен да замълчи.

Тя се поколеба.

— Имаме богат опит при подобни случаи. Повечето жени са се притеснявали от спонтанен аборт. А след това всички са раждали здрави бебета.

С други думи, проблемът беше решен.

— Цели шест години се опитвах да забременея.

— Значи трябва да сте горда. Защото въпреки всичко сте успели. А може и да не го загубите. Кървите съвсем малко.

Това „може“ никак не ми хареса и аз реших да не споменавам нищо за инвитрото. Вече ме теглеше към къщи. Не исках да прекарам нощта на система, особено след като нямаше гаранция. Дълбоко в себе си знаех, че всичко ще бъде наред. След време тази вечер щеше да ми се струва лош сън.

— Как дойдохте?

— С кола.

— Няма страшно тогава! — Тя ми се стори облекчена. Нещата, изглежда, не бяха чак толкова зле.

— Само още нещо... — Реших да се изправя пред страшната мисъл, която не спираше да ме измъчва по време на дългото пътуване. — Възможно ли е... възможно ли е да е причинено от секс?

Тя ме погледна смутена.

— Използвате ли някакви сексиграчки? Свещи, бутилки, електрически четки за зъби, нещо, което да сте пъхали в себе си, дамски душ, такива неща? — Изреди списък, все едно е сервитьорка и представя ястията в ресторант, обзета от нетърпение смяната ѝ да свърши. — Някакви по-особени пози? Нещо да ви е напрегнало? — Изведнъж си спомних за приятеля лекар, който разказваше как веднъж извадил бюст на кралица Виктория от дупето на някаква пациентка.

Напълно шокирана, си спомних как се любихме бавно и нежно. Какви са тези хора, дето си завират разни неща?

— Не. С риск да ви се сторя много старомодна — отвърнах немощно аз, — беше най-обикновен пенис. — Мислено се извиних на Уил, понеже описанието можеше и да не му хареса. Но още по-малко би му допаднало да го сравня с бюста на кралица Виктория или с електрическа четка за зъби.

Тя вече мислеше за следващия пациент — сигурно човекът наистина е болен, а не се чуди дали ще направи спонтанен аборт, или не.

— Не се притеснявайте. — Тя говореше бързо, вървейки към вратата. — Както вече ви казах, много малко от причините на спонтанния аборт са известни. Това е естествен процес. Така го е създала природата.

Излязох тъкмо когато санитарите връщаха вече почистените носилки в линейката. Сетих се за ранените, които бяха докарали. Хората от екипа на линейката ми се сториха мрачни.

— Той беше само на четири — чух да обяснява шофьорът, преди гласът му да се прекърши. — Нямаше никаква надежда. Само на четири. Внукът ми е на толкова. — Никой не му отговори. Вратите се затвориха шумно и след малко те отпътуваха.

Седнах зад волана и се разплаках. Само на четири. Никаква надежда.

Издухах си нос и се зачудих дали те не знаят каква е причината за спонтанен аборт, кое е естествено и кое не е. Дали сексът, обикновен или с помощни материали, предизвиква подобно нещо. Или пък

шампанското, закъсненията вечер, умората от работата, както и всичко останало, с което се бях натоварила.

Наближавайки към къщи, се притесних за Уил. Къде ли беше?

Стоеше в антрето като буреносен облак.

— Къде беше, мама му стара? — Той никога не ругаеше.

— В болница. — Посегнах към задната седалка, за да си взема чантата и се свих от болка.

— Аз ще я взема — дръпна я той от ръката ми.

— А теб те нямаше. Обадох се и те нямаше. — Съзнавах, че не бива да се държа така, но ударих стената с юмрук и му се сопнах. — Никога те няма. Не и когато имам нужда от теб.

Той остави чантата на земята.

— Какво става, Лиъни?

— За малко да изгубя бебето, а теб те нямаше. — Вече не си спомнях защо съм толкова разстроена. Просто бях обзета от отчаяние. А къде беше Уил?

— Къде беше? Сали нямаше представа къде си отишъл.

Той ме погледна учуден:

— Съвсем за малко излязох от кабинета. За бога, кажи ми какво стана. — Отвори вратата към хола и ме побутна вътре, за да седна на канапето. — Първо седни.

— Защо? Какво се каниш да ми съобщиш? — Обзе ме ужасно предчувствие.

— Само че си изкарах акъла, докато се опитвах да се свържа с теб. Имаш ли представа какъв ужас изпитах? Уведомяват ме, че имаш нужда от мен, а ти си изключила мобилния. — Стисна китките ми и ме накара да го погледна. — Чуй ме. — Изговори думите ясно и отчетливо: — Обичам те. Ясно? Нито Сафрън, нито друга.

Хвърлих му лукав поглед, все едно съм леко луда, макар вече да се чувствах по-спокойна. Изведнъж долових нещо стаено в очите му; нещо повече от притеснение и любов; нещо, което не си бе отишло след партито на „Белингъм Глас“. Вече го познавах толкова добре. Беше съвсем нетипично за него да ми признае любовта си просто защото бях избухнала.

— Само че?

— Само че нищо. — Пусна китките ми и извърна поглед.

— Опитваше се да ми кажеш нещо.

Той мълчеше.

— Говори! Ще се справя с всичко освен с лъжите. — Уплаших се да не е направил нещо ужасно, нещо потресаващо, да е извършил някоя лудост. Да не би да му предстоеше съдебно преследване?

— Искях да отложа момента възможно повече. Но днес видях тази изрезка... — Разтвори юмрук и показа смачкано парче вестник.

Докато изглаждах хартията, ледените пръсти на ужаса сграбчиха душата ми. Откриване на местен супермаркет. „Ще бъде открит от пианистката Сафрън Пери, която очаква първото си дете след три месеца. Подобно на много други актриси, и тя отказа да съобщи името на бащата.“

— Мое е — преглътна той.

И в този момент си обясних причината за новото, налято тяло на Сафрън. Не се дължеше на възрастта. Тя беше бременна. Точно по времето, когато жената напълнява, преди коремът ѝ да наедрее. Изпищях. Не исках да слушам уверенията му, че това не означавало нищо, че между нас нещата са непроменени, че Сафрън ще си бъде самотна майка и нищо няма значение освен мен и детето ни. За пръв път в живота си хвърлях предмети. Снимки в рамки, книги, писма, вестници. Той се отдръпна, но после ме притисна, започна да целува косата ми, прегръщаше ме.

— Престани. Просто престани. Чуй ме.

Не исках да слушам. Отблъснах го, за да се махна от него.

Заклучих се в спалнята. Той се опита да ме убеди да отворя. Най-сетне, в един след полунощ, отиде в другата спалня.

— В съседната стая съм, Лиъни. Повикай ме, ако имаш нужда от мен.

След пет минути се върна отново.

— Моля те, повярвай ми. Обичам те. Ти си моята...

Чух въздишката му. Прибра се в другата стая, а аз усетих как ме заля вълна от болка и се намести между корема и диафрагмата. Продължи около четирийсет секунди и изчезна. Легнах свита на една страна. Бе много важно да не се предавам, да не му позволявам да ми помага.

Вълната се върна с неумолима решителност.

Не знам дали защото шофирах дълго (навярно трябваше да отида в спешното отделение по-рано), дали в резултат на бавното ни любене, на хроничната преумора от работата, на разтърсващата ярост, която ме обзе, щом разбрах за Сафрън, или понеже, както всички медицински сестри, родни сестри и приятелки ми казваха след това, било естествен процес и просто природата го е изисквала, ала в четири сутринта малката кървава зародишна торбичка се изплъзна от мен след раздираща болка. Моя ли беше вината, или негова? Или така е било писано да стане? Тоалетната се напълни с кръв и аз бързо дръпнах водата. Накрая остана само бледа ягодова розовина. Това бе всичко. После заспах.

Събудих се с необяснимото чувство защо съм толкова празна. Бях забравила да си навия будилника. Слънцето вече грееше. Беше девет без петнайсет. Постепенно си спомних, че съм сама. Нямах Уил. Нямах и бебе.

По дяволите! В десет ме чакаше важно съвещание.

Пресякох стаята със ситни крачки, защото ръмженето ниско в корема ми продължаваше. След два нурофена и чаша чай излязох, без да положа никакви грижи за посивялото си лице и объркана коса. Имах едно-единствено желание: да се пхна обратно под юргана и да остана там до края на века.

Уил ми бе оставил бележка:

„Мила, надявам се да си по-добре. Моля те, много те моля, повярвай ми, че не исках да се случи подобно нещо. Не ходи на работа днес, просто се погрижи за себе си. Трябва да поговорим. Обичам те. ХХХ“.

Отдолу надрасках: „Загубих бебето. Съжалявам. В момента нямам желание да разговаряме“. Поколебах се и добавих: „P. S. Най-добре е поне за известно време да се изнесеш.“ После си представих как чакам до телефона обаждането му, ако изобщо ми се обади. Времето, когато чаках някой мъж да ми се обади, беше отминало, поне така си внушавах. За да си отрежа пътя да се размекна, написах: „Моля те, не се опитвай да се свързваш с мен. Ще ти се обадя в службата“.

Това беше всичко. Заклучих два пъти вратата, изпълнена с решителност да не се връщам, за да скъсам бележката. Най-сетне се бях предала и го тласнах към Сафрърн, защото след тези кратки думи той нямаше къде другаде да отиде. А там го чакаше готово семейство. Подобно на много хора, и аз не знаех всичко за спонтанните аборти, но бях наясно, че трябва да изкараш бременността си до седмия месец и

едва тогава има достатъчно големи шансове едно дете да се роди живо и здраво. Не като моята смешна десетседмична бременност. „Бебето изобщо нямаше шанс“, ехтеше в главата ми. Вдигнах брой на „Таймс“ пред лицето си, за да скрия сълзите от пътниците в метрото.

Съвещанието, като мисля сега за него, изобщо не беше важно. Щяхме да обсъждаме новата стратегия за разпространение на списанията и ако имах достатъчно доверие на Камила, щях да изпратя нея. Дори да ѝ нямах доверие, казах си аз по-късно, докато ме тикаха в носилка на колелца по болничните коридори и наблюдавах светлините по тавана, тя не можеше да обърка всичко. Когато ме видя сутринта, очите ѝ се разшириха.

— Добре ли си? — Наистина беше загрижена. Съжалението на хората е най-ужасното нещо, затова преглътнах, преди да отговоря.

— Чудесно. — Отговорих ѝ рязко, но не успях по друг начин. Няма как да съчетаеш любезни отношения с персонала и болка, защото са несъвместими. — Благодаря ти — измърморих през стиснати зъби.

Никой не каза и дума, въпреки че Питър Рени смръщаваше чело, щом хвърлеше поглед към мен. Потях се над обсъжданите дати и цифри и същевременно се опитвах поне донякъде да откъсна мисли от съсипания си живот. Насилих се да се съсредоточа върху документите пред мен. Не обърнах внимание нито на неразположението си, нито на съвещанието. Всичките ми усилия бяха насочени да не се мръщя, когато болката ставаше непоносима.

— Ако действаме по този начин — разбрах, че това е моят глас, — ще загубим три дни при продажбата на най-голямото ни пролетно издание. Кое то ще се отрази на приходите.

Настъпи мълчание. Всички прокарваха пръст по безкрайните редици цифри.

— Разписание е направено от... — започна да негодува един от директорите, но Питър Рени го прекъсна:

— Тя е права. — Подхвърли му графика. — Да се преработи. — Мъжът го пхна без коментар в куфарчето си и погледна часовника. Можехме ли вече да си тръгваме?

На излизане Питър ме залови:

— Браво, че го забеляза. Между другото, към края на седмицата Брайън Карстеърс ще дойде, за да обсъдим цялостната рекламна стратегия. Надявам се да присъстваш.

Кимнах.

— Изглеждаш ми малко бледа. Дано всичко да е наред.

— Наред е — отвърнах аз и стиснах зъби, защото усетих остър спазъм. Какво ли ставаше вътре в мен? Сигурно вече всичко е безвъзвратно загубено.

— Е — подхвърли с шеговит тон той. — Тази седмица е върхът, защото ръководният състав ми съобщава за бременности. Морийн Елис чака близнаци.

Погледнах го злобно.

— Уверявам те, че няма никакъв начин да съм бременна с едно, камо ли с две.

— Да, разбира се. — Той отстъпи. — Да, разбира се.

Тази мисъл ме сепна. Близнаците са често явление при инвитро. Остана ми надеждата по време на прегледите да не са забелязали второто. И понеже усещах някакъв трепет в утробата си, си записах час в „Патологична бременност“. Там потвърдиха спонтанния аборт и установиха „наличие на следи“, което налагаше да ми направят бърза операция.

— Довечера ще се приберете — увери ме весело лекарката.

Сигурно съм й се сторила ужасена, защото бързо добави:

— Ако предпочитате да останете през нощта, ще си тръгнете утре сутринта.

Така аз не се прибрах на „Брантуд Терас“ 37 и не се срещнах с Уил, а на сутринта него го нямаше. Чекмеджето, където стояха чорапите и бельото му, беше празно, липсваха два костюма, любимите му пуловери — избелели, с кожени кръпки на ръкавите — също ги нямаше. Все едно беше умрял. Дръпнах един от оставените — скъп, светлосин, който рядко слагаше — и го притиснах до лицето си, за да вдъхна миризмата му, сякаш така той щеше да се появи от нищото. Пуснах го в чекмеджето, без да го сгъвам, и затворих вратата. Уил наистина си беше отишъл.

В момент на паника едва не вдигнах телефона, за да му се обадя. Искаше ми се само да чуя гласа му, за да разпилее празнотата. Не. Изключих всички апарати в къщата. Днес нямаше да има телефонни обаждания, освен ако аз не пожелаех да позвъня.

Единственото ми успокоение беше, че не съм полудяла, когато си представях Сафрън зад всеки ъгъл. Дълбоко в себе си знаех, че човек

не може да изкара флирт за една нощ, без това да има последици, случилото се бе очевиден номер от страна на една четирийсет и три годишна жена.

Очаквах лекарите да ми дадат ясни и точни указания за почивка, но те не ми обърнаха особено внимание.

— Лично аз бих си починал утре — каза един, — а после нещата вероятно ще се върнат към нормалния си ритъм. Вижте как сте. Понякога хората се чувстват доста уморени, след като са били под упойка.

Изпитах прилив на носталгия към дните, когато лекарите са били истински лекари, а пациентите с благодарност са получавали съвет, който да изпълнят, а не да се налага сами да си вадят заключения. Реших да си почина. Чувствах се като пребита. Нямах сили да си спусна краката от леглото. Уведомих Луси, че ще отсъствам, и се заврях вкъщи, вбесена от несправедливия живот. Парирах и съчувствията на семейството ми. А те не знаеха дори половината от бедите ми.

Първо пристигна Линдси, през обедната си почивка таксито така и не изключи брояча, докато я чакаше.

Бях изумена. За Линдси семейството никога не е преди работата. Тя рядко намираше време да присъства на училищни празници и концерти; родителско-учителските срещи не бяха по-важни от преговорите. Ела веднъж ми довери, че само нейните родители не са я освобождавали от училище, за да я заведат на почивка.

— Как успя да се измъкнеш?

— В обедна почивка съм — отвърна Линдси и се намръщи към часовника си. — Добре, че си почти в центъра.

Подаде ми три романа. Погледнах кориците. „Мрачен, но много истински разказ...“, „Задава вечния въпрос за любовта, омразата и злото...“ и „Един човек прегръща лудостта, след като двайсет години е прекарал в приют за душевноболни...“. Подобни заглавия сигурно щяха да ме развеселят. Най-различни хвалебствия от сорта на „изумително“, „неповторимо“ и „уникално“ бяха написани на гърба.

— Помолих продавача да ме насочи към най-нашумелите книги в момента. — Линдси никога не четеше книги — според нея нямало

смисъл.

Гърлото ми се стегна. Бях трогната. След като ме попита как се чувствам, Линдси отбеляза, че Уил сигурно е съкрушен.

— Знам колко много очакваше да стане баща.

— Да — отвърнах кратко аз. — Но в момента го няма.

— И въпреки това — продължи тя и ме погали по ръката, — сега вече знаеш, че можеш да забременееш. Значи, ще опитате пак. Просто ще се случи — наблегна тя на последните три думи. — Сигурно нещо не е било наред и тялото ти е решило да се отърве от него.

— Така смятат и лекарите — съгласих се аз. — Не че са сигурни. — Силно се изненадах, защото самата Линдси бе имала два спонтанни аборта, а за нея това бе недопустимо. Реших да сменя темата. — При теб как е?

Линдси стана и погледна през прозореца. Най-сетне заговори, макар и с нежелание.

— От училището ми съобщиха, че Ела няма да изкара нито един изпит, ако не се стегне.

Не можех да повярвам.

— Ела? Виж ти! Аз пък я мислех за много прилежна.

Линдси седна отново.

— Така беше. Просто не знам какво става. Разбира се, и възрастта ѝ е една такава трудна... — Тя махна с ръка, за да покаже, че годините между тринайсет и осемнайсет са невъзможни, и въздъхна. — Направо нямам представа какво да правя. Гледа ме, сякаш ме презира, и отказва да стои в една стая със Санди. Излиза, щом той влезе. — Отпусна се назад на стола. — Толкова съм уморена.

Не съобразявах как да реагирам. Ако след дълъг сън се събудех вече като зрял човек и откриех, че Санди Уайт ми е баща, щях да се постарая между нас да има възможно по-голямо разстояние. Не можех обаче да го кажа на Линдси. Тя твърдеше, че още го обича. Представих си подпухналото му лице и как докато долива най-хубавото кларе в чашата си, върти очи, за да си намери жертва, която да тормози. Той никога не се отказваше. За него Линдси бе ненужна домакиня, Оливър никога нямаше да стане мъж, ако не подобри постиженията си в спорта, Ела... е, с момичетата той не се занимаваше много. Почти не обръщаше внимание на Ела и Дейзи, освен да вика по тях, ако случайно оставеха нещо неприбрано.

Моментът ми се видя подходящ да я успокоя.

— Все ще надрасне тези проблеми.

Линдси се оживи.

— Сигурно си права. Трябва да вървя. В два и половина имам заседание за едно поглъщане.

Целуна въздуха от двете страни на бузите ми — заприлича ми на желязна пеперуда, която се връща в света на търговията.

Лора ми създаде повече затруднения. Хиро ми напомняше какво съм изгубила и аз не можех да си представя как Лора се появява с планина от багаж и бебето на седалката отзад. Опасявах се, че ако ѝ го кажа, ще го приеме за лична обида. Но не можех и да не ѝ се обадя, затова се стегнах, включих телефона до леглото и я набрах.

Първо ми се наложи да изтърпя непоносим монолог с основна тема опитите ѝ да ме предупреди за опасността от спонтанен аборт.

— Ала ти никога не слушаш.

Заекнах, че нямам желание да виждам новородено.

— Боже! — За момент тя замълча. — Направо невероятно. Нали не очакваш да дойда с Хиро, за да те видя. Още е прекалено малка да я оставям, дори да имаше кой да я гледа.

— Изобщо не очаквам да идваш — изпъшках аз.

— Глупости! — избухна тя. — Ти си ми сестра. Трябва, разбира се, да те посетя, щом си болна. Сигурно ме смяташ за голяма егоистка. Защо иначе ще решиш, че не ме е грижа.

Опитах се да не се разплача.

— Естествено, че не те мисля за егоистка... — Колкото и да се сдържах, риданията сами се откъснаха от гърдите му.

Това не направи никакво впечатление на Лора.

— Не разбирам защо плачеш. Аз имам следродова депресия.

— Не издържам повече — признах аз и си избърсах носа.

— За какво ми говориш? Хайде, Лиъни, кажи нещо смислено. Ти просто не разбираш. Бебетата трябва да са с майките си, а пък аз се надявах, като видиш Хиро, да се почувстваш по-добре. Все пак стават и чудеса.

Зачудих се дали Лора не се бе нахвърлила отново върху клишета, или така изразяваше убедеността си, че аз никога няма да имам бебе.

Внезапно се сетих за думите ѝ преди малко.

— Каква е тази следродова депресия?

— Не му е времето да го обсъждаме. Ти си по-важна.

И това го бях чувала някъде. А, да, така се изрази Уил вечерта на партито на „Белингъм Глас“. Нищо чудно, че беше толкова разсеян. Като лекар, да не говорим в какви подробности познаваше тялото на Сафрън (тази мисъл ми причини нова болка), сигурно веднага е разбрал, че тя е бременна.

Останалата част от разговора с Лора премина като час по фехтовка. Най-сетне затворих телефона, защото се чувствах пронизана на няколко места. Последните ѝ думи прозвучаха мило.

— Да се грижиш за себе си. И повече късмет следващия път. Сигурно ще забременееш отново в най-скоро време и нещата ще се получат.

Не исках да забременявам отново. Исках си това бебе. Както и да е, едва ли щях да имам друго дете. Нито ми оставаше време, нито Уил беше до мен.

Щом оставих слушалката, звънна Камила.

— Грип ли си пипнала? — попита тя.

Оправдах се с главоболие и обещах утре да съм на работа.

— Добре, защото всички са полудели заради коледния отпуск. Без преувеличение, всички майки настояват да си вземат тези дни заради децата. И какво излиза? Ние, останалите, трябва да свършим черната работа. — Оказа се, че тя иска да отиде на ски — получила покана от страхотен мъж и след Бъдни вечер щели да заминат за вилата му във Франция. Досега Камила не бе получавала по-невероятна покана. — Никога повече няма да се сети за мен — мрънкаше тя. — Ще заведе някоя друга и аз ще си изпусна шанса. Така, значи никой не искаше да работи между Коледа и Нова година освен Кейт — заместник-редакторката на рубриката за дома, която имала покана да отиде при брат си в Нортъмбърлънд. Нали не почива през лятото, защото покриваше отпуска по майчинство на Дирдри, затова се надява да я освободиш. — Камила продължи да изброява всички досадни подробности от плановете на другите. Всеки следващ случай бе по-важен от предишния. — Да не говорим за майките — заключи тя презрително. — Те до една, разбира се, настояват да са си вкъщи.

За да се отърва от нея, ѝ казах да приеме поканата за ски, а аз ще се оправя с всичко, когато дойда. Опасявах се, че студената война между майки и бездетни прераства в открито недоволство и излиза от сферата на намеците. Ролята ми на миротворец от Обединените нации съвсем не ме радваше.

Позамислих се дали не ми е достатъчно добре, за да се кача в колата и да отида да си купя книги. Приятни сладникави романчета, които да ме отведат в друг свят. Хепиенд с красиви герои. Истинска фантазия. Точно това ми трябваше. Наблизо имаше приятна малка книжарница. Нямаше да ми отнеме повече от десет минути, за да стигна дотам с кола. Вече на връщане, докато се канех да паркирам, краката ми се разтрепериха.

Зад мен се чу рязък удар. Някаква бегло позната жена, живееща от другата страна на улицата, изскочи изневиделица и ме блъсна.

И двете излязохме в проливния дъжд.

— Само драскотина по бронята — заяви рязко тя. — Не е нищо особено. Вие не можете да завивате така.

Как? Забелязах хлътналия калник.

— Ами... Аз съм с предимство...

Тя изсумтя.

— Съпругът ми е юрист. — Подаде ми визитката си и се качи в колата си, без да каже довиждане.

Затворих вратата след себе си, а от мен започна да се стича вода. Така ми се искаше Уил да се обади. Нали сама му бях казала да не звъни, а и нямаше какво да си кажем. Освен да уточним подялбата на имуществото и парите, а аз не се чувствах достатъчно силна, за да го направя. Най-трудното бе да свикна, че вече нямам право да го занимавам с каквото и да е.

Вече нямах причина да живея здравословно, затова си сипах джин, после довърших половин бутилка вино и си взех приспивателно. Беше непоносимо тихо. Празнотата в мен заплашваше да ме погълне. Не ми бе останало нищо.

Преди много години с Уил се скрихме от дъжда в галерия, където имаше изложба на южноамерикански религиозни творби. Надникнахме през прозореца към картина на Дева Мария — грубо произведение от кобалт и позлата с усмихната Мадона, скръстила покорно ръце на гърдите си. Пронизваха я седем меча, забити през одеждите ѝ на седем места, а контрастът между спокойствието в позата ѝ и агонията, предизвикана от ножовете, ме порази. Търпеше болката, но бе запазила спокойствие и си оставаше истинска жена.

— Аха — обади се компетентно Уил. — Девата на седемте мъки. Не е от най-типичните примери. — Загубил интерес, ѝ обърна гръб. — Дъждът спря, да вървим. — Аз обаче се застоях за момент и се опитах да изброя седемте мъки. Христос на кръста е едната, а другите не бяха ли мъките по света, които тя е приела за свои? Отказах се. Не знаех много за тези неща.

На следващия ден още със събуждането ми се замислих за Девата на седемте мъки, защото ме пробощдаше болка. От мен зависеше да запазя спокойствие, да бъда човек, способен да прояви самообладание също като жената на картината със скръстените ръце и седемте рани. Но понеже цяла нощ не си бях намерила място, разбрах, че няма да успея да се съсредоточа над нищо, ако не се обадя на Уил. Неговото напускане на дома ми подеждва, все едно някой ми откъсна дясната ръка без упойка и остави зееща болезнена рана. От време на време поглеждах крайниците си — бяха все още на място: два крака и две ръце. Нещата вървяха зле от толкова дълго и затова се учудих, че се чувствам по този начин.

Надникнах през прозореца. Навън бе тъмно и ръмеше. Наоколо се виждаше само мъж с цигара и куче, което душеше около кофите за боклук.

„Хау?“ не отваряше преди десет, а Уил обикновено отиваше в кабинета към осем и половина. Очертаваше се възможност да го хвана

в сравнително спокоен момент, а после да се заема с враждата между майки и бездетни, избухнала заради празниците.

В осем и двайсет и пет Сали ме свърза с него.

— Уил?

— Да? — Стори ме се притеснен. — Как си?

Изведнъж изгубих способност да говоря.

— Добре ли си? Звънях ти. Да не би да има повреда по линията?

Бях решила разговорът ни да е съвсем формален и преглътнах буцата, надигнала се в гърлото ми.

— Няма повреда. Исках да поспя, без да ме безпокоят. — Какво ли щеше да каже той? Стремях се да му докажа, че не се нуждаю от него и ми е все едно.

— Обаждам се единствено — подчертах думата, — за да имам твой телефон и да ми дадеш адрес, на който да препращам пощата. И се налага да обсъдим... — преглътнах отново — някои подробности.

— Така ли? — Стори ми се предпазлив, защото ме остави да говоря толкова много — или толкова малко — колкото исках. — Да, разбира се.

Изчаквах го да спомене бебето, а кокалчетата ми бяха побелели от напрежение, докато стисках слушалката. Само една дума от негова страна по въпроса и щях да му затворя телефона. Да не би да си въобразява, че ще оправи нещата, като се извинява.

— Извинявай — прозвуча от другия край на линията. — Търсех номера. Още не съм го запомнил.

Може и да не беше със Сафрън. Колкото и да е глупаво, сърцето ми трепна.

— А, ето го. — Префиксът ми беше непознат, не бе в Нотинг Хил Гейт. Адресът бе някакъв „Гардънс“ 11В.

— Какво?

Той ми го продиктува по букви и добави:

— W3.

— W3 ли? — Много се учудих. — Това пък къде е? — Да не би Сафрън да се е преместила заради бебето?

— Актън.

Какво, по дяволите, търсеше в Актън?

— Отседнал съм в апартамента на Джеймс.

Не се сдържах и се усмихнах.

— Джеймс не спомена ли, че е в Ковънт Гардън или Челси, или някъде там?

— Не го каза, но да си призная, и аз останах с такова впечатление.

Изпадала във възторг, че не е в Нотинг Хил Гейт, се разприказвах.

— Докато не се озова при него. И как си живее живота той?

— Ами... — Уил сниши глас заговорнически. — Само ми обещавай да не казваш на абсолютно никого, най-вече на Дженифър...

— Обещавам.

— Джеймс си ляга в десет и половина всяка вечер. Сам.

Избухнах в смях, той също.

— Горкият Джеймс. Сигурно Дженифър се забавлява с разни яки фермери, които са решили да не я оставят самотна в провинцията.

— Това е абсолютно сигурно.

И двамата станахме отново сериозни. Сякаш до този момент бяхме заедно и се шегувахме, а в следващия телефонът ни раздели като ширнала се пустиня. Той бе толкова далеч. Сякаш се намираше от тъмната страна на луната.

— Лиъни? Как си? Много съжалявам за бебето. — Зачудих се дали ще добави още нещо за чувствата си, но аз познавам Уил. Хич го няма, случи ли се някое нещастие. Това бе първият товар, който щеше да ни се наложи да понесем сами.

Опитах да разбера какво долавя по гласа ми, ала не успях.

— Добре съм — отвърнах най-сетне аз. — Много добре. — Какво друго да кажа? Бях бременна, сега вече не съм. Именно празнотата ме съсипва. Няма спомени. Няма период на скръб. Просто всичко е приключило.

— Трябва да вървя. — Изведнъж той заговори делово и аз се запитах дали някой не е влязъл в кабинета му. — Може ли да дойда през уикенда да си взема разни неща?

— Разбира се. — Гласът ми прозвуча грубо и рязко. Той не предложи нито да се видим, нито да поговорим, просто искаше да си прибере нещата. — Все още имаш ключ. Мен може и да ме няма. — Не бих понесла да съм вкъщи. Не посмях да го попитам дали ще отиде у Сафрън, защото се страхувах да не ми каже, че апартаментът е много малък, но скоро ще си потърсят нещо по-голямо.

Поколеба се, преди да затвори.

— Лиъни?

— Да? — Сърцето ми отново трепна — лудешко нелогично трепване, което можеше да бъде наречено с една-единствена дума: надежда.

— Съжалявам. Много, ама много съжалявам. С цялото си сърце.

Очевидно нямаше да се впусне в излияния. Тонът му показваше, че всичко вече е казано и няма място за надежда.

Крайно време бе да разшия и последните бодове, които крепяха брака ни. Да съобщя на всички.

На първо място, разбира се, бе семейството.

— Миличка, толкова много съжалявам — въздъхна мама. — Цяло щастие е, че нямате деца. Загубата на бебето е истинска благословия, макар и да не изглеждаше така на пръв поглед. Иначе нещата доста щяха да се усложнят. Поне си имаш работата, а това много ще ти помогне. — После тя намекна по своя заобиколен начин, че сигурно натоварената ми делова програма е причина за аборта, което пък е разклатило брака ми. Следваше Лора.

— Ужасно — виеше тя на телефона. — Много обичам Уил. Няма да го понеса. Ужасно, направо ужасно. Какво се случи?

Изредих няколко клишета, че сме се били отчуждили.

— Е, може да се случи на всеки. Напоследък хората са потънали в работа — подчерта тя и по този начин ми подсказа, че аз сама съм си виновна за сполетялото ме нещастие. — Все повтарям на Пол да си стои повече у дома. Никога не се прибира навреме и вечно влачи работа за през уикенда... — Тя отново започна да опява за неща, които бях чувала хиляди пъти, и да изброява недостатъците на Пол като съпруг. — В крайна сметка не си единствената. — Това беше начинът на Лора да прояви съчувствие.

Тя бързо се върна на въпроса за вината.

— Какво направи Уил?

Не можех да ѝ кажа.

— Вината не е само негова. Просто той е много зает, това е. Не говори по въпроса — признах аз.

— Копеле гадно! Как смее да се държи с теб по този начин? — Лора явно бързо забрави колко много харесваше Уил.

— Не, честно — опитах се да кажа аз, — и двамата сме виновни.

Тя изсумтя.

— Гледай да пипнеш възможно повече пари от този развод, друго не мога да ти кажа.

Намръщих се. Не исках да разорявам Уил. Когато казах на Линдси, че Уил се е изнесъл, тя замълча за момент.

— Като те слушам, разбирам, че има още. — От нея човек не може да скрие нищо. За момент ми домъчня за Ела — докато расте, се опитва да запази част от тайните си, а през цялото време някой успява да прозре намеренията ѝ.

— Наистина има. — Описах ѝ положението със Сафрън.

— Олеле. При нея ли е отишъл?

— Не — признах аз. — Това обаче не означава...

— Знам, че не означава нищо. Според мен запази една вратичка отворена.

— Не са ми останали никакви вратички.

— Май не се изразих правилно. Ако се появи удобен момент, използвай го.

Усетих прилив на надежда, но веднага я потиснах. Да не би една от седемте мъки на Девата да е надеждата? Тя можеше да бъде не помалко болезнена от мъката.

— Няма да стане.

— Съжалявам. — Линдси звучеше мрачно. — Ако ти се прииска да си далеч от къщи, заповядай у нас, когато пожелаеш. Винаги си добре дошла.

— Благодаря. — Беше много мило от нейна страна, но с Уил знаехме какво значи да прекараш повече време със семейство Лукас-Уайт. Щом Линдси или Санди излезеше от стаята, другият започваше да съска от раздразнение заради поведението на другия. Затвореше ли се вратата след Линдси, Санди възкликваше:

— Казах ѝ колко е безсмислено, тя обаче никога не слуша. Никога!

Ако Санди слезеше в мазето за още кларе, Линдси вдигаше поглед от купчината документи, с които не се разделяше, и мърмореше:

— Става все по-непоносим. Или си въобразявам? Какво ще кажеш? — С Уил гледахме да се измъкнем, като ги умиротворяваме. А

останем ли вече двамата насаме, се споглеждахме и избухвахме в приглушен кикот. Сама нямаше да се справя.

Офисът започваше да се пълни. Подчинените ми ме стрелкаха с поглед, всеки решен пръв да ми изложи случая си. Недоволството им започваше да кипи.

Дирдри ме спипа първа. Свекърва ѝ била умирала от рак и уредила цялото семейство да отседнат в бунгала някъде в Корнуол.

— Иначе тя живее в Сидни и това е последният ни шанс да се съберем всички задно. А и още не е виждала бебето. — Какво можех да ѝ кажа. Дирдри си получи отпуска.

Кейт начупено подръпваше маншетите си.

— Брат ми се премести в Нортъмбърлънд и прави голямо парти. Преди няколко месеца се разделих с приятеля си... — За нея беше от голямо значение да се събира с млади хора, а това събиране щеше да ѝ е от помощ. Започваше да ме боли глава. Предложих ѝ да използва един дълъг уикенд и тя намусено се съгласи.

— Тази година изобщо не съм почивала, защото замествах заради отпуска по майчинство — добави недоволно тя.

Камила не ми помогна с обичайните си остри забележки, насочени против майките.

— Тя си въобразява, че като има бебе, това я извинява да не остава да работи до късно — изкоментира тя по адрес на една от жените. Точно тази жена наистина бързаше да си тръгне първа, готова с палтото и чантата. Сигурно при нея винаги е било така, а не че майчинството я е променило.

— Защо винаги трябва да са свободни по време на ваканцията? — не мирясваше тя. — Човек би си помислил, че ще се радват поне за малко да се откъснат от дребните изчадия.

Тогава Дирдри, самоназначилата се кралица на противниковия отбор, изрази съмнения, че без ангажменти като Камила едва ли ще проявят разбиране.

— На нея ѝ стига да изкарва колкото да се издържа и да се забавлява.

Понеже собствените ми планове за Коледа бяха съсипани, оповестих, че аз ще бъда тук между Коледа и Нова година заедно с

една от новопостъпилите.

— Нали не съм семейна и съм еврейка, друго не се очаква от мен — веднага започна да мърмори тя.

Не се сдържах и се усмихнах.

— Браво.

После Поли ми съобщи, че ще си промени плановете и също ще дойде:

— Нали не съм тук през цялата седмица, мога да направя малко допълнително усилие.

Благодарих ѝ и казах на Камила, а тя изсумтя:

— Сигурно с удоволствие ще зареже онзи хаос у тях. Ще остави децата да ги гледа мъжът ѝ.

С нея човек не можеше да се разбере.

Хвърлих докладна записка от Питър Рени в кошчето. В нея изтъкваше колко е важно офиса да работи между празниците, за да не изостанем от сроковете в печатницата. Гледах я, обзета от болка. Чувствах се като оцелелите след земетресение или лавина, които ги показват по телевизията — все хора, неспособни да проумеят каква страхотия ги е поразила.

Коледата наближаваше бавно, като самотен снайперист, който се промъква през бойното поле и ме наблюдава през мерника си. Оставаха само три седмици. Бе моментът за мир и благородство към всички.

Линдси изстреля първия залп.

Обаждането обаче дойде от майка.

— Миличка — премина веднага на въпроса тя. — С баща ти се чувстваме много изморени.

За момент се изненадах — вероятно не бях справедлива, как така в средата на шейсетте сравнително здрава двойка пенсионери ще се чувстват изморени. Да не би вирусът на умората да е завладял планетата?

Внезапно ме порази страшна мисъл.

— Нещо сериозно ли? — Изведнъж си представих ужасии от рода на рак, сърдечни болести и други по-малко познати неща, явили се пред погледа ми като мишени на стрелбище, а после изчезнаха, преди да съумея да се съсредоточа върху тях.

— Не, разбира се — отвърна тя, доста енергично за човек, който твърди, че е уморен. — Но ние... нали разбираш... ние не се подмладяваме.

Даде ми няколко секунди, за да помисля, и продължи:

— Освен това говорих с Линдси.

Долових, че нещо не е наред.

— И Линдси предложи — продължи тя — да прекараме тази Коледа в Парсънс Грийн. Само тя разполага с достатъчно място да покани всички, особено след като всяка година ставаме все повече.

Защо ли на мен ми се струваше, че тази година сме по-малко? Моето бебе вече го нямаше. И никак не разбирах как така бебето на Лора, колкото и да беше сладко, ще запълни дупката, зинала, след като Уил си отиде. Щеше да мине поне година, преди Лора да престане да го кърми и то да може да се нарече човешко същество. Тя вярваше, че

детето трябва да се кърми, докато то иска, че е най-добре кърменето да продължи, докато тръгне на училище. Е, почти.

Щом всички искаха да се съберем, нямах нищо против. Да си легна сама в моята някогашна стая в бащиния дом, би било ретроградна стъпка по всички стандарти, а събирането у Линдси ми позволяваше да се прибера в прашната си мрачна и празна къща, когато ми се прииска. Опитът от прекарването на Коледа с Фиби и Зак ми бе показал, че дори мрачното настроение и празнотата крият потенциална възможност изненадващо да се превърнат в нещо примамливо.

От друга страна, знаех, че декември е времето, когато на някой ски курорт или на карибския бряг, или в елегантен хотел ще открия житейски неудачници в моето положение. Представих си как се издокарвам и ден-два пия коктейли в компания на други хора с целогодишен тен и разголени бели облекла, съчувствам им и си създавам нови приятели. Какво пречи да започна и някоя напълно неподходяща връзка? Дори да нямаме много общо, щеше да е по-добре, отколкото да съм единствената самотна и бездетна жена на семейното тържество.

Трябваше обаче да пропусна тази възможност заради банковото си извлечение: благодарение на инвитрото бях останала без стотинка, дори излязла на червено, и то преди да започна да купувам лъскави подаръци за всичките си племеннички, племенници и кръщелници. Да не говорим за напрегнатото положение по празниците в офиса.

Вече бях позвънила в „Крайсис“ и още няколко благотворителни организации с надеждата да дам нещо на света, независимо че аз самата съм нещастна. Щях да забравя и за Уил, и аз себе си, и за бебето, като мисля за другите. Сега бе времето за изкупление с упорита работа, със смях през сълзи; времето, когато разбрах колко много хора са още по-зле от мен. Щяхме да се повеселим, докато прием червено вино, мислех си аз, нахлупили хартиени шапки.

От това, което можех да дам, светът искаше единствено дарение. Доброволците явно трябва да се записват предварително, още по-рано дори от желаещите да отидат на някой ски курорт или да се излегнат по карибските плажове, защото списъкът на чакащите благородни души, готови да помогнат на другите, бе много дълъг.

И така, оставаше Линдси с поканата ѝ за Парсънс Грийн. Единствената ми утеха бе, че Уил, за когото се страхувах да не би да прекара първата си семейна Коледа със Сафрън, ми звънна и ми каза: „Заминавам при Джеймс и Дженифър в Нортхамптъншър“. Там не го чакаха небивали забавления, дори Дженифър да го представяше като добра партия. Разбрахме се преди Коледа да се видим и да пийнем по нещо. През трите седмици, откакто си тръгна, няха сили да се видя с него, но сега реших да възприема срещата като част от оздравителния ми процес.

— Все пак знаеш — добави мама, прекъсвайки мислите ми — колко добре ще ни посрещне Линдси.

Естествено. Елхата на Линдси, доставена точно седмица преди Коледа, щеше да бъде украсена от дизайнер. Нейните елхи винаги бяха гъсти и стилни, с чудесно съчетани играчки в сребърно или златно (никога и двете задно), с много приятни светлини. От нейните елхи никога не капеха иглички. Отдолу, чудесно подредени от Консуела, бяха професионално опакованите подаръци. Линдси никога не подаряваше неща, които стърчат от опаковката.

Попитах мама какво иска за Коледа и тя ми обясни, че когато човек започне да остарява, предметите ти изглеждат по-маловажни, единственото ѝ желание било ние да сме щастливи. Въпреки това няма да има нищо против един „Шанел 5“, щом сме решили да ѝ купуваме нещо.

После ми звънна Лора, прекалено ядосана, за да ме поздрави.

— Разбра ли? — съскаше тя. — Линдси е прилягала мама да я остави тя да ни посреща за Коледа. Вместо да сме си у дома и да си прекараме кротко и спокойно, ще се замъкнем в онази огромна къща и ще се правим на благодарни, че тя ще мие и чисти, защото Консуела не работи по Коледа.

— Ако бяхме у мама, ние трябваше да мием. — Не разбрах защо Лора недоволства. Линдси организираше всичко толкова приятно. Даже без Консуела там щеше да е много по-приятно, отколкото теснотията вкъщи, където тринайсет мъже, жени и деца щяха да имат на разположение една тоалетна и топла вода от бойлер.

— Да, но ще трябва да сме благодарни и на оня дърт похотливец, дето винаги ни щипе отзад. — Говореше за Сидни, който наистина обичаше да пощипва дупета. — И което най ме дразни — добави Лора,

— е, че като ме заопипва с гадната си голяма ръка, винаги разбира, че не нося гащи.

— Как така не носиш гащи?

— Извинявай, но аз никога не нося гащи, когато съм с чорапогащник — увери ме гордо Лора. — Какъв е смисълът?

След като тя не знаеше, очевидно се налагаше аз да ѝ кажа. Беше обаче по-безопасно да се върнем на въпроса за мама и умората ѝ и да изтъкна, че в един момент старото поколение неизбежно предава щафетата на по-младото.

— Така е, но този момент още не е дошъл. — Лора бе решена да не се предава. — Мама положително не е била уморена, докато Линдси не ѝ е изтъкнала този факт.

Беше напълно възможно.

— Искам да кажа — Лора започна да се разгорещява, — че ако човек се отказва ей така от това или онова, когато е уморен, светът щеше да е в застой и нямаше да стигнем доникъде.

Щеше да е истински рай, искаше ми се да ѝ кажа. От сума ти време не бях чувала по приятно предложение от идеята всички да се отказваме и светът да спре. Очаквах обаче Лора да възприеме думите ми като открита атака (не ме карайте да ви обяснявам нейната логика, прекалено отегчително е — Лора приема почти всичко лично).

Вместо това се съгласих да поговоря с Линдси и мама, за да разбера дали плановите за Коледа в Парсънс Грийн са окончателни.

— Все пак... — Лора трябваше да има последната дума, за да е сигурна, че съм разбрала грешката си да се съглася безропотно с плановите на Линдси. — Ти наистина не разбираш. Говоря за Коледа. Не е нужно да сме в дизайнерска обстановка. Това е семеен празник. Ако имаше деца, щеше да ме подкрепиш.

Отново си напомних, че Коледа е времето, когато трябва да проявим благородство, и затова се въздържах да ѝ се развикам. Тя просто щеше да затвори обидена, а после да се цупи седмици наред, понеже съм я нападнала.

Много внимателно разговарях с Линдси. Предложих ѝ да отидем за Коледа при нашите и да помогнем повече на мама, като намекнах, че Лора все още е с доста крехка психика след раждането и една Коледа в позната обстановка ще ѝ се отрази добре. Дори на мен ми

прозвуча тъпо, но бе по-добре, отколкото да ѝ кажа: „Лора не иска да идва у вас, защото мъжът ти я опипва“, което бе основната причина.

Линдси веднага разбра за какво става въпрос.

— Лора е такава егоистка — заяви тя. — Очаква всички да се въртят около нея и да ѝ отидем на крака. Ако има следродилна депресия, значи ѝ трябва почивка, а у нас ще си почине чудесно, много по-добре, отколкото у мама. При това няма да ѝ се налага да пътува толкова далеч. Може да преспи вкъщи и да си тръгне на другия ден.

— Лора не е предлагала да отидем у тях — изтъкнах аз.

— Говоря метафорично — обясни Линдси. — Отлично знаеш какво искам да кажа. Да ти призная, смятах те за по-умна. Защо се съгласяваш с прищевките ѝ? Мама явно няма сили и не е честно да я оставяме тя да върши всичко. Ако не друго, то поне ме подкрепи. Нали аз ще свърша цялата работа?

И така, Линдси се наложи, а Лора се почувства още по-пренебрегната. И двете насочиха отровните си стрели към мен, защото не исках да подкрепя нито едната, нито другата.

Запитах се какво ли ще стане, ако изтегля заем от банката и въпреки всичко хукна на Карибите. Ала в банката сигурно щяха да проявят още по-малко разбиране от Линдси и Лора, а аз нямах сили за нова битка.

Ако Уил беше тук, щяхме да се посмеем над цялата тази история. Попаднех ли под кръстосания огън на споровете на сестрите ми, той обикновено ме прегръщаше и ми казваше, че ме обича. После се смеехме и дори в дома на родителите ми се промъквахме в моята стая да си легнем, макар и по средата на следобед. Ела и Оливър, още малки, много се чудеха защо спалнята ни е заключена в три следобед.

Оставаха три седмици. Ограничена от инструкциите на Линдси какво е подходящо и какво неподходящо за децата ѝ (искаше ми се например да дам на Ела пари, но ми бе казано, че най-много може да получи книга, защото с парите щяла да излезе и да си купи неподходящи неща) и от непрекъснатото мърморене на Лора, „дори най-дребната пластмасова простотия ще стане“, реших да започна пазаруването една съботна сутрин в „Пийт Джоунс“.

Прекарах цели петнайсет минути на опашка, която не помръдваше, защото яка розовобузеста жена с тъмна коса — стори ми се смътно позната — искаше всеки от пакетите да бъде изпратен на различен адрес.

— Този — гласът ѝ се носеше чак до щанда за играчки и ми напомни за някого — е за Шотландия. Тези двата са за Нортхамптъншър, този за Глостър, малките за Чешър, последният ще бъде взет от отдел „Клиенти“ от лейди... — тя подчерта отново — от лейди Чийл. — Погледна доволно купчината, а три продавачки се заеха да записват адресите за доставка.

— Само момент, да напиша бележка на лейди Чийл. — Тя се мота, докато четвърта продавачка маркираше покупките ѝ и се занимаваше с кредитната ѝ карта.

— Сигурно съм попрекарила с пазаруването — засмя се жената. — Лимитът на картата ми е на изчерпване.

И търпението на продавачката беше на изчерпване, доколкото разбихах. Опашката вече се виеше покрай рафтовете с кукли Барби и никой не можеше да мине. Побързаха да отворят втора каса и аз се оказах първа.

Жената се засмя звънко, защото написа грешна дата и започна отново да се суети, докато я променяше. Вече я виждах ясно и се шокирах — беше Дженифър, съпругата на Джеймс. Не я познах без корема.

— Дженифър!

Тя вдигна поглед и виждайки ме, лицето ѝ помръкна. Едва не се обърна настрана, без да ми отговори, но аз се приближих, обзета от пристъп на словесни излияния. Вероятно изпитвах облекчение, защото Уил нямаше да прекара Коледа, като се прави на щастлив семеен човек със Сафрън.

— Как си? Уил, разбрах, ще прекара Коледа с вас. Много мило от ваша страна.

Тя се успокои, сякаш е очаквала да я нападна и обидя.

— Надявам се, не мислиш, че сме застанали на негова страна, но Уил ни е приятел още преди ти да се появиш. Наше задължение е да му обърнем внимание.

Застанали на негова страна? Изобщо не ѝ влизаше в работата защо сме се разделили с Уил. Не бих изисквала от никого да застава на

една или на друга страна, най-малкото жена, която съм срещала един-единствен път. Просто се усмихнах.

— Не, разбира се.

— Между другото, сигурно си се сетила, че ще поканим и Сафрън. — Тонът ѝ обаче говореше тъкмо за обратното.

Целият ми свят се завъртя и отново се върна на мястото си. Облегнах се на касата.

— Извинете — повика ме касиерката. — Извинете. Бихте ли подписали тук, ако обичате? — Тя размаха пред мен отрязъка за подпис. Да, разбира се, та това бе сметката. Подписах като зашеметена.

— За тях ще бъде чудесно да прекарат една Коледа в провинцията — уточни Дженифър. — Истинска семейна обстановка. — Тя продължаваше да дрънка, а продавачките не спираха да маркират и приготвят подаръците, предназначени за разпращане из цяла Англия.

Той не ми беше казал, че ще прекара Коледа със Сафрън. Очевидно не бе посмял да сподели с мен.

Не очаквах да ме заболи толкова много. Все пак нали знаех, че ще се случи така. Всичко си идваше на мястото. Същевременно беше страшен удар. Дадох си дума да прекарам празниците, без да се пречупя и без да мисля по въпроса. Накарах обаче Луси да се обади на Уил и да отмени нашата среща. Тя го направи, но ми се стори уплашена. Никой не бе посмял да спомене и дума за раздялата ни, но знаех, че това е тема номер едно в тоалетните.

Прочетох за стреса и напрежението в коледната колонка на Илейн. „По това време на годината — обясняваше компетентно тя — трябва да подадем ръце на всички по света. Коледата не е парти по вечерно време, на което поканените гости са подбрани заради интересите им или заради ползата от тях.“ (Нейните партита бяха същински ужас, напомнете ми никога да не ходя. Ако евентуално отида, едва ли ще се почувствам достатъчно полезна.) „Не — продължаваше разпалено тя. — По Коледа хората от различни раси, цветове, вярвания и прослойки на обществото ще се съберат заедно. Старите разговарят с младите, а бедните — с богатите. (Представих си как Лора кипи от гняв, защото Линдси си позволява различен чифт обувки за всеки бежов костюм, така че Коледата едва ли щеше да ги сближи.) Но най-вече по това време трябва да помислим за другите. Ако сте способни поне веднъж да протегнете ръка в тъмното и да

спасите съседите си от самотата, тогава тази колонка не е написана напразно. В нашето все по-забързано общество децата са лишени от бабите и дядовците си, а бабите и дядовците не виждат често внуците си. Хвърлете мост над тази пропаст! Днес поканете един възрастен или самотен човек във вашия дом. От собствен опит знам, че това ще ви обогати като човек.“

Най-отгоре бе написано: „От нашата журналистка, носителка на награда“. Илейн вече не казваше на читателите си, че „трябва да имат“ червено в гардероба си тази година, нито че „не могат да минат“ без тази модна линия при обувките. Най-безсрамно тя се бе прехвърлила неморалните ценности и колонката ѝ бе заприличала на проповед: въртеше се или около инцидент в училище, или на масата в кухнята, от който тя вадеше извода за необходимостта да проявяваме повече толерантност, понеже това е задължително тази зима. От време на време се чудех дали все още не разчита на писмата на читателите на „Май Лайф“ и не използва техния текст, внасяйки дребни промени: вместо чанти, рокли и парижки представления слага думи от рода на честност, любов и училищна зала. Виждах колко неискрени, нагаждачески и тъпи са нейните писания, ала според вестника, за който списваше колонката, хората нямали търпение да се върнат към истинските ценности.

Дори Линдси следеше колонката, както разбрах по-късно. Това показва само колко е лесно да заблудите маса хора, и то когато пожелаете.

Накрая всички се събрахме у тях на Бъдни вечер. Понеже ми се виждаше нетърпимо да се събудя сама на Коледа, предпочетох да се настаня на канапето в домашния кабинет на Санди.

Къщата на Линдси беше невероятна. Тя я купи в началото на осемдесетте — чисто нова и скъпо обзаведена в дизайнерския стил на хиляда деветстотин седемдесет и девета. Беше изцяло завършена, всичко готово „до ключ“, май така се изрази тя. После сестра ми не промени нищо, освен ако не се износеше. Навсякъде имаше шоколадовокафяв мокет, хесенска теракота по стените в трапезарията. Във всекидневната бяха подредени огромни шоколадовокафяви кадифени дивани, а бутилковозелените пердета на високите прозорци

придаваха леденостудена атмосфера. Многобройните аплици и полилеи светеха по цяла вечер, което си бе истинско разхищение. Единственото цветно петно внасяха тъмновинените възглавнички, подредени на дивана, и две огромни седалки с бобови шушулки, които чакаха някой да се настани елегантно като хлебарка. Понякога хората се шегуваха с Линдси, че е запазила истински храм на дизайна от седемдесетте, ала тя ги поглеждаше безизразно и шегата пропадеше. Ако мебелите в някоя стая придобиваха вид на износени, тя се обаждаше делово на интериорния дизайнер и всичко се сменяше, при това без да променя нищо.

— Изберете каквото ви харесва — изчерпваше тя указанията си към изненадания дизайнер. — Само държа да трае дълго. Ужасно досадно е непрекъснато да сменяш мебелите.

Така най-хубавата допълнителна спалня — допреди три години предназначена за постоянно живеещата у тях детегледачка — бе превърната, откакто вече не използваха услугите на бавачка, в прекрасно местенце типично в стила на деветдесетте години, с фини червени тапети, шведски столове на червени и бели квадрати и елегантно легло от полирано дърво. Декораторът бе погледнал замислено останалата част от къщата, но Линдси го уведоми, че нищо не се е износило и всяко посегателство би било чисто разхищение.

Та именно тази допълнителна спалня бе предоставена на мама и татко, а Лора и Пол ги настаниха в по-малка, обновявана някъде през хиляда деветстотин осемдесет и пета — с облицована табла на леглото, а кувертюрата в тон със завесите (Лора твърдеше, че непрекъснато кихали от тях). За мен остана кабинетът. Фиби и Зак изпаднаха във възторг пред перспективата да спят в стаите на Дейзи и Оливър, където имаше разтегателни легла.

Линдси бе забравила бебето.

Мама и татко веднага предложиха да отстъпят своята стая, понеже там имаше достатъчно място да се постави сгъваемата люлка. Предложението бе отхвърлено на мига — преди още да са довършили изречението — и от Лора, и от Линдси. Лора настоя Хиро да спи в тяхното легло — нямала нужда от отделно място — а Пол притеснено измърмори, че не е съгласен да е там цялата нощ, но така и не успя да надвика шумотевицата. Линдси предложи да поставят люлката в гардеробната на Санди. Лора побърза да се сопне — Линдси можела да

пъха новородените си в разни гардеробни и да ги праща по пансион колкото иска, но тя държала на децата си. Линдси изтъкна спокойно, че нито Ела, нито Оливър, нито Дейзи са ходили някога в пансион. Ела, облегнала се на перилата, изкоментира тихичко изпод косата си, прикрила лицето ѝ:

— Не че не иска. Догодина и това ще стане, бас държа.

Санди се разфуча, защото го лишавали от възможността да използва гардеробната, ако има спешна нужда, и какво щяло да стане, ако бебето повърне в обувките му, купени от „Лоб“. Предложих на всички да се успокоят и да говорят по-тихо. Беше удобен повод всички да се нахвърлят злобно върху мен и да ми изсъскат да си гледам работата — била съм си много добре, понеже нямам деца.

Ела се измъкна на горния етаж, а аз се покрих в хола, където бумтеше огън (в най-скъпия вид камини, захранвани с газ и с изкуствена пепел отдолу) под полица, украсена с тъмнозелена гирлянда, аранжирана естествено от декоратора, който бе правил и елхата. В гирляндата бяха преплетени пръчици канела, портокали и бели свещи. Светлината на свещите трепкаше заедно със стоватовите крушки на пищния полилей, в кристална купа се охлаждаше бутилка шампанско. Санди пристигна при мен.

— Сипи си, сипи си, добре, добре, сипи си. — Той сипа на себе си. — Истински хаос, невероятен хаос. Тази Линдси е невъзможна жена, невъзможна. Нищо не умее да организира. Такава ли беше и когато бяхте малки?

Добре че въпросът му бе риторичен, защото като знаех какъв е животът на Линдси, казаното бе недопустимо. Слава богу, Санди излезе — трябвало да отвори виното, за да го остави да подиша.

Приятната и спокойна обстановка в хола ми се струваше направо нереална, сякаш живеях в списание, макар и издавано преди двайсет години. Сипах си нова чаша, настаних се удобно на кадифения диван и сравних всичко с миналата година. С Уил прекарахме Бъдни вечер заедно, пихме шампанско и си доставихме удоволствие с пушена съомга, а рано сутринта потеглихме към дома на родителите ми. Ако и тази година бяхме повторили ритуала, и двамата щяхме да работим до късно (аз така и не успях да си тръгна от офиса преди седем), да похапваме съомгата и да пием стопилото се шампанско, докато опаковаме подаръци и събираме багажа за следващия ден. А после

щяхме да сме прекалено уморени дори да си говорим и щяхме да си легнем, без дори да се измием. Толкова добре познавах живота и навиците ни, че нямаше нужда да го преживявам. Беше достатъчно да си го представя.

Поне тази година нямаше да се притесняваме за Бъдни вечер. Обикновено отивахме да видим майка му и да похапнем преварена пуйка в трапезарията на дома, докато тя се опитваше да си спомни кои сме. Зачудих се какво ли ще каже за Сафрън и корема ѝ.

Вратата се отвори отново и влезе Ела, забила поглед в обувките си.

— Как е любимата ми племенница? — Веднага скочих. Тя се изчерви и измърмори нещо неразбрано.

— Искаш ли, тъъ... — Погледнах подноса с напитките. Позволявах ли на четиринайсетгодишните да пият шампанско? Дали да ѝ предложа? Какво ли ще каже Линдси? Спомних си с носталгия дните, когато Линдси и Лора се караха дали плодовият сок е здравословен, или разваля зъбите.

— Тъъ... една кола? — По-добре да съм на безопасна територия, отколкото после да съжалявам.

Тя се поколеба, докато ѝ сипвах, и се чудех каква тема да подхвана.

— Ходи ли на приятни партита по случай Коледа?

Изглежда ме, сякаш съм си загубила ума.

— Току-що излязохме във ваканция.

— Господи, колко късно е станало.

Ела сви рамене и отново забодя поглед в пода. Тийнейджърите са в състояние да те накарат да се чувстваш пълен идиот.

— Ще ходя на парти на Нова година — благоволи да сподели най-сетне тя.

Опитах се да измисля интелигентен въпрос.

— Ще има ли момчета?

Тя се изчерви.

— Сигурно братът на Фиона ще покани свои приятели. — Очевидно не желаете обсъждаме по-пространно въпроса. Отпих от шампанското прекалено бързо, прииска ми се тя отново да е малка, да се настани в скута ми и да ѝ се порадвам. Сега не ми бе позволено

дори да поставя ръка на слабото ѝ рамо, въпреки че копнеех за човешки контакт.

Така щях да се почувствам по-малко самотна, а с другите деца не бях толкова близка.

Полека-лека всички дойдоха. Мама възкликна, че цената на шампанското била неприлично висока; татко се състезаваше по приказки със Санди; Пол се усмихваше напрегнато; Лора се мръщеше недоволно; малките, невероятно възбудени, най-сетне бяха отпратени да спят с коледните чорапи, а Линдси обмисляше вечерята и не спираше да съска.

— Санди е направо невъзможен, нали? — процеди тя, докато ми сипваше шампанско от нова бутилка. Всички си имахме проблеми, но поне се опитвахме да сме весели. След двете изпити чаши реших да не проверявам издръжливостта си.

— Линдси, какво ще кажеш да изгасим голямата лампа — предложих аз, забелязвайки колко състарени и уморени изглеждат всички на ярката светлина.

— Ако смяташ, че трябва — стресна се тя.

— Да, миличка, загаси я — намеси се и мама.

Преместихме се в трапезарията — същинска археологическа находка, също както и останалата част от къщата. През последните триста години официалният стил на трапезариите не се бе променил много и тук нямаше изненади: огромна дълга, добре полирана дървена маса със сребърни прибори, кристални чаши, рози без аромат, поставени във вази, наситени червени стени, от които ни гледаха дедите на Санди. Бащата на Санди, притежател на верига сервиси, бе пропилял много от милионите си, за да убеди света, че в семейното му дърво има въображаеми херцози, барони, дори дребни благородници.

Местата ни около масата бяха определени според внимателно обмислен план; установих колко много се притеснява Линдси, защото сме нечетен брой. Никой не бе споменал Уил, а фактът, че две жени ще седят една до друга, караше и мама, и Линдси да се чувстват неловко. Очаквах едната да изкоментира подлата му постъпка: да позволи бившата му приятелка да забременее от него и така да ни остави с човек по-малко на трапезата, което си бе истинско престъпление.

Вечерята, подредена на количка от Консуела, бе божествена. Всички се поразвеселихме и се отпуснахме, дори Лора се пошегува за

нещо със Санди, преди да се качи на горния етаж, за да нахрани Хиро. Лора никога не ставаше от масата, за да кърми бебетата си — обикновено, както си седеше, вадеше гърдата си, набъбнала със сини вени, подобна на пъпеш, а от зърното ѝ започваше да капе мляко. Ала една груба, но на място шега за циците, подхвърлена от Санди наскоро след раждането на Зак, я излекува от онзи противен навик, поне в негово присъствие. Беше истинско облекчение. Лично аз нямах сили да откъсна поглед, а в момента щеше да ми напомни прекалено болезнено какво съм загубила.

По коледна традиция майките никога не миеха чиниите, независимо от приказките на Лора. Обикновено татко, Пол, Уил и аз допивахме виното си, миехме и бършехме. Бяхме твърде разнородна група, но пък ни беше весело — пеехме малко фалшиво коледни песни, бършехме една и съща чиния по пет пъти и си разказвахме клюки. Тази година, след като Уил го нямаше, а татко официално бе обявен за „уморен“, оставаше Пол и аз да се справим със задачата. Песните звучаха глупаво, защото бяхме само двамата, а и виждах голямото нетърпение на Пол да си легне, преди Хиро да се събуди за поредното си хранене след два часа. Минаха, не минаха десетина минути, и аз го отпратих горе с обяснението, че ще ми бъде по-лесно сама.

Влезе Линдси.

— Нали цялата тази работа няма да се стовари само върху теб?
— Тя грабна една кърпа.

— Не се притеснявай. Ти и без това си направила достатъчно.

Да, но номерът не мина. На Линдси ѝ се говореше.

— Според Санди, Ела трябва да замине на пансион. Тук само се разсейва.

— А ти как мислиш?

— Не знам — призна Линдси. — Вечер не се прибирам преди осем и не сварвам да разменя и дума с нея. — Тя бършеше и продължаваше да бърше все същата чиния. Накрая я издърпах от ръцете ѝ и ѝ подадох друга, но тя очевидно искаше да сподели нещо с мен. — Най-ужасното е — изплю най-сетне камъчето тя, — че той настоява да я изпрати в пансион, за да е сигурен, че ще остане девствена. Нали разбираш, невинната ми дъщеря, достойна да се омъжи за принц... Нещо такова.

Бях потресена.

— Това не е ли просто една отживелица? Не е ли по-вероятно да направи тази крачка, ако не познава никакви момчета и не знае нищо по въпроса? — Отново напълних мивката с топла вода. — Нали още не спи с момчета?

— Нямам никаква представа. — Линдси бе изтощена. — Защо не поговориш с нея? Винаги те е обичала толкова много.

При спомена как теглех с ченгел всеки отговор дори за училището, мисълта да я попитам за нещо по-интимно ме изпълни с ужас. Поклатих глава.

— Напоследък тя почти не разговаря с мен. Освен че за Нова година ще ходи на партито на Фиона.

— Фиона ли? — писна Линдси. — Коя, по дяволите, е Фиона. Знаех си аз, че на теб ще ти каже неща, които дори няма да спомене пред мен. Господи, все едно слушам Дейзи. Няма търпение да дочака утре сутринта и се оказа преуморена. — Остави кърпата и изчезна нанякъде, а аз се почувствах виновна, задето предадох Ела.

Появи се Лора с огромно количество неща, които трябваше да се мият и стерилизират. Смятах, че като кърми, няма нужда от тях, но Лора успяваше да съчетае ролята си на всеотдайна майка с всички новоизлезли технически щуротии. Благодарение на тях оставяше на Пол шише, за да нахрани Хиро, когато се събуди в четири сутринта.

— Никой ли не ти помага? — попита тя с тон, сякаш съм виновна, че мия сама. — Господи, колко съм уморена. — Бях свикнала с мрънкането на Лора, затова почти ми убягнаха насълзените ѝ очи.

Колкото и да бе неблагоородно от моя страна, първата ми мисъл бе, че вече не са ми останали сили за сълзи — нито заради мен, нито заради другите.

— Сега пък какво има? — възмутих се аз.

Тя отпусна глава на хладилника.

— Нищо. Едва ли ще ме разбереш. Защо Пол не направи нещо и не изкарва повече? Никога няма да се измъкна от това положение и да си имам свой живот. Не става въпрос, че искам да си купувам разни неща. Искам свобода. Нямам никаква свобода.

Докоснах я леко по рамото.

— Виж, не е редно аз да ти го казвам, а и не знам какво точно не е наред, но не е честно да очакваш Пол сам да оправя нещата. Ти

трябва да направиш нещо. Не си се омъжила за рицар в блестящи доспехи.

Тя се усмихна накриво.

— Не, разбира се. Никой не е по-далеч от този образ.

— И аз не бях — напомних ѝ тъжно и тихо аз. — И двете сме женени за мили, грижовни мъже.

— Как можеш да го наричаш мил и грижовен след всичко, което ти причини? — изненада се Лора. — Направо не е за вярване.

Свих рамене. И на мен не ми се вярваше, че го казвам.

— Само Линдси си взе мъж, който най-много се доближава до рицар в блестящи доспехи, а виж какъв се оказа и той.

За момент Лора се замисли.

— Да, спомням си колко ѝ завиждах, когато се ожениха. Приличаше на истински принц. Богат, приятен...

— Лудо влюбен в нея — добавих аз. — Навремето беше дори хубав.

— Не беше! — възрази бурно Лора. — Впрочем права си, беше хубавец. На сватбата беше с шотландска поличка, помниш ли? Приличаше на кръстоска между руски емигрант и шотландски боец. Направо си го представяш как върлува из планинските райони, граби и изнасилва. Висок, с бяла кожа и руса коса. В онези дни нямаше да имам нищо против да ме изнасили и да заграби какво му хареса.

Изкискахме се.

— Е, да, ама косата му окапа — измърморих аз. — А сега не може да реши дали да си затегне колана над или под шкембето.

— Дори и да е противен надут тип, той е богат — заяви презрително Лора. — На Линдси не ѝ трябва да се юрка чак толкова.

— Мен ако питаш, тя се страхува да спре. — Още щом го изрекох, съобразих, че това не ми беше минавало през ума преди.

Лора си издуха носа и се развесели.

— Сигурно трябва да си повтарям, че нещата могат да са много по-зле — добави тя. — Например да съм на твое място.

„Благодаря ти, Лора — измърморих тихо аз, когато тя излезе. — Много ти благодаря.“

Най-сетне се отпуснах на дивана в кабинета на Санди. Радиаторът обаче беше изключен — сигурно защото той не е смятал да работи тук по Коледа. Поогледах се, но с пускането на радиаторите вкъщи се занимаваше Уил. Разместих всичко, което се движеше, но така и не успях да го включа. Стаята беше външна, в самия край на сградата и беше ужасно студено. Не посмях да събудя никого, та да си поискам още едно одеяло, затова спях с чорапогащник и пуловер и се опитвах да не мисля как топлото тяло на Уил се притиска до Сафрън някъде в Нортхамптъншър. Дженифър, поне така предполагах, не би забравила да предложи грейки или електрически одеяла, да не говорим, че те двамата са заедно.

Последната ми мисъл, преди да потъна в неспокоен сън, накъсван многократно от писъците на Хиро и трополенето на децата, които се качваха и слизаха по стълбите, бе, че Линдси е започнала да се предава. Първо забрави Хиро, после остави и моята стая незатоплена, а ето и признанието ѝ, че не знае какво да прави с Ела. При друг човек не бих забелязала, ала Линдси не изкарваше шестцифрена заплата, защото е небрежна или разсеяна.

На сутринта прецених, че това не е честно. Дори Линдси не можеше да е свършена през цялото време, а тя бе най-близо до свършенството от всичките ми познати. Слязох долу чорлава и със слепнали от спиралата мигли, да не говорим, че девет часът ми се стори неестествено рано, но вече не понасях пискането, крясъците, трополенето и от време на време ревовете, които разтърсваха къщата от пет и половина сутринта. Линдси седеше на масата в кухнята (подредена за закуска от Консуела, преди да си тръгне) по халат на цветя, вчесана и с безупречно лице.

— Лиъни, честита Коледа. — Опулих се към халата. Дори не допусках, че те все още съществуват освен в сериалите за шейсетте години.

След като се поздравихме официално, тя реши да се разбере с мен и нацупената Ела.

— Понеже мама не бива да върши никаква работа — започна Линдси, след като ни даде дълъг списък с инструкции, — да не

говорим, че Лора не става за нищо, когато кърми... Ела, я се стегни, достатъчно голяма си, за да помогнеш.

След сутрешната суматоха най-сетне седнахме да обядваме в огромната трапезария. На всички, освен на Санди, им бяха поставени задачи, дори на Зак и на Фиби.

— Децата трябва да се учат на отговорност — оповести Линдси на Лора, а тя сви устни.

— Много ми е интересно да видя какво ще излезе — изсъска тя към мен, щом вратата се затвори след Линдси. — Честно казано, Линдси си въобразява, че децата трябва да се възпитават като в казарма. Ще полудее, когато те възнегодуват.

И така, Линдси започна: каза на Зак, че трябва да помага, а той се тръшна на пода и писна, тропайки с крака. Наложих се Пол да го изнесе, метнат на рамо. Фиби прие задачата си да пълни купички с ядки, солети и чипс подозрително бързо. Половин час по-късно — вместо купичките тя бе натъпкала себе си — повърна в кухнята. Очевидно децата на семейство Паркър цяла сутрин бяха нагъвали шоколад, докато издънките на семейство Лукас-Уайт послушно оставиха бляговете от коледните си чорапи в коледния буркан, от които щяха да получават по малко през следващите няколко месеца. Дейзи, облечена в рокля на цветя и коса, прибрана като на Алиса в Страната на чудесата, ми се стори много тъжна.

— Непоносимо — измърмори недоволено Линдси. — Тези деца не са чували за възпитание. Лора трябва да е по-твърда с тях. Иначе по-късно бедите ще се стоварят на главата ѝ.

Напразни притеснения според мен. Едва ли беше възможно Фиби и Зак да станат по-лоши.

На вратата се звънна. Отворих на първите гости, които Линдси бе поканила за Коледа в знак на добра воля. Едната, алкохоличка, бе настанена до Лора по време на обяда.

— Виж, Лора, ти няма да пиеш, защото кърмиш... — обясни Линдси.

Лора понечи да негодува и отвори уста.

Линдси не ѝ обърна никакво внимание и продължи:

— Важното е бутилката да не попада към вашия край на масата.

— Това не е начинът да... — подхванах аз, понеже бях писала статия за алкохолизма и се бях консултирала с различни експерти,

които твърдяха, че алкохолиците трябва сами да се грижат за себе си.

Линдси ме накара да замълча с поглед. Другият беше съсед, останал вдовец преди няколко седмици.

— Горкият човек, неприлично е да го оставим сам точно на Коледа. — Погледна ме хитро. — Лиъни, нали ще се погрижиш за него?

Линдси можеше да се въздържи поне на Коледа да не се прави на сватовница.

Тя продължи да разсъждава:

— Не е ли невероятно колко трагична се оказа тази част от годината? Почина от рак на гърдата преди шест седмици. Имат три малки момиченца. Добре е да си поиграят, с Фиби и Дейзи.

Гърлото ми се стегна при мисълта за трите объркани деца, които се опитват да отворят подаръците си без майка си. Усетих как се задушавам — аз никога нямаше да отворя подарък заедно с детето, което бях загубила. Преглътнах и се опитах да се разсея: започнах да смятам по колко главички брюкселско зеле трябва да се сервира на всеки, а после умножих бройката по седемнайсет.

— Такава е била божията воля — продължи да дрънка Линдси. И добави с по-нормален глас: — Ела, върви да си оправяш косата, преди да са дошли гостите. И поне веднъж си облечи нещо прилично, стига с това ужасно потискащо черно.

Пихме аперитив в хола, където алкохоличката, стара мома към седемдесетте на име Мадлин Смит, се изплъзна от зоркия поглед на Линдси и придума Санди да ѝ сипе щедра доза джин. Трите момиченца изтопуркаха нагоре по стълбите с Фиби и Дейзи, мъжът в траур ми се стори нещастен и нежит. Казваше се Дик или нещо подобно. Отпиваше от шерито с празния поглед на човек, погребан жив. Зачудих се защо всичко в живота е толкова объркано и сложно. Коледата ми приличаше на пъзел джобен формат: разтърсваш го няколко пъти с надеждата някои от парченцата да се напаснат. Това обаче никога не става и никой не е доволен, а понякога заблудено парче се озовава като кръпка на неподходящото място.

Докато седнем да обядваме, дори Линдси, в червената си копринена рокля и грижливо сресана, имаше неугледен вид.

Да се сервират седемнайсет порции пуйка, пълнеж и гарнитура, отне цяла вечност. Междувременно Зак замеряше де кого свари с главички брюкселско зеле („ква гадост“), чоплеше от своята порция пуйка с пръсти и тръбеше на всеослушание: „Не обичам пилци“. Фиби започна да се тъпче, щом ѝ сервираха, а когато Линдси стана, за да прочете молитва, тя вече бе приключила. Мадлин Смит протегна рязко ръка и сграбчи бутилката с вино, без да обръща никакво внимание на възмутения поглед на Линдси. Чу се бълбукане, докато си пълнеше чашата догоре. Веднага след като Мадлин остави бутилката, Лора я спипа и си наля в чашата. Линдси стана и се запровира към единия край на масата, за да разпреди на две места брюкселското зеле и морковите. Тъкмо посегна да вземе бутилката с вино, и Мадлин си сипа нова чаша. Ръката на Линдси се поколеба за миг, но не ѝ остана друго, освен да вземе празната бутилка, за да я изнесе.

— Санди — обади се тя с ледения глас, който нито аз, нито Лора смеехме да пренебрегваме.

Санди мляскаше, без да ѝ обръща внимание, и се мръщеше, защото Зак крещеше — от устата му хвърчеше слюнка — и диво размахваше лъжица във въздуха. Накрая успя да свали очилата на Санди от носа му. Почервеният като рак, той ги намести обратно.

— Скъпа! — Гласът му изскриптя като резачка. — Бъди така добра ти да се грижиш за виното. — Тя ръкомахаше бясно над главата на Мадлин и се опитваше да му каже беззвучно: „Не ѝ позволявай да си сипва повече!“.

Дори Дик усети, че става нещо. Вдигна глава и погледна от Санди към Линдси, после обратно. Линдси му се усмихна, без да опитва да скрие обхваналото я напрежение. Той се наведе над картофите си.

— Съжалявам за жена ви — прошепнах аз.

Дик вдигна очи, но щом забелязах ужасната празнота в тях, се отдръпнах.

— Благодаря — отвърна той и докосна ръката ми. Сякаш като усети топлината на кожата ми, искаше да се увери, че все още е жив. Това докосване нямаше нищо общо с натрапчивото опипване на Санди. Дик прехвърляше с ножа печен картоф от едната страна на чинията към другата, за да се престори, че яде. — Всички сте много мили.

Изглежда, не беше нужно да раздавам чай на бездомници, за да схвана в колко по-лошо положение от мен са някои хора. Тук, в безупречната трапезария на Линдси, докато похапвахме съвършено опечени хрупкави картофи, сочна пуйка в боровинков сос, купени от деликатесния магазин, осъзнах, че някои страдат много повече от мен. Честно казано, предпочитам Уил да си разменя влюбени погледи със Сафрън, вместо да лежи в гроба като жената на Дик. Представих си сцената: той е заобиколен от завехнали цветя, някои все още в целофан, а надписите на венците избледняват под дъжда, както след време от паметта на Дик ще избледнее образът на жена му. Не си спомнях да съм виждала друг да изпитва такава мъка. Сякаш моята скръб по Уил дръпна завеса между мен и хората като Дик. Казах си, че проблемите ми са прекалено тривиални в сравнение с неговите — все едно да съпоставяш главоболие с рак.

Така или иначе, стори ми се доста интересно това предпочитание да знам, че Уил е жив, дори със Сафрън, и аз продължих да разсъждавам. Означаваше ли, че обичам Уил? Означаваше ли, че го обичам така всеотдайно, както истинската майка от библейската притча за Соломон — онази, дето била готова да изгуби детето си, но да не позволи да го разсекат на две? Означаваше ли, че още вярвам във възможността да се съберем?

Потръпнах. Ако се надявах да се съберем, значи бях затънала много по-дълбоко от Мадлин Смит. Той сега прекарваше Коледа с майката на детето си — жената, която бе обичал, преди още да подозира за моето съществуване.

Пуешкото в чинията ми се стори ужасно и ми си отяде.

— Чудесно брюкселско зеле, Линдси. Мога ли да си взема още — заговори за пръв път Мадлин Смит.

На Линдси ѝ стана приятно.

— Разбира се, Мадлин. Брюкселското зеле е пълно с антиоксиданти.

Мадлин не обърна никакво внимание на забележката ѝ, наведе се над купата, а с другата ръка докопа бутилка вино.

Линдси си пое дълбоко дъх, докато жената си пълнеше чашата и добавяше още брюкселско зеле към недокоснатата си порция.

— Санди!

— Да, мила? — Той насочи поглед към тавана.

— Не се грижиш за виното на гостите. — Ноздрите ѝ се бяха разширили като на звяр.

Санди махна с ръка във въздуха.

— Тук е свободна държава, мила.

Зак изкрещя.

Ръката на Фиби се дръпна от чинията му, стиснала парче наденица.

Зак зарева с пълно гърло.

Очите на Линдси се навлажниха от усилието да надвика малкия, защото на нея не ѝ се случваше да повишава глас.

— Лора...

Мама тихо изведе Зак и Фиби.

— Те вече хапнаха достатъчно, Линдси, а и са още много малки. Нека да си поиграят.

Дейзи гледаше умолително, а Оливър се бе прегърбил от отчаяние. Момичетата на Дик се озъртаха учудени. Мама изведе и тях.

— Нека татко похапне на спокойствие — измърмори тактично тя към Линдси, която настояваше децата да изчакат любезно, докато всички приключат. — Той е доста изморен.

Поне Линдси престана за цели пет минути да критикува Ела. Никога не я оставяше на мира, нито за момент, както забелязах.

Реших да се опитам да я отърва.

— Разкажи ми за училището? — Нямаше ли какво друго да я попитам?

— Няма нищо интересно — отвърна апатично Ела. Около нас отново започнаха разговори.

— От майка ти разбрах, че не си много доволна. — Линдси не беше казала точно това, но търсех някаква връзка помежду ни.

Ела престана да гледа в чинията си и прошепна:

— Мама е луда от желание да контролира всичко и всички.

Не се сдържах и се усмигнах.

— Знам — отвърнах искрено и най-сетне бях възнаградена с истинска усмивка. — Къде са халките на устната ти? — Изведнъж забелязах, че няма и следа от пиърсинга.

— Бяха фалшиви. — Още една усмивка. — Виж. — Извади кърпичка от джоба си и прикривайки дланта си под масата, ми показва

две халки за пердета. — Те са на пружинки. Мога да ги слагам и махам, когато намеря за добре.

— Ела! — Линдси може и да не беше повишила глас, ала всички я чуваха. — Кой се обади преди малко по телефона? — Много хитро от нейна страна, понеже тя вдигна и попита кой търси Ела. Линдси притежаваше уменията за разпит на военното разузнаване.

Ела пхна кърпичката в джоба си.

— Фиона.

— Фиона ли? — попита нацупена Линдси. — Фиона значи. Нямах представа, че познаваш някаква Фиона.

— Виена си промени името на Фиона. Звучи подобно, но поне не я е срам. — Това бе истинска реч.

Линдси гледаше, сякаш някой ѝ бе напъхал морков в дупето. Честно казано, ако Ела се движеше с хора, които си въобразяват, че Фиона е по-малко срамно име от Виена, значи нямаше от какво да се притеснява.

— Извинявай, но според мен Виена е прекрасно име. — По този въпрос Лора държеше страната на Линдси. — Дали пък...

Пол я погледна предупредително.

— Не можем да си позволим повече деца, Лора.

— Не можем — съгласи се горчиво Лора. — Нищо не можем да си позволим.

Дик се взря в коледния пудинг в чинията си и въпреки нарастващото му отчаяние грабна лъжицата и се зае смело. И картон да ядеше, едва ли би усетил вкуса. Зачудих се дали Линдси не беше проявила жестокост, принуждавайки го отново да се сблъска с реалния свят.

— Как се справят децата? — попитах тихо аз.

— Безнадеждна работа — поклати глава той. — Всички сме като загубени.

Загубени. Думата обобщаваше всичко. Аз бях загубила и бебето, и Уил. Навярно този коледен обяд, колкото и да ми се струваше неестествено, щеше да ми даде необходимата решителност да продължа напред. Сърцето ми трепна също като реактивен самолет, който излиза от рязко спускане, преди отново да се насочи надолу, когато си спомних бебето. Дори не му бях дала име.

— Вие двамата сте много тихи там в края — отбеляза весело Линдси. — Хайде да изтеглим бонбоните с пожелания.

Долових тихата въздишка на Дик — несъмнено броеше минутите до момента, когато ще съумее да избяга. Мадлин създаде суматоха, докато се чудеше кой бонбон с пожелание да избере, а междувременно се опитваше да смени чашата си с недокоснатата на Дик. Линдси забеляза какво става и очите ѝ блеснаха.

Бях в градината отпред, за да глътна малко свеж въздух, когато Дик благодари официално на Линдси и си тръгна. Тя побърза да затвори вратата след него, сигурно за да му даде възможност да ми поиска телефона. Беше пълен абсурд. Той сигурно не помнеше собствения си номер, толкова бе обсебен от мъката.

Спря и ми стисна ръката.

— Благодаря ви. — Отново изпитах чувството, че мога да надникна в душата му. Там бе мрачно и самотно място.

— Защо? — Останах искрено изумена. Та ние почти не бяхме говорили.

— Че ме разбирате. Че не... — Разпери ръце, сякаш не намираше подходящите думи.

Усмихнах се и го стиснах за рамото.

— Късмет. Искрено съжалявам за съпругата ви. Много съжалявам.

Той кимна и се обърна, повел две от момиченцата за ръка. Третото провлачи крака след тях. Изглеждаха толкова самотни, колкото се чувствах аз.

Линдси и Лора ме чакаха нетърпеливо до вратата.

— Казвай!

— За бога! — минах край тях. — Човекът току-що е загубил съпругата си. Обожавал я е.

— Виж, съжалявам, че е станало така, но ти трябва да действаш бързо — посъветва ме Лора. — Пипвай свободния мъж, преди някоя друга да се е усетила.

— Много се търсят вдовци — добави Линдси. — Не им се налага да делят имуществото, както става при разведените.

Погледнах ги изумена.

— Ще пийна още една чаша.

— Нямам нищо против да ти правя компания — писна Мадлин и разкри почернели зъби. — На това му се казва страхотна Коледа.

Ето така щеше да бъде отсега нататък. Зачудих се дали да не звънна на Уил и да му пожелае весела Коледа. По-добре — не. Не исках Сафрън — или Дженифър — да вдигнат телефона.

Малко вероятно е хората без семейство или деца да се забавляват по Коледа. Затова нямаше никакво значение, че такива като Дик, Мадлин или аз се чувствахме малко самотни през празничните дни. Така и се очакваше да бъде.

На Нова година обаче беше друго. Това беше кошмарна съботна вечер без задръжки, с много песни и танци, когато всеки, който си признаеше, че е останал сам и е гледал зарята по телевизията, рискуваше да му лепнат етикет „мазохист“ и да си остане такъв до края на живота.

Нова година — една празна Нова година — предстоеше да настъпи само след три дни, когато отново отворих вратата у нас. Знаех си, че трябваше да поискам кредит от банката и да отида на круиз някъде из Карибите, колкото и трудно да беше да измъкна въпросния заем. След четирите изтощителни дни у Линдси къщата миришеше на влага и прах. Времето, прекарано там, ми се струваше едно безкрайно ядене, миене на съдове и разтървяване на деца.

На телефонния ми секретар нямаше никакви съобщения. В пощенската кутия намерих само няколко закъснели коледни картички, извлечение от кредитната ми карта към банка „Баркли“ и менюта за телефонни поръчки на разни пицарии. От Уил нямаше и дума. Казах си, че не бива да очаквам нищо. Не му бях дала нищо. Защо един бивш съпруг ще се сеца за бившата си съпруга по Коледа?

Букет цветя бе увехнал във вмирисалата се вода на камината, а тънък слой прах бе покрил всичко. За щастие, още утре се връщах на работа в офиса. Поне там някой щеше да има нужда от мен.

Само час след завръщането ми — тъкмо вадех и перях дрехи — се обади Лора.

— Нали си добре? Малко се притеснявах за теб. По Коледа беше много тиха.

Сигурно съм била „неестествено тиха“ щом чак Лора го е забелязала: обикновено тя обръщаше внимание само на майчинските

си задължения. Покани ме за новогодишната вечеря — „ще бъдем само ние и съседите с техните деца, но поне е по-добре, отколкото да си сама“. Едва ли щеше да е по-добре. Лора и другата майка — и двете в следродова депресия, щяха да си говорят за децата, да се надлъгват коя какво прави, децата да досаждат непрекъснато — ту да искат някой да ги гушне, ту да им даде плодов сок; трябваше да им се сменят памперси и всякакви подобни извинения, за да слязат на долния етаж, така че никой нямаше да може да довърши започнатото изречение. Поне бе мило, че ми предложи.

Линдси звънна да ми благодари за помощта и предложи да отида с тях на ресторант на Нова година. Там щяха да са само банкери и нафуканите им непоносимо надути съпруги, плюс няколко жени от върховете със съпрузите си. Не е място за хора с разклатено самочувствие.

— Искях да те помоля за съвет — добави Линдси. Прозвуча доста необичайно. — В стаята на Ела намерих едно списание — заяви тя толкова мрачно, сякаш бе открила склад за наркотици.

Ясно. Аз бях капацитетът по списанията. Сега пък какво имаше?

— Казва се „фронт“ — продължи с мрачния си глас Линдси. — „Ф“-то не е с главна буква. Списание за момчета. Съвсем не като за нея. Има статии за секса. И за мотори. Нещо отвратително за наркотиците. — Очевидно го ровеше, докато говореше с мен.

— Може да не е нейно.

— Разбира се, че не е на Ела. — Линдси се шокира от тази мисъл. — Очевидно някой ѝ го е дал. Въпросът е кой.

Съгласих се, макар инстинктите ми да подсказваха друго. Оставаше да разбере що за хора четат „Фронт“ (заглавието е с главна буква, независимо какво твърдеше Линдси).

— Надявам се да не си го купуват женени мъже или разни перверзници. Или търговци на бели робини.

Въздържах се от уточнението какво интересува разпространителите — те делят купувачите по доходи и географско райониране, а не по сексуална ориентация. Опитах се обаче да ѝ обясня, че Ела просто е в такъв етап на развитие, и само за да я впечатля, споменах за наградите на „Фронт“.

Тя изсумтя презрително. Човек би си казал, че Ела се занимава с порнография, толкова шум вдигна. А според мен тя трябваше да се

успокои и да остави момичето да расте на спокойствие. Непременно щях да ѝ го кажа, когато отидем да обядваме заедно.

Телефонът иззвъня за трети път. Обади се Корин.

— Корин! — почти не си спомнях коя е. След като се омъжи за Майк, а аз за Уил — на сватбата ни не престана да разказва наляво и надясно, че тя ни е запознала — се отчуждихме, защото те се преместиха в Съмърсет. Изпратиха ни две — дали не бяха три — картички с известия за родени деца и покана в най-скоро време да отидем да се видим. Така и не отидохме.

Изненадах се защо ми се обажда така неочаквано.

Тя притежаваше невероятен нюх към бедите и винаги се появяваше случи ли се нещо неприятно — нещо като петата ездачка от Апокалипсиса: препуска напред, за да информира всички за прииждащата напасть.

— Искях само да ти кажа — обикновено веселият ѝ глас бе няколко октави по-нисък, — че Саймън Хейстингс е мъртъв. Загинал е при катастрофа. Колко ужасни неща се случват по Коледа!

Със Саймън Хейстингс се виждах по партита — главно партитата на Корин — докато още не бях омъжена. Всички се оженихме по едно и също време и той изчезна от хоризонта. Нито очаквах да го видя отново, нито допусках, че съм в списъка на приятелите му, на които да съобщят, когато почине. Все пак новината ме натъжи. Той бе приятен човек, скромен, но интелигентен и много мил. Съжалявах, че е починал. Стискайки слушалката между бузата и рамото, притиснах лице към студения прозорец. Навън бе почти тъмно, въпреки че бе единайсет сутринта. Няколко лондонски липи накланяха голи клони под поривите на вятъра, но от това не се плаших. Само ураган би изкоренил лондонска липа.

Разказах на Корин за Уил. Вероятно е несправедливо от моя страна, но гласът ѝ стана по-рязък, когато чу новините за новата трагедия.

— Лиъни! Толкова съжалявам. И ти си сама на Нова година? Ела при нас. Ще направим парти. Трябва ни свободно момиче. Един стар приятел от Хонконг ще остане при нас, дошъл е без съпругата си. — Гласът ѝ отново стана нормален. — Майка му почина. Отдавна я чакаха, но независимо от това беше много тъжно. Наложил се да дойде в последната минута.

Очевидно Корин все още протягаше ръка на хора с проблеми и ги събираше под крилото си. Появи ли се Корин в живота ти, очаквай неприятности.

Не беше честно. И аз бях в отбора на нещастните, следователно трябваше да съм благодарна за поканата. Приех. Бях се нагледала и на Лора, и на Линдси, колкото и мили да бяха, а шансът да получа четвърто предложение за Нова година точно преди празника бе малко вероятен. Щеше да е приятно да се срещна с нови хора. Това бе част от оздравяването ми.

Прозорецът се запоти от дъха ми и аз написах името си. Изглеждаше много самотно. Отново щяха да ме настанят до човек, потънал в скръб — изглежда, отсега нататък точно това щеше да е съдбата ми — но поне, слава богу, нямаше да очакват от нас да проявим сексуален интерес един към друг. Мислено благодарих на съпругата му в Хонконг и ѝ пожелах да е жива и здрава. Или поне да е в добро състояние до първи януари.

Представих си как Корин затваря телефона и продължава да рови в тефтерчето със стари познати, набира отново и започва с думите: „Сметнах за редно да ти съобщя, че... Уил и Лиъни са се разделили малко преди смъртта на Саймън Хейстингс“, и тази новина щеше да омаловажи кончината на клетия човек; всички щяха да цъкят с език и да се съгласяват колко ужасно време е Коледа.

Тръгнах към Съмърсет в мокро и ветровито време; на всяка крачка имаше предупреждения шофьорите да не предприемат пътувания освен при необходимост. Превключвах от станция на станция с надеждата да се поразвеселя, но радиото неизменно продължаваше с предупрежденията. Опитвах ли да задмина някой камион на магистралата, колата ми поднасяше.

Пристигнах при Корин и Майк цялата разтреперана. Къщата им, внушителна викторианска сграда от светъл местен камък, се намираще малко настрани от ветровития главен път в самия край на симпатично село. Представих си как Корин подтичва от стая в стая, за да разнесе на всички новината за тежкото състояние на пътя, за ужасна болест, за подробностите около някой сексскандал. Мястото щеше много да допадне на Уил. Опитах се да си ни представя в подобна къща, вече

прехвърлили младостта — седим в градината или участваме в сбирка на местните пенсионери активисти. Защото, след като нямахме деца, друго не ни очакваше. Ако имахме деца, ако гледахме кучета или яздехме, тогава щеше да е друго. При възможност аз да работя... нещата сигурно щяха да са различни. В противен случай щях да се превърна във втора Корин и да си търся забавления от нещастията на другите.

Представих си как Сафрън излиза от сивата каменна къща и тръгва на неделна разходка. Сигурно ще е обула високи гумени ботуши, а червената ѝ коса ще се вее на вятъра. Двамата с Уил ще са с пухени якета, а едва проходилото бебе ще плете крака между тях, хванало ги за ръка. Сафрън ще свири на пиано в местното училище, когато има концерти. Това не бе Сафрън, която познавах, тя едва ли би имала нещо против да се отдаде на такава роля. Нали е изпълнителка. Ще си има лежанка също като тази на Корин и ще разправя наляво и надясно, че е открила смисъла на живота. Ще тръби пред хората, че не съжалява за промяната. Сигурно ще се появи в някое списание и ще обяснява как се е отказала от славата, за да се посвети на единствената работа, която някога е искала.

Корин ме върна към действителността с топла усмивка.

— Горкичката ми. Двамата с Майк си говорихме за теб и много съжаляваме.

Отдръпнах се от нея. Съжалението е нещо ужасно. Корин свали от котлона врялата вода и я пресипа в син порцеланов чайник.

— Сега сядай и ми разкажи всичко, преди Никълъс Барне да се върне. — Отново сниши глас. — Днес е погребението на майка му. Ужасен край на годината. Ужасно тъжен. — Значи Никълъс Барне е нещастникът.

Разказах ѝ какво се беше случило. Дори Корин замълча, когато разбра за бременността на Сафрън.

— Та това е просто ужасно — бързо си възвърна дар-словото тя. — Дали го е направила нарочно?

Често си бях задавала същия въпрос. Но тя нямаше как да знае, че на двасет и седми май няма да съм с Уил. Същевременно беше наясно колко слаб интерес проявявам към концертите, но все пак сигурно ще ми бъде по-малко неприятно да го придружа в театъра, отколкото ако тя забременее от съпруга ми.

— По-скоро не. — Разбърках чая си и се взрях в тъмната течност, сякаш търсех отговор. Отговор нямаше.

— Открай време не харесвам Сафрън — призна Корин, без дори да съм търсила подкрепата ѝ. — Майк винаги казваше, че тя не пожела да се омъжи за Уил, защото бил най-обикновен лекар, не някоя влиятелна личност в света на музиката. Отказвала му била три пъти, доколкото знам.

Почти същото ми спомена и Дженифър. Усетих как започва да ме разяжда нетърпима болка. Отпих чай, за да не ме издаде гласът ми.

— Била е една от онези разрушителни връзки — не спираше да дудне Корин. — Бяха се разделили, после не можели един без друг — ту единият се обаждал, ту другият и преди да се усетят, пак спели заедно. — Въздъхна. — Когато ви събрахме, смятахме всичко за приключило. Беше споделил с Майк, че искал да се задоми и да я забрави. Тогава ви запознахме. В смисъл... — Тя скръсти ръце. — Две седмици преди четиримата да излезем заедно, пийнал с Майк по едно. Бил категоричен, че ще се запознае с друга и ще се установи с нея. Направо не разбирам защо така са се объркали нещата.

Вратата на кухнята се отвори и на прага застана мъж към четирийсетте, елегантно облечен — в костюм от Савил Роу, шлифер от „Бърбърис“ и сиви кичури в тъмната коса.

— Ник! — извика Корин, хукна към него и го прегърна, сякаш е току-що спасен удавник. — Как си? — Взря се в очите му с надеждата да забележи някакво разтърсващо чувство.

Той я изглежда безизразно, все едно се намираше на километри от къщата, и в този момент очите ни се срещнаха и се познахме — двама души, обзети от мъка. Забелязах усилието му да се стегне. Откъсна се нежно от нея, като че ли е залепнала за него.

— Добре съм, Корин, мила — отвърна механично той, само и само да се отърве. — Добре съм. — Изправи се и пак ме погледна. Този път сякаш наистина ме видя. — Няма ли да ни запознаеш?

— Това е Лиъни, нали се сещаш... — Вероятно правеше многозначителни физиономии: „нали си спомняш — дето мъжът ѝ я зарязал заради бившето си гадже“.

С ужас забелязах, че протегнатата ми към него ръка трепери. И той забеляза.

Стисна я между двете си длани като свещеник.

— Студено ви е. Пътуването сигурно е било ужасно. Корин, нека качим багажа на Лиъни и да я оставим да си почине, преди да вечеряме.

Корин така и не успя да предложи нещо по-клюкарско и забавно — знам колко ѝ се искаше да разбере още от ужасните подробности около предателството на Уил и Сафрън — защото той отвори вратата и ме поведе към антрето.

— Това вашият куфар ли е? — Вдигна го енергично. — Знам в коя стая сте. Кабинетът на партера. Ако не обичате да спите на канапе, заповядайте при мен, леглото е двойно. — Нещо като усмивка се появи в ъгълчетата на очите му.

Той затвори вратата и отметна глава назад.

— Извинете, задето бях толкова рязък, но ми се стори, че имате нужда да ви спася. Корин е направо ужасна, реши ли да проявява състрадание.

Останала сама, не се сдържах и се изкисках, преди да ревна — истински — за пръв път след трескаво прекараната Коледа, когато трябваше да сдържам чувствата си. Ако се вярва на Корин, двамата с Уил изобщо не сме имали бъдеще. Не сме имали и истински брак. Аз просто се бях появила в удобен момент, когато той е решил да забрави за Сафрън.

Вечерята се оказа много по-приятна, отколкото предполагах, въпреки че Корин определено бе очарована, когато забеляза подпухналите ми зачервени очи. Продължително се плисках със студена вода, но така и не постигнах желания ефект. Тя се суетеше около мен, но в един момент Ник пое нещата в свои ръце и ме запозна с възпълна двойка. Съпругата, с вид на травестит, се занимаваше с компютри, а съпругът държеше издателство, което ръководеше от къщи.

— Смятах, че хората в провинцията са фермери и градинари — типичните за провинцията дейности.

Тя се разсмя.

— С издателска дейност и компютри човек може да се занимава навсякъде. — Ни най-малко не възприемаха като трагедия да живеят сами в провинцията. Харесаха ми. Ако двамата с Уил се бяхме

преместили далеч от големия град, щяхме да имаме тъкмо такива приятели. Насилих се да престана да мисля непрекъснато за Уил. Уил вече го нямаше. Поговорихме си за бизнес, а друга двойка, по-млади хора, доста напрегнати заради проблеми покрай детегледачката на малкото им дете, се включваха от време на време в разговора и отново започваха да звънят по телефона.

Най-сетне разрешиха трудностите с детегледачката — един господ знае какво точно бе станало — и всички се заехме с безбройните вкусни и ароматни ястия, сервирани с обилна гарнитура и щедро залети със сметана; изпи се и необичайно количество алкохол.

Но както Ник изтъкна шепнешком, когато скърбиш, ти е позволено да нямаш апетит.

— Просто поразбутаи яденето в чинията и си придавай вид на измъчена — посъветва ме той. — Аз смятам да направя така. Спирай по средата на изречението и впивай поглед в пространството. Получава се.

Огромна хапка, обилно полята със сметана, за малко не заседна в гърлото ми, когато след няколко минути той приложи тази тактика; убедителното му изпълнение изключи всякакво съмнение за симулация. Всички около масата посърнаха, забелязали откритата проява на скръб.

— Притесняваш хората — прошепнах аз, когато глъчката се поднови. — Остави храната си в чинията, но повече от това е прекалено.

— Мислиш ли? Те не са притеснени, по-скоро са се натъпкали със сметана като гъски и вече не са в състояние да изразят каквото и да е. Щом Корин е наблизо, можем да си позволим всичко. Кой от двамата ни ще заплаче?

Гостите вече имаха вид на препарирани, все едно изкусен майстор ги е съхранил за поколенията в композицията „Веселяци на Нова година“.

Корин ми предложи да избирам от три пудинга. Аз спрях да се усмихвам и я погледнах с искрена обич.

— Струва ми се, че...

— Нямах апетит ли? — Стисна съчувствено ръката ми. — Разбира се. Спомням си какво преживя Мариън Грант, когато съпругът ѝ я изостави заради детегледачката.

— Толкова си мила. — Едва го казах, защото от преяждане не можех да си поема дъх.

— Видя ли? — обади се Ник. — Толкова е лесно. Просто не бива да обръщаш внимание.

Развеселих се, когато ми хрумна, че тя е сравнила Сафрън с детегледачка.

След твърде въздържани целувки и прегръдки в полунощ — бузата на Ник бе леко грапава и усетих дъх на пури — си легнах сравнително рано, без да ми се налага да пея новогодишни песни.

Не беше зле, помислих си аз, заспивайки дълбоко и непробудно.

След по-малко от час разтърках очи. Сърцето ми блъскаше, а аз се вирах в черната кадифена нощ. Нещо ме бе събудило. Седнах и запалих лампата, заслушана в тихото шумолене отвън. Чух вой. Какво ли беше? Вятърът, бухал или някакво зловещо животно. Не са крадци, не и навръх Нова година. Веднага се сетих за кървавите убийства в провинцията.

Някой тихо почука на вратата. Това, значи, е било.

— Кой е? — Гласът ми звучеше уплашено.

Вратата се отвори тихо. Беше Ник, облечен в тъмночервен халат.

— Може ли?

Кимнах.

Той влезе и се настани в края на леглото.

— Просто ми се искаше да те прегърна.

Беше съвсем естествена молба. Дръпнах се да му направя място.

Той изгаси лампата и се настани до мен. Беше гол. Отначало ми се стори, че се смее, ала бързо усетих мокрите му бузи.

— Вече я няма — прошепна той. — Просто я няма. Не мога да повярвам. Тя винаги беше до мен, макар да не се виждахме често.

Раменете му се тресяха и аз го целунах по косата. Изглежда, страданието е нещо като клуб, като майчинството — вадиш картата и веднага те приемат с широко отворени обятия. Болката е своеобразно масонско ръкостискане. Вероятно Корин усещаше тези неща и искаше и тя да е част от този клуб. Сигурно се е чувствала изолирана.

Той също ме целуна — устните му потърсиха моите в тъмнината и аз усетих вкуса на пури, на солени сълзи и на хубаво червено вино.

Усетих и непознатата бодлива буза, влагата по страните му, които се плъзгаха между дланите ми.

Притискахме се един до друг. С Ник се прегръцахме в началото на новата година: ръцете и устните ни откриваха части от тялото на другия, жадни за обич и утеха. Наистина имах нужда да усетя дланите му върху гърдите си и устните му — върху зърната. Той търсеше мекота, искаше да се почувства желан, а не някой да го съди и съжалява. Питам се това ли се бе опитвала да постигне Корин — някаква обич извън времето и пространството, която никога няма да бъде повторена, никога няма да бъде предадена. Може би Майк нито я обичаше достатъчно, нито я даряваше често с ласки.

Ръцете на Ник отблъснаха тези мисли. Желаех го.

— Почакай — прошепна той. — Още не си готова.

— Готова съм. Не ме познаваш.

— Напротив — отвърна той, прокара леко пръст по устните ми и ги притисна леко, за да ме накара да замълча. — Почакай. Ще разбере, когато си готова. Ще усетя. Забрави всичко и ме следвай.

Навярно така постъпват женените мъже, когато не са със съпругите си.

Не ме интересуваеше. Имах му пълно доверие и потръпнах от удоволствие, когато най-сетне се намести върху мен и сплете пръсти в моите.

Увихме се в допълнителните одеяла, които Корин ни беше оставила. Както си лежахме, изпушихме по една от тънките пури. Не бях пушила от години и само от време на време си дръпвах, защото ми харесваше. Поговорихме за майка му: как е изглеждала, когато го целунала за лека нощ преди много години, облечена в бална рокля, напарфюмирана, засмяна, ослепителна в очите на сина, който я бе обичал толкова много; как се смалила, въпреки че останала гордо изправена; кога за първи път разбрал колко е крехка; как за последен път му помогнала в момент на криза.

— Не мога да повярвам, че я няма — не спираше да повтаря той. — Просто я няма.

Попита за Уил и ме изслуша. Разказах му всичко, включително и твърденията на Корин, че така и не е забравил Сафрън; целенасочено е

потърсил друга, за да се ожени и да си осигури ново начало. Инсинуацията ѝ, че истинската любов идва веднъж в живота, бе доказана; любовта на Уил и Сафрън се бе оказала прекалено силна.

— Тази кучка Корин! — Злобно загаси пурата. — Значи това правеше, когато се прибрах днес следобед. Знаех си, че трябва да те спася.

— Според мен не го прави нарочно.

— Така е. Сигурно си права. — Запали нова пура. — Това е нейният начин да остане на повърхността. Всеки се бори да оцелее по някакъв начин. Май плаче за едно добро чукане.

Стреснах се.

— Честно да ти кажа и аз си мислех за същото.

— Наистина ли? — изпадна във възторг той. — Кажи, наистина ли? Значи и жените мислят по този начин. — Целуна ме и продължи: — Ако не бях толкова стар, можехме да започнем отново.

— До тази вечер не мислех така — признах аз. — Не е много любезно. А пък четирийсет и пет съвсем не са много.

— Не са, така ли? — Отново ми се видя възторжен. — Значи не са.

По късно отново подхвана:

— Трябва да признаеш, че в приказките на Корин има известна истина. Познавам доста мъже, които добре са преценили раздялата с приятелката си и си намират подходящата. Аз също направих така. Това е най-добрият избор в живота ми. Наистина я обичам.

— А виж къде си в момента — напомних му аз. — Флирт за една нощ с жена, с която току-що си се запознал.

— Това е различно. Ти си различна.

— Аз съм тук, а тя е там — уточних аз без злоба. — И то в нощта след погребението на майка ти.

Той ме погледна за момент и кимна:

— Да, ти си тук, а тя е там.

— Ще ѝ кажеш ли?

Поклати глава:

— Не.

— И аз няма да кажа на никого.

— Знаех, че няма нужда дори да питам — ухили се той. — А ти ще кажеш ли на съпруга си?

— Той вече не е мой.

Ник ме погледна.

— Според мен ти не си му дала шанс, нали? Откакто сте се разделили, имам предвид.

— Тя е бременна от него — напомних му аз.

— Да. — Той стана сериозен. — Опасявам се, че това има значение. Има голямо значение.

Сгушихме се един в друг, обгърнати от мириса на шестте пури в пепелника до леглото, и заспахме. Спахме, докато слънцето проникна през щорите.

— Господи — възкликна той, събуден от писъците на децата на Корин. — За бога, няма да имам мира, ако тя ни открие.

Изкисках се, когато той ме изпрати да я разсейвам, та да се измъкне на горния етаж. По пътя се бе сблъскал с Майк, който го погледнал учуден, но не казал и дума.

Решихме, че Майк е оцелял, защото си е мълчал за необичайните неща около него. Последното, което ни трябваше, бе Корин да разпространи клюката.

— Надявам се да не научавам за теб през Корин — каза ми Ник. — Нали я знаеш каква е.

С Ник сигурно нямаше нито да се видим повече, нито да се чуем по телефона, ала знаехме, че някой ден — след двайсет, трийсет или четирийсет години — Корин ще се свърже с един от двамата, за да съобщи, че другият е починал. Щеше да го направи не защото двамата сме били близки, а защото се познавахме.

Прегърнахме се за последен път, преди той да се качи в колата си, а аз отидох пеша до селото и влязох в двора на църквата, за да поплача пред каменните надгробни плочи. В препълнената къща на Корин, в този пренаселен свят, това май бе единственото място, където човек намира усамотение. Седях на пейката под голия бряст и плачех, а дъждът валеше.

След половин час взех решение. От Ник научих, че има повече от един вид любов. Вече не гледах на съвместния ни живот с Уил като на

лъжа, просто ми беше тъжно, че е приключил. Плъзнах поглед по надгробните плочи. Над един гроб се извисяваше каменен орел с разперени криле като паметник на цяло семейство. Датите на смъртта им обхващаше период от трийсет години — първата бе хиляда осемстотин деветдесет и втора. Ебенизър, Луиза и Уилфред — съответно на осемдесет и две, шейсет и седем и четирийсет и осем, плюс две малки деца: Хенри на пет и Елизабет на два месеца. Няма много време, шепнеха имената и датите. Не го губи в плач и омраза. Време е да продължиш живота си. Няма нищо по-хубаво от едно клише, което да те накара да продължиш напред, а за човек, работещ в списание, клишетото „Нова година, нов късмет“ се вмести отлично в решителната крачка напред. Защото смятах да направя именно това, точно както някои решават да се откажат от шоколада. Някой ден щях да се върна и да донеса цветя на Ебенизър, Луиза и Уилфред и на двете деца.

Избягах от лекия обяд, подготвен от Корин, щом прецених, че няма да ме сметнат за нелюбезна. Присъстваха повечето от нещастниците от Съмърсет и хапваха с такова настървение, сякаш не бяха виждали храна от седмици, поливайки я с обилно количество „Бъкс Физ“. Обмених информация коя съм с двама алкохолици, с двама разведени, със семейна двойка, наскоро уволнени и двамата, и с човек, потънал в мрачни мисли, защото последната буря отнесла вратата му. Корин, несравнима в компетентността и знанията си за проблемите на тази разнородна група, шеташе с блеснали очи. Когато дадох максимално газ, за да се измъкна сред трафика и да стигна мърлявия Лондон, си напомних, че съм била непростимо жестока с жена, която се стараеше да бъде благородна. Нямах обаче намерение да се правя на жертва повече, отколкото ми се полагаше, а само в такъв случай Корин щеше да се чувства добре.

Бях се качила в колата, когато тя се наведе и ме целуна за довиждане.

— Пази се. — Говореше с онзи специален неин притихнал глас, искрен израз на съчувствие и много състрадателен.

Обещах ѝ да следвам съветите ѝ, постарах се да звуча весело и ѝ напомних, че винаги е добре дошла в Южен Лондон.

Изглеждаше притеснена; щяла да ми се обади — увери ме тя.

В антрето на „Брануърт Терас“ 37 за мен имаше подарък. Сигурно той си бе отключил и влязъл, за да го остави. Пакетът бе дълъг и тесен, опакован в кафява хартия и не тежеше. На опаковката пишеше:

„Извинявай, че е закъснял. Напомня ми за теб.
Весела Коледа.

С цялата ми любов, Уил“.

С цялата му любов, как ли пък не. Разкъсах опаковката от тясната страна и измъкнах няколко бодливи пръчки с етикети по тях, а от корените им се посипа пръст. Прочетох единия етикет, надписан с молив и мастило, със старовремски почерк, кранчетата на мастилените букви бяха леко размазани от влагата: „Хималайска роза“.

Гледах голото бодливо стебло и си спомних магията на градината „Роз Мейнър“ и прелестните рози, изкатерили се по перголата. Зачудих се какво да правя с тях. Винаги бяхме искали да си отгледаме хималайска роза, за да се катери по черешовото дърво в миниатюрната ни градина, но така и не открих този сорт в разсадниците, а все не ми оставаше време да отида при специалист по розите. По това време на годината обаче не се садят рози, да не говорим, че човек не седи цветя около къща, която смята да продава. На розата са й необходими няколко години, за да порасне. Отказах се да тълкувам жеста му. Уил нямаше понятие от градинарство; сигурно я бе купил случайно, въпреки че не ми беше много ясно как случайно се открива специалист по отглеждане на рози, и то през зимата. Вероятно някъде из Нортхамптъншър. Представих си, че са били двамата, когато са я купували.

— Господи, трябва да направя подарък на Лиъни — казва Уил, прегърнал Сафрън през раменете, докато се разхождат из полето след обилния обяд и стъпват по тувите трева, за да не потънат ботушите им в калта. Сигурно предначертават бъдещето си заедно под грейналото синьо небе, а кучетата на Дженифър подтичват около тях, душат дупките на зайците и лаят до пресилване, зърнат ли някоя врана.

— Тя нали обича градини? — пита Сафрън. Винаги ми е приписвала качествата на домакия, и то тъкмо които не са типични за мен. — Купи й цветя. Дженифър не спомена ли някакъв разсадник за рози?

По-късно той купува хималайската роза и си припомня някогашните ни планове да я насадим до дървото.

— Тя говореше да я боднем там.

— Купи я тогава — подхвърля безгрижно Сафрън. — Мили, исках да те попитам, какво ще кажеш да боядисаме детската стая в

синьо? Дори и да е момиче, ще бъде много свежо.

Никой от двамата не се замисля, че през януари не се садят рози, че след като продам къщата, ще трябва да я изоставя.

Телефонният звън в празното антре ме стресна — толкова дълбоко бях потънала в живата картина пред очите ми.

— Да? — Прозвуча напрегнато гласът ми.

Беше Линдси, не на себе си за пръв път през живота й. Отначало така и не разбрах какво ми разправя. Най-сетне навързах фактите. Ставаше въпрос за Ела. Бяха я откарали в болница.

— В безсъзнание е — каза Линдси с вече по-ясен, но треперещ от страх глас. — От осем часа е в безсъзнание. — Изхлипа сърцераздирателно. — Не знаем какво да правим. Обадиха ни се рано тази сутрин. Непрекъснато ти звънях.

Явно я бяха пуснали на партито у Виена/Фиона и да прекара новогодишната нощ у тях. Двете момичета изобщо не си бяха лягали. В началото на вечерта имало танци за тринайсет-четиринайсетгодишните, зорко наблюдавани от родителите на Виена, но към два те отишли да си легнат, като поръчали на останалите у тях момичета да се държат „прилично“.

— Изглежда, са смесвали коктейли; нападнали са хладилника и барчето — плачеше Линдси. — Не знаем какво са пили, защото родителите на Виена не могат да установят какво липсва. — Самата Виена повръщала непрекъснато. Събудила родителите си към осем сутринта. Отначало решили, че Ела е заспала на пода. Понеже не успели да я събудят, се обадили на линейка. — Линдси си издуха носа. — Аз съм виновна за всичко.

— Линдси! За бога! Вината не е твоя.

Линдси отново си издуха носа.

— Моя е. Не бях достатъчно добра майка. Моля те, ела. Тя може и да се събуди, ако чуе гласа ти.

— Разбира се. — Записах си адреса на болницата, оставих розата в антрето и хукнах към станцията на метрото, разтреперана от умора и шок. Не взех колата, защото едва ли щях да намеря къде да паркирам, а в болницата ще се замотая из истински лабиринт от погрешно упътващи табели и скърцащи асансьори и ще се забавя много. Сърцето ми биеше до пръсване, а устата ми бе пресъхнала.

Прекалено късно! Каква ирония. Сега Ела се нуждаеше от медицинска намеса — система, промивка на стомаха, не от звука на гласа ми. Гласовете съвсем не са достатъчни, за да разпръснат обгърналия я черен облак. Не е възможно децата да умират от алкохолно натравяне, нали? Понякога се случва, а осем часа в безсъзнание е твърде дълго време.

Най-после пристигнах в болницата. Санди крачеше напред-назад и заплашваше да съди всички наред, а Линдси плачеше тихо.

— Ако тя оживее, ще напусна работа и ще стана истинска майка — хлипаше тя.

— За бога, жено — изрева Санди. — Набий си малко разум в тъпата глава. Ти не я оставяше на спокойствие нито за миг и все гледаше да организираш всяка минута от живота ѝ. Няма да се учудя, ако не дойде в съзнание. — Той се отдалечи, за да атакува нещастния лекар.

Придърпах един пластмасов стол и се настаних до Линдси, за да стисна ръката ѝ.

— Наистина — тя извади нова бродирана кърпичка, — това само показва колко е права онази Илейн. Човек трябва да избира. А аз не направих правилния избор.

— Чуй ме. — Опитах се да ѝ обясня каква лицемерка е Илейн и как се възползва от ситуацията. Ако се беше напънала да покачи продажбите на „Май Лайф“, както е било при предшественичката ѝ, тя все още щеше да е главен редактор и да смразява всеки, дръзнал да спомене децата ѝ.

Замислих се за откритата се неотдавна възможност да общувам с Ела. Бях прекалено заета, прекъсвах наполовина изречението, щом ме потърсеха. Все си обещавах да ѝ обърна внимание, а все не успявах. Трябваше да намеря време. Имах цяла седмица, а не отделих дори половин час за нея.

— Линдси, моля те. — Прииска ми се да ѝ кажа, че по един или друг начин всички сме допуснали Ела да ни се изплъзне, но сега това разкажание нямаше да помогне. — Вината не е твоя.

Линдси изобщо не желаше да ме слуша. Не беше моментът да ѝ набивам разум в главата, камо ли да обяснявам проблема с продажбите.

Край вратата настана суматоха. Появи се Лора, несресаните ѝ тъмни къдрици стърчаха в безпорядък.

— Линдси! — Втурна се към нея и я прегърна, а Линдси буквално потъна в пищната ѝ гърд. Нашето семейство не си пада много по чувствата, та не разбрах откъде бяха тези изблици при Лора. Тя единствена от нас смяташе принцеса Даяна за светица, а не за оставена без обич нещастна жена, която е полагала усилия да оцелее.

— Ужасно! — възкликна Лора. — Нямахте да го понеса, ако се бе случило с някое от моите дечица! От какво е станало? Алкохол и наркотици ли? Не ги е срам. Оставят и петгодишни деца да препият. Ужасно е, наистина ужасно. Някой трябва да направи нещо по въпроса.

Линдси се намръщи.

— Лора, моля те, не се притеснявай.

Тя отново влезе в ролята на по-голямата сестра — откъсна се от пищните гърди на Лора, скрити под плетения пуловер, и я погали по ръката.

— Шансовете ѝ са доста добри. — При това изявление гласът ѝ потрепера и тя отново извърна поглед към неподвижната Ела. Дори Лора замълча и преглътна.

— А те какво казват? — Лора се огледа за човек, който може да знае нещо, и пак се обърна към уплашените ни лица.

Спомних си Ела: на три стиска разтрошена бисквита и настоява да я изядем заедно; виждам я на пет — бледа, потънала в първата си училищна униформа; на осем ми чете „Черната красавица“; на десет е искрено загрижена за околната среда и замърсяването. А сега? Вече не знаех от какво се интересува. Пред очите ми изплува картина: Ела тича, за да се хвърли в ръцете ми, обсипва ме с целувки и ми казва, че съм най-добричката леля на този свят. Не заслужавах да преживея това. Отпусната в тясното болнично легло, тя отново ми прилича на малко дете, не на нацупена тийнейджърка.

— Ще ги съдя — задудна Санди едва прекрачил прага на стаята. Дори не си направи труда да уточни кого ще съди. Всички знаехме, че гневът е един от малкото начини да покаже кой е. Клекна до леглото и погали слабичката бледа ръка точно над системата. — Мъничката ми захарна фея — прошепна той. — Искам пак да те заведа да гледаш „Лешникотрошачката“. — Очевидно не само той не беше наясно с последните предпочитания на Ела.

Вратата се отвори отново. На бледата жълта светлина видях очертанятията на висок мъж. Линдси стана и се хвърли в ръцете му. Той я притисна до себе си и аз забелязах разбридан ръкав изпод престилката.

— Всичко ще бъде наред — прошепна той. — Обещавам ти. Тя ще се оправи.

Линдси се отдръпна.

— Извинявай, задето се държах като глупачка. — Избърса очи. — Нямах представа колко ме беше страх. Тя ще дойде в съзнание, нали?

— Сигурен съм, че ще се оправи. — Аз обаче видях очите му. Наистина беше притеснен, когато пристъпи към леглото и нежно пое ръката на Ела.

— Ела? Кукличке?

Тя отвори очи.

— Чичо Уил? — прошепна тя.

Лора избухна в сълзи и аз я изведох навън на прашните стълби, осеяни с фасове и разпилени опаковки от шоколад.

— Ужасно е — хлипаше тя. — Ако тук лежеше Фиби или Зак... — Разрида се още по-силно. — Или пък Хиро...

Погалих я по гърба, а тя извади изрезка от вестник и ми я подаде.

— Виж.

— „Търси се — зачетох аз — брокер за уикендите, вечер. Заплата плюс комисиона.“ — Отдолу бе написан адресът на фирма за недвижими имоти.

— Ходих на интервю — хлипаше Лора. — Казаха, че работата е моя, ако я искам. Ама и те ще започнат да се наливат с коктейли, щом Пол си обърне гърба.

— За бога! — Бръкнах в ръкава си да извадя нова салфетка и й я подадох. — Пол е прекрасен баща. Няма да позволи да им се случи нищо.

— Права си — потвърди неуверено тя. — Наистина е прекрасен баща. — Забели очи и ми се стори по-весела. — Ако не изкарам малко пари, няма да можем да си позволим безалкохолни коктейли.

— С Пол ще имате ли достатъчно време един за друг, щом ще работиш през уикендите?

— Така ще се караме по-малко — побърза да признае Лора. — Хайде да се връщаме.

— Какво прави Уил тук? — попитах Линдси по-късно, когато Ела седеше в леглото и пиеше вода, все още пребледняла, но доста по-добре. Уил бе изчезнал, за да поговори с колегата си лекар, когото бегло познаваше.

— Той ми се обади. Освен това е лекар — изтъкна Линдси търпеливо, сякаш умственото ми развитие е забавено.

— В болницата има достатъчно лекари.

— Освен това е член на семейството — добави тя. — И винаги ще бъде, дори да се разведете. Няма да престана да се виждам с него, защото бившата му приятелка е забременяла. Първо, децата го обичат.

— Защо ти е звънял?

Тя очевидно нямаше желание да ми отговори.

— За да ми каже разни неща.

— Какви неща? — Нямаше да позволя нищо да стане зад гърба ми.

— Добре де. — Търпението на Линдси се изчерпа, иначе не би се предала толкова лесно. — Беше ме помолил да си мълча, но ми се обаждаше почти всеки ден, за да разбере как си. Още от самото начало. — Спомних си как Линдси дойде през обедната си почивка да ме види, в деня след спонтанния аборт. Беше съвсем необичайно за нея — поне така ми се стори тогава. Явно Уил я беше изпратил.

— А на мен защо не ми звъни?

Тя вдигна очи към тавана.

— Защото — подхвана тя подчертано бавно, сякаш обясняваше на човек, който не разбира английски — ти нямаше да му позволиш. Сигурно си очаквала да пренебрегне всичко, което си му надрънкала; навярно ти се иска да пристигне в офиса ти на бял кон и да те отнесе, но той, Лиъни, не е такъв. А и на теб нямаше да ти хареса, ако беше такъв.

Гледахме се гневно няколко секунди и накрая тя добави:

— Ако искаш да се върне, трябва да поговориш с него. Той няма да се появи просто така в спалнята ти, все едно е пришълец от космоса.

— Не искам да се връща — натъртих аз на всяка дума. — И в случай, че не си забелязала, той е със Сафрън, а тя чака дете от него.

Ела се размърда и Линдси се втурна към нея.

— Миличка? — Наведе се. — Ангелчето ми.

Погледна през рамо.

— Както и да е — махна с ръка тя, — той ще разбере, ако от болницата се опитат да скрият нещо от нас. Например дали тя ще се възстанови напълно. И ще направи необходимото да се погрижат за нея както трябва. Дори ако се наложи, да я прехвърлят другаде.

Все още шокирана от резкия тон на Линдси, си помислих колко много общо има тя със Санди — много повече, отколкото предполагах. И двамата си мислеха, че в болниците трябва да си отваряш очите на четири, защото професионалната небрежност и недоглеждане са заплаха Ела да не получи най-доброто лечение. Не съм съгласна с тях, но вижданията им бяха поне достатъчно показателни за връзката им.

Санди надникна през вратата и ми даде знак да изляза в коридора, все едно викаше някой от подчинените си.

— Лиъни, разчитам на теб. Избий й от главата тази идея да напусне работа. Не спираше да го повтаря още преди да пристигнеш. Знаеш я каква е. Просто няма да излезе нищо, ама нищо. И аз я познавам. След малко ще се прибере и ще пусне оставката си по факса. Трябва да я спреш.

— Ама, Санди. — Знаех колко е важно да защита жените, които си стоят вкъщи. — Сигурно е дошло време тя да преосмисли живота си. Вероятно иска нещо друго. Да постигне някаква хармония.

— Да, да, да. — Той махна с ръка. — Ако искаш, я накарай да прегръща дървета, да ходи на консултации, каквото там правят другите. Дори да се занимава с терапия, ако се налага. — Зачервените му очи ме обвиняваха, че аз подтиквам хората да ходят на терапия. — Просто не й позволявай да си зарязва работата.

Зачудих се дали нямат нужда от пари. Ами ако Санди бе пропилял наследството си за кларе или предстоеше да го уволнят? Всичко беше възможно.

Санди ме погледна настойчиво.

— Тя обича тази работа. Просто умира за нея. Мрази да си стои у дома. Тя не е от жените, които умеят да въртят къща. Някои се справят добре. Много добре при това. Но тя не е от тях.

Разбрах, че колкото и да говори против нея, Санди продължава да я обича.

— Няма спокойствие на този свят — добави той и отвори вратата. Видях как лицето му се смекчи, щом зърна Ела. — Ти се едно глупаче, моето глупаче... — Седна до нея и я притисна до себе си, без да спира да я гали по гърба, все едно е Хиро. — Да не си посмяла пак да ни плашиш така...

Затворих тихо вратата и се обърнах.

— Избягваш ли ме? — Уил бе намръщен. Намръщих се и аз.

— Според мен е очевидно.

Стисна ме за лакътя.

— Ела да слезем в стола. Храната е отвратителна, така че едва ли ще има някой там.

Потегли ме надолу, стъпките ни отекваха меко по линолеума, докато му разказвах за Линдси.

— Санди настоява да я убедя да не напуска работа, а аз не само не съм наясно как да ѝ го кажа, но и се колебая дали не е по-добре тя да го направи, защото в момента не знае нищо за Ела...

Уил ми издърпа стол.

— Престани да се месиш. Тя е интелигентна жена. Сама ще си намери пътя. Пак ще поговоря с нея.

Докато той отиде да вземе две чаши топъл чай в бели чаши, който миришеше на метал, аз се чудех какво ли ще ѝ каже.

— И какво? Ще се откажем и дори няма да се опитаме да ѝ влияем, така ли?

— Виж! — Той блъсна чашата. — Най-доброто, което мога да направя за нея, е да я изслушам.

Каза го, все едно слушането е агресивно действие. Прецених за разумно да си замълча.

— Просто ще я изслушам — повтори по-бавно и по-спокойно той. — Не възнамерявам да ѝ чета лекции. И без това всички вие ѝ идвате много. От доста време върви към нервен срив. Чудесно познаваш Линдси. Тя има нужда от помощ, но вече ще стои на краката си и ще е измислила нов план за действие, преди да успееш да изречеш „борд на директорите“. Аз само ще се опитам да я спра да го направи прибързано, макар по този начин да не променя нищо.

Уил непрекъснато се втурваше да се притече някому на помощ. Навярно тъкмо тук ми беше грешката. Не се нуждаех твърде от помощ. Спомних си думите му след нощта му със Сафрън. „Тя имаше нужда от мен“, така ми обясни. А аз никога не му казах, че също много се нуждае от него. Вероятно поради прекалената ми заетост не си бях позволила да се замисля за потребностите си.

— Как е Ела? — Предпочитах да питам Уил всичко, само не как е; дали и той не е имал нужда от нещо, което не съм забелязала.

— Утре по някое време ще я изпишат. Ще ѝ бият инжекция, за да спре да повръща, а след няколко дни напълно ще е забравила за случката.

— Благодаря ти за розата. — Думите ми прозвучаха твърде остро и достатъчно признателно.

— Още е рано да я садиш.

— Рано е — съгласих се аз. — Ще я сложа в саксия, за да я опазя. — През пролетта къщата сигурно щеше да е продадена. Щях да я насадя в новата си градина. Не, едва ли щях да го направя.

За момент замълчахме.

— Е — обади се най-сетне той, — мислила ли си какво искаш да правиш? Освен желанието ти да ме замеряш с чинии.

— Не съм те замеряла с чинии. — Забих нокти в дланите си, за да не срещна очите му. — Какво имаш предвид? Дали ще побързам да се разведем ли? Дали ще запазя къщата? Това ли те интересува?

— Това ме интересува — потвърди той. — И другото.

Не схващах накъде бие.

— А ти кога ще се ожениш за Сафрън?

Стори ми се раздразнен.

— Няма да се женя за Сафрън. Ако съм искал да се ожения за нея, щях да го направя преди много години. Единствено за теб съм искал да се ожения.

— Защо? — Не бях сигурна дали му вярвах. Бях убедена, че винаги я е обичал.

Той разбърка твърде енергично неприятния чай и го разплиска по масата.

— По дяволите! — Дръпна бяла хартиена салфетка и започна да го попива.

Грабнах още няколко и почистих хубаво, взех мократа салфетка от ръката му и я изхвърлих.

— Когато живееш сам, ставаш практичен.

— Пет пари не давам дали съм практичен — уточни търпеливо той. — И ако се опитваш да ми зададеш въпрос, отговорът е „да“. Живея сам. Има ли начин да задържа вниманието ти поне за пет минути? Или искам прекалено много?

Господи, беше се ядосал. Седнах мирно като добро момиче.

— Със Сафрън се познаваме от много отдавна. Запознахме се, когато бях на осемнайсет, всичко ми правеше впечатление, а тя бе объркана и много уязвима — но пък великолепна. Беше на двайсет и четири. Бях студент първа година, когато присъствах на неин концерт. После имаше парти. Дори не очаквах да ме забележи.

Нямах представа, че е станало толкова отдавна. Преди двайсет години — половината ми живот.

— Тя ме зашемети. Обичах я. По-точно, бях влюбен в нея.

Доста интересен вариант на вечното твърдение „обичам те, но не съм влюбен в теб“, думи, които ни побъркват. Прекарах доста вечери сама в разни барове пред чаша вино, питайки се какво означават. Накрая тъжно заключих, че това е „нека да се разделим“. Сигурно Сафрън и приятелките ѝ също са седели в разни барове и са умували защо мъжете са влюбват в тях, но не ги обичат. Можехме да обменим опит по въпроса.

— Колкото и несмислено да ти се струва — добави той.

— Не точно.

— Беше... — Въздъхна и аз разбрах, че не е, защото му липсва желание да говори за Сафрън. Просто не знаеше какво да каже. — Беше страстна връзка на млад човек с по-възрастна жена. Поне в началото.

Намръщих се.

— Постепенно аз възмъжавах и тя имаше все по-голяма нужда от мен, но същевременно имаше нужда от неща, които не можех да ѝ дам. Започнахме някак си да се отдалечаваме един от друг. За мен това беше съвсем естествено. Дори когато не бях в състояние да мисля за друга, не ми бе хрумвало да прекараме живота си заедно. Просто искахме различни неща. Тя искаше композитори и диригенти.

Той се замисли. Сякаш се връщаше назад по тъмна пътека, в чийто край го очакваха призраци.

— Да, така беше. Ако не друго, искаше слава.

Сетих се за твърдението ѝ, че държи на усамотението си, и повдигнах вежди.

Той сякаш прочете мислите ми.

— Статията в „Харпърс“. Тя я възприе като стъпалото към славата. Нали знаеш, винаги има и други таланти, красиви трийсетинагодишни, които излизат на сцената следващия месец. Всички я глезеха. Тя, изглежда, имаше потенциал. Ала изявите ѝ не отговаряха напълно на красивите ѝ снимки. Не и като пианистка. После шумът около нея стихна. И тя, струва ми се, се почувства унижена. Това е причината да се преструва, че мрази публичността.

— И винаги искаше да се върне при теб. — Чудех се дали и мъглявите мъже от музикалния свят са били влюбени в нея, без да я обичат. Очевидно Уил ѝ е възвръщал увереността, че е неустоима.

Той кимна.

— Първоначално всичко бе наред. Не очаквах такава като нея да се свърже трайно с мъж като мен. Бях щастлив, когато тя се връщаше, но нещата не бяха истински. Беше някакъв сън. Не ѝ беше приятно приятелите ми да се въртят наоколо, защото знаеше какво мислят за нея — че ме използва. Вероятно беше така. Но не ме интересуваше. Тя беше различна. Тогава това бе най-важното.

Разбирах го напълно.

— В един момент заяви, че остава при мен завинаги. Бях толкова щастлив. Най-сетне изглеждахме равни. Възрастта нямаше значение. Известно време си мислех: ето, всичко е наред, тя се е променила, аз съм пораснал, ще се справя и нещата ще потръгнат. Но тя започна да ме обвинява, че не искам обвързване. И си тръгна отново. Оказа се, че е с един тенор, после със собственик на звукозаписно студио. Връзките ѝ не продължаваха дълго. След всеки край тя ми звънеше, плачеше, настояваше да се видим и отново се събирахме.

Мълчах. Знаех какви са тези връзки. Виждах как в миналото Сафрън е ставала неспокойна, отчаяна и се е опитвала да прикрие страховете си зад хладното държание.

— Умееше да ме накара да ѝ повярвам, а докато те срещнах, и другите жени, с които се запознавах, не означаваха много за мен.

Притихнала, слушах признанието му.

— А защо позволи да стане така?

— Любов. После навик. След това...

Гледах го, без да трепна.

Той си пое дълбоко дъх.

— Съжаление. И чувство на вина. Нямам представа колко анорексици или пристрастени към това и онова познаваш, но те са невероятно убедителни. Като лекар трябваше да проявя повече здрав разум, обаче... — Разпери ръце, изразявайки съжаление за пропиляното време. — Мислех си как ще съумея да ѝ помогна, да я накарам да се промени. Това е било моята суета. Съжалявам.

Съжаление. Чувство на вина. Суета. Често и просто човешки чувства. Не бях и помисляла за тях, докато се опитвах да си обясня с какви пипала се бе впила в нашия живот. Понякога си представях много по-мрачни и сложни неща. Бих казала дори по-силни, ала човек никога не бива да подценява съжалението и чувството на вина. Защо не прозрях всичко това преди? Нямах време. Тогава мислех за други неща.

Той продължи.

— Първоначално беше като магия, но постепенно се освободих. Обясних ѝ, че последното, което би искала, е да стане съпруга на провинциален лекар и въпреки това тя настоя да ѝ дам шанс — щяла да ми докаже противното. Отказах да се ожения за нея, защото не исках да я обвържа с живот, който тя щеше да ненавижда. И тогава тя пак си отиде.

Разбирах я. Мъжете правят такива неща. Имат едни особени формулировки: „Обичам те прекалено много, за да те вържа“. Това е кодът за сбогом. Изпитах състрадание към нея.

— Никога не си поставял пред мен въпроса да живеем в провинцията.

— Ти си различна. Знаех, че двамата ще успеем да разрешим проблемите.

— Когато поех работата в „Хау?“ обаче, нещата се влошиха, нали?

Не смятах да го кажа на глас, но по лицето му забелязах проблясък.

— Не си виновна.

Виновна ли? Аз изобщо не говорех за вина.

— В този брак бяхме двама — напомних му аз. Трима, ако броиш и Сафрън, но това — последното — го преглътнах. — А и аз бях прекалено уморена. И нямах време.

— Ти нямаше друга възможност — отбеляза внимателно той, но не ме опроверга. — Работата ти е трудна.

Това било, значи. Съжаление и чувство на вина. Умора и работа. Липса на доверие и липса на време. Нито едно от тях не е отявлено престъпление. Разни дребни дразнещи тресчици, които си проправят път под кожата ни.

— Защо не ми каза всичко това още преди години? — Постарах се да потисна прокрадналата се в гласа ми тъга. — Защо не ми обясни?

— Опитвах се — отвърна нещастно той. — Все не излизаше както трябва — ти възприемаше думите ми като защита в нейна полза. Предупредих те, че тя е повредена. След ужасното ѝ държание към теб на вилата ти не искаше и да знаеш повече за нея. Разбирах те. Сметнах за най-добре да не правя нищо по въпроса.

Замислих се. Стори ми се, че той се опитва да застане на нейна страна, а не да ми помогне. Общо взето, беше прав, като не се задълбочаваше в темата. Понякога минаваха месеци, дори години, без никой да се сети за нея. Ако не беше онази единствена нощ, ако не бяха прийомите ѝ да се намесва в живота ни, постепенно щяхме да я забравим.

— Никога не съм си давал сметка колко много те е измъчвало — призна той. — Не изглеждаше наранена от нея. Просто не проявяваше търпимост. А аз ѝ дължах нещо. Ако бях по-твърд и такъв егоист в началото, щях да прекъсна всякаква връзка с нея, а не да позволявам непрекъснато да ме търси. А щом я търпях и се примирявах, фактически я допусках до себе си. А когато се оженихме, тя остана съвсем сама.

Как ли пък не, помислих си аз. Как ли пък не.

— Тя си имаше Джеймс.

— Джеймс ли? — Засмя се тихо. — Не знаеш ли за Джеймс? Той си пада по садомазохизъм. — Извих едната си вежда. — Обича разни игри.

— Е, още едно време се занимаваше със спорт.

— Не говоря за такива игри, а за сексуални. Има си кутия с играчки. — Забеляза удивлението ми и добави: — Всякакви сексиграчки. Обичаше да я връзва и да я удря с хилката за пинг-понг.

Сетих се за налятата трътлеста Дженифър и едва потиснах усмивката си. Моето впечатление беше, че във вилата във Франция Сафрън е измъчвала Джеймс; питах се дали Уил има представа — дори и сега — колко често използва своята крехка женственост, за да манипулира хората.

Опитах се да изложа вижданията си като теория.

— Понякога Сафрън се прави на професионална жертва. Някои ги бият, защото са безпомощни. Но там, на вилата, тя имаше власт и сила. Не е било нужно да се оставя той да я удря.

— Сега вече това ми е ясно — кимна той. — Нещо повече, подсъзнателно винаги съм го знаел. При жертвите обаче нещо те кара да им помогнеш. Много е трудно да устоиш.

Толкова много грешки. Толкова много гордост. Толкова малко доверие. Ако още тогава го бях накарала да изхвърли завинаги Сафрън от живота си, положително щеше да го направи, поне така си мисля. И сигурно нямаше да отиде на онзи концерт.

А колкото до тяхната нощ — по Нова година разбрах едно: след шест години опити да си направим бебе нашият секс се бе превърнал в еднотипно задължение, а нощ на истинска страст е нещо неустойимо привлекателно, стига да ти я предложат. Сафрън я беше предложила. Ник ме научи, че най-важното е да си до човека в лош за него момент. А аз не бях до него. Бях в Париж. Не сбърках, като отидох, но платих висока цена.

Сега обаче за нас бе прекалено късно. Не можех да забравя и бебето. Все пак Сафрън победи.

— Беше ми много трудно да ѝ кажа „не“ — мислеше на глас той. — Защото от една страна тя искаше толкова малко.

Спомням си как се обади за спирателния кран, как се върна от околосветското пътешествие и донесе подаръци на всички; дългото обсъждане дали да приеме предложението от новия оркестър. Не бях забравила нито едно от обажданията ѝ през осемте ни години брак. Можеха да се преброят на пръстите на двете ръце.

— Умна е — казах аз.

— Безскрупулна е — уточни той. — Ужасно безскрупулна. Нямам представа какво има предвид, когато казва, че иска бебе — продължи той, — дали не е някоя от нейните играчки. Сега разбираш, нали? Единствено ти проявяваш разбиране.

Така беше.

— Затова трябва да останеш до нея. За да защитиш бебето.

Той кимна.

Безскрупулна, каза той. Безскрупулна жертва. Много силна комбинация. Направо взривоопасна. Непоносима ми бе мисълта бебето на Уил да страда заради нея. Толкова малко и безпомощно пред прищевките на Сафрън. Имаше достатъчно изгубени деца и без бебето на Уил да става едно от тях. Уил никога не би допуснал да се случи подобно нещо. Тя щеше да го върже за себе си с окови, по-здрави от брачните.

Наканих се да тръгвам. Бръкнах в чантата и открих смачкана десетачка:

— Моят дял. — Оставих я на масата.

— Недей — върна ми я той.

— Настоявам.

Напъха я в чантата ми.

— Парите ни все още са общи, не са нито мои, нито твои. Не сме ги разделили. Затова няма значение кой плаща. А на теб ти трябва за такси, за да се прибереш. — Усмихна се. — Никога не носиш повече от десетачка.

Толкова добре ме познаваше. Можех да се кача и на автобуса, но връщането късно вечер с шумолящите сенки и далечни викове ме плашеше. Знаеше и това.

— Не си отивай. — Понечих да тръгна. Той ме хвана за ръката. — Моля те, не си отивай.

За момент оставих ръката си в неговата, но бързо я отдръпнах, преди да сметна, че мястото ѝ е там. Трябваше да помисля. А и не можех да си позволя да закъснея.

— Утре сутринта в шест и половина пътувам за Милано, за една презентация.

— Аха — кимна той, обърна ръката ми и я целуна по дланта. — За Милано.

Стигнах до вратата и той ме повика:

— Лиъни?
Обърнах се.
— Ще насадиш ли розата?
— Не знам.

Не заминах за Милано. Отидох в кабинета му и седнах да го чакам.

— Лиъни! — Стори ми се замаян и изморен, сякаш не е спал.

Сали, дежурната на рецепцията, се суетеше нервно, преглеждаше в записаните часове и дискретно ръкомахаше над главите ни към някого. Пациентите кашляха, бършеха носовете на децата си и проснали се по пейките наоколо, ме изгледаха с омраза, когато влязох преди всички. Дете с посивяла кожа и тънки като пръчки крака се взираше в мен с хлътнали очи. С тези болести и бедност Уил се опитваше да се пребори и да ги излекува. Сигурно е трудно да постигнеш желаното. Нищо чудно, че му се бе сторило много по-достижима цел да помогне на един човек — на Сафрън.

Седнах на стола за пациентите. Кабинетът бе обзаведен и боядисан в съответствие с някаква нова психологическа измишльотина, та хората да се чувстват по-удобно, но ламинирано извито бюро си оставаше традиционната бариера между лекар и пациент. Той дръпна стола си по-близо до мен и коленете ни се докоснаха.

— Имам предложение за теб. — Взех ръката му, за да усетя топлината му.

Той седеше неподвижен.

— Едно време исках всичко — подхванах аз. — Теб, шеметна кариера, семейство. Мислих много. Мислих какво искам истински. Искam теб и работата си. Две от три. А цената, която ще платя, е да съм до теб и да ти помагам за детето ти, ако ти го искаш.

Той обръщаше ръката ми ту на едната, ту на другата страна, сякаш се опитваше да прочете бъдещето ми по дланта и да разбере сериозно ли говоря.

— Само че — сега идваше моята цена, частта, която не подлежеше на коментар и компромиси — не мога повече да ходя в онази клиника. Искam да взема решение и да го доведа докрай. Нямам

сили да живея повече с онези надежди, да се опитвам да правя толкова много, да правя всичко, защото така ще бъдем прекалено уморени един за друг. Мога да ти предложа единствено от време на време да съм мащеха. Стига ти да искаш. Ако те урежда.

Изчаквах да разбере какво би загубил. Шанса да има свои деца, да ги вижда всеки ден на закуска, да ги води в парка, когато му се прииска. Дори със Сафрън да не потръгнеше, щеше да започне отново. Неговото време все още не беше изтекло. Можеше да има истинско семейство с деца и нямаше да му се налага да си записва час, за да ме види.

Изчаквах го да ми каже, че ме обича, но вероятно беше прекалено късно за това.

Очаквах да ми обясни колко деликатно е положението със Сафрън. Едва сега разбиха, че тя бе обявила война много преди всичките тези години — още докато лежеше край басейна пред вилата във Франция. Сега вече си имаше заложник.

— Имам нужда от теб — добавих аз. — Повече от всеки друг на този свят.

Той ме привлече към себе си.

— Добре дошла у дома.

— Две от три — повтори той по-късно, когато ме взе от работа, за да ме заведе на вечеря. — А имаш ли нещо против, че аз имам две и половина от три? Теб, работата си и половин семейство.

— Две и половина от три — опитах се да го пресметна като дроб, но така и не успях. — Не можеш да имаш два и половина от три. Статистиката не работи по този начин.

— А как работи?

Пресичайки „Блекфрайърс Бридж“, минахме край вестникопродавач на „Ивнинг Стандард“. Уил стисна рамото ми. На първа страница имаше снимка на Сафрън. „Операта е разтърсена от страх“. Статията бе дълга, а външният вид на Сафрън — бе използвана фотографията от брошурата на „Белингъм“ — й бе осигурил място на първа страница, вместо да се крие из вестника. Сочеха я като една от пианистките, застрашени да загубят работата си, ако операта бъде закрыта. Връзката не беше много убедителна, защото тя бе свирила в

операта само два пъти, но при липса на разтърсващи новини красивите жени продават вестниците. Точно това бе мечтата на Сафрън — да е пред погледа и в устата на хората.

— Не разбирам много от статистика. — Извадих монети, купих вестник и го пъхнах в чантата, за да го покажа по-късно на Уил. Той, изглежда, не бе забелязал. Прегърнах го отново през кръста. — Този път обаче ми се струва, че е в наша полза.

ЕПИЛОГ

Изобщо не се оказа лесно. Предстоеше да вземем куп решения. Дори не подозирахме за тях през онази вечер на „Блекфрайърс Бридж“, когато, обзети от щастие, даже не забелязахме, че вали. Не спряхме да говорим и търсехме най-добрия начин, за да дарим другия с радост. Работата на Уил. Моята работа. Къде ще живеем. Как ще живеем. Искахме да направим доста промени. Аз държах да продължа с кариерата си, да поемам нови предизвикателства, а не да ги отминавам под предлог, че един ден може да забременея. Той пък мечтаеше за спокойствие и тих живот — да се заеме с изследвания, комбинирайки ги като практикуващ джипи. Ако продължавал да се раздава на пациентите си ден след ден, каза той, нямало да остане нищо за мен. Изработихме си тактика. Не беше съвършена, но и ние не бяхме съвършени. Направихме възможното да разполагаме с време един за друг, безценно време. Решихме Уил да придружи Сафрън по време на раждането. Уил настоя да впишат името му в акта за раждане на Джордж.

Би било хубаво да заключим, че майчинството е променило Сафрън, но не беше така. Без неустоймото предложение за безплатна детегледачка тя изобщо нямаше да се интересува дали Джордж вижда баща си, или не. Уил вече не беше нейният рицар в бляскави доспехи, тя пък се прослави и нямаше нужда от него. Както и да е, спряхме непрекъснатите й опити да го привлича към себе си, а после да го отблъсква, но оставаше малкият Джордж, дебеличък и сладък, ала много уязвим. Разбрахме се да идва при нас през уикенд — оказа се невъзможно да спазваме графика, защото Сафрън ни го оставяше без предупреждение: ту й предстояха снимки на филм, ту турне. Понякога служебните ни ангажменти пречеха да го поемем ей така, в последния момент, но винаги разполагах с Линдси (сега тя се занимаваше с консултантска дейност и се смяташе за майка, която си стои вкъщи) или с Лора — при цялото й нескончаемо мърморене се радваше невероятно много, когато някой имаше нужда от нея.

Следваха истерични обаждания, уговорки („Ще се видим по средата на пътя“ — бе най-често разменяната фраза) и прехвърляния на Джордж от една къща в друга, докато Сафрън снимаше филм или участваше в дискусийни предавания.

Най-сетне кариерата ѝ бе във възход. След притурката на „Белингъм Глас“ тя присъстваше навсякъде. Превърна се в икона на красива по-възрастна жена и стана известна с това, че е известна. Участваше и в предавания, и в рецитали на известни музиканти. Сигурно изкарваше повече пари от откриване на ресторанти, отколкото от дейността си като пианистка. Говореше за роман, но това бяха само празни приказки, и все пак издаде няколко книги за красотата и здравето; участваше и в сериал в сутрешния блок на телевизията. Спечели си име на единствената звезда, която не се притеснява от възрастта си — изглеждаше чудесно и не се срамуваше да признае, че е на петдесет. Оставяше Джордж при нас за дни, дори за седмици, после, очарователна и много благодарна, се появяваше, за да го отведе на снимки за „Окей!“ или „Хелюу!“. Кое то и списание да отворех, тя тръбеше пред целия свят, че откакто е родила, вече е по-зрял човек и това напълно е променило кариерата ѝ.

— Според жените трябвало да избираш между работата и майчинството — заявяваше тя пред камерата. — Джордж и аз сме доказателство за противното. Сега съм по-здро стъпила на земята, защото на първо място са неговите потребности. — Идеше ми да накъсам интервютата, ала ги пазех за Джордж, та някой ден да разполага с писмено доказателство колко го е обичала майка му.

Един път позвъни от Париж.

— На летището съм, мили — осведоми тя Уил. — Джордж е при мениджъра на хотела. Казах му, че ще отидеш да го прибереш.

Разтреперан от страх и гняв, Уил пътува четири часа и половина дотам. Тригодишният сладур, с незасъхнали следи от сълзи по бузите му, седеше върху куп куфари в стаята на портиера. Малката му топла ръка се плъзна в дланта на Уил.

— Татко е тук — обърна се той щастливо към портиера.

На няколко пъти се чудихме дали да не я съдим за попечителство, ала Уил нямаше законни права и процесът само щеше да нарани Джордж. Щяхме да го загубим напълно. Затова продължихме да се грижим за него, с надеждата да направим всичко

по силите си. Ако трябваше да зарежа всичко и да се занимавам с него или да работя от къщи, защото Сафрън често го зарязваше, щях да го направя, наистина. И това не е лъжа. Продажбите на „Май Лайф“ — заех длъжността главен редактор, след като Белинда Бракън замина със съпруга си за чужбина — са невероятно високи. Подобно на другите — и майки, и бездетни, и наполовина майки като мен — просто си вършим работата. Често напомням на Питър Рени твърдението му, че не го е грижа дали идва в офиса в полунощ, или работи без прекъсване, стига списанията да се продават. Колкото и да е странно, но откакто не изпитвам онази остра болка, задето самата аз не съм родила, атмосферата в редакцията се поуспокои. При всеки подходящ случай успокоявам неомъжените, че и тяхното време ще дойде, а дори това да не се случи, за да станеш родител, трябва да разчиташ на подкрепата на обществото. Опитвам се да преценя кога майките имат нужда от специално внимание и кога използват майчинството като коз. Свидетел съм как неомъжени момичета се радват на бебетата, които техните колежки водят в офиса, или с възторг разглеждат снимки от празненства за първия рожден ден, а майките тъжно въздишат, когато неомъжените поставят цветя. Камила продължава да идва късно на работа, но също така остава до по-късно. Затова пък майките пристигат навреме и си тръгват точно в пет и половина. Опитваме се да проявяваме разбиране. През повечето време.

Понякога забелязвам бебешка главичка, сгушена във врата на някоя жена, и ме пронизва болка. Още ме боли. Изглежда, винаги ще ме боли.

Най-хубавото е, че Джордж е щастлив, обича ни, умен е. Преди да го видя, се притеснявах дали няма непрекъснато да ми напомня за Сафрън. Ала един прекрасен ден Уил застана на вратата с малкото бебе на ръце и аз разбрах, че Джордж е негово копие, но без минало, защото бебетата нямат минало. Той се нуждаеше от нас, ние имяхме нужда от него. Именно това е потребно на всеки.

Напоследък той се вмъква през вратата — има наситеносините очи и падналата руса коса на Уил; коленете му са винаги кални, а жаждата му за живот е ненаситна. Излъчва енергия. Нетърпелив да прави нови открития — хвърля се към мен като огнена топка, повлякъл Уил след себе си. Щом вдъхна чистата косица с аромат на сапун, се чувствам щастлива, че го имаме.

Един неделен следобед Лора ми се похвали с успешна сделка — заедно с едно от момичетата на пълен работен ден продали огромна къща. Тя нарича всички „момиче“, дори да са яки лелки по на четирийсет и пет.

— Комисионата ми ще стигне да отидем на почивка. Дори ще ни остане за нов диван.

Тя се справя добре с почасовата си работа. Същото се отнася и за Линдси въпреки големите трудности през първите й шест месеца като консултант („Най-ужасното време от живота ми“, оплакваше се Ела). Сега обаче я търсят много — отсъства от дома си повече, отколкото като работеше в банката. Но без да го забелязва, тя често обяснява по партита колко по-балансиран е животът й. Важното е за нея да е така. За мен е пълна лудост.

— Браво! — Искрено се зарадвах от успеха на Лора.

— Няма да е хубавата почивка, на каквато ти се радваш. Нали нямаш деца.

Поех си дълбоко дъх.

— Имаме Джордж. Когато е при нас.

— Това не се смята.

Преди да кажа на Лора, че се смята, защото за мен Джордж наистина има голямо значение, тя продължи да нарежда:

— Джордж очевидно е нещо хубаво. — Долових как подчерта последните две думи. — Сега вече си много по-спокойна по въпроса с бебето; нищо чудно дори да забременееш. Човек никога не знае.

— Лора — опитах се да я поставя на място, ала тя е направо невъзможна. Как да не се смее човек. — Аз никога няма да се успокоя по въпроса с бебето.

— Така ли? — Сякаш се натъжи. — Извинявай. Не исках да съм нетактична.

Пошегувах се малко с нея и затворих. После, разбира се, се обади Линдси.

— Ще ми кажеш, ако те притеснявам, нали? — подхвана тя с най-командирския си тон, за да изключи подобна възможност. — Тук Ела иска да говори с теб.

Ела, измъкнала се най-сетне от пашкула на срамежливостта, минаваше от време на време да ме види. Настаняваше се на ръба на кухненската маса, размахваше безкрайно дългия си слаб крак, подпряла едното големичко стъпало на стола, и ми разказваше за сума ти момчета в училище. Непрекъснато я прекъсваха телефонни обаждания: я Виена/Фиона — вече прекръстена на Фифи — я някой ухажор; винаги знаеха къде да я намерят. Отново започна да ме целува и прегръща; малко показно ме мляскаше по двете бузи и пискаше колко добре съм била изглеждала, а понякога ме прегръщаше сестрински през раменете и в моменти на искреност питаше:

— Кажи ми, как си наистина?

Явно се опитваше да се вмъкне в различни кожи, но пък ми доставяше такова удоволствие да е отново мила и приятна.

— Лиъни — стори ми се задъхана и така отново ми заприлича на нервно и притеснено дете. — Ще уча в колеж по изкуствата. Може ли да дойда да живея у вас? Много по-близо ми е, освен това...

Знаех какво се опитва да ми каже. Така Линдси няма да ѝ виси на главата. Нямаше никакви затруднения да използва мансардата.

— За нас ще бъде удоволствие — отвърнах аз. Знаех колко ще се зарадва Уил, защото коментирахме въпроса, когато отношенията между Ели и Линдси ставаха непоносими. — Ще ти инсталираме отделна телефонна линия. — Двете обсъдихме как да обзаведем помещението, а Линдси положително щеше да плати. Затворих телефона. Вероятността да се застои дълго беше малка. След година-две сигурно щеше да се забърка в някоя неподходяща за нея любовна история, но така или иначе, прескочила вече онези кошмарни години, тя щеше да се отнася към дома ми като към свой.

Въздъхнах с облекчение и погледнах през прозореца. Между клоните на черешата се червенееше гумена топка на Джордж, останала там от миналата неделя.

И тогава се обади Сафрън. При звука на дрезгавия ѝ тих глас стомахът ми още се стяга.

— Да? — Говорех рязко.

— Имам страхотни новини — въздъхна тя. — С Хайрам ще се женим. — Бях чула за връзката ѝ с богат, дребен, дебел мъж — някой си Хайрам Трети, много влиятелна личност в света на медиите. Стомахът ме присви. След уикенда, който прекарахме заедно с Хайрам,

знаех, че той трудно издържа деца. Страхувах се как ще приеме всичко това невинният, обичлив Джордж. Щяха да го зарежат с бавачки, да го изпратят в пансион, да го оставят сам в огромни безлични къщи с жени, които почти не говорят английски. Щяхме да имаме Ела, но губехме Джордж.

— През повечето време ще бъдем в Ню Йорк и на Бахамите — съобщи тя с нескрито задоволство, — но Хайрам ще купи нещо дребно в Лондон.

Небето се покри със сиви, застрашително надвиснали облаци. Сякаш някой изгаси светлината.

— Работата е там, че... — Долових как гласът ѝ се променя. — Не мога да си позволя да съсипя училището на Джордж — глупости, та той още не бе навършил четири, — затова се чудехме дали вие с Уил няма да го вземете?

Само Сафрън е способна така спокойно да се отърве от детето си — с подобна лекота друга майка би организирила преспиването да децата у приятели. Не можех да повярвам.

Бързо си събрах мислите. Бях научила достатъчно за нея. По никакъв начин не биваше да ѝ показваме колко много обичаме Джордж, та да го използва като пионка и да ни разиграва.

— Аз, разбира се, ще уредя всичко по закон — добави тя, вече нетърпеливо, очевидно притеснена да не би да откажа. — Ще можете да пътувате заедно, да вземате решения и всичко.

Всичко! Дори не смеех да мечтая за такава развръзка. Наложих си да звуча спокойно:

— Не виждам защо не. — Отново замълчах, все едно изпитвам известно колебание. — Редно е естествено да попитам Уил, но той, предполагам, ще се зарадва. — Постарах се това „ще се зарадва“ да прозвучи като задължение, сякаш някой ни кани на вечеря.

— Толкова мило. — Тя бе истинско захаросано очарование, великата пианистка, благоволила да дари с внимание някой от феновете си. — В най-скоро време ще накарам адвокатите си да се свържат с вашите.

Усмихнах се и затворих. „Адвокатите ни“, глупости.

Свих юмрук и замахнах във въздуха. Имаше всички изгледи да ни позволи да осиновим Джордж или нещо подобно. Той щеше да е наш.

Качих се щастлива в стаята му. Щях да сваля тапетите на мечета, които сложихме, когато той се роди. Възнамерявах да боядисам стените в ярки свежи цветове. Той щеше да ни помогне да ги изберем и да си хареса постери. На пода лежеше незавършен пъзел с Томас Танка, защото Уил го заведе в парка. Детските пъзели са истинско очарование. Наведох се и го довърших. Уил и аз. Ела. А сега и Джордж. Нагласих последното парченце на място и слязох в кухнята да направя чай.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.